

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

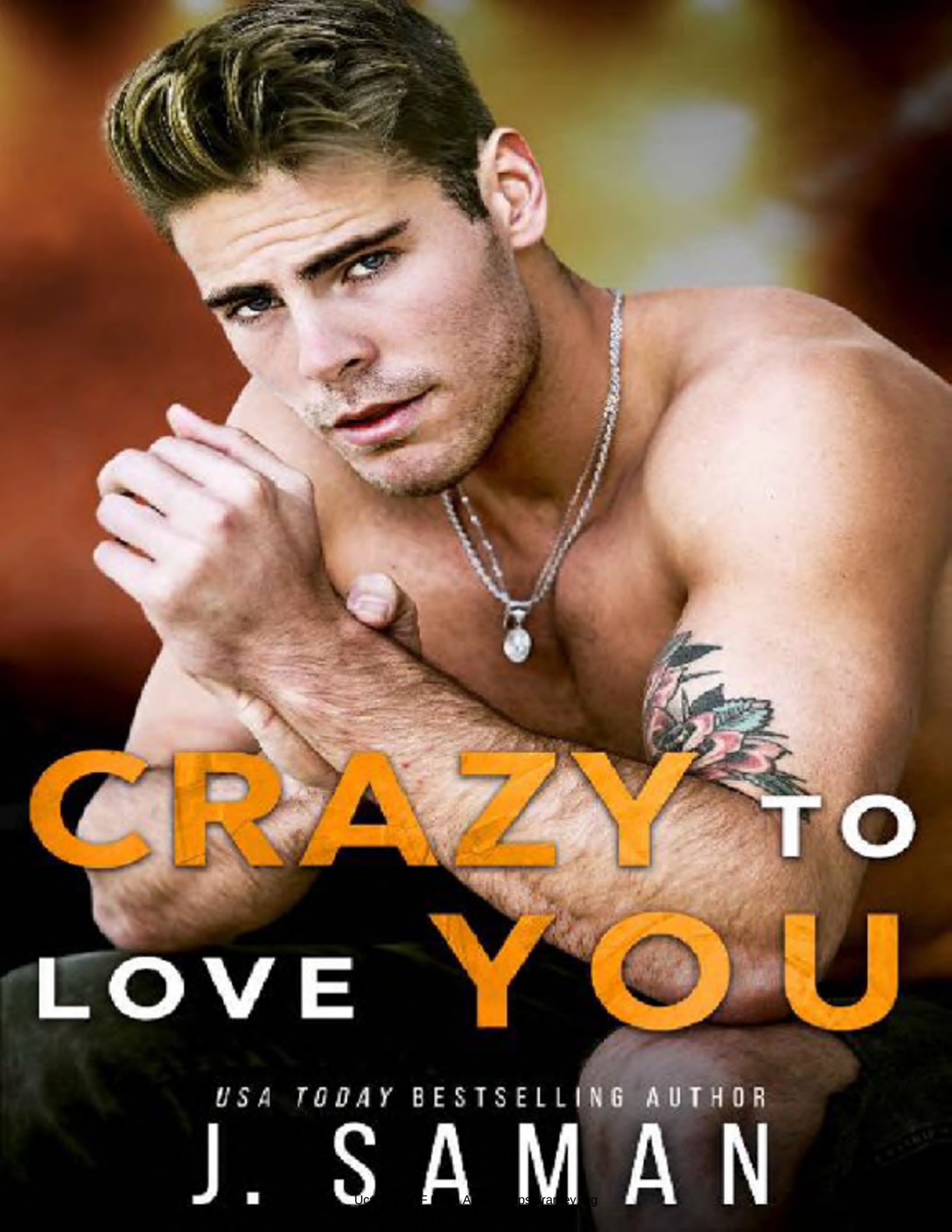
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CRAZY TO LOVE YOU

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

J. SAMAN

SENI SEVMEK DELİLİK

J. SAMAN

Copyright © 2020 by J. Saman

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımı: Shanoff

Designs Fotoğrafçılık: Wander

Aguiar Model: Zakk

Metin Düzenleme: Kardeşimin

Editörü Düzeltme: Danielle Leigh

Reads Vellum ile oluşturuldu

İçindekiler

Önsöz Bölüm

1 Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Epilog 1](#)

[Epilog 2](#)

[Seni Ayartmayı Seviyorum](#)

[Ayrıca J. Saman](#)

[Sadece Bir](#)

[Öpücük Kitap](#)

[Sonu Notu](#)

[Günahın Kıyısında](#)

Eğer Vahşi Zihinler düetini okuduysanız - Ondan Nefret Etmeyi Sev ve Onu Sevmekten Nefret Et - o zaman 1. bölümü okumanıza gerek yoktur. Epilog 2 ile aynıdır düetten. Yine de lütfen önsözü okuduğunuzdan emin olun!

Aşk, inişli çıkışlı bir yolculuktur ve tam sonsuza dek kaybolduğunu düşündüğümüz anda bize ısıltılı renklerini gösterir ve yeniden doğarız.

Önsöz

Naomi

..BANA BIRAKTIĞINI SÖYLEMİŞTİN.. Daha ne gördüğümü bile tam olarak anlayamadan kelimeler ağzımdan uçup gidiyor. Florian'ın koyu kahverengi gözleri yavaşça benimkilere doğru kayıyor. Kısmen dolu şırınga hâlâ sağ elinde hazır duruyor, sol ayağı karşı dizinin üzerinde, çıplak ayak parmakları sabırla bekliyor.

Cevap vermiyor. Hareket etmiyor. Orada, otel odasındaki büyük boy yatağın kenarında öylece oturuyor ve bana sanki en büyük oyunbozan benmişim gibi bakıyor, ki bu durumda sanırım öyleyim. Kızgın ifadesi onu boğmak istememe neden oluyor. Bana bu saçmalığı bıraktığına dair söz vermişken onu ateş etmek üzereyken yakaladığım için üzgün bile görünmüyor. Hayır, orospu çocuğu beni kapı dışarı etmek ve işine geri dönmek istiyor gibi görünüyor.

"Flor?"

Ağır bir iç geçiriyor, omuzlarını silkmeden önce başı öne eğiliyor. "Nai, bu bir şey olmak zorunda değil, tamam mı?"

"Hayır. Bu iyi değil." Ona doğru yürüyorum, dizlerimin üzerine çöküyorum ve ellerimi bacaklarına koyuyorum, bir yandan da uyuşturucuyu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

Elini. "Yardıma ihtiyacın var, bebeğim."

Gözleri kısılıyor, anında sertleşiyor ve yarım saniyeliğine beni korkutuyor. O beni korkutuyor. Çünkü şu anda, son dört yıldır aşık olduğum adam bu değil. Herkesten daha iyi tanıdığımı sandığım adam değil. Kendimi tanıdığımdan bile daha iyi.

Hayır, bu adam benim için bir yabancı. Her şeyden çok kafayı bulmayı önemseyen tam bir keş.

Bu bakışı yakından tanıyorum.

Sayamayacağım kadar çok kez kalbimi kırdı.

"Yine başlama bu saçmalığa," diye çıkışıyor ve beni neredeyse iterek üzerinden atıyor. "Benim bir sorunum yok. Olmadığını biliyorsun. Ben bir *bağımlı* değilim," diyerek kelimeyi küçümsüyor. "Sadece biraz rahatlamak istediğimde kullanıyorum. Şu anda benim için nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Yaşadığım stresi."

Şimdi gözlerimi kısma sırası bende. Kollarımı göğsümde kavuşturarak kalçalarımın üzerine düşüyorum. "Öyle mi?" Suçlamam karşısında gürültülü bir hırıltı çıkarıyor. "Çünkü tüm bunlar" -elimi otel odamızda gezdiriyorum- "benim de hayatım değil mi?"

Alaycı bir kahkaha atıyor, sanki onu strese sokuyormuşum gibi başını boynunun üzerinde döndürüyor. Sanki uğraşmak istediği ya da ihtiyacı olan son şey benmişim gibi. Sanki damarlarına zehir akıtmak üzereymiş, asla yetmeyecek bir kafayı arıyormuş gibi aşırı dramatik davranıyormuşum gibi.

Siktir et onu.

"Sen bu işlerin üstesinden benden daha iyi geliyorsun ve bunu biliyorsun," diyor o havlayan ses tonuyla. Çok zayıf ve kırılgan olduğumda ve bana rehberlik etmesi için onun güçlü kuvvetine ihtiyaç duyduğumda kullandığı o meşhur ses tonuyla. "Cevap vermen gereken bir grubun yok. Ben solistim. Solist benim. O benim. Grubun imajı ve bazen bu çok fazla geliyor. Bazen sadece kaçmaya ihtiyacım oluyor, dünya ve etrafımı saran insanlar bir şeyler istemek için peşime düşmeden biraz rahatlamak istiyorum. Can't you

Bunu anlıyor musun? Bu, büyüttüğünüz kadar büyük bir mesele olmak zorunda değil."

"Etrafınızı saran insanlar mı? Beni kastediyorsun, değil mi?" Hırlıyor. "Çok fazla drama. Hâlâ çok gençsin."

Gözlerim onun gözlerinin içine bakarken kazmayı görmezden geliyorum. "Flor, öylece oturup vücuduna eroin çekmene göz yumamam. Bu seni *öldürecek*. Bunu görmüyor musun?"

Gözlerini küçümseyerek bana çeviriyor. "Ben senin baban değilim." Nefesim göğsümde düğümleniyor, elim o yanığı ovmak için havalanıyor. Ama nafile. O acı ömür boyu orada kalacak. "O bunu kontrol edemezdi. Ben edebilirim."

"Buna gerçekten inanıyor musun?" İnanamıyorum. O kadar saf olamaz.

"Nai, Claw By Night bir numara. Albümümüz bir numara. Şarkımız, senin ve benim" -parmaklarını aramızda ileri geri sallıyor- "bir numara. Ve lanet olası Robert Snow şimdiden bir sonraki albüm için beni sıkıştırıyor. Bu iş bitmez bebeğim. Bunun bir duraklaması yok ve şu anda bir duraklamaya ihtiyacım var." Yalvarıyor ve bir parçam onun için kanıyor. Anlıyorum. Bu benim de hayatım. Çok yorucu. Zihinsel ve fiziksel olarak yorucu. Duygusal olarak yorucu. Hepsi öyle ve evet, bedelini ödetiyor.

Sürekli takip. Yol. Seyahat ve kendi kişisel alanınızın olmaması. Olumsuz eleştiriler ve troller. Nefret edenler. Aşıklar ve takıntılı hayranlar bile.

Ama...

"Eroin çözüm değil. Hiçbir şeyi çözmez ya da düzeltmez. Biraz ara verelim." Uzanıp kirli sakallı çenesini avuçluyorum. Yüzünü seviyorum. Yüzüne ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var. "Tatile çıkacağız. Egzotik ve özel bir yere. Sadece sen ve ben. Düğünü boş ver, balayı öncesi balayı yaparız."

Bana gülümsüyor, gözleri yumuşuyor. Bu, dizlerinin üzerine çöküp evlenme teklif etmeden önce bana verdiği gülümsemenin aynısıydı. Sadece ikimiz vardık.

plaj ve gün batımı. Mükemmeldi. Biz mükemmeliz. Florian beni seviyor. Ben de onu seviyorum. İhtiyacımız olan tek şey bu, sadece biz.

Tanrım, ona ne kadar ihtiyacım olduğunu
bilmiyor mu? Benim için duracak. Bana söz
vermişti. Lütfen, durmasına ihtiyacım var.

Sevdiğim birinin ölümünü izleyemem. Özellikle de bu şey yüzünden.
Ben... Ben sadece *yapamam*.

"Kulağa harika geliyor. Gerçekten de öyle. Ama bunun gerçek olmadığını biliyorsunuz. Devam etmem gereken başka bir albüm ve iki ay sonra Grammy ödülleri var. Belki ondan sonra. Bilmiyorum."

"İşte tam da bu yüzden bu şeylere ihtiyacın yok. Bu yüzden bırakmalısın." "Hayır, bu yüzden ihtiyacım *var*."

"Florian, lütfen seni rehabilitasyona yatırmama izin ver."

"Rehabilitasyon!" diye bağıyor. "Delirdin mi sen? Yapmam gereken onca şeyi duymadın mı? Rehabilitasyon için zamanım yok. Kendime bile zor zaman ayırıyorum. Senin için."

Başımı sallıyorum. "Durman gerek," diye yalvarıyorum, ileri geri konuşmaktan kırılma noktasına gelmişim.

"Peki ya yapmazsam?" diye meydan okuyor, başını eğiyor. "Beni terk mi edeceksin? Beni sevmekten vazgeçecek misin?"

Başımı ona doğru sallıyorum, o kadar kaybolmuş ve korkmuşum ki, tenimde dalgalanan panik yüzünden doğru düzgün düşünemiyorum. Gözlerimden yaşlar süzülüyor ve elimi yüzüne biraz daha bastırıyorum. Bunun bana ne yaptığını görmesine ihtiyacım var. Bize.

Bunu zar zor kabul ediyor.

Uzanıp bir damla gözyaşımı siliyor ve bir parçam kopuyor. Onun önünde paramparça oluyor. Son dört yıldır benim değişmezim oldu. Her şeye rağmen. Ben de onun oldum. Ona sahip olduğum her şeyi verdim, sırf onunla birlikte olabilmek için benim olmayan bir hayatı yaşadım.

"Seni seviyorum. Tanrım, Flor, seni çok seviyorum. Bu yüzden durmanı istiyorum. Bu yüzden kendine bunu yapmana izin veremem."

"Tanrım, mantıksız davranıyorsun." Beni itti, bu sefer daha sertti ve onu kaybettiğimi biliyordum. Florian Heart beni hiç itmemişti. Asla. Beni hep kendine doğru çekti.

Ayağa kalkıyor, iğneyi yatağın üzerine fırlatıyor ve Paris'e bakan pencereye doğru öfkeli bir şekilde volta atıyor ve sonra tekrar geri dönüyor. Yatağa oturuyor ve daha önce onda hiç görmediğim bir bakışla bana bakıyor.

"Bu konuda daha fazla şey duymak istemiyorum. Ben senin baban değilim. Bağımlı değilim. Bırakabilirim, sadece istemiyorum. Bunu yapmak *istiyorum*. Lanet hikayenin sonu, Naomi. Ciddiyim."

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor, çaresizce gözlerimden dökülüyor. Boğazım şişiyor ve göğsüm o kadar sıkışıyor ki zorlukla nefes alabiliyorum. Daha önce sadece bir kez bu kadar çaresiz hissetmişim ve ne yaparsam yapayım, ne söylersem söyleyeyim ya da ne denersem deneyeyim kaybetmişim. Bu işte böyle. Bunu herkesten daha iyi biliyorum. Durmak istemiyorsa, durmayacak. Söylediğim ya da yaptığım hiçbir şey bunu değiştirmeyecek. Bu değişim içeriden gelmeli ve o orada değil. Yakınında bile değil.

Bunun büyüklüğünü kavrarken panik beni tüketiyor.

"Bunu görmezden gelemem. Her şey değilmiş gibi davranmam. Çünkü öyle. Lütfen," diye yalvarıyorum, sesim çaresizliğin ötesinde.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor usulca başını eğip dudaklarını dudaklarıma değdirirken. Gözlerimin içine derin derin bakarken alınlarımız buluşuyor. "Seni o kadar çok seviyorum ki. Yıllar önce seni ilk gördüğüm andan beri benim için doğru kişi olduğunu biliyordum. Çok genç ve güzeldin. Bu son dört yıl hayatımın en güzel yıllarıydı. Seninle evlenmek istiyorum, Naomi. Sonsuza dek birlikte olmamızı, birlikte müzik yapmamızı istiyorum." Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiriyorum, bana olan sevgisinin yeterli olduğunu umuyorum ama bir sonraki sözleriyle bu düşünce benden sökülüp alınıyor. "Ama beni kabul etmene ihtiyacım var. Kim olduğumu ve ne yaptığımı kabul et. Bu da dahil." Elini uzatıp

yatağın üzerinde acıması bir şekilde duran iğneye dokunuyor.

Nefesim göğsümde kekelerken gözlerim kapanıyor. Kalbim çılgınca atıyor, bu gelişen korkuyla tükeniyor ve hastalanıyor.

"Peki ya bunu kabul edemezsem?" Sesim çatlayarak ciyak ciyak bağırıyorum. "O zaman işimiz biter, bebeğim."

Buraya nasıl geldiğimizi anlayamadan hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Dört ay içinde evlenmemiz gerekiyordu. Dört. Bir gelinliğim var. Sadece dünya için değil, misafirlerimiz için de bir sır olarak kalan mekânı ayırttım. Tek bildikleri bir tarih ve genel bir yer. Çok mutluyduk. Çok doluyuz.

Bu bir peri masalıydı. Hayallerim gerçek oldu.

Şimdi bir kâbusun içindeyim ve nasıl uyanacağımı bilmiyorum.

Ondan nasıl uzaklaşacağımı bilmiyorum ama buna mecburum.

Yapmak zorundayım.

Çünkü uyuşturucu kullanmasını kabul edemem. Bunun için yardım almamasını kabul edemem. Kabul edemem. Ben babamı bu yüzden kaybettim. Uyuşturucu sahip olduğum her şeyi benden aldı. Müzik sevdiğim her şeyi benden aldı. Florian'ın ölümünü izleyemem, durdurmak için çaresizim, babama yaptığım gibi.

Florian'ın şimdi bana söylediklerinin aynısını söylerdi. Sadece bir molaya ihtiyacım var. Sadece kaçmaya ihtiyacım var. Bu bir sorun değil.

Ama öyleydi ve öyle.

"Senin için gerçekten bu kadar kolay mı? Eroin enjekte ettiğini kabul etmezsem, işimiz bitecek mi?" Hıçkırarak ağlıyorum, uzanıp başını kendime yaslıyorum.

"Hayır. Öyle değil. Çok acıtıyor. Sen benim dünyamsın, ama müziğim de öyle. Bu çılgınlık da öyle. Beni söylediğin gibi sevseydin, bu parçamı anlardın. Her parçamı. Buna ihtiyacım var."

Tanrım. Hiçbir kelime beni bu kadar etkilememiştir. "Ve eğer beni söylediğin gibi sevseydin, dururdun. Bizi, geleceğimizi, senin geleceğini, müziğini önemseseydin, dururdun."

"Lanet olsun," diye başırarak benden uzaklaşıyor. "Siktir et bunu. Git. Sadece git. Bunu artık seninle yapamam."

Sesindeki kesinlik bana zaten bittiğimizi bildiğini söylüyor. Başından beri bunun benim zor sınıırım olduğunu biliyordu ve bir parçam başından beri peşinde olduğu şeyin bunu bitirmek olup olmadığını merak ediyor. Buraya gelmesi pek de uzun sürmedi. Bana karşı eroin. Az önce olan buydu.

Uzanıp yüzünü tutuyorum ve dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. Onu her şeyimle öpüyorum. Ona duyduğum sevginin her zerresini bedenine akıtıyorum. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum dudaklarına.

Sonra ayağa kalkıyorum, arkamı dönüp kapıdan çıkmadan önce son bir kez gözlerinin içine bakıyorum. Gitmeme izin verdi. Beni durdurmak için hiç çaba göstermedi. Hatta bahse girerim kapı arkamdan kapanmadan önce o iğneye uzanmıştır bile.

Kimseyle konuşmadan otelden ayrıldım. Bekleyen bir taksiye binip havaalanına gidiyorum.

Home.

Eve gitmem lazım.

Ama artık nerede olduğunu bile bilmiyorum. Florian benim evimdi.

Ama şimdi o hayat bitti.

Birinci Bölüm

Gus

2 yıl sonra

BUNU BEKLEMELİYDİM.

Ve belki de bir parçam öyle düşünüyordu. İçimde kilitlenmiş bir korku unsuru vardı. Ama bu kadar değil. Orada, kardeşimin yanında dururken kalbim göğsümden sökülüyormuş gibi hissedeceğimi tahmin etmemiştim.

Onu almasına izin verdim. Çocukluğumuzdan beri kalbimin sahibi olan kızını ona verdim. İlk kız arkadaşımı. İlk her şeyim.

Bana hayat, sevgi ve umut veren tek kişi. Çoğu kişinin bilmediği ve çok az kişinin şüphelendiği bir karanlığı yaran kişi.

Zor bir durum. İkiye bölünmüş gibi hissetmek ve sizi bütün hissettiren tek kişinin artık sizin olmadığını hissetmek.

Viola çok güzel görünüyor.

Tam da o gün nasıl görüneceğini hayal ettiğim gibi. Sadece, damat olan, onun yanında duran, dudaklarını öpen ve 'Evet' diyen kişi ben değil, kardeşim.

Jasper, sezgileri kuvvetli bir piç olduğu için ilk andan itibaren beni fark etmişti.

Henry ya da Keith'in benim yerime geçmesini teklif etti. Konuşmayı yapmak için. Bunu yapabilecek başka kimse olmadığı için onu koridorda yürütmeyi ve sonra sağdıç olarak onun yanında durmayı.

Ama bunu yapmasını istediğim başka kimse yoktu. Hiçbirini. En başta bu yüzden gönüllü oldum.

Ben de ona hayır dedim.

O benim kardeşim ve birbirlerini seviyorlar, kız da onun bebeğini taşıyor ve her şey olması gerektiği gibi. Her şey. Olması gerektiği gibi. Olması. Olması. Olması.

Bunu biliyorum. Ama yine de.

Yüzünde kalp kırıklığı vardı. Hiç endişelenmemesi gereken bir günde benim için endişeleniyordu. Adam biraz huzur ve mutluluğu hak ediyor ve ben bunu ondan alıyorum çünkü bencil bir pislikten başka bir şey değilim.

Kendisini gelinle birlikte hayal etmemesi gereken ama bütün gün öyle olan bir adam.

İnce kollar belimi sarıyor, arkamdan beni kucaklayan sıcak, yumuşak bir beden beni karanlık düşüncelerimden bir anlığına çekip çıkarıyor. Gözlerim kapanıyor ve yavaş, eşit bir nefes alıyorum.

"Bütün gün sessizdin," diyor Vi, yüzü sırtıma gençken olduğu gibi bastırarak. İçkimi en yakın masaya bırakıyorum ve onunkini alıyorum, göğsümün ortasına bastırdıklarını benimkine bastırıyorum, parmaklarımızı iç içe geçiriyorum.

"Biliyorum."

"Bana anlatmak ister misin?"

"Daha önce söylenmemiş bir şey kalmadı."

Bir mırıldanma sesi çıkarıyor ve ben de düğünün içine ediyorum.

"Senin adına çok mutluyum..."

Sözlerim yarım kalıyor ama o kaldığım yerden devam ediyor: "Ama bu acıtıyor." Sertçe yutkunuyorum ve sessizce başımı sallıyorum. Keşke öyle olmasaydı. Dürüst olmak gerekirse

Bu noktada yapmamalıydım. Viola ve Jasper'ın Viola ve Jasper olmasının beyni bendim. Her şeyi ben başlattım.

Bunu onlar için *istedim*, lanet olsun.

Hâlâ da öyle. Her şeyin ortaya çıkış şeklini değiştirmezdim. Değiştireceğim tek şey kendim olurdum. Çok uzun zaman önce yapmam gereken bir şeyi. Belki de budur.

Merak ediyorum: O kadınlarla sadece onsuz yalnızlığımı biraz daha katlanılabilir kılmak için yattığımı biliyor mu?

Bitmeyen soru: Eğer onu aldatmamış, kalbini ve güvenini kırmamış olsaydım, bugün kardeşim yerine ben olur muydum?

Burnunu çektiğini duyuyorum, vücudu benimkine karşı titremeye başlıyor ve Tanrım, bir kadını kaç farklı şekilde becerebilirim?

"Aww, Vi. Kahretsin. Ağlama bebeğim. Seni üzme istememiştim, tatlım." Onu kollarımda döndürüyorum ve başını öfkeyle sallıyor, düzensiz nefesler alıyor ve sulu bir gülümsemeye zorluyor.

"Hayır. Sorun yok. Sadece hormonlar, değil mi?"

Bir damla gözyaşı dışında, daha kötü hissedebileceğimi düşünmemiştim. Ona yaptığım onca şeyden sonra bu kadını tekrar incitmek, karnıma saplanan en büyük bıçak gibi.

Kendini küçümseyen bir kahkaha atıyor ve "Benimle dans eder misin?" diye soruyor. "Daha fazlasını istemezdim."

Onu kollarımın arasına alıyorum, kendime doğru çekiyorum, ellerim belinde, onunkiler boynumda. Dans pistinin eteklerinde onu biraz sallamaya başladığımda "Tıpkı çocukluğumuzdaki gibi" diye gülüyor.

"Aslında çok daha fazla öğütme hatırlıyorum."

Başımın arkasına vurarak biraz daha gülüyor. "Her zaman kirli zihinle." Hiçbir fikri yok.

Gözlerimi açıyorum ve hemen barın yanında durmuş Lyric Rose ile konuşan kardeşime kilitleniyorum, ama onun gözleri de benim üzerimde. Ve gözlerinde öyle şeyler görüyorum ki

Çok. Benim için çok fazla sevgi. Kollarımdaki kadın için. Bir gün benim de buna sahip olacağıma dair çok fazla umut.

Sadece onunla değil.

Ben de kendime bunu söylemek zorundayım. Çünkü bunu bilmek bir şey, görmek başka bir şey, ama sonunda sevdiğiniz kişinin sizin için sonsuza dek kaybolduğunu kabul etmek, mantığa ve rasyonalizasyona meydan okuyan acımasız, ezici bir gerçektir.

"Seni seviyorum, Gus."

Gülümsüyorum, gelinini yanağından öpebilmek için kardeşimden uzaklaşıyorum. "Seni seviyorum Vi. Her zaman."

Geri çekilip gözlerimle buluşuyor, eli çenemi kavrayana kadar başımın üzerinde kayıyor. "Hayır, Gus. Yapmayacaksın," diyor basitçe, ama sesindeki inanç beni kısa kesiyor. "Düşündüğün gibi değil. Beni artık o şekilde sevmiyorsun. Kalbine gerçekten sahip olacak kadın seni düğüm düğüm bağlayacak." Gözlerini deviriyor. "Seni tanıyorum, muhtemelen hem gerçek hem de mecazi anlamda." Beni zorladığı ciddi ruh haline ve tonuna rağmen sırtıyorum. "Bu kadın seni tüketecek. Uğruna her şeyle ve herkesle savaşacağın kişi o olacak. Bu ben değilim bebeğim. Hiçbir zaman da olmadı."

Sözlerindeki, sessiz gerçekliğindeki bir şey bana sertçe çarpıyor. Ciğerlerimden nefesimi çalıyor. İçimde derinlerde bir yerde bir ürperti yaratıyor.

Hiç kimse beni böyle tüketmemişti. Kollarımdaki kadın bile.

Sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi parlak bir şekilde bana gülümsüyor. Ayak parmaklarının üzerine eğilerek dudaklarıma küçük bir öpücük konduruyor. "Git onu bul, Gus. Hazırsın."

İkinci Bölüm

Gus

İki Ay Sonra

..BEN BU ŞARKIYI SÖYLEYEMEM.. Kardeşime baktım ve bunu söyleyeceğini zaten biliyordum diye düşündüm. Ama bu benim yazmam gereken bir şarkı ve yazmak bana göre değil. Şarkı söylemek de öyle. Bu yüzden ilk etapta ona verdim. Jasper bizim solistimiz. Olağanüstü söz yazarımız.

Ben hiç öyle olmadım.

Yine de bazı notlar yazabilirim. "Bok gibi, değil mi?"

Jasper sandalyesinde arkasına yaslanmış, uzatma ihtiyacı hissettiği sakalını ovuşturuyor. Sanırım evlendiğinizde ve bir çocuğunuz olduğunda, bu gibi şeyleri bir kenara bırakmaya başlayabiliyorsunuz. Pek iyi görüldüğü söylenemez ama bu konuda ne söyleyeceğimi ya da ne düşüneceğimi umursuyor gibi görünmüyor. Viola'nın hoşuna gidiyor ve Viola ne isterse onu yapıyor.

"Boktan bir şey değil," diye mırıldanıyor dalgınca, elindeki yarı buruşuk kâğıttaki kelimelere bakarak. Sanırım ona doğru taslağı verdim. Sadece on tane yazmıştım. "Söyleyemememin nedeni bu değil."

Davulcumuz Keith, Jasper'ın m z k odasındaki st dyomuzda ses panosunun arkasındaki döner sandalyede dönerek ciddiyle "Boktan bir Şey değil," diye onaylıyor. Sandalyeye vuruyor ve Jasper da ona ters ters bakarak kızgınlığını haykırıyor. Keith ellerini teslimiyetle havaya kaldırıyor ama küçük bir  ocuk gibi Jasper'ın dikkati tekrar kâğıda kaydığı anda devam ediyor.

Dürüst olmak gerekirse, burada çok uzun süredir ara vermeden oturuyoruz ve sanırım bu noktada hepimiz biraz delirdik.

"O zaman neden s yleyemiyorsun?" Ellerimi yüzümde ve saçlarımda gezdirirken ses tonumda bir miktar hayal kırıklığı ile soruyorum. Bunu benim için açıklamasını istiyorum. Umarım, dua ediyorum, tekrar düşünür.

Jasper sanki onunla Rusça konu uyormu um gibi bana bakıyor, ki bu aslında tek kelime bile konu amadığı birkaç dilden biri. "Kardeşim tarafından karıma yazılmış bir a k mektubu, bir özür ve bir veda olduğu için nasıl olur?"

"Doğru." Omuz silkiyorum. "Yani, biraz garip mi?"

Jasper gözlerini deviriyor, göğsünden inanılması g   bir kıkırdama yükseliyor. "Biraz mı?"

" ok, kardeşim." Keith bağetiyle beni işaret ediyor. "Jasper senin Vi için yazdığın bir Şarkıyı söylüyorsa bu aslında çok garip."

"Vi için yazmadım. *Vi hakkında* kendim için yazdım."

Kendim için yazdım. Vedam olarak yazdım. Senin için birçok Şeyi berbat ettiğim için özür dilerim. Benim için de. Bizim için.

    ift göz üzerime dikiliyor ve içimi çekiyor. Haklılar. Haklı olduklarını biliyorum, ama bu Şarkı... Bu Şarkıyı istiyorum. Hayır, onu geç. Bu Şarkıya *ihtiyacım var*. Bu piçler beni bu kadar iyi tanırken bunu nasıl bilmezler?

Hayatıma devam etmeliyim. Sanırım buna hazırım. Ama sanki bunu ortaya koymazsam mümkün değilmiş gibi geliyor. Kelimeleri ve duyguları serbest bırak. Bırakın s r klensinler ve bir başkasının alıp kendine mal edeceği kelimeler ve notlar haline gelsinler. Başka türlü benim için kapanış yok. Bu sadece

Bu saçmalığı bitirmek için düşünebildiğim tek şey hala saçmalık olmaması gerektiği, işte buradayız.

Belki yazmak yeterli olur diye düşündüm ama olmadı. Dediğim gibi, ben bir yazar değilim. Bir şairden en uzak şeyim. Ben müzik yaparım. Zihnim bu şekilde anlam kazanıyor ve bunu grupla birlikte yazana kadar bitmemiş olarak kalacak.

Ben de öyle yapacağım.

Dramatik mi? Belki biraz, ama aşk dramatik değil midir? Peki ya kalp kırıklığı? Hadi ama dostum. Bundan daha dramatik olamaz.

Bunu kardeşime bile göstermiş olmam, onunla ve çocuklarla paylaşacak kadar rahat hissetmem, artık yengemin ötesine geçmeye hazır olduğumu gösteriyor. Artık aramızda yalan yok. Hiçbir konuda. Bu da dahil. *Özellikle de* bu konuda.

Viola ve ben lisede dört yıl çıktık. Ama bundan daha fazlası var. Daha başlamadan onu kardeşimden çaldım. Kafamda, kalbimde, o hep benimdi. Jasper'ın da onu en az benim kadar sevdiğini bilmeme rağmen. Sonra ünlü olmaya başladığımız ve kızlar bana bakmaya başladığı anda onu aldatarak başıma gelen en iyi şeyi mahvettim.

Onu kaybetmek hayatımın hatasıydı.

O kendi yoluna gitti, biz de kendi yolumuza.

Ancak yedi yıl sonra, turneye çıkmaya hazırlandığımızda Viola Starr ile olan geçmişimin tüm parçaları yerine oturdu. O bir özel eğitim öğretmeni idi ve Jasper'ın otizmli kızı Adalyn için bir dadıya ihtiyacı vardı. Ve Viola onun evine adımını attığı anda, birbirlerine nasıl baktıklarını gördüm. Her ne kadar saklamak için ellerinden geleni yapsalar da, ikisinin de gizliden gizliye hissettiklerini.

Ve onun bana değil, ona ait olduğunu biliyordum. Yani evet... bu şarkı.

Jasper bu konuda üzgün değil. Hatta kıskanmıyor bile.

O Jasper ve skoru biliyor. Viola onda ama ben değilim. Viola'yı almasına izin verdim ve Viola da onu seçti. Hikayemiz böyle devam ediyor. Olması gereken de bu. Ama bir şeyin bir şekilde olması gerektiği için, tüm duyguların sihirli bir şekilde silindiği anlamına gelmez.

Ne de olsa Viola'yı hayatım boyunca
sevdim. Tıpkı kardeşim gibi.

Ama hayatıma devam etmeye çalışıyorum. Yeniden
başlamaya çalışıyorum. Ve bu şarkı da o sürecin bir parçası.

"Bunun sadece anlambilimsel olduğunun farkındasın, değil mi?" Henry başını ileri geri sallayarak soruyor, böylece ağzındaki uzun, kırmızı meyan kökü ipi yanaklarına sinir bozucu bir *şaplak, şaplak, şaplak* sesiyle çarpacak.

"Bundan daha fazlası. Bu şarkı..." Jasper yazdıklarına bakıp duruyor, gözleri satır satır geziniyor. Dün ona verdiğimden beri tek yaptığı buydu ve bir saat önce stüdyoya oturduğumuzdan beri de tek yaptığı bu. "Bana bitmiş gibi gelmiyor, Gus."

"Nasıl yani?" Ellerimi başımın tepesinde, kısa kum sarısı saçlarımın telleri boyunca ovuşturuyorum, ayırık dizlerimin arasından yere bakıyorum, dirseklerim uyluklarıma batıyor.

"Sanki birine şarkı söylüyormuşsun gibi *geliyor*. Onlar hakkında değil. Neredeyse bir düet gibi." Jasper son kısmı düşünceli bir şekilde söyledi ve herkes durdu. Herkes her ne halt ediyorsa donup kalıyor ve şaşkınlıkla ona bakıyor.

"Düet mi?" Henry elindeki Twizzlers'ı çiğnemeye devam ederek tekrarlıyor. "Bunu daha önce hiç yapmamıştık."

"Her şeyin bir ilki vardır," diye araya giriyor Keith, başımı döndürmeye başladığı noktada tekrar dönerek.

Jasper başını kaldırıyor, yeşil gözleri benimkilerle kilitleniyor. Ve bir an için, ikizlerin yaptığı şeyi yapıyoruz. Birbirimizin ne düşündüğünü bilmek için konuşmamıza gerek yok. O, bunun bir karşılığı olması gerektiğini söylüyor. Ben de bunu yazamayacağımı söylüyorum. Bunu söyleyecek kişinin ben olmam gerektiğini söylüyor. Ben de diyorum ki

Yapabileceğimi sanmıyorum. O kişi ben olmalıymışım çünkü gerçekten o olamazmış.

Hayatımı sikeyim diyorum çünkü muhtemelen her konuda haklı. Her zaman haklıdır.

"Bırakın söylemeyi, bunun diğer yarısını kimin yazabileceği konusunda bile hiçbir fikrim yok. O ses bende yok, Jas. O hep sendin dostum."

"Doğru değil," diye karşı çıkıyor Keith. "Hem de hiç doğru değil. Ayrıca, eğer yanınızda şarkı söyleyen bir kadın varsa, liderliği o alabilir. Daha güçlü sese daha fazla aralık ve derinlik enjekte edebilir. Ama sanırım Jas'a katılıyorum. Daha fazlasına ihtiyacı var. Şu anda kısa, evet. Ama bundan daha fazlası var. Bunda çok fazla duygu var. Bir sürü duygu ve ruh ve lanet..." Boynunun arkasını kavrayarak, yüzünde şaşkın bir sırıtişla sözünü kesiyor. "Bir kadın sesiyle ne kadar destansı olurdu bir düşünsene. Daha fazla kalp acısıyla. Bununla davul mu yoksa bas mı çalmalısın, onu bile bilmiyorum. Sadece piyano ve akustik gitar duyuyorum. Ham ve sert olmalı ve tamamen sesler ve sözlerle ilgili olmalı."

Jasper da aynı fikirdeymiş gibi bir şeyler mırıldanıyor. Tanrım. Ben ne yaptım böyle?

"Vi bu şeyi daha görmedi mi?" Henry soruyor, ben de önce ona sonra da Jasper'a bakıyorum.

"Evet, önce ona gösterdim," diyorum çünkü bunu bilip bilmediğinden emin değilim.

"Ve senin bunu söylemeni sorun etmiyor mu? Yapımcılığını üstlenmemize?" Henry'ye dönüp başımı salladım.

Bu kadar. Çünkü Vi hâlâ benim kızım. Sadece *benim* kızım değil. Hâlâ çok yakınız ve çok iyi arkadaşız ve o tanıdığım en sevgi dolu, destekleyici ve kabullenici kadın. O ağladı ve ben ona sarıldım. Konuştuk ve güldük. Ve sonunda bana devam etmemi söyledi.

Ruhumu ve kalbimi özgür bırakmak için çünkü bu o kadar güzel ki, tüm dünya bunu deneyimlemeli.

Bu Viola'yı korkutuyor. Sadece o böyle bir şey söyler ve bunu kasteder.

"O zaman hepimiz düet konusunda hemfikir miyiz? Gus'ın söylemesi konusunda?"

Bunun üzerinde düşünüyorum. Hem de çok. Çünkü bu benim şarkım ve sonuçta bu benim kararım. Bunu başka bir kadınla *söylemek* istiyor muyum? Böyle bir düette böyle olur. Onlarla sadece şarkı söylemiyorsunuz, her şeyi paylaşıyorsunuz. Her kelimeyi ve duyguyu.

Bana söylenene göre samimi bir deneyim. Lady Gaga ve Bradley Cooper gibi.

Ama bu şarkının ortaya çıkmasını, bu sözlerin ve duyguların kalbimden ve zihnimden özgürce çıkmasını istiyorsam, bunu yapmam gerektiğini düşünüyorum.

"Pekâlâ. Ama yazıp şarkı söyleyebilen ve bunu yapmaya istekli olan kimi tanıyoruz?" Ben soruyorum ve hepimiz sessizliğe gömülüyoruz, birimizin parlak bir fikirle gelmesini umarak şaşkın bakışlar atıyoruz.

"Lyric'le konuşmaya ne dersin?" Jasper sonunda parmaklarını birbirine geçirip dövmeli kollarını başının arkasına atarak öneride bulundu. "O kadın müzik endüstrisindeki herkesi tanıyor ve bizim yapımcımız. Plak şirketimizin sahibi." Her birimizi tek tek süzdükten sonra reddedemeyeceğim bir bakışla bana odaklanıyor. "Evet. Git Lyric'i bul. Bunun için mükemmel kadını kesinlikle tanıyacaktır."

Üçüncü Bölüm

Gus

Parmaklarımın Lyric Rose'un açık ofis kapısına vuruşuyla senkronize bir şekilde, "Tık, tık, diye..... Başlıyor, sarışın başı havaya kalkıyor, ela gözleri benimkilerle buluşuyor. Göz göze geldikleri anda, yoğun öğleden sonrasına kimin girdiğini fark ediyor ve yüzünde parlak bir gülümseme belirliyor.

"Gus!" diye bağıyor, düzenli masasının etrafından koşup kollarını bana doluyor. Lyric kısa boylu. Bana ulaşmak için ayak parmaklarının üzerine kalkması gerekiyor, bu yüzden onun yerine onu kucaklıyorum. Gülüyor ve ben onu yere bırakmadan önce yanağıma bir öpücük konduruyor. "Bu harika bir sürpriz. İçeri gel."

"Bölüyor muyum? Meşgul görünüyorsunuz. Asistanınız bana siktir olup gitmemi ve randevu almamı söylemek için burada değildi."

Lyric güler. "Gus, her zaman meşgulüm, ama sen memnuniyetle kabul edeceğim bir kesintisin."

Masasının arkasında oturuyor ve karşı taraftaki sandalyeyi işaret ediyor. Lyric Rose, Gabriel Rose'un kızı. Gabriel Rose, tarihteki en büyük gruplardan biri olan Blind Tears'ın solisti. The Beatles ve The Rolling Stones ile aynı seviyedeler. Ama Lyric inanılmaz bir yapımcı ve

Eski CEO Robert Snow'un geçen yıl vefat etmesinin ardından Turn Records'un CEO'su oldu.

Tahmin etmem gerekirse Lyric yirmi altı yaşımda ama bu göz korkutucu işi kolaymış gibi gösteriyor ve tüm bunları iyi kalpliliğiyle yapıyor.

Sandalyesinde öne doğru eğildi, başını eğdi ve dikkatle beni inceledi. "Ee, ne var ne yok? Arkadaş olduğumuz ve albümlerinin yapımcılığını üstlendiğim onca yıl boyunca ofisime geldiğini hiç sanmıyorum. Geldiysen de yalnız gelmedin." Sanki aklına çok kötü bir şey gelmiş gibi elini havaya kaldırıyor. "Kahretsin. Eğer bana gruptan ayrılacağın için burada olduğunu söylersen, yemin ederim Gus, Marco'yu ararım ve buraya gelip kışına tekme basmasını sağlarım."

Gülüyorum, rahat koltuğumda arkama yaslanıyorum ve bileğimi dizime dayıyorum. "Marco'nun kışını tekmeleyebileceğinin farkındasın, değil mi?" Marco bizim menajerimiz ve Rudy gibi. Bir metre boyunda, yüz yaşında ve hiçbir şeyi yok. Ama yine de o adamla bahse girmezdim. Lyric ve diğerlerinin de aynı şeyi düşündüğünü biliyorum.

"Marco tüm WWE güreşçilerinden daha iyi yumruk atıyor. Ama Marco'nun yapamayacağını düşünüyorsanız Ethan'a yaptırmam gerekecek. Ama Gus..." Sözüünü kesiyor, gözleri büyüyor ve ben başımı sallıyorum, kendini kaptırmadan sözüünü kesiyorum.

"Hayır. Gruptan ayrılmıyorum. Aslında bir sonraki albümümüz için şarkılar üzerinde çalışıyorduk ve bu oldu." Artık iyice buruşmuş olan defter kâğıdımı masasının üzerinden kaydırıp önceki pozisyonuma dönüyorum. "Jasper bunu sana getirmem gerektiğini düşündü."

Öne doğru eğilip mektubu eline aldığımda yüz hatlarını merak kaplıyor, dirseğini cam masasına dayayıp yazdıklarını okuyor. Kalbim fazladan birkaç kez daha atmaya başladı ve gergin olduğumu fark ettim. Çocuklar okuduğunda farklı hissetmişim. Jasper ve Vi okuduğunda bile. Onlar benim ailem ve onlara ne yaparsam yapayım beni seviyorlar. Bu bilgiyle gelen belli bir güç ve güven var.

Ama Lyric tamamen farklı bir hikaye. O bir yapımcı. O bir plak yöneticisi.

Nefesimi tutuyorum, bakışlarım ondan uzaklaşıp pencereden dışarı bakarken kendimi dizginlemeye çalışıyorum. Sanat budur, değil mi? Kendini ortaya koymak ve başkalarının senin kanamanı izlemesine izin vermek.

Ayağımı halıya vurarak saatimin aralıksız tik taklarını dinliyorum. Dakikalar oldu ve bu çok uzun bir şarkı değil, o yüzden birkaç kez okuduğunu biliyorum. Sessizliğe bir saniye daha dayanamayarak sandalyemde kayıyorum ve "Jasper bunun bir düet olması gerektiğini düşünüyor."

Lyric'in şaşkın ve sabit bakışları benimkilerle buluştuğunda kâğıt elinden masasına düşüyor. "Düet mi?" diye papağan gibi tekrarlıyor, ben de başımı sallıyorum. Masasından geriye doğru itiliyor, sandalyesinin tekerlekleri onu pencereye ve ötesindeki Los Angeles silüetine doğru götürüyor. O yöne doğru dönüyor ve az önce benim baktığım manzaraya bakıyor. "Bunu söylüyorsun, değil mi? Yani, bu yüzden burada yalnızsın."

Son kısım bir soru değildi ama yine de "Evet," diye cevaplıyorum. "Siktir," diye tıslıyor, ellerini yüzünde aşağı yukarı ovuşturuyor. Kıkırdıyorum. "O kadar kötü mü?"

Dönüp bana bakıyor ve kararlı bir şekilde başını sallıyor. "Hayır. Bu çok güzel ve içten bir şey ve daha önce yapılan her şeyi mahvedecek. Bunu demek istiyorum. Bununla şimdiden müzik duyabiliyorum ve senin de duyabileceğine bahse girerim. Mesela bir çello duyuyorum, arka planda alçak, kederli ve hipnotik bir şey." Kendini küçümseyen bir kahkaha atıyor ve başını sallıyor. "Konuyu dağıtıyorum. Beni boş verin. Bunun üzerinde seninle birlikte çalışacak biri var mı aklında? Belki biraz daha ekleriz?"

Kahretsin, Lyric'i seviyorum. Onun parlak zekâsını seviyorum. "Bu yüzden buradayım, bebeğim."

"O kadarını tahmin etmiştim. Tamam. Ama... kahretsin." Dudağına vuruyor ve sonra elini masasına vuruyor. "Bu delilik, Gus," dedi pratik olarak

diye bağıyor ve kaşlarının içeri kaçtığını hissediyorum. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Telefonundaki bir düğmeye basıyor ve iki saniye sonra hoparlörden bir erkek sesi geliyor. "Benim sevgili Lyric'im," diyor adam şarkı söyler gibi bir sesle.

"Ethan, meşgul müsün?" diye soruyor, ses tonunda bir parça aciliyet var. Ethan, Lyric'in en iyi arkadaşı ve Turn Records'taki ikinci adamı.

"Hayır," diye kestirip atıyor. "Ofisimde oturmuş mastürbasyon yapıyorum."

"Harika," diye kuru bir şekilde karşılık veriyor, gözlerini bana deviriyor ve ben de gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Aletini pantolonuna geri sokmaya ve kıcını kaldırıp ofisime gelmeye ne dersin? Burada Gus Diamond var."

"Öyle mi?" diyor, sesi bir oktav yükseliyor. "O halde hemen geliyorum." Sonra yüksek sesle bir kahkaha atıyor. "Kelime oyunu yapıyorum." Telefon bağlantısını keserken biraz daha gülüyor.

"Bunun için özür dilerdim ama o Ethan ve onun için özür dilenmez."

Ellerimi havaya kaldırıp hafifçe kıkırdıyorum. "Aslında oldukça komikti." Lyric kahkahayı patlattı. "Evet. Gerçekten öyleydi."

Bir an sonra Lyric'in ofisinin kapısı çarparak açıldı ve içeri uzun boylu, güzel ve kaslı Ethan girdi. Hâlâ kendi kendine gülüyordu ve benim tek yapabildiğim ayağa kalkıp ona kardeşçe sarılıp sallarken başımı sallamak oldu. "Naber kardeşim. Nasıl gidiyor?"

"Harika. Sadece, keşke nasıl asılı olduğunu sorsaydın. Bütün bu ana çok daha iyi uyardı."

Başımın üstünü ovuşturarak gülüyorum. "Beni kızartıyorsun Ethan. Eğer bir erkek olacaksa bunun sen olacağını zaten biliyorsun."

"Senin ağzından Tanrı'nın kulağına. O zamana kadar, bir erkek hayal kurabilir." Lyric'in masasının kenarına tünüyor ve Lyric kaşlarını çatarak uzanıp onu itmeye çalışıyor. Lyric masanın üzerine daha da yerleşiyor ve bunun aralarında bir şey olduğunu tahmin ediyorum. "Ama içimden bir ses beni bir sebepten dolayı çağırdığını söylüyor."

Seksi vücuduma bakmanın ve uygunsuz cinsel şakalarımı dinlemenin ötesinde. Ne var ne yok?" etrafında dönüyor ve bu soruyu Lyric'e yöneltiyor.

Lyric elimdeki kâğıdı Ethan'ın eline tutuşturuyor. "Oku şunu," diyor, koltuğunda geriye doğru sallanıyor ve Ethan'ın kâğıdı gözlerine doğru kaldırmasını izliyor. "Bunu Gus söyleyecek ve düet yapmayı düşünüyor," diyor ama düetten bahsederkenki temposunda bir şey var. Sanki Ethan'ı aklındaki bir şeye yönlendiriyor ve onun da aynı sonuca varıp varmayacağını görmek için bekliyor.

Baştan sona okuyor ve sonra sıkı bir yumrukla kavrayarak lanet olası şeyi daha da kırıstırıyor. Lyric'i bir bakışla iğneliyor. Tam olarak göremediğim ve kesinlikle anlayamadığım bir bakış. "Düet mi?" Başını sallıyor. "Düşünüyorsun ki
-"

"Evet," diye araya giriyor, heyecanı artıyor. "Sizce o
-"

"O zamandan beri düet yapmadı-"

"Biliyorum. Ama bence o mükemmel-"

"Ama-"

"Ben de bunu düşünmüştüm."

Ethan kendini dramatik bir şekilde yelpazeler, gözleri geniş ve parlaktır. "Onun sesi onunkiyle?"

"İnanılmaz, değil mi? Ben de tam olarak bunu düşünüyordum. Artı, bu işe katabileceği duygular?"

"Hiç şüphesiz. Ama ben endişeliyim-"

"İkiniz beni çileden çıkarıyorsunuz," diye çıkışıyorum, ileri geri konuşmalarını keserek. Bir konuşma yapmadan konuşuyorlar. En azından anlaşılabilir bir konuşma değil ve bu çok sinir bozucu. "Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

Ethan bana döndü. "Gerçekten mi? Sanki sen ve Jasper daha iyi misiniz?"

"En azından ikiziz."

"Kaltak, ben onun başka bir beyden olan kız kardeşiyim." Üçümüz de gülmekten kırılıyoruz, aralarında biriken yoğun enerjinin bir kısmı azalıyor. "Buna geri dönelim." Hâlâ elinde tuttuğu kâğıdı sallıyor. Bakışları tekrar kâğıda kayıyor, bir kez daha okuyor ve başını sallıyor. "Evet. Bir düet. Ve evet... mükemmel olacak." Gözleri Lyric'inkilere kilitleniyor ve onu temkinli bir bakışla sabitliyor. "Tabii bunu yaparsa."

Lyric ellerini çaresizce havaya kaldırıyor ama gözlerinde hınzır bir parıltı var. Bu da bana onun görevdeki bir kadın olduğunu söylüyor. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

"Bugün burada. Stüdyo 6'da." "O zaman gidelim."

İkisi de her şey bitmiş gibi ayağa kalkıyor. Ben de öyle yapıyorum, çünkü yapılması gereken buymuş gibi geliyor, ama kapıya doğru giderlerken onları takip etmiyorum. "Bir saniye bekleyin. Kimden bahsediyorsun sen? Sanırım bu işte kiminle çalışmamı istediğinizi bilmeye hakkım var. Bu benim için herhangi bir şarkı değil. Bence bu oldukça açık." Bir nefes veriyorum, ellerimi yüzümde gezdirdikten sonra ellerim belime düşüyor ve kalçalarımın etrafında kilitleniyor. "Bakın, size güveniyorum çocuklar. Sadece beni bu iş için mükemmel olacağını düşündüğünüz bir kadınla tanıştırmadan önce bu karara biraz katkıda bulunmak istiyorum."

Ethan omzumu tutup beni hafifçe sarsmadan önce tekrar bakışıyorlar. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Tartışmaya hazır bir şekilde ağzımı açtığımda sözlerine şöyle devam etti: "Kapa çeneni ve bizimle gel. Az önce bize güvendiğini söyledin. O yüzden... *bize güven*," diye vurguluyor. "Bence önce ikiniz tanışırsanız ve diğer her şeyi sonra çözerseniz daha kolay olur."

"Ciddi misin?"

"Aslında öyleyim. Aklımızdaki kişi bu iş için kesinlikle mükemmel. Ama bu her şeyin yerli yerine oturacağı anlamına gelmiyor."

"Tamam..." Bu durumdan hiç hoşnut olmadığım için kelimeyi uzatıyorum. "Lanet olası Jasper ve onun lanet olası fikirleri," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

O lanet şeyi en başta hiç yazmamalıydım. Onu tutmadığım rastgele bir günlüğe tıktırmalı ve ziyan olmaya terk etmeliydim. Ben ve düşüncesizliğim. Ben ve lanet olası ağzım. Ben ve beni olması gerekenden daha uzun süre lekeleyen kadından kendimi temizleme ihtiyacım.

Tek yapmam gereken akıllarındaki kadınla tanışmak. Evet demek zorunda değilim, kendime hatırlatıyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve isteksizce takip ediyorum.

Asansör bizi stüdyo katına taşıyor. "Bu taraftan," diyor Lyric, uzun koridorda neredeyse sonuna gelene kadar dolanırken. "Şimdi," diye başlıyor, içeri girmeden beni durduruyor, gözleri benimkileri delip geçiyor, "kilit nokta onun kabul etmesini sağlamak olacak."

Bu kadının neden kabul etmediğini sormak için ağzımı açıyorum ama daha ağzımdan çıkmadan Ethan beni kapıdan iterek kayıt stüdyosuna sokuyor.

Bu oda büyük. Daha önce kullandığım birçok odadan daha büyük. Odanın sol tarafında iki gri deri kanepeler ve aralarında bir sehpa var. Karşı tarafta ise pelüş siyah deri koltuklar var. Bir yapımcı devasa ses panosunun arkasında kulaklıklarını takmış, panonun dokunmatik ekranına bir şeyler tıklayarak çalışıyor. İçeri girdiğimizi duymuş olmalı ki gülümseyerek ve başını sallayarak omzunun üzerinden bakıyor.

"O nasıl?" Lyric soruyor. Gözlerim camın arkasındaki kabinde oturan kişiye kayıyor. Koyu kahverengi-siyaha yakın siyah saçlı bir kadın kendi kulaklıklarını takmış, yüzünün büyük bir kısmını gizleyen büyük bir mikrofona şarkı söylüyor. Saçları dışında görünen tek kısmı kapalı gözleri.

"İyi," diyor yapımcı. "Gerçekten iyi. Tamamen yerinde. İşte, şuna bir bakın." Bir düğmeye basıyor ve oda anında tüylerimi diken diken eden bir sesle doluyor. Enfes bir ses. Dolgun, zengin, güçlü ve inanılmaz seksi. Bu öyle bir ses ki, ne olursa olsun durmanızı sağlıyor.

sadece dinlemek için yapıyorsunuz. Sözlerin ya da türün bir önemi yok. O kadar iyi.

Ve tanıdık.

Onu daha önce bir yerde duymuştum ama hatırlayamıyorum.

Lyric hiçbir şey söylemiyor, üçümüz sessiz bir huşu içinde prodüktörün yanında dururken bu kadın kalbinin sesini dinliyor. Şarkının başrolü bile değil. Bir country baladında geri vokal yapıyor, ama Tanrım, böyle bir sesin şarkıyı bastırıp çalmayacağını hayal edemiyorum.

Şarkısını bitirdikten sonra boğazını temizliyor ve hışırtılı bir sesle "Tekrar gitmemi ister misin?" diye soruyor.

Yapımcı, ses panosundaki bir düğmeye basmadan önce omzunun üzerinden Lyric'e bakıyor. "Bu çok güzeldi, tatlım. Yerleştirdim ve sanırım hazır. Dışarı gelebilir misin? Misafirin var."

"Tabii. Bana bir saniye ver."

Lyric ve Ethan'la yüzleşmek için dönüyorum, ikisi de az önce bir Zebra sürüsünün üzerine salınmış dengesiz aslanlar gibi sırtlıyorlar. Gözlerindeki heyecanı görüyorum. Ve bu kadının sesini duyduktan sonra nedenini anlıyorum. Ama aynı zamanda sinirlerini, birbirleriyle yaptıkları sözsüz konuşmaları da görüyorum, bu da beni duraksatıyor. Kadının bunu yapamayacağını birden fazla kez ima ettiler. Böyle bir sesin solo değil de geri vokal yapıyor olması bana burada bir hikaye olduğunu söylüyor ve şu anda ihtiyacım olan son şey kucağıma bırakılan başka birinin dramı.

Ama yine de... *o ses*.

"Hey, Lyric!" diye bağılıyor kadın, kabinden dışarı çıkarak.

"Naomi!" Lyric de aynı şekilde coşkulu bir şekilde geri dönüyor ve birdenbire sıcacık gülümsemeye başlıyor. "Çok iyidindin!"

Naomi adındaki kız odaya girip bize katılırken gülüyor. Kollarını önce Lyric'in sonra da Ethan'ın boynuna doladı ve ona ulaşmak için ayaklarının üzerinde durdu. "Bugün ikinizi göreceğimi bilmiyordum. Bu çok hoş bir sürpriz oldu." Hafifçe gülüyor, sıcak ve içten ve

Bu kadınla ilgili hiçbir şeyi sevmek istemesem de gülüşünü hissediyorum.

"İşin bitmeden seni yakaladığımız için çok mutluyum. Tanışmanı istediğim biri var." Lyric geri çekildi ve birden kadınla yüz yüze geldim. "Naomi, Wild Minds grubundan Gus Diamond ile tanıştın mı bilmiyorum. Gus, bu Naomi Kent."

Hayatımda gördüğüm en güzel mavi gözlere bakarken nefesim boğazımda düğümleniyor. Havai fişeklerden daha parlak, neredeyse elektrik gibiler. Kahve rengi saçları kalın ve parlak, mükemmel göğüslerinin hemen altında kıvrılıyor. Dolgun pembe dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor ve onu daha önce gördüğümü fark ediyorum. Yüz yüze, evet, hiç tanıştırılmamış olmama rağmen, ama onu tanımamın nedeni bu değil.

Onun yüzünü tanıyorum, dünyadaki herkes tanıyor.

Sonsuza dek ünlü oldu, ama şimdi ona bakınca tek düşünebildiğim onu son gördüğüm zaman. O sadece ünlü değil, kötü şöhretli.

İki yıl önce Grammy ödül töreninde başına gelenler aklıma geliyor ve tüm çabalarımın rağmen kaşlarımı çatıyorum.

Hay sikeyim. Naomi Kent. Naomi Kent.

Roger Kent'in kızı. Amaya Kent'in kızı. Kendi delicesine başarılı kariyerinin yanı sıra babası da ünlü bir şarkıcı/söz yazarıydı. Şarkılar yazmış ve doksanlı ve iki binli yıllardaki herkesle birlikte çalmıştı. Annesi Amaya, bir pop kraliçesiydi. Ölmeden önce bir sürü hit şarkısı vardı, sayısını unuttum.

Ama aklımda kalan şey bu değil. Bu kadın Florian Heart'ın nişanlısıydı. O gece Grammy'de herkesin önünde küçük düşürdüğü kişi. Ben de oradaydım. Herkes oradaydı. İnsanlar aylarca bunu konuştu.

Naomi Kent bir sanatçı. Gerçek bir sanatçı. Müzik kraliyet ailesinden. Zeki, yetenekli ve benden çok daha yetenekli, aynı stratosferde bile değiliz.

Ve güzel. Kahretsin, o *çok* güzel.

Lyric ve Ethan'ın onun kabul etmeyeceğini düşünmelerine şaşmamalı.

Ne yaptığımı bile anlayamadan bir adım öne çıkıyorum ve elimi uzatıyorum, ona dokunmaktan başka bir nedenim yok. "Merhaba," diyorum, sesimdeki merakı duyup duymadığını merak ederek. Kalbimin aniden ritimsiz atmaya başladığını. "Şu ana kadar resmi olarak tanıştırılmadık ama seni kesinlikle tanıyorum."

Ve vay canına, bu kulağa gerçekten ürkütücü geliyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Gus," diyor güzel bir gülümsemeyle ve muhtemelen benim gafıma küçük bir kahkaha atarak. "Grubunuzu gerçekten çok seviyorum. Sanırım son albümünüzü aylarca tekrar tekrar dinledim. Özellikle de şu şarkıyı..." Başını eğiyor, düşünürken alt dudağını kemiriyor. "Oh, *Time Surrender'dı*. O şarkı inanılmaz."

Kutsal İsa.

"Teşekkür ederim. Bunun anlamı çok büyük," diyorum ona, hâlâ biraz şaşkın bir halde.

Yıldızlara mı vuruldum, bu şarkıyı benimle birlikte söyleme fikrinden mi bunaldım, yoksa ondan aşırı derecede mi etkilendim bilmiyorum. Belki yukarıdakilerin hepsi. Kesinlikle hepsi, çünkü müziğimizi gerçekten bildiği ve dinlediği fikrine aptal gibi gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Gözlerim yüzünde geziniyor, her bir özelliğini inceliyor, sesim bir kademe düşüyor. "Orada gerçekten harikaydın. Country söylediğini bilmiyordum. En sevdiğim tür değil ama kulağa hoş geliyor."

Bana bakarken mavi gözlerini ışıldatan bir şekilde gülümsüyor ve ben bunu anında hissediyorum. Aramızda bir nabız. Bulaşıcı bir kinetik enerji beni biraz daha yaklaşıyor ve gülümsemesinin benimle birlikte biraz daha parlaklaşmasını izliyorum.

"Genelde yapmam ama Catherine Strong ile geçmişimiz çok eskiye dayanıyor ve bu şarkıyı duyduğumda şarkıda yer almaya hayır diyemedim. Siz ve grubunuz bugün burada kayıt mı yapacaksınız? Onlarla da tanışmak isterim."

Diğer adamları aramak için yanımdan geçip gidiyor ve ben başımı sallıyorum. "Hayır. Bugün olmaz. Sadece ben varım." Bir adım daha atıyorum, biraz daha yaklaşıırken ne halt ettiğimi merak ediyorum, dudaklarımı kıvırmamam gereken muzip bir sırıtışla gözlerim ona ziyafet çekiyor.

Yine de kendimi
durduramıyorum. O da benim gibi
mi hissediyor?

"Naomi," diye araya giriyor Lyric, onun dikkatini benden uzaklaştırarak. "Seninle bir konuda konuşmamız gerekiyor."

"Elbette," diye kabul ediyor, boğazını temizliyor ve bakışlarını benimkilerden uzaklaştırıyor. "Eşyalarımı almam için bana bir saniye ver." Arkasını dönüp kanepeye doğru yürüyor ve Tanrım... Çok zarif. Kalbimin göğsümdeki gümbürtüsü uyanışların en kabası.

Bu şarkıyı benimle söyleyemez.

Onu yiyip bitireceğim. Onu bütün olarak yemeden önce en narin çiçekler gibi soyacağım.

Onu
istiyorum.
Delicesine.

Neredeyse kendi kahkahamda boğulacağım. Bu kadın bir meleğin sesine ve bir sirenin cazibesine sahip. Akli başında, mantıklı bir adam bununla ne yapabilir ki? Yanına gitmemeli mi? Önüne konan fanteziye kapılmamalı mı? Onun ne kadar inanılmaz bir hediye olduğunu fark etmeyecek mi?

Elimi ağzıma götürüp sırtıtmayı silmeye çalışıyorum.

Hayatın gerçekten berbat bir mizah anlayışı var.

En son ne zaman bir kadından bu kadar çabuk etkilendiğimi hatırlamıyorum.

Yine de, bu şarkı için istediğimi asla hayal etmediğim her şey o. Sesinin kafamda kalan notaları bana bu şarkıyı benimle birlikte söyleyebilecek tek kişinin o olduğunu hatırlatıyor. Lyric ve Ethan'ın gülümsemeleri yüzüme inen tokat gibi.

Bu kadınla sadece ve sadece tek bir sebepten dolayı buluşuyorum.

Bu da onu resmen yasak bölge yapıyor. Sikim ne düşünürse düşünsün.

Dördüncü Bölüm

Naomi

Seninle konuşmam gereken bir şey!"

Lyric'in kelimeleri söylediğini duyuyorum ama odaklanabildiğim tek şey onun gözleri. Lyric'i çok eskiden beri tanırım. Babası ve benim babam çok eskilere dayanır. Ama bazen bu boşluğa düşüyor. Bu kayıt yürütme alanı ve ben oyun odamın etrafında örgülü saç örgüleriyle dans eden kızı gözden kaybediyorum.

"Tamam," diyorum ve ses tonundaki bir şey bir an için Gus'a dönmeme neden oluyor. Bakışları benimkilerle buluşuyor ve o anın temposundaki ani değişime rağmen göğsümün biraz titremesine neden olan bir gülümseme sunuyor. Hemen Lyric'e geri dönüyorum.

"Gus bir şarkı yazdı. Her zamanki tarzı değil ve bu konuda çok özel bir yardıma ihtiyacı var." Sabırsızca başımı sallıyorum ve bana dayatmaya çalışacağı şeyi söylemesini bekliyorum. Bir şarkı konusunda yardıma ihtiyaç duymaktan daha fazlası var, bunu hissedebiliyorum. "Düet olarak harika olacağını düşünüyoruz."

"Hayır," diye araya giriyorum, arkasındaki gerçeğe rağmen bilinçli bir düşünce olmadan ağızımdan çıkan kelime. "Kesinlikle olmaz."

"Nai, bırak da bitireyim."

"Hayır, Lyric. Ve dürüst olmak gerekirse, bu konuşmayı Gus'ın önünde yapmamalıyız bile." Tekrar ona doğru bakıyorum çünkü yeterince iyi birine benziyor ve ona karşı kaba ya da sürtük gibi davranmak istemiyorum. "Lütfen bunu yanlış anlama..." Başımı eğerek ona göz kırpıyorum. "Sen grubunun solisti değilsin, değil mi? Öyleyse neden kardeşinle değil de bununla buradasın?"

"Çünkü onu ben yazdım," diyor basitçe, o gri gözler içimde yapmamalarını dilediğim şeyler yapıyor. "Ve kardeşim bunu söylemeyecek."

Bunu düşünmek için bir saniye ayırdım. Geçen yaz o, kardeşi ve grubu hakkında okuduklarımı hatırlamaya çalışıyorum. Çok fazla dram vardı. Bir sürü çelişki. Bir sürü yanlış hikaye ve yalan. Ben de bunlardan payıma düşeni yaşadım, o yüzden magazin ya da eğlence gazetelerini pek okumam. Hayatım darmadağın olduğunda bayram ettiler, o yüzden bana kalırsa hepsi defolup gidebilir.

"Anlamıyorum," diye itiraf ediyorum elim boş döndüğümde.

"Baldızıma aşığım," diye devam ediyor Gus hiç duraksamadan. Sanki böylesine yasak, tabu ve sıkıntılı bir şeyi itiraf etmek önemsiz bir şeymiş gibi. "Bunu geride bırakmaya çalışıyorum çünkü artık zamanı geldi. Jasper'ın söyleyemeyeceği bir şarkı yazdım çünkü bu benim karısına vedam. Bu şarkıyı oraya koymam gerekiyor. Durum böyle. Ama Jasper, Jasper olduğu için düet olması gerektiğini düşünüyor. Ona güveniyorum çünkü bu işte benden daha iyi. Buraya böyle geldik."

Ellerini stüdyoda gezdiriyor ve sonra bana doğru dönüyor.

Kendimi durduramadan gülümsüyorum. "Senin kadar açık sözlü ve dürüst biriyle daha önce karşılaştığımı sanmıyorum."

Omuz silkiyor. "Bu bir sır değil ve saklayacak bir şeyim de yok."

Tanrım. Benim dünyamda siyah bir gergedan gibi. Nesli tükenmiş. Dürüstlük ve müzik endüstrisi ezeli düşmanlar. En azılı rakipler. Kelimeleri karıştırmazlar ya da kanları birbirine karışmaz. Ama Gus sadece orada. İçime sindirmem ve kendime mal etmem için her şeyi ortaya döküyor. Yargılamadan. Korku yok. O ruhuna ve duygularına sahip çıkan bir adam ve kahretsin, sanırım büyüdüğümde onun gibi olmak istiyorum.

Yani... dürüst olursak.

"Bunu yapamam, Gus."

"Okumadın Naomi," diye meydan okuyarak bir kez daha öne çıktı ve kaşlarını kaldırdı. Lanet olsun ona. Benim alanıma bu şekilde girmesinden hoşlanmıyorum. Cehennem gibi müdahaleci. Dürüst olmak gerekirse, cüssesi, ateşi ve ezici güzellikteki yüzüyle biraz korkutucu.

Dumanlı tunç rengindeki gri gözleri benimkilere dikilmiş, bana yalvarıyor. Bu beni hazırlıksız yakalıyor, zayıflatmak istemediğim kararlılığımı bir anlığına zayıflatıyor. Sırıttırıyor, başını eğiyor ve bunu yaptığında parfümünün bir ipucunu yakalıyorum-okyanus, güneş ışığı ve yaz esintisi. Bu benim kendi kişisel kriptonit markam da olabilir.

Boğazımı temizliyorum ve omurgamı düzeltiyorum. "Bunun bir önemi yok. Cevabım değişmeyecek."

Şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor ve şu anda hayatımı tamamen yabancı birine açıklayacak gücü kendimde bulamıyorum. O bu kadar açık ve dürüst olmakta rahat olabilir ama ben değilim.

O anlamıyor. Benim kaybettiklerimi o kaybetmedi.

Kalbi parçalanmadı ve ruhu lime lime edilmedi. Varlığının dokusunu sonsuza kadar değiştirecek kadar aşırı bir şekilde kömürlerin üzerinde tırmıklanmadı. Acıyı bildiğini sanıyor ama hiç benim yaşadığım gibi yaşamadı.

Diri diri yakıldım ve isteyeceğim son şey kalıntılarımdan akbabaların gagalaması için tekrar sergilenmesi.

"Anlıyorum, biliyorsun. Tereddütlerini."

Başımı sallıyorum. Gerçekten bilmiyor. Kimse bilmiyor. "Bu tereddüt değil." "O zaman bana neden hayır dediğini söyle."

Tanrım. O da mı benim etimi istiyor? Onunla daha beş dakika önce tanıştım. "Özür dilerim, Gus. Gerçekten üzgünüm. Bence yaptığın şey çok güzel. Bu

her şeyi ortaya koyuyorsun. Ama ben sadece..." Ellerimi belime koyarak ve sinirlerimi çelikleştirerek gergin bir nefes alıyorum. "Bunu yapamam. Bu

artık benim hayatım değil. Teklifiniz ve ilginiz için teşekkür ederim ama benim için zor bir hayır. Seninle düet yapacak kadın ben değilim."

Bir adım daha atıyorum ve birden Gus tam önümde, neredeyse diőe diő duruyor. enem yukarı kalkıyor, boynum geriye eğiliyor, böylece gözleriyle buluşabiliyorum ve geri adım atmayı reddediyorum. İsterse bütün gün bana bakabilir, cevabım değişmeyecek. Elini uzatıp bir tutam saçımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıyor ve bu samimi hareket karşısında gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Başparmağı uzun zamandır unuttuğum garip bir enerjiyle aniden uğuldayan tenimde geziniyor. Derin ve içsel bir şey.

Tamamen beklenmedik ve kesinlikle istenmeyen bir şey.

Geri çekiliyorum ve eli düşüyor ama gülümsemesi değişmiyor. Aksine, sanki o da bu rpertiye hissetmiő gibi büyüyor.

"zr dilerim," diye mırıldanıyor, garip bir şekilde kıkırdıyor ve bana öyle dokunduğuna inanamıyormuő gibi başını sallıyor. Bir elini kırpılmış açık kahverengi saçlarında gezdirerek kkk bir adım geri atıyor ama gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Bunu düşünmek bile istemiyor musun?"

"Hayır. zgnm, değilim."

Gus nefesini üflüyor ve arkasını dönüyor, büyük sandalyelere doğru yürüyor ve sonra tekrar geriye dönüyor, okuyamadığım ama yine de bir şekilde hissettiğim bir şekilde bana bakıyor. Gus çok ateşli. Bu şaka değil, yalan da değil. Cehennem kadar seksi - bir g ve hakimiyet kulesi.

Ama çekici yüzlere, seksi vücutlara ve sıra dışı karizmaya sahip erkeklere yenik düőmeyi uzun zaman önce bıraktım, bu yüzden...

"Eğer hepsi buysa-"

Lyric hemen araya girerek, "zlediğini biliyorum," diyor ve yanıma yaklaşıyor. "Müziği."

Boğazımın arkasından hırıltılı bir ses çıkartıyorum ve hayal kırıklığıyla başımı geriye atıyorum. Beni çok çalıőtırıyorlar ve başka biri olsaydı beş dakika önce bu odadan çıkıp gitmiş olurdum.

"Bana olmadığını söyle."

Başımı sallıyorum, az önce şarkı söylediğim kabine doğru bakıyorum, çünkü evet, özlüyorum. Hem de çok özlüyorum. Nasıl özlemeyeyim ki? Doğduğum günden beri müzik benim hayatım oldu. Ve evet, bir parçam - itiraf etmek istediğimden daha büyük bir parçam- o heyecanı tekrar hissetmekten başka bir sebep olmasa bile evet demeye meyilli.

Wild Minds'ı severim. Seslerini ve müziklerini seviyorum ve Gus ile güçlü bir düet yapmanın bu dünyanın dışında bir deneyim olacağını hissediyorum. Özellikle de onun sözlerinin benim için yazılmadığını ve benim katkıda bulunduğum hiçbir şeyin onun için yazılmadığını bilerek. Biz sadece sözleri söylüyoruz ve duyguları aktarıyoruz.

Duygusuz seksin müzikal karşılığı.

Ama Florian'dan beri kimseyle şarkı söylemedim ya da yazmadım.

Ve Gus'ın şarkısı açıkça aşkla ilgili. Hem de kayıp bir aşkla. Ve o yola girersem ne hissedeceğimden, ne yaşayacağımdan korkuyorum. Bu noktaya gelmem çok uzun sürdü. Sonunda acı çekmeden derin bir nefes alabileceğim bir noktaya gelmek.

"Özür dilerim," diyorum tekrar, bu sefer fısıltıyla.

"Buraya bir şey ekleyebilir miyim?" diye soruyor burada olduğunu bile unuttuğum yapımcı.

"Steven, yapma, tamam mı? Ne söyleyeceğini biliyorum," diye kestirip attım. "Aslında bilmiyorsun." Bize katılmak için ayağa kalktı.

"Söyleyeceğim şey

yedek şarkı söylemeye devam edemeyecek kadar yetenekli olduğun. Senin yerin ön ve merkez, tatlım. Hep öyleydi. Bu riski al. Bu parçanı yeniden kazan. Dünyaya her zaman olduğun gibi bir yıldız olduğunu göster."

"Doğru," diye onaylıyor Ethan küçük bir mırıltıyla. "Florian'ı terslemek gibi bir şey ama süper havalı, belalı, klas bir şekilde."

Sadece benim kalp ağrım Florian'ı kaybetmekten daha fazlası.

Başımı sallıyorum çünkü bu iş kontrolden çıkmaya başladı. Tüm bunları durdurmak için ellerimi kaldırıyorum. "Söylediklerinizi takdir ediyorum.

Takdir ediyorum. Ama

Bu bir tartışma ya da sohbet değil." Hâlâ o manyetik gözleriyle bana bakan Gus'a dönüyorum. "Bu konuda seninle birlikte çalışabilecek son derece yetenekli pek çok vokalist var, Gus. Bence onlarla çalışman senin için çok daha iyi olur."

"Bu doğru değil ve sen de bunu biliyorsun," diyor Lyric, elini bileğime koyarak. "Bu şarkıyı okuduğum anda senin için yazıldığını *anladım*. Bunu hissettim, Nai. Gerçekten hissettim. Ethan da hissetti. Sadece... *oradaydı*."

O kadar çok duyguyu yutuyorum ki beni boğmakla tehdit ediyor. "Ben..." Sözümü kesiyorum. Boğazımı temizliyorum. "Düetlerle işim bitti."

Ethan iç çeker ve Gus'a dönerek saçmalama noktasını geçtiğini söyleyen bir bakış atar. "Grubunuzda uyuşturucu kullanan var mı?"

"Ne?" diye homurdanıyor, tamamen şaşırmış bir halde.

"Tanrı aşkına, Ethan. Kes şunu," diye çıkışıyorum, bir elimi saçlarımda ve yüzümde gezdiriyorum. "Konu bu bile değil."

Lyric Ethan'a geri çekilmesini söyleyen bir bakış fırlatır. Ethan ellerini teslimiyetle havaya kaldırır ve geri adım atar. Daha iyi bilmeliydi. Eğer varsa, bu alçakça bir darbeydi.

"Bana bir iyilik yap ve onunla şarkı söyle," diye bastırıyor Lyric, tam önüme geçip herkesi dışarıda bırakarak. Gus kaşlarını çatarak ona bakıyor ama Lyric parmağını kaldırarak ona susmasını ve kendisine bir dakika vermesini söylüyor. "Eğer sesleriniz birbirine uymuyorsa ya da kimya uyuşmuyorsa ya da bundan sonra hâlâ hayır diyorsanız, sorun değil. Geri çekiliriz ve başka birini buluruz. Senden tek istediğim Gus'la istediğin şarkıyı söylemen." Tereddüt ediyorum ve o da bunu görüyor. "Bir şarkı, Nai," diye mırıldanıyor nefesinin altında. "Konu müzik olduğunda hiç yanılmadım. Bu konuda da yanılmıyorum. Seni seviyorum. Güven bana."

"Kendimi pusuya düşürülmüş gibi hissediyorum."

"Çünkü öylesin," diye güler Ethan, Lyric onu çıplak elleriyle öldürmek üzereymiş gibi görüldüğünde ellerini tekrar havaya kaldırır. "Ne? Bu bizi bu konuda haksız yapmaz. Bu konuda yanıldığımızı göstermez."

mükemmel bir uyum olduğunu bilmiyordum. Bu işte en iyi olmamızın bir sebebi var, kurabiyem ve bunu sen de biliyorsun."

Lyric'in gözleri benimkilere kanıyor, sevgisini, samimiyetini ve şiddetini içime akıtıyor. Bunu yapabileceğini söyleyen bir bakış. Bana güvenmen gerektiğini söyleyen bir bakış. Ve güveniyorum. Lyric'e güveniyorum. Ve karanlık tarafım, bir daha bütün olup olamayacağımı, bir daha *hissetmeme* izin verip veremeyeceğimi merak eden tarafım da aynı fikirde.

Lanet olsun! "Bir şarkı."

Lyric usulca gülümsüyor, kolumu bir kez daha sıkıyor ve sonra geri çekiliyor.

"Benimle gel," diye emrediyor Gus, ilerliyor ve elimi uzatıyor. Ona bakıyorum, düşüncelere dalıyorum.

Kulemin içine edecek.

Ben titanyumla sarılmış boş bir kabuğum. Güçlendirilmiş terk edilmiş bir şehir. Bu şekilde hayatta kaldım.

Ve kimsenin bunu yıkmasına izin vermeyeceğim.

Yani evet, muhteşem olabilir. Ve güzel görünebilir. Ve güzel kokabilir. Ama ben oraya gitmiyorum. Onun eline dokunmak, zehirli elmadan bir ısırık almak gibi.

"Pamuk Prenses'e benziyor muyum?" "Ne?"

Ona el sallayıp, elini orada bırakarak kendi başıma kabine doğru ilerliyorum. Benim onu başından savmamdan rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Hayır, çapkın piç bana göz kırptıyor. "Hadi yapalım şunu."

Göz devirmemi bastırıyorum ve onu takip ediyorum. "Onlar için hangi şarkıyı söyleyeceğiz?"

"Çılgın Suç' mu?"

"Nooooo," I sputter quickly. "Ben babamın şarkılarını söylemem. Ya da annemin."

"Tamam." Umursamaz bir şekilde omuz silkiyor. "O zaman benimkilerden birine ne dersin?"

"Elbette."

"*Time Surrender*'ı sevdiğini söylemiştin. Sözlerini biliyor musun yoksa Steven'ın tablete yüklemesini mi isteyeyim?"

Kabine girdiğimizde "Aklıma geldikleri kadarıyla bilmiyorum," diye cevap veriyorum. Burada aynı anda birden fazla kişinin şarkı söylemesi pek alışıldık bir durum değil. Genelde tek seferde bir kişi söyler ama bence birlikte söylemeliyiz çünkü sahnede de böyle olacak. Teneke kutuları kulağıma takarak mikrofona konuşuyorum. "Steven?"

"Öyle mi?"

"Benim için '*Time Surrender*'ı çal." "Tamamdır."

Gus bana bakıyor, kaşları birbirine kenetlenmiş. "Şarkıyı duyunca sözlerini hatırlayabiliyor musun? Okumana gerek yok mu?"

Buna sadece omuz silkiyorum çünkü genellikle yapabiliyorum. Her zaman değil ama bu şarkıyı daha önce birkaç kez duymuştum. Altı ay kadar önce radyolarda çalıyordu, o yüzden biraz tazeledikten sonra anlayabilirim. Ayrıca, şarkı sözlerini okumak bazen ritmimi bozuyor.

Kulaklıktan kulağıma ağır bir davul sesi geliyor ve gözlerimi kapatıp sesi içime çekiyorum. Sadece sözleri değil, birlikte nasıl çaldıklarını da dinliyorum. Gus ve Jasper'ın birlikte nasıl şarkı söylediklerini.

Kahretsin, Gus gitarın canına okuyor. Jasper da yapıyor ama bu konuda Gus'a izin veriyor. O gitar çalmaya başladığında belirgin bir kenarı var ve ben genelde bu şekilde çalmam. Jasper'ın sesi geliyor ve vay canına, çok iyi. Kesinlikle inanılmaz.

Wild Minds'ı Wild Minds yapan nedenlerden biri de bu. Ayrıca, sesleri ve şarkı sözleri olağanüstü. Şimdiye kadar sevmediğim bir şarkılarını duyduğumu sanmıyorum ve şarkılarının ve albümlerinin sürekli olarak ilk ona girmesi yeteneklerini gösteriyor.

Jasper'ı devre dışı bırakıp Gus'a odaklanmak için elimden geleni yapıyorum. Sesi dumanlı, aralığı iyi ve kontrolü sıkı.

Şarkının tamamını dinliyorum ve sonra Gus'a başımı sallıyorum. Mikrofona yöneliyor, bana çok yakın duruyor ve şarkı söylediği o dumanlı ses tonuyla fısıldıyor, "Anladığını hissediyor musun?"

Göğsümdeki çarpıntıyı görmezden geliyorum ve homurdanıyorum, "Evet. İyiyim. Steven, sadece enstrümanları çal lütfen."

"Jasper'ın bölümünü ben söyleyeceğim," diyorum Gus'a, gri gözlerinin içine bakarak. O da bana ayırt edemediğim aynı ifadeyle bakıyor, ben de devam ediyorum. "Kendi rolünü söylemeni istiyorum. Sadece beni dinlemeni değil. Ayrı ayrı ve birlikte söylediğimizde ikimizin de parçada nasıl ses çıkardığını duymak istiyorum."

"Anlaştık." Gülümsüyor, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta, gözlerimiz midemde asi kelebeklerin patlamasına neden olacak şekilde birbirine dolanıyor. "Bunu yapmak istemediğini söyleyen biri için, çok fazla emir veriyorsun ve aniden birlikte ses çıkarmamızla çok ilgileniyorsun."

Isı tenimde gezinmeye, parmak uçlarımda ve ayak parmaklarımda karıncalanmaya başlıyor.

Steven'ın sesi kulaklıklarımdan geliyor, beni geri getiriyor ve vereceğim herhangi bir cevaptan kurtarıyor. "Sen hazır olduğunda ben de hazırım."

Parmağımı havada sallayıp küçük daireler çiziyorum ve müzik yeniden başlıyor ve merhamet ediyorum, Gus tamamen iş başında. Bana daha da yakın durarak şarkı söylüyor ve benim bölümüme geldiğinde ben de ona katılıyorum. Seslerimiz odanın içinde süzülüyor, kusursuz bir şekilde uyum sağlıyor. Gus kendini tutmuyor. Bu şarkıyı sanki söyleyeceği son şarkıymış gibi söylüyor, enerjisi güçlü, tutkusu bulaşıcı.

Gus destek olarak gelirken ben liderliği devralıyorum. Şu anda başka ses yok. Şarkının söylenme şekli bu değil. Ama Gus ve ben, kulaklıklarımızdan mükemmel bir orkestrasyonla gelen sözlerimiz birbirine karışırken şarkıyı kendimize ait kılıyoruz.

Gözleri benimkileri yakıyor, çekim gücümüz bağımsız şarkı söylemekten birbirimize şarkı söylemeye kayıyor. Onunla yüzleşmek için dönüyorum. Vücudu neredeyse benimkine dayanıyor, sıcaklığı beni okşuyor. Saçlarımı geriye tarıyorum

Çıplak tenimde daha fazlasını hissetmek için çaresizce yüzümden uzaklaşıyor. Ben gülümsüyorum ve o da gülümsüyor ve bunun nasıl olduğunu bile bilmiyorum, ama aniden bizden başka hiçbir şey yok.

Sadece bu kelimeler ve içimizden akan bir nehir gibi akan bu ses.

Adrenalin damarlarımda dolaşüyor. Midemin çukurundan bir güç dalgası yükseliyor, nefesim ve notalarımınla birlikte içimden fışkırıyor. Bunun bir aurası var. Somut bir pus. Tadını dilimde hissediyorum.

Erotik, baharatlı ve çok ateşli.

Gus'ın gözleri beni yutuyor, açık griden için için yanan bir kömüre dönüşüyor. O da bunu hissediyor. Bu akıl almaz yükselişi. Bu inanılmaz telaşı. Parmakları uzanıyor, benimkileri okşuyor, onlarla oynuyor ve ben bir kez daha kayarak ona izin veriyorum.

Ve şarkı sona erdiğinde, ikimiz de kızarmış yanaklar ve parlayan gülümsemelerle nefes nefese kalıyoruz. Gerçekten harika bir seksten sonraki o ilk birkaç an gibi. Bunu tarif etmenin başka bir yolu yok.

"Vay anasını," diye fısıldıyor. "Bu..." Hayretle başını sallarken kelimeler kifayetsiz kalıyor, gülümsemesi daha da artıyor.

Ve aniden, az önce olan her şey üzerime çöküyor, beni soğuk, acımasız dalgaların altına gömüyor. Florian'la son kez şarkı söylediğimden beri buna benzer bir şey hissetmemiştim. Trajik ve boğucu olduğu kadar güzel bir his.

İşte bu yüzden bunu yapmak istemedim. Bu yüzden hayır dedim ve beni manipüle etmelerine asla izin vermemeliydim.

Bu...

"Çok özür dilerim," diyorum ona, sesim titreyerek.

Kabinin kapısına doğru fırladım ve Lyric, Ethan ve Steven'ı geçtim. Koridorda uçuyorum ve yumruğumu asansör düğmesine çarpıyorum. Geldiği anda asansöre bindim ve kapıyı kapatma düğmesine bastım. Tam kapanmak üzereyken Gus'ın panik içindeki yüzünü görüyorum, dudakları kaşlarını çatarken gözleri benimkilerle buluşuyor.

Ama artık çok geç. Kapılar kapandı.

Peşimden koştı.

Asansör kabini kalbimden geriye kalanlarla birlikte iniyor.

Duvara yaslanıyorum, umutsuzca kendimi topraklamaya ve düzensiz düşüncelerimi dizginlemeye çalışıyorum. Ama onları durdurmakta işe yaramıyorum. Kara ruhumdan sızan zehirli zehri önlemek için.

"Ne yazdın, Gus?" Boş asansöre fısıldıyorum. Çünkü birden tek istediğim onunla birlikte şarkı söylemek oldu.

Beşinci Bölüm

Naomi

KIMYA BİR BALONDUR. Eğer iki kişi arasında varsa, bu balon büyür, genişler. Ya da yoksa, o balon söner, ara sıra patlar. Babam bana hep böyle söylerdi. Annemle de vardı. O genç bir pop yıldızıydı. Benim gibi. Yirmi yaşından önce inanılmaz şarkılar yazdı, üretti ve söyledi. Tıpkı benim gibi.

Ve sonra babamla tanıştı.

İkisi birlikte sayamayacağım kadar çok aşk şarkısı yazdılar. Müzikleri her dilde yüzlerce sanatçı tarafından coverlandı ve yeniden üretildi. Hatta operalara ve Disney filmlerine bile uyarlandı. Aşkları haber programlarına manşet oldu ve parlak dergi kapaklarını ele geçirdi.

Ve sonra ben doğdum.

Hayalimin bu olduğunu bile bilmeden önce bir yıldız olmak kaderimdi.

On beş yaşındayken bir numaraya yükseldim ve altı hafta boyunca orada kaldım. On altı ve on yedi yaşlarımda da. Üç yıl üst üste bir numaraya yükselen üç albüm. Bu daha önce ya da o zamandan beri hiçbir sanatçının yapamadığı bir şeydi.

Albümlerim tüm dünyaya yayıldı. Şarkılarım her radyoda. Yüzüm her yerde.

Sonra Florian'la tanıştım.

Ben on yedi, o yirmi altı yaşındaydı. Yasadışı ve gayrimeşru mu? Şüphesiz. Ama lanet olsun, çok sert düştük. Birlikte yazdık. Birlikte şarkı söyledik. Birlikte çaldık. On sekiz yaşına bastığım anda bir çift olarak ortaya çıktık ve birlikte albümler yaptık. Ben onun grubuyla çalıştım, o da benim solo albümlerimde sahne aldı.

Sonra anneme son evre meme kanseri teşhisi kondu ve bundan üç ay sonra da öldü.

Sonra babam acısını dindirmek için eroine yöneldi.

Sonra babamı bir otelin banyosunda aşırı doz almış halde buldum.

Ve beni o korkunç karanlıktan çekip çıkarabilecek tek kişi Florian'dı. Onun sevgisi. Onun ışığı. Onun gücü. Sözleri. Ona sarıldım. Vermek istediği her şeyi içime çektim, kendimi kaybolmuş, yalnız ve umutsuz hissettim. Beni kendine çekti. Devam etmemi sağladı.

Sonra uyuşturucu kullanmaya başladı.

Sonra o uyuşturucuları bana tercih etti.

O otel odasından çıktıktan iki ay sonra onu Grammy ödül töreninde platin saçlı ve üçlü E göğüslü bir kadınla koluna yapışmış halde gördüm. Hatta yılın şarkısı ödülünü onunla birlikte almak zorunda kaldım çünkü şarkıyı ben yazmıştım, bu yüzden benim adımla da onunla birlikte anons ettiler. Oraya çıktım, arkada kaldım ve Florian, yatakta çıplak, birbirimizin bedenlerine dolanmışken benimle o aşk şarkısını yazan adam, güneşin altındaki herkese teşekkür ederken tek kelime etmedim.

Ben hariç.

Hiçbir şey o andan daha fazla canımı yakamazdı, özellikle de o kötü niyetli hıyar dönüp bana gülümsediğinde. Hiçbir şey daha kötü acıtamazdı.

Ta ki olana kadar.

Ve bu olduğunda, tüm bunları tek başıma yaşadığımda, bir daha asla aynı kişi olamayacağımı biliyordum. Muhtemelen hiçbir zaman tam olarak

Yaşadığım onca şeyden sonra kendimi topladım. Florian'ın benim için gerçekten gittiğini kabul ettim. Aşkımız, birlikte olan hayatımız sona ermişti.

Tekrar yok. Özür yok. Hayır, çok özür dilerim Naomi, öyle demek istemedim, her şey yoluna girecek ve sana söz verdiğim gibi seni sonsuza dek seveceğim. Grammy'den sonra bana ne olduğunu bile bilmiyor. Öğrenmeye çalışacak ya da lanet telefonunu açacak kadar bile umursamadı.

O ödül töreninden beri ondan haber almadım ya da onu görmedim, ancak buralarda olduğunu biliyorum. Temiz olup olmadığı benim için bir muamma.

Hayatımın aşkını kaybettim. Her şeyimi kaybettim. Ve bunun geri dönüşü yok.

Yani, evet, kendimi koruyorum. Şarkı söylüyorum. Sesli kitaplar için seslendirme yapıyorum. Karışmıyorum. Çıkmıyorum... Yaşamıyorum. Çünkü lanet olsun, tüm güzelliğini deneyimledikten ve ardından sizden koparıldıktan sonra yaşamak imkansızdır.

Sokağa çıktım ve arabama ulaşana kadar dört blok boyunca yürüdüm. Bir Tesla SUV aldım ve dürüst olmak gerekirse, bu araba benim için fazla akıllı. Onu çalıştırıyorum ve şehir dışına, Pasifik Sahil Otoyolu'na doğru sürüyorum. Evime doğru ama şu anda gitmek istediğim yer orası değil.

Hava almam lazım.

Suya ihtiyacım var.

Tek hissettiğim çirkinliği olduğunda bana dünyanın ne kadar güzel olabileceğini hatırlatması için doğaya ihtiyacım var.

Böylece, uzun bir tahta kaldırımı olan rastgele bir plaja gittim. Arabamı park ettim, dışarı çıktım ve kuma ve dalgalara doğru sürüklendim.

Kumlar, Kaliforniya'nın batmakta olan güneşini seyreden yerliler ve turistlerle dolup taşıyor. Hava soğuk değil ama kesinlikle sıcak da değil. Hafif diyebiliriz ama yüzüme vuran esintiyle keşke bir sweatshirt'üm olsaydı diyorum. Kuma düşünüyorum, dizlerimi göğsüme doğru çekiyorum ve kollarımı onlara sarıyorum. Pantolonumun derisi tenime yapışıyor, tuzlu havanın nemine karşı yapış yapış.

Tek düşünebildiğim, Florian'ın onları en son Grammy'de gördüğümdeki gözleri. Soğuk. Çok soğuk ve kızgın. Nefret dolu. Kin dolu. Adam eskiden her hücreme sevgisini aşılamış. Gülümsemesini ayak parmaklarıma kadar hissederdim. Bana bağlı, değerli ve önemsendiğimi hissettirirdi.

Birlikte yazıp söyleyeceğimiz sözler... Bu yüzden bu düeti Gus ile söyleyemem.

Ne yazdığını bile bilmiyorum ama önemli değil. Konsepti biliyorum. Kalp acısını. Hepsini biliyorum.

Ve yine de onu merak etmeden duramıyorsun. Ya da onu düşünmeden.

İşe yaramaz düşüncelerimi silkeleyerek nefesimin altında homurdanıyorum. Ellerim buruşmuş deniz kabuklarının ve kumun sert taneleri arasında kayarak parmaklarımin arasından sızmalarına izin veriyor. Kalabalık alkışlamaya başlıyor, güneş nihayet ufku ötesine geçip suda kaybolduğunda ve gökyüzü kararıp hava soğuduğunda her zaman yaptıkları gibi.

Birer birer gidiyorlar, beni burada bırakıyorlar ve ben kendimi takip etmeye zorlayamıyorum.

Florian'ın o gece Grammy'de tüm dünyaya gösterdiği gibi benden gerçekten nefret edip etmediğini hâlâ sorguluyor olmaktan nefret ediyorum. Gerçekten uyuşturucuları mı daha çok seviyordu, yoksa onları bırakma korkusu muydu onu harekete geçiren. Bana ne olduğunu merak edip etmediğini.

Burada, yaklaşan karanlığın içinde oturuyorum ve kendimi bırakıyorum. Yıllardır kendime ağlama izni vermediğim bir şekilde ağlıyorum. Hiç duramayacağımı düşündüğüm o ilk birkaç haftadan beri.

Ama durdum.

Hayatta kalmak için kendimi zorladım. Ama bunu gerçekten yapıyor muyum?

Yoksa durgun hava, solmuş anılar ve eski kalp kırıklıklarıyla mı hayatta kalıyorum?

Hayatta kalan ben miyim yoksa ibretlik bir hikaye mi?

Yüzümü silerek ayağa kalkıyorum ve karanlık dalgalara doğru yürüyorum. Eğilip deri pantolonumun kalın, ağır kollarını dizlerimi geçene kadar yukarı çekiyorum. Dairelerimden sıyrılıp bir adım atıyorum, sonra bir adım daha atıyorum ve buz gibi suyun derinliklerine doğru ilerliyorum.

Okyanusu seviyorum. Dilimdeki tadı, yüzümdeki rüzgârı ve vücudumdaki buğuyu. Beni bu hayata gerçekten bağlayan şey bu. Derin bir nefes çekiyorum ve yavaşça bırakıyorum, hafif dalgalar bacaklarıma çarparken gözlerimi kapatıyorum. Zihnim açılıyor ve onunla birlikte Florian Heart'ın düşünceleri de.

Küçük bir adım daha atıyorum ama güçlü, amansız eller belimi sarıyor, beni geri çekiyor ve ters yöne dönene kadar döndürüyor. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor, önümdeki sert sokak lambalarına karşı gözlerimi kırptıştırırken dudaklarımdan ürkek bir ciyıklama dökülüyor. Beni tutan ellere vuruyorum, bir çığlık atmaya hazırım, tam o sırada öfkeli bir Gus Diamond görüş alanımda beliriyor.

"Ne halt ediyordun sen?" diye bağıyor.

Soluk soluğa kalıyorum, ama bu bir kahkahaya dönüşüyor. Gözlerim kısıldı. "Ben mi?" diye çıkışıyorum. "Beni takip ederek ne halt ediyorsun?"

"İsteyerek yapmadım," diye itiraf ediyor ve ayakkabılarımı kumdan çıkarıp beni sudan olabildiğince uzağa, taş basamaklara ve otoyola doğru sürüklüyor. Duruyor, tam önümde durup yüzüme bakıyor, yüz ifadesi kederli ama pişman. "Bilmiyorum. Senden hemen sonra ayrıldım, konuşabilmek için seni bulmak istiyordum. Çok çabuk kaçtın, kendimi çok kötü hissettim. Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim. Sonunda arabayı takip ettim. Park edip seni bulduğumda, bunun beni ne kadar ürkütücü gösterdiğini fark ettim. O yüzden gelip seninle konuşmadım. Sadece gün batımını izledim ve düşündüm, ama sonra hava karardı ve senin suya doğru gittiğini gördüm."

Son kısmı söylerken ses tonundaki suçlama beni onu itmeye zorluyor. Onu elimden geldiğince sert bir şekilde geri ittim, her ölçünün ötesinde öfkeliydim ve

Asıl kızgın olduğum kişi kendimken hıncımı ondan çıkarıyorum. "Bu ne cüret! Beni takip etmeye hakkın yoktu. Ürkütücülük bunu karşılamıyor bile."

"Bunu biliyorum, tamam mı? Biliyorum. Ve seni rahatsız etmek istemedim. Ama... Dışarısı çok karanlık Naomi ve seni burada bırakmak içime sinmedi. Güvenli değil."

"İyi dimi, Gus."

"Suya öyle girince ödümü kopardın. Kendini öldürmeye mi çalışıyordun?"

Boğazımın arkasından bir tür dengesiz ses çıkarıyorum. "Hayır. Bu da ne?" Onu tekrar itiyorum, ama bu sefer omuzlarımı kavırıyor ve beni sıkıca tutuyor. Bana iyi ve kızgın olduğunu söyleyecek kadar sıkı. Gri gözleri vahşi, çenesi kilitli. "Sana o kadar dengesiz mi görünüyorum?"

"Annem okyanusta öldü. Boğuldu."

"Oh." Durakladım. Bir adım geri çekiliyor ve ellerini yanlarına düşmeye zorluyorum. Bunun içine işlemesine izin veriyorum. "Özür dilerim. Onun..." Sözümü tamamlayamadan bırakıyorum.

Başını sallıyor, sert gözleri ve açık renk saçları otoyolun parlak ışıklarını yansıtıyor. "O kendini öldürmedi. Bir kazaydı. Ama ben sevmedim..."

Cehenneme kadar yolun var. Ona doğru adım atıyorum ve elimi göğsüne, çarpan kalbinin üzerine koyuyorum. Gözlerinin içine bakıyorum ve onunla daha bugün tanışmış olmama rağmen, ona dokunmam hiç de garip gelmiyor. Gus, nedense artık yabancı gibi hissetmiyor.

Sanırım söyledikleri doğru. Bazen zaten tanıdığınız insanlarla tanışırsınız. Her zaman tanımanız *gereken kişilerle*.

Bir şarkı. Bir şarkı bize bunu yaptı.

Çünkü şu anda onunla hiçbir şey garip ya da gergin gelmiyor. Karanlığın ortasında gerçeklerimiz varmış gibi hissediyorum. Ve her ne sebeple olursa olsun, bu beni gerektiği kadar korkutmuyor.

"Anlıyorum. Ben de annemi kaybettim." Ve babamı. Ve nişanlımı. Ve çok daha fazlasını.

Onun kardeşi, grubu ve hatta hala sevdiği ve magazin basını hiçbir şeyi doğru yazmasa da hala yakın olduğunu bildiğim yengesi varken ben bu dünyada yalnızım. Kardeşiyle paylaştığı sevgi ve ilişki, yaşadıkları onca şeyden sonra bile bu kadar yakın kalabilmeleri için kırılmayacak kadar güçlü olmalı. Onun insanları var ama benim kimsem yok. Lyric, belki. Ama o kadar.

Elimi bıraktım.

"Gel benimle yemek ye," diyor birden, gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, hâlâ biraz vahşi. "Jasper'lara gitmem gerekiyor. Sen de gelmelisin ama gelersen uyarayım, içeri girmeden önce seni öpmek zorunda kalabilirim."

"Ne?" Bu adam karşısında ne yapacağımı şaşırmış bir halde patladım. "Şu anda kafan iyi mi?"

"Hayır. Uyuşturucu kullanmıyorum. Sanırım senin yüzünden azalan adrenalin beni çok korkutuyor ama bu gerçekleri değiştirmiyor."

"Hangileri?"

"Benimle birlikte olduğunu düşünmedikleri sürece Henry ve Keith ile akşam yemeği yemene izin veremem. Eğer izin vermezsem sana acımasızca asılırlar ve o zaman düeti asla kabul etmezsin."

Başımı sallıyorum. "Gerçekten bunun için söyleyecek sözüm yok. Ama davet ve o çılgın teklif için teşekkürler, sanırım?" Omuz silkiyorum, dudaklarım ince bir çizgi halinde. "Pas geçmek zorundayım. Bunların hepsini."

Gülüyor. "Seni gerçekten öpmeyeceğim, Naomi Kent. Sadece bu ağır anı hafifletmeye çalışıyorum. Açıkçası, bu konuda çok kötü bir iş çıkarıyorum."

"Şaka yapmıyorum."

Elini çenesine sürterek sırtışını silmeye çalışıyor ama başaramıyor. "Kahretsin, beni geriyorsun ve hiç gergin olduğumu sanmıyorum."

bir kadının etrafında."

Karnımda bir kelebek sürüsü patlarken kalbim düzensiz bir gümbürtüyle atıyor. "Seni germeye çalışmıyorum."

"Hayır. Ama yine de yapıyorsun." Derin bir nefes alıp kendini dizginliyor. "Sonuç olarak?" Başımı salladım. "Bu şarkıyı benimle birlikte söylemeni istiyorum. Şarkı söylediğini duyduğum anda, seni görmeden ya da kim olduğunu bilmeden önce bile bunu istedim. Ama sonra birlikte söyledik ve şimdi... şimdi, bunu yapmana ihtiyacım var. Bu yüzden peşinden koştum. Bu yüzden seni buraya kadar takip ettim."

İtirafı beni zorlukla yutkunmaya itiyor, gözlerindeki yoğunluk ya da yüz ifadesindeki vahşet neredeyse çok fazla. Yere bakıyorum, rahatsız olduğum söylenemez ama onun şaşmaz dikkati ve cesur dürüstlüğü karşısında yine de kıpır kıpır oluyorum.

Eli yukarı uzanıyor, çenemi kavlıyor ve yüzümü tekrar onunkine doğru kaldırıyor. Parmakları çenemin altındaki hassas deriyi okşayarak boynumdan ve omuzlarımdan aşağı tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

"Sadece benimle yemeğe gel. Jasper'ı unut. Buraya yakın bir yerde gerçekten harika güney yemekleri yapan bir yer var ve konuşuruz. Birbirimizi biraz daha yakından tanırız."

Ona bakıyorum, kısık ışıktaki gözlerimi kırpıştırarak gözlerine bakıyorum. Daha önce Gus Diamond gibi bir adamla karşılaştığımı sanmıyorum ve onda beni çeken şeyin ne olduğunu anlayamıyorum. Vücudumun tepki verdiği bir enerjisi var. Tanıdım.

Büyüleyici gülümsemesinin de bir zararı yok.

"Sadece akşam yemeği, taşralı çocuk. Seninle şarkı söylemeyi kabul etmiyorum ve bu kesinlikle bir randevu değil. Artık müzisyenlerle çıkmıyorum, o yüzden artık beni öpmekten ya da beyninde pişirdiğin başka şeylerden bahsetme."

Yüzümü bırakıyor ve elimi tutarak beni merdivenlerden yukarı, kumdan ve sudan uzağa götürüyor. "Bunun üzerinde çalışacağım." Gözlerimi yakalayıp sırtlıyor. "Ve sen de şarkıyı kabul edeceksin," diyor bana sanki daha önce hiç bu kadar

Hayatındaki her şeyden emindi. "Doğru insanın doğru zamanda hayatına girmesi hakkında ne derler bilirsin. İşte biz buyuz, bebeğim."

Buna cevap vermeyeceğim. Her şey çok çabuk oldu ve aklım hala karışık.

Yine de onu yemeğe kadar takip ediyorum. Bu düet hakkında söyleyeceği her şeyi dinleyeceğimi çok iyi biliyorum. Çünkü bir parçam onun haklı olabileceğini düşünüyor. Ve beni en çok korkutan da bu.

Altıncı Bölüm

Naomi

..BURADA NE VAR?.. Menülerimizi incelerken soruyorum. Sahipleri Gus'ı iyi tanıyor gibiydi. Sarılıp güleştüler ve o da beni arkadaşı olarak tanıttı. Ayrıca Gus'ın kim olduğuna da çok saygılılar, çünkü bizi hemen arka tarafta, meraklı izleyicilerden uzakta, تنها bir kabine yönlendirdiler.

Son iki yıldır halkın içine pek çıkmadım. Çoğunlukla sahne arkasında. Ödül töreni yok, bu kesin. Yeni albüm yok. Yani yüzüm Gus'ınki kadar yaygın ya da tanınır değil. Geçen yaz onunki her yerdeydi. Bu da yetmezmiş gibi, adamın iç çamaşırlarıyla Los Angeles'ın merkezinde on katlı devasa bir reklam panosu var.

"Ben genelde karides ve ırmık ya da tavuk ve waffle alırım. Ama Jasper tavuk ve köfte için yemin ediyor." Kardeşiyle olan ilişkisini delicesine merak ediyorum ama bu beni ilgilendirmez, o yüzden sormuyorum. Başını kaldırıp bana yukarıdan aşağıya bakıyor. "Yemek yiyorsun, değil mi?"

"Ne?" Şaşırmış bir şekilde havladım.

"Yargılamıyorum." Omuz silkiyor. "Bunu yapmayan pek çok kadın tanıyorum."

Kendime bakıyorum ve sonra kaşlarımı kaldırarak gözleriyle buluşuyorum. "Yemek yemiyor gibi mi görünüyorum?"

Kesinlikle daha kıvrımlı taraftayım. Çok çalışıyorum ama yemek yemekten de keyif alıyorum ve vücudum bu şekilde. Bunun için hiçbir zaman özür dilemedim, dilemem gerektiğini de düşünmüyorum. Görünüşümü seviyorum. Göğüslerim, kığım ve yumuşak bir karnım olmasını seviyorum.

Yıllar boyunca medya ve nefret dolu troller tarafından çok fazla şişman olarak adlandırıldım.

Ancak gerçek şu ki, bu sektörde beden imajı oyununu kazanmak mümkün değil. Ya çok zayıfsınızdır ya da çok şişmansınızdır. Çok fazla kıvrımınız vardır ya da yeterli değildir. Gençken onaylanmak benim için her şeydi. Yabancıların, hayranların, plak yöneticilerinin onayı, aklınıza ne gelirse. Mutluluğumun büyük bir kısmı onların övgüleriyle belirleniyordu.

İnsanlar her şey hakkında olumsuz yorumlar yapmaya başladıklarında, bu sizi yıpratır. Özsaygınızı ve özdeğer duygunuzu etkiler. Özellikle de tipik bir ergenlik hayatı geçirmemiş bir genç kız için. Kim olduğumu ve nasıl görüldüğümü sevmem ve kabul etmem uzun zaman aldı. Kamuoyunda iddia ettiğimin aksine, bu kesinlikle bir gecelik bir süreç değildi.

Sırıttıyor, vücudumda uzun, durgun bir gezinti yapıyor ve gözlerimi tekrar bulduğunda, gözlerinde bir miktar sıcaklık var. "Vücudun hakkında ne düşündüğümü sana söylemeyeceğim çünkü bu muhtemelen ya tokatlanmama ya da yüzüme su fırlatılmasına neden olacak. Ama madem konuyu açtın, bence sen şimdiye kadar gördüğüm en seksi, en güzel kadınlardan birisin."

Gözlerim kocaman açıldı, aptal bir kızarıklık yüzüme yayıldı. "Gus, aklından geçen her şeyi söyleyebiliyor olman söylemen gerektiği anlamına gelmez. Buna filtre demelerinin bir sebebi var."

"Kızardığında çok güzel oluyorsun." "Gus!"

Gülüyor, öne doğru eğiliyor ve kollarını masanın üzerine koyuyor. "Kusura bakma, seni kızdırmak çok eğlenceli. Sır saklamak pek bana göre

değil.

artık bir şey yok. Eskiden her şeyi filtreliyordum ve bu o kadar da iyi değildi." Bu konuda daha fazla soru sormak istiyorum ama peşini bırakıyorum.

"Ama seni rahatsız ediyorsam, dururum. Sadece sossuz salata sipariş eden kadınlarla çıktığım oldu ve bu beni deli ediyor."

"Ben kesinlikle akşam yemeğimin garnitürü değilim kızım." "Tanrıya şükür."

"Ve bu bir randevu değil."

O sırtışı sinsî ve eğlenceli bir şeye dönüşür. Günah ve ayartmayla dolu bir şeye. "Doğru. Randevu değil. Bir an için neredeyse unutuyordum." Gözlerimi deviriyorum ve sırtışı büyüyor. "Peki, söyle bakalım kabinde ne oldu da koşmaya başladın?"

Başımı salladım çünkü tam olarak emin değildim. Sadece beni ele geçiren bir duygu seli vardı. Bir panik başladı ve tek bildiğim oraya gitmem gerektiği idi. Karşımda oturan ve beni rahat olduğumdan çok daha fazlasını hissetmeye iten adamdan uzaklaşmalıyım.

"Bunu beklediğimi sanmıyorum," diye mırıldanıyorum, sesim yumuşak bir fısıltı olarak çıkıyor.

"Kimya, değil mi?"

Kesinlikle bunun bir parçası. Başımı sallıyorum, yüzümün yeniden kızardığını hissediyorum.

"Ben de bunu beklemiyordum. Özellikle de yeni tanıştığım ve benimle birlikte olmak için her fırsatta isteksiz davranan biriyle. Ama şimdi bile o kabinde aramızda geçenleri aklımdan çıkaramıyorum."

Tanrım. Bu adam. Öyle bir noktaya geldi ki göz teması kurmakta zorlanıyorum ve midem lanet bir çamaşır makinesi gibi sallanıyor.

"Hayatındaki insanlar seni benim kadar sinir bozucu buluyor mu?"

"Hayır," diye gülüyor. "Beni sonsuz derecede çekici, açık bir şekilde sevimli ve delicesine seksi buluyorlar. Tıpkı senin gibi." Başımı sallıyorum, koltuğumda arkama yaslanıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururken hafifçe gülüyorum. Bana genişçe gülümseyerek duruşumla alay ediyor. "Bu öğleden sonra beni çok şaşırttı."

en az senin kadar. Ve Şimdi burada karŐınızda otururken, kendimi biraz derinliksiz hissediyorum. Tüm bunlarla ne yapacağımdan emin değilim."

"Ne demek istiyorsun?"

Uzanıp suyundan bir yudum alıyor ve dirseklerini küçük masaya dayıyor. Sonra da Şaşkın bir Şekilde yarı omuz silkiyor. "Jasper'ın yaptığı gibi düet olayına tam olarak inanmamıŐtım. Tek bildiğim bu Şarkıyı çıkarmaya ihtiyacım olduğuuydu ve bunu yapacak kişi o olmayacaktı. Ama seninle tanıştđđım an, beklemediğim bir Şey hissettim. Ve bunu söyleyerek gıcıklık yapmıyorum. Gerçekten değilim. Tüm flörtler bir yana, birlikte Şarkı söylediğimizde, başka biriyle böyle Şarkı söylemeyi hayal bile edemezdim."

Garson geldi ve rahat bir nefes almadan edemedim. Gus yoğun biri. Nabzınızın attđđı türden bir yoğunluk. Lezzetli bir heyecan ve korkutucu bir sarsıntı. Kordonu çektiğinizde ateŐinizin açılıp açılmayacağını bilmeden bir uçaktan atlamak gibi.

Yemeklerimizi sipariş ediyoruz ve garson gözden kaybolur kaybolmaz Gus elini cebine atıp yıpranmış bir kâğıt parçası çıkartıyor. Elinde ne tuttuğunu tam olarak bildiğim için sertçe bakıyorum.

"O kadar hızlı değil, ahabap. Hâlâ konuşuyoruz."

"Elbette." Kolasının yanına masaya bırakıyor ve koltuğunda arkasına yaslanıp parmaklarını i içe geçirerek düz karnının üzerine koyuyor. "Takıntının ne olduğunu sorabilir miyim?"

"Gerçekten bilmiyor musun?"

Omuz silkiyor. "Varsayımlarım var ama sakıncası yoksa bana anlatmanı istiyorum."

"Söylediğim son düet Florian ile oldu. Yazdđđım son düet Florian'laydı. Ve siz bana bu Şarkının Şu anda kardeŐinizle evli olan eski sevgiliniz için yazıldığını söylüyorsunuz. Bununla ilgili çok fazla kalp kırıklđđı ve duygu olduğunu hayal etmek zorundayım."

"Ve?"

Ellerimi havaya kaldırdım. "Ve ben iyi bir yerdeyim, Gus. Buraya gelmek kolay olmadı ve bir gecede de olmadı, bu yüzden çirkin geçmişimi deşip kağıda dökme ve yüksek sesle söyleme fikri kulağa o kadar da cazip gelmiyor."

Başını sallıyor, cevabımın bu olduğunu zaten biliyor ama yine de benden duymak istiyor. "Bununla çalışabilirim."

Acı bir kahkaha attım. "Öyle mi? Bana numaranı öğret çünkü ben hala çözemedim."

"Bebeğim, her şeyi yanlış anlıyorsun. Ben sorunun bir parçası değilim. İyileşmenin bir parçasıyım. Bu ikimiz için de işe yarayacak. Sadece bana güvenmelisin."

Başımı eğiyorum. "Sana güvenecek kadar iyi tanımıyorum seni."

"Haklısın. Yapmayacaksın. Ama yapacaksın çünkü bu şarkıyı benimle yapmak istiyorsun. Yoksa burada karşımda oturuyor olmazdın. Özellikle de bana 'bu bir randevu değil ve ben müzisyenlerle çıkmam' konuşmasını yaptığın için. Bu da bana bu yemeğin tamamen şarkıyla ilgili olduğunu söylüyor. Yoksa tüm bunlar saçmalıktı ve sen aslında sadece benim kemiklerimi mi kırmak istiyordun?"

Durduramadan gülüyorum, dudağımı ısııyorum ve başımı sallıyorum. Onunla kazanmak diye bir şey yok. "Yemeğe neden evet dediğimi bilmiyorum. Bunların hiçbiri iyi bir fikir değil."

"Bu bir yalan," diye karşılık veriyor hemen. "Yemeği neden kabul ettiğini ve o kabine neden girdiğini gayet iyi biliyorsun. Onu özlemekte yanlış bir şey yok Naomi. Kendinden bir parçayı geri istemende utanılacak bir şey yok. O çok güzel bir parça ve tüm dünya ona sahip olmalı, tıpkı senin gibi."

Parmaklarımı ince ahşap damarların üzerinde gezdirirken yere, masaya bakıyorum. "Bundan daha fazlası var - Florian'dan daha fazlası. Ve sen de haklısın. O parçamı geri istiyorum. Ben sadece..." *Dehşete düştüm, demiyorum.*

Olanlardan sonra bir süre karanlıktan asla çıkamayacağımı düşündüm. Ama çıktım. Ve bunu kendime bir daha asla o uçuruma düşmeyeceğime dair söz vererek tek başıma yaptım. Yani evet, uzaklaştım

kendim. Kalbimi koruyorum. Elimde kalan her şeyi koruyorum çünkü bunu benden başka yapacak kimse yok. İlk seferinde beni neredeyse mahveden tüm o eski acılara kendimi tekrar açarsam bana ne olur?

"Senin kendi yükün var, belli ki benim de kendi yüküm var. Viola'yı tamamen unutmam gerekiyor ve bana iyi bir yerde olduğunu söylediğini biliyorum ama gerçekten öyle misin? Yoksa eski sevgilinle aranda olanları görmezden gelmek, onlarla yüzleşmekten çok daha kolay olduğu için mi böyle söylüyorsun?"

Kaşlarım havaya kalktı. Bu adamdaki lanet sinir. Sanırım dürüstlüğü hakkında söylediğim her şeyi geri alıyorum. Dürüstlüğü tam bir silah.

"Bunun çok boktan bir laf olduğunun farkındasın, değil mi?"

Nefes nefese kaldı. "Evet, bunu anlıyorum. Ama bu işte ne kadar benzer olduğumuzu gözden kaçırıyorsun. Boktan konuşmak mı istiyorsun? Kaçmasına izin verdiğin kadını, her zaman evlenmeyi planladığın kadını kardeşine vermeyi dene. Onun çocuğuna hamile. Bunu biliyor muydun?"

Başımı salladım. Bunu bilmiyordum.

"Evet ama ben bunun üstesinden gelmeye çalışıyorum ve bence senin de buna ihtiyacın var. Ben senin kalp ağrını anlıyorum, sanırım sen de benimkini anlıyorsun ve bence bu ikimiz için de terapi gibi olabilir."

Ama benim kalp ağrım sadece eski sevgilimden kaynaklanmıyor.

Yer değiştiriyor, kollarını masanın üzerine bırakıp onlara yaslanıyor ve beni yakaladığını ve bırakmayacağını söyleyen bir bakışla beni öldürüyor. "Bu düeti benimle yap Naomi. Zamanı ya da geçmişi ortadan kaldıramam. Değiştirilemez olanı değiştiremem. Ama sana kendinden bir parça geri verebilirim. Acına uygun bir ses ve çıkış yolu bulmana yardım edebilirim. Sana müziği verebilirim. Hâlâ yaşadığın, nefes aldığın ve uğruna uyandığın şeyi. Ondan sonra ne yapacağın sana kalmış."

"Sanki her şey çok basitmiş gibi konuşuyorsun."

"Bunu karmaşık hale getirenin sen olduğunu hiç düşündün mü?"

Hayır. Aslında, pek sayılmaz. Ama haklı olabilir. Lanet olası ukala piç.
"Hadi, güzelim. Dene beni."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum ve başımı ona doğru eğerek uyarıyorum.
"Seninle yatmayacağım. Eğer dürüst olacaksak, bu benim katı çizgim."

Gözleri aramızdaki masaya düşmeden önce uzun bir süre ağzıma kayıyor. Alaycı bir şekilde sırtıyor, dudaklarından gergin bir kıkırdama geçiyor. Elini uzatıp masa düzenini mükemmel bir şekilde oturtana kadar dürtüyor ve sonunda gözleri tekrar yukarı çıkıp benimkilere kilitleniyor.
"Anlaştık."

"Oraya varman bir saniye sürmüş gibi görünüyor."

Bana utanmazca omuz silkiyor. "Olabilirdi," diye itiraf ediyor. "Ama hem seninle seks yapıp hem de bu şarkıyı yapamam. Ayrıca, bana sunduğum şeyle ilgilenecek türden bir kadın gibi gelmiyorsun."

Su bardağımı elime alıyorum ve aniden ısınan tenimdeki soğuk ıslaklığın tadını çıkarıyorum. Az önce seks konusunda kuma çizgi çeken bendim, ama bu benim sapkın düşüncelerimi durdurmuyor gibi görünüyor. Bu, kömür gözlerinin az önce sipariş ettiği yemekle hiçbir ilgisi olmayan bir açlıkla bana ziyafet çekmesini hissetmediğim anlamına gelmiyor.

"Peki neymiş o?" Sesim biraz daha boğuklaşarak soruyorum. Anladıysa bile, ilk kez yorum yapmıyor.

"Seks."

Bunu söylerken gözleri kararıyor ve nabzımın hızlanmaya başladığını hissedebiliyorum. "Başka bir şey yok mu?"

"Hayır. Sadece seks. En azından bir süredir böyle." "Ve kadınlar bundan şikayet etmiyor mu?"

Başını yavaşça sallıyor, içimdeki coşkuya rağmen umutsuzca vermemeye çalıştığım bir tepki için beni dikkatle izliyor. Ama o biliyor. Sözlerinin, *seksi* o derin, müstehcen tonda söyleyişinin beni etkilediğini biliyor olmalı.

"Haklısın. Benim derdim bu değil," dedikten sonra sinirlerimi ve sesimi kontrol etmeyi başarıyorum.

Gözleri yüzümde dans ediyor, ifadesi birden çok ciddileşiyor. "Ben de öyle düşünmüştüm. Ayrıca, müzisyenlerle çıkmıyorsun. Sanırım bu onlarla yatmadığın anlamına da geliyor?" Başımı sallıyorum, çünkü şu anda müzisyen olsun olmasın kimseyle yatmıyorum, muhtemelen bu yüzden vücudum şu anda yanıyormuş gibi hissediyor. Daha da eğiliyor, o tunç gözleriyle beni esir alıyor. "Şimdi bunu aradan çıkardığımıza göre... ne diyorsun? Bu şarkıyı benimle söyler misin?"

Yedinci Bölüm

Naomi

Kalbim hızla çarpmaya başlıyor, damarlarımda akan kan derin bir nefes almamı zorlaştırıyor. İki kere düşünmeme fırsat kalmadan masaya uzanıyorum ve benimle alay etmek için bir silah gibi bilerek oraya bıraktığı buruşuk kâğıt parçasını kapıyorum.

"Kaç yaşındasın sen, on iki mi?" Mektubu açarken soruyorum, yarı yarıya kız arkadaşına trigonometri üzerine yazılmış bir not görmeyi bekliyorum. Bu eski moda. Yani, birlikte çalıştığım tüm şarkılar bilgisayarlarda, telefonlarda ya da kalın çizgili kâğıt ve iki numaralı kaleminden daha teknolojik bir şeyde yazıldı.

"On dört. Yargılamayın."

O haklı. Hiçbir yerde değilim. Saptırıyorum ve korkumu şirretliğe dönüştürüyorum. O kolasını pek de rahat olmayan bir şekilde yudumlarken, gözlerini bana dikmiş, kelime kelime dörtlükler arasında geziniyorum. "Beni izliyorsun," diye mırıldanıyorum ve o kıkırdıyor.

"Sadece güzelliğine hayranım," diye takılıyor, ben de gülümseyerek başımı sallıyorum.

Elimi ona doğru uzatıp ileri geri sallıyorum. "Cidden, sen bana öyle bakarken konsantre olamıyorum."

"Peki. Onun yerine telefonuma bakıyormuş gibi yapacağım." Gözlerimi deviriyorum ama hemen okumaya geri dönüyorum, üzerimdeki delici bakışlarının hissini engellemek için elimden geleni yapıyorum.

*Kendime geldiğimde ne yaptığımı
fark ettim. O kadar çok sevgiden
vazgeçmiştim ki. Bir sürü yalan ve
hata.*

*Yine de çok fazla zarafet
gösterdin. Nasıl gittiğini söyle.
Şarkımız nasıl sona eriyor. Ne
kadar zaman alır*

*Bu kalp ağrısını bitirmek için.
Bu aşkın sınırı yoktur.*

*Hiçbir kısıtlama bulamadım. Bir
tanesi hariç.*

*Şimdi akıntıyı değiştirme zamanı.
Benim olmayan bir hayatı yeniden
kazanmak için. Artık sen ve ben
değiliz.*

*Artık olması gerekeni merak etmek yok.
Çünkü bir zamanlar olan artık yok.
Hiç olmaması gereken oldu. Bir kalp
atışı.*

*Yeni bir hayat
yaratılıyor.*

Vakit geldi.

*Kafiyemi duydun. Karanlık griye
dönüşüyor.*

Her gün soluşunu izliyorum.

Söyle bakalım nasıl gidiyor.

*Şarkımız nasıl sona eriyor. Ne
kadar zaman alır*

Bu kalp ağrısını bitirmek için.

Çünkü bir zamanlar olan artık yok.

Hiç olmaması gereken oldu.

Kelimeleri tekrar tekrar okudum. Kısa. Bazı dizelerin biraz yardıma ihtiyacı var. Ama... çok ham. Çok saf. Çok gerçek ve inanılmaz bir şeye dönüşmeye hazır. Bir düet. İki sesin birleşmesi. Jasper haklıydı. Bunu söyleyen o olamaz. Gus olmalı.

Ve lanet olsun ona. Bu gazeteyi hiç almamalıydım. Yemeğe çıkmayı ya da o kabine girmeyi asla kabul etmemeliydim.

Bu şarkıyı istiyorum. Duygularını ve sözlerini istiyorum. Hikayemin bir parçası olmasını istiyorum. Kalp kırıklığımın. Mirasımın. Bir sonraki bölümüm.

Gus benim hakkımda haklı.

Geçmişimle tamamen yüzleşmeden görmezden geldim ve bir kenara ittim çünkü onunla yüzleşmek imkânsız ve görmezden gelmek daha kolay geliyordu.

Ama bu yüzden şimdi kimim? Hala o kadın mıyım? Arafta kalmış, hiçbir şeyi kapatamadığı için asla iyileşememiş olan kadın mı?

"Bu çok güzel, Gus. Tanrım, çok güzel. Ama onun gibi olabilir miyim bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. Ve kelimeler dudaklarımdan çıktığı anda, kulağa geliş şeklinden nefret ediyorum. *O mu?* O kim? Şarkıyı söyleyen, sözleri yazan ve kuruyana kadar kendini kanamaya bırakan kadın mı? Yoksa sevilen ve kaybedilen kadın mı? Terk edilmiş.

Kendimi onun kalp kırıklığının karşılığı haline getirmekten korkuyorum. Ondan sonra benden geriye ne kalacak? Bu vahşi ve karanlık gece yarısıyla yüzleşmeye hazır mıyım, şafağı geri almak için endişeli miyim?

Yoksa böyle bir şey için çok mu geç?

Bu arafta sonsuza dek sıkışıp kaldım mı, gece ve gündüz arasında

-Görmek için yeterince parlak ancak içinde gezinmek için çok karanlık olan sessiz bir ışık mı?

Başını kararlılıkla sallar. "Sen o değilsin Naomi. Yeni bir rota çiziyorsun." Ona gözlerimi kırpttırıyorum, düşüncelerimi sakladığımdan eminiken aklımı nasıl okuyabildiğine hayret ediyorum. "Mesele şu ki, biz

şarkı söylüyoruz

kalp kırıklığı hakkında konuşabiliriz çünkü yapabiliriz. Çünkü bu bizim geçmişimiz ve geleceğimiz olarak yaşamasına izin vermeyi reddediyoruz."

Boğazımı temizliyorum, tüm bunları bir kenara itiyorum ve işe odaklanıyorum. İşime.

"Daha fazlasına ihtiyacı var. Eğer bu bir düetse, başka bir tarafa daha ihtiyacı var." Kesin bir şekilde başını sallıyor. "Evet. Öyle."

"Bu nakarat mı?" Tekrar eden satırları işaret ederek soruyorum. Dürüst olmak gerekirse, neredeyse köprünün bir parçası olabilirlermiş gibi hissediyorum, ama bunun gerçek bir nakaratı yok. Biraz kopuk. Sözler farklı yerlerde farklı anlamlara geliyor. Ama ben nakaratın dinleyicileri parçalara ayırmasını istiyorum. Onları paramparça etmesini. Bu şarkıda o potansiyel var. Herkes müzik sözlerinin kafiyeli olması gerektiğini düşünür, ancak bu daha çok kelimelerin zamanlaması ve aralıklarıyla ilgilidir, özellikle de tamamlayıcı notalarla eşleştirildiğinde.

Bu onun ve benim üzerinde çalıştığımız bir şey olabilir.

"Bilmiyorum bebeğim. Bunu senin çözen için bırakabilirim. Jasper şair, ben müzik ve bizim işlerimiz böyle yürüyor. Her şey önümüzdeyken birlikte çalışana kadar dizelerden, köprülerden veya nakaratlardan asla emin olamıyorum. Daha önce onsuz hiç böyle bir şey yapmamıştım."

Jasper ve grubun geri kalanının bu şarkıya ne kadar dahil olacağını ya da bunun Wild Minds albümünde yer almak yerine Gus'ın çıkaracağı bir solo olup olmadığını merak ediyorum.

"Eksik olan şeyi bana verebilir misin?"

Verebilir miyim?

Bir dünya boku yutuyorum ve "Evet. Yapabilirim." diyorum. Çünkü yazmak benim kanımda var. Müzik yaratmak da öyle. Ve bu şarkıyla ilgili bazı şeyleri şimdiden duyabiliyor ve hissedebiliyorum. Kafamın içinde canlanıyor. Demlenen bir fırtına. Süzülen bir düşünce. Birbirinden kopuk kelimeler ve seslerden oluşan bir telaş.

Yüzünü bir gülümseme aydınlatıyor. Ve bununla birlikte bir umut filizleniyor. Bir coşku dalgası. Hayatın bir ipucu. Trajedinin değil. Bu şarkı acıtacak mı? Evet, acıtacak. Ama konu bu değil. Konu

Yeniden başlamak. Yeniden doğuş ve tüm parçalarınızı kaybettikten sonra kendinizi yeniden donatmak hakkında.

En azından ben kendime böyle satacağım.

Küçük bir kıkırdama çıkarıyor ve aramızdaki masanın izin verdiği ölçüde öne doğru eğiliyor. Gözleri benimkilere bakıyor, bir parça muziplikle birlikte kömür gibi yanıyor. "Her ne kadar evet demen için yanıp tutuşsam da, bir yanım hayır demeni istiyor."

Kaşlarım birbirine çarptı. "Nedenmiş o?"

"Eğer evet dersen, dediğimiz gibi olur. Resmi olarak sana asılamaz mıyım? Aramızda harika bir seks olmayacak."

"Harika seks hakkında hiçbir şey hatırlamıyorum. Sadece anlamsız bir ilişki."

Şeytan gibi sırtıyor. "Aramızdaki hiçbir şeyin anlamsız olduğunu düşünemiyorum. Asla *sadece* cinsel ilişki olamaz."

Karnımda gergin bir enerji kabarcığı birikiyor ve yüzümde beliren gülümsemeye engel olamıyorum. Başımı eğip gözlerimi kısıyorum. "Sadece bu bile şarkıya evet demem için yeterli bir sebep."

Şimdi daha yüksek sesle gülüyor ve başını sallıyor. "Bu çok saçma. Beni istediğini hepimiz biliyoruz."

"Elbette. Evet. Özellikle de kibrin bu *kadar* çekiciyken." Gözlerimi dramatik bir şekilde deviriyorum ve o da karşılığında kendini beğenmiş bir şekilde sırtıyor. "Kes şunu. Yine beni tahrik etmeye çalışıyorsun."

"Aramızdaki basit seks önerisine verdiğin tepkinin şimdiye kadarki en harika şey olmasına engel olamıyorum. Nasıl kızardığını gördün mü bebeğim? Muhteşem bir şey."

Az önce söylediği diğer her şeyi görmezden gelerek soruyorum: "Sana bebek tipi gibi mi görünüyorum?"

"Bilemiyorum. Sen olabildiğince karanlık ve güzelsin. Derin cerulean mavisi." Gözleri benimkilerle buluştu. "Ateş kırmızısı." Dudaklarım. "Gül altın." Yanaklarım. "Lezzetli espresso." Saçlarım. "Kesinlikle bir bebedirsin. Ama

Eğer bu özel sevgi sözcüğünden hoşlanmıyorsanız, elimde üzerinde çalışabileceğim çok malzeme var."

"Gus," diye uyarıyorum.

Şakacı bir şekilde inliyor. "Sadece profesyoneller mi?" Başımı sallıyorum. "Kahretsin." Gülüyor, çenesini ovuşturuyor. "Bu bizi arkadaş yapar mı?"

Buna sırtıtıyorum. Biraz büyük ve parlak. Gus'la arkadaş olmak neredeyse bir şaka gibi geliyor, oysa hiç de öyle olmaması gerekiyor. Cazibe bu şekilde komiktir. Gerçekleri olduğu gibi değiştirmiyor. "Sanırım değiştiriyor. Bununla yaşayabilir misin yoksa şimdi kalkıp yürüyeyim mi?"

"Oyunbozan," diye homurdanıyor ve ben gülüyorum. "Bununla yaşayabilirim *dostum*. Bu evet dediğin anlamına mı geliyor?"

"Bu o kadar basit değil, *dostum*. Beklentileri konuşmamız gerekiyor." Bana ihtiyatla bakıyor. "Ne gibi?"

"Mesela, seninle turneye çıkmayacağım."

"Bir süre turneye çıkmayacağız. Sonuncusu hepimizi çok yıprattı ve Viola'nın hamile olması nedeniyle yakın zamanda bir yere gideceğimizi düşünemiyorum."

Çok rahatladım.

"Yani, sadece yazmak ve kaydetmek mi?"

Ellerini çaresizce havaya kaldırır. "Gelecek için böyle bir söz veremem. Bir gün bir yerde canlı performans sergilememiz istenir mi hiçbir fikrim yok. Rastgele bir gösteri yaparsak ve senin de orada olup bizimle birlikte söylemeni isterlerse. Ama şimdilik sizden bu şarkı üzerinde benimle birlikte çalışmanızı istiyorum. Biraz daha yazmama yardım etmeni çünkü açıkçası yazmak bana göre değil ve benimle birlikte söylemeni istiyorum."

Yazmanın onun işi olmadığını bilmiyorum. Bence kendini bu konuda eksik satıyor.

Tabaklarımız geldi ve tüm bunları düşünmeye çalışırken bir dakika boyunca benimkine baktım.

Evet demek çok zor. Ama bundan da öte, bunun beni nereye götüreceğinden korkuyorum. Bu hayata geri dönmek istiyor muyum? İlgi odağı olmak? Çünkü

olacak olan bu. Bunu biliyorum. Florian'la birlikteyken basın bize kafayı takmıştı. Hayranlar da öyle. Huntington Beach'te küçük bir kafede oturmamıza rağmen Wild Minds çok büyük. Gruplarının şakası yok.

Ve sorular kaçınılmaz olarak ortaya çıkacaktır. Spekülasyonlar çığıırından çıkacaktır.

Bunu o kadar da önemsemiyorum. Daha çok son birkaç yıldır keyfini çıkardığım anonimlik ve mahremiyetten vazgeçmek. Medya fırtınasından sonra güzel bir nefes oldu. Geçmişte peşime düşmek için ailemin evine giren insanlar oldu. Bir takipçim oldu ve nefret mektuplarıyla tehdit edildim. Fotoğraf çekmeye çalışmak için duvarlara tırmanan insanlar oldu.

"Bunu düşünmek için birkaç gün izin alabilir miyim?" Başımı kaldırıp baktığımda Gus'ın da yemeğine dokunmadan bana baktığını fark ediyorum.

"Elbette," diyor ama gözlerinde bir şey var. Bana bakışında. Sanki söyleyecek daha çok şeyi varmış da bir kez olsun kendini tutuyormuş gibi.

"Ne?" Başımı eğerek soruyorum.

Elini sallıyor, dalgınca dağınık çenesini ovuşturuyor, gözleri hafifçe kararıyor. "Yok bir şey. Yok bir şey. Evet, birkaç gün izin alabilirsin. Bunu gerçekleştirmeye tamamen hazır olmadıkça bana evet demeni istemiyorum. Ama Naomi." Duraklıyor ve sonra kendinden emin bir şekilde gülümsüyor. "Evet diyeceksin. Bunu hissedebiliyorum."

Göreceğiz, sanırım. Göreceğiz.

Sekizinci Bölüm

Naomi

Ethan neredeyse avazı çıktığı kadar, "BU, bunu son kez yapıyorum," diye bağırıyor, kollarını iki yana açmış, etrafını saran partiye cesurca işaret ediyor. Hem de kendi evinde. Bu bir Hollywood partisi. Instagram modelleriyle, aktörlerle, müzisyenlerle, muhtemelen bir ya da iki Kardashian'la ve bolca dramla dolu şeylerden biri.

Kimse pahalı yiyeceklerden yemiyor, ama kesinlikle tüm birinci sınıf, üst raf alkolleri içiyorlar.

Eskiden bir parçası olmayı sevdiğim, kendimi kaptırdığım ama şimdi arka planda durup sırıtarak ve gülerek izlediğim türden bir etkinlik.

"Bunu her seferinde söylüyorsun." Söylüyor. Ethan bu tür partileri üç ayda bir düzenliyor. Turn Records'un COO'su olarak onun partileri sezonun 'it' partileri. Los Angeles'ın en iyileri, ağ kurmak ve yüzlerini internete taşımaktan başka bir sebep olmasa bile gelirler.

Ve bir zamanlar Florian'la birlikte bunlara katılmıştık.

Bu gece tek başıma uçuyorum ve partilere gitmeyi tamamen bıraktığımdan beri bu bir bakıma güçlendirici.

Geçen gece Gus Diamond ile yediğim yemekten bu yana düşünecek çok şeyim oldu.

Evde gitarımın telleriyle ve piyanomun tuşlarıyla oynayarak çok zaman geçirdim. Florian'dan bu yana yapmadığım bir şey olan yazmaya çok zaman ayırdım ve hala o şarkıdan ya da kendimi bu dünyaya geri sürüklemekten emin olmasam da, içimde bir gelgit oldu.

Hoş karşıladığım, keyif aldığım ve gülümsediğim bir şey. En azından şu ana kadar.

"Biliyorum," diye inliyor Ethan. "Bu benim olayım haline geldi ve bu kasabada bir şey başlattığınızda, onu durdurmak imkansızdır. Ama bu sefer. Ciddiyim. New York'a taşınıyorum."

Başımı salladım. "Bu sevinilecek ya da kutlanacak bir şey değil. Benden daha zevkli bir alışveriş ortağını kaybediyorum." "Tatlım, herkesin zevki senden daha iyi." Uzun, keskin bir el salladı.

Elini elbisemin üzerinde gezdiriyor, başımın etrafında döndürüyor ve sonra kaşlarını kaldırıp boğazının arkasından küçümseyici bir ses çıkararak kalçasına yapııştırıyor. "Mor iki yıl önce falan çıktı. Bu yarı yukarı, yarı aşağı hippie saçmalığı da öyle. Nesin sen, Olsen ikizi mi?"

"Oraya hiç girme bile. Mor mordur ve her zaman modadır. Ana rengime bulaşma."

"Eğlenmen gereken tek mor şey, üzerinde bir penis olması."

Bir kahkaha attım. "Hadi ama Ethan. Şimdi de yumuşak yerlerimi dürtüyorsun."

"Bunu takip etmeyeceğim bile çünkü bu çok kolay." Kollarımı göğsümde kavuşturarak gözlerimi deviriyorum. "Bir içki iç, Naomi. Gevşe biraz. Bu benim veda partim."

"Ben gevşedim. Buradayım, değil mi? İlerleme ilerlemedir. Ayrıca, bu insanlardan herhangi birini gerçekten tanıyor musun?"

Bakışları odada dans ediyor, bir kişiden diğerine zıplıyor, sonra da kaşlarını çatarak bana dönüyor. "Canlı aksiyonda mı yoksa SM aracılığıyla mı?"

"SM?"

Öfkeli bir şekilde nefes alıp veriyor. "Sosyal Medya, Naomi. Zamana ayak uydur. Yirmi üç yaşındasın, elli üç değil. İsa gibi ol ve kendini dirilt artık." Gözlerim yuvalarından fırladı. "Ne? Bana öyle bakma. Eğer hayatta olsaydı, benimle tamamen aynı fikirde olurdu. Şimdi git kaynaş. Bu gece burada çok sayıda heteroseksüel, bekâr, son derece ilgili erkek var. İnan bana, sana attıkları bakışlardan bazılarını gördüm. Birini becer ve rapor ver. Sizin türünüzün yanlış yaptığı her şeye gülmekten başka bir sebep olmasa bile heteroseksüel seks hakkında bir şeyler duymayı seviyorum."

Ona boş boş bakıyorum. "Sana söyleyecek sözüm yok Ethan. Sen lanet olası bir delisin."

"Biliyorum. Ama bu bir parti. O yüzden yaşına göre davran ve biraz yaşa." Eğer kazma konusunda yüzde yüz haklı olmasaydı buna sinirlenirdim. "Bu gece kim olmalıyım?" Bunun yerine bir poz verip başımı eğerek ve dudaklarımı selfie çekiyormuşum gibi balık bakışı yaparak soruyorum.

Yüksek sesle kıkırdıyor. "Kahretsin. Buraya gel." Ben daha bir adım bile atamadan elbisemi yakaladı. İşte o zaman kumaşın yırtıldığını duyuyorum. Üzerimdeki elbise aniden birkaç santim kısaldı. Hareket o kadar hızlı ve beklenmedik ki, yıkımı tamamlamak için beni döndürürken topuklu ayakkabılarımla neredeyse devriliyorum.

Boğazımdan bir çığlık geçiyor, ellerim ve gözlerim artık açıkta olan üst baldırlarıma dikiliyor.

Sesimi kontrol edebildiğimde, "Sen tam bir pisliksin," diyorum. "Neredeyse havanın kıcımı fırçaladığını hissedebiliyorum."

"Dur. Seksi görünüyorsun ve bu kıcını göstermiyor. Sadece eğilme." Kaşlarımı sertçe çatıyorum ama o Cheshire Kedisi gibi sırıtıyor, kendinden çok memnun. "Kukunun en son ne zaman bir arkadaşı oldu?"

İki yıl mı? Bu uzun bir süre falan mı sayılıyor?

Gözlerimi deviriyorum çünkü bu alaycı ve saptırıcı. Sorusu zaten retorikti. Onun yerine "Senden nefret ediyorum," diyorum ve ondan uzaklaşıp elindeki her ne haltsa onun bardağını tasarımcısının üzerine deviriyorum

Gömlek. Ciyaklıyor ve ben bu sesten çok keyif alıyorum. "Sen benimkini mahvettin, ben de seninkini." Bir kaşımı kaldırıp ondan uzaklaşıyorum, ancak on saniye bile geçmeden sadece beyaz şarap kokan çok ıslak bir şeyle itilip sıçratılıyorum.

Ethan arkamdan bir kahkaha atıyor. "Bunu kesinlikle hak ettin." Elimi uzatıp orta parmağımı ona doğru kaldırıyorum ve bir şekilde saniyeler öncesine göre daha da mahvolmuş olan elbiseme çaresizce bakıyorum.

"Aman Tanrım. Gerçekten çok üzgünüm." Gözlerim farkında olmadan, tüm gövdesinden daha büyük göğüsleri olan minyon sarışın gence doğru bakıyor. "Aynen öyle. Gerçekten. Çok özür dilerim."

Tekrar elbiseme bakıyorum ve topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanıyorum. Bu elbise bir zamanlar en sevdiklerimden biriydi. Çok güzeldi ve beni daha da güzel hissettiriyordu.

Bu yüzden bu gece giydim.

"Sorun değil."

İyi değil. Yalan söylüyorum. Bu noktada ne yapmam gerektiğinden bile emin değilim. Gülünç görünüyorum. Muhtemelen eve gitmeliyim.

"Sen... Naomi Kent gibisin, değil mi? Ortaokulda ve lisede sana tapardım."

Sanırım az önce ağzıma kustum. Tekrar kıza bakıyorum ve gülümsemeye zorluyorum. "Teşekkür ederim. Bunu söylemen çok hoş ve benim için dünyalara bedel."

"Bir selfie çekebilir miyiz? Paylaşmak isterim." "I-" Bir nefes üfledim.

"Elbette."

Telefonunu çıkarır, balık dudakları yapar ve bir fotoğraf çeker. Tamam o zaman. Bunun içinde olup olmadığımı bile emin değilim. Muhtemelen içinde bulunduğum duruma bakılırsa böylesi daha iyi. "Florian Heart'ın seni Grammy'de öylece terk etmesinin nasıl bir şey olduğunu sorabilir miyim? Yani, bu canını yakmış olmalı. Senin için çok üzüldüm. O da çok seksi. Yaşlı bir adam için."

Tamam. Gitme zamanı. "İyi geceler." Onu geçip girişe doğru ilerlerken bir kol belime dolanıyor ve sert, güçlü bir göğse çarpına kadar beni döndürüyor.

"Seni burada görmek ne güzel," diyor Gus şakacı bir edayla ve dudaklarında gözlerini parlatan ışıltılı bir gülümsemeye. "Neden gelmek yerine gidiyormuşsun gibi görünüyor. Ve sen beni tokatlamadan önce, bunun kulağa geldiği kadar edepsiz olması gerekmiyordu."

Kendime ve yaşadığım geceye rağmen gülüyorum. Bir adım geri çekilip elbisemi işaret ediyorum. "Zaten benim için uzun bir gece oldu."

"IG Barbie'nin ya da biraz şarabın seni yıkmasına izin verme, bebeğim. Hala muhteşem görünüyorsun. Benimle dans eder misin?"

"Dans mı? Berbat durumdayım."

"Hayır. Hadi. Biraz dedikodu başlatalım."

Gülümsemesine gülüyorum, kollarımı boynuna doluyorum ve yırtık elbisem yukarı doğru çıkarken inliyorum.

"Sırılsıklam oldum, biliyor musun?"

"Hissedebiliyorum. Beni de ıslatıyor. Bu şarkıda dans etmeye ve sonra bir yere gidip kurulanmaya ne dersin?"

Gus'ın güzel gri gözlerine bakıyorum. Dudaklarında sadece benim için taşıdığı gülümsemeye. Bana o kadar yakın ve sıkı sarılıyor ki... çılgın, heyecanlı kelebekler hissediyorum. Yıldırım böcekleri gibi. Vücudumda ve tenimde zıplayan elektrik şimşekleri gibi.

Gülüştü olduğuna karar verdim. Gülümsemesi çok şey...her şey.

Ama gözleri de tam orada. Ve bana bakışları.

Geçen gece restorandan çıktıktan sonra benimle arabama kadar yürüdü ve arabanın yanında yirmi dakika kadar daha konuştuk. Görünüşe göre ikimiz de iyi geceler diyemedik. Bunun yerine güldük ve susamadık. Restoranda yaşadıklarımızdan çok farklıydı. Bu şarkı, kalp kırıklığımız ya da hatta seks hakkında değil, sıradan şeyler hakkındaydı. Nerede

büyüdük ve bu nasıl bir şeydi çünkü o zamanlar dünyalarımız çok farklıydı. Kolay, rahat ve *güzeldi*.

O zamandan beri onu düşünmemeye çalışıyorum. Sadece şarkıyı düşünmeye çalıştım. Onunla ve onun için ne istediğimi-eğer yapmak istiyorsam bile. Kendim için ne istediğimi. Nereye gitmek istediğimi ve kendimi oraya nasıl götüreceğimi.

Ama oradaydı, her zaman sessiz bir anın arka planında gizleniyordu.

Zihnime girdi ve kendini oraya yerleştirdi. Çok hızlı, beklenmedik bir şekilde oldu ve şimdi bununla ne yapacağımı bilmiyorum.

"Sizi burada görmeyi beklemiyordum ama burada olmanıza şaşırmadım." "Birkaç grup arkadaşımınla birlikte buradayım."

Odaya göz gezdiriyorum ama açıkçası kimi aradığımdan bile emin değilim. "Nerede? Onlarla tanışmayı çok isterim."

"Şimdi olmaz, Naomi. Onlar burada değil ve sen buradasın. O yüzden benimle dans et." Yüzü boynumun kıvrımına düşüyor, parmaklarım aniden kırılmış saçlarının kabarık uçlarıyla oynamaya karar verirken beni daha da yakın tutuyor. Ben göğsüne doğru gülümserken o boynuma doğru mırıldanıyor ve neden Gus Diamond'la böyle dans ettiğimi merak ediyorum.

"Bu dansla şarkını kabul etmem için beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsun?"

Gülüyor, sesi bir aşık gibi benimle flört ediyor.

"Bana evet dediğinde, bu hayır diyemediğin için olacak."

"Eminim bütün kızlara böyle söylüyorsunuzdur."

"Daha önce hiç gerekmemişti. Beni bunun için bekleten ilk kişi sensin." Yüzü geri çekiliyor, gözleri kanımı kaynatan ateşli bir bakışla benimkilerle buluşuyor. "Beni bunun için uğraştıran ilk kişi."

"Bu yüzündeki ukala sırıtışı ve gözlerindeki meydan okumayı açıklıyor."

Gözleri yüzümde geziniyor, her bir özelliğimi inceliyor. "Hayır, öyle değil."

Yüzüm ısınıyor ve tek yapabildiğim onu tekrar içine sokmak oluyor. Bunu neden yaptığımı merak ederek bir nefes veriyorum. Böyle bir şey söylemiştik

olamazdı. izgileri aşmak yok. Sadece profesyoneller.

Ama şu anda, bu daha çok uzun zaman önce unutulmuş bir anı gibi. Söylendiğı kadar hızlı bir şekilde kaybolan kelimelerin geçici bir titreşimi sadece.

Gus'ın elleri belimde, elbisemin üzerinden beni gıdıklıyor. Tüylerim diken diken oluyor ve bu hoşuma gidiyor. Çok hoşuma gidiyor. Onun dokunuşu. Kokusu. Beni gülümsetmesi ve hissettirmesi. Bir şekilde beni kurtarmaya gelmesi. Parçalanmış elbisemle onu ıslatıyorum ve o umursamıyor ve yine, *ne yapıyorum ben?*

Geri çekiliyorum ve gözlerinin içine gülümsüyorum. Tanrım, o gözler. "Gitmeliyim. Berbat durumdayım ve tenime değen soğuk şarap beni rahatsız ediyor."

"Hayır. Kalmalısın. Eğer gidersen, ben de seninle gelmek isterim ve sana gelmeyeceğime söz verdim, bu yüzden gelemem."

Gülüyorum. "Bunun çok mantıklı olduğundan emin değilim."

"Öyle oldu. Güven bana. Bunun yerine, takılmak için sessiz bir yer bulmaya ne dersiniz?"

Elbiseme bakıyorum, içinde pek çok açıdan rahatsız oluyorum. "Ethan'ın giyecek bir şeylerini bulacağım."

"Ben de seninle geliyorum."

"Hayır."

"Evet. Bakmayacağım."

Başımı sallıyorum çünkü birden söyleyecek sözüm kalmıyor. Tartışma yok.

Gus bunu fark ediyor ve geçen gece sahilde yaptığı gibi elimi tutup beni Ethan'ın evine doğru götürüyor. Elimi bırakarak bir şişe şampanya ve iki bardak kapıyor ve beni arka merdivenlere doğru el sallayarak yukarı çıkarıyor. Doğrudan Ethan'ın karanlık, sessiz, boş yatak odasına. Buraya daha önce de girmiştim ama söz konusu Ethan olduğu için, onun kutsal dolabına yaklaşmaya cesaret edemiyordum. Onun yerine şifonyerini bulup en üst çekmeceyi açıyorum ve beyaz bir gömlek çıkarıyorum.

Sonra dönüp başımı odanın diğerk ucundan beni izleyen, elleri arkada kilitli bir şekilde kapının yanında duran Gus'a doğru eğiyorum.

Onu.

"Banyo mu?"

Banyo. Tabii. Evet. Tamam. Hadi banyoya gidelim. Tamamen mantıklı.

Başımı sallayıp ona sırtımı dönüyorum, banyoya doğru yürüyorum ve yırtık, kirli elbisemi başımın üzerine çekiyorum. Gus beni takip etmedi ve bir an için kaşlarımı çattım. Ta ki kaşlarımı çatmamam gerektiğini hatırlayana kadar. Eğer bu düeti yapacaksam, bu sadece iş için. Söylediği bu değil miydi? Bana asılmayacağını? Bu benim katı çizgim değil miydi? Onunla yatmayacağımı?

Gus sadece seks yapıyor ve ben müzisyenleri becermiyor muyum? Birbirimize verdiğimiz söz bu değil miydi?

Ethan'ın beyaz tişörtünü giyiyorum ve kalçalarımın ortasına kadar geliyor - Ethan yırttıktan sonra o lanet elbiseden biraz daha uzun. Banyoya yanımda şort getirmemiştim. Neden şort getirmedi ki?

Ethan'ın odasına gidip biraz bulmak için dönüyorum.

Ama tam o sırada Gus banyoya giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Dokuzuncu Bölüm

Gus

Bana ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Neden, onu aşağıda gördüğümde, geri çekilip onu izledim. Ethan'ın onun elbisesini yırtmasını ve kızın ona bağırmasını izledim. O kızın onu beyaz şarapla ıslatmasını izledim.

Yapmamam gerekirken onu izledim.

Ve şimdi burada, Ethan'ın yatak odasında, onun üstünü değiştirmek için banyoya gidişini izlememeliydim.

şampanya şişesini elimde tutarken arkamı dönüp dışarı çıkmayı düşünüyorum. Bunun yerine derin bir nefes alıp kapalı banyo kapısına doğru ilerliyorum.

Ona dokunmayacağım. Dokunmayacağım. Dokunmayacağım. *Dokunmayacağım.*

Göz ucuyla Ethan'ın yatak odasında beklenmedik bir şey görüyorum ve onu alıp yanımda getiriyorum. Kapiya hafifçe vuruyorum ama cevap vermiyor, ben de flütleri tutan elimi kullanarak kapı kolunu dikkatlice çeviriyorum.

Naomi büyük ikili makyaj masasının önünde duruyor, üzerinde beyaz bir atlet var ve başka hiçbir şey yok. Yani, eminim üzerinde külot ve sütyen vardır.

Bu tişörtün kalçalarını elbiseden biraz daha uzun gösterdiğinin farkındayım ama bu tişörtü giymesi o elbiseyi giymesinden çok daha farklı hissettiriyor.

Ne olduğunu bile açıklayamıyorum. Ama o kadar seksi ki nefes almakta zorlanıyorum.

Şişeyi ve bardakları tezgâhın üzerine koyuyorum ve o da aynadaki yansımamı yakalayıp elimdeki yeni eşyaya bakıyor. "Bununla ne yapacağız?"

"Çal onu."

Gözlerini devirerek bir kakhaha attı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Ama neden?"

"Çünkü Ethan'ın devasa küvetinde oturup pahalı şampanyasını içerken oynamak istiyorum."

Ve eğer oynamakla meşgul olursam, ona verdiğim sözü tutacağım. Ve kendime. Bu kadar basit.

Onun eve gitmesine izin verebilirdim ve burada kalabilirdim. Aramızdaki tüm bu çılgın kimyayı bir kenara itebilirim. Kilitleyip lanet anahtarı atabilirim. Yapılacak en akıllıca şey bu.

Ama basit gerçek şu ki, onunla daha fazla zaman geçirmek istiyorum. İşte buradayız.

"Küvete atla, güzelim. Kendi partimizi verelim."

"Güzel mi?" Omzumu silkiyorum, küvete doğru ilerlerken gözlerimle onu takip etmemeye çalışıyorum, uzun bir bacağını sallıyor ve sonra diğerini batırmadan önce. "Bu benim yeni lakabım mı? Vay canına," küvete dokunarak etrafına bakınıyor. "Bu şeyin içine bir düzine insan sığabilir."

"Güzel, bebekten daha iyidir, değil mi?"

Masmavi gözlerini benimkilere dikeyor ve gülümsüyor. "Her şey bebekten iyidir." Buna gülüyorum. Ona bebeğim demem Vi'yi hiç rahatsız etmezdi, ama belki de bu güneyle, taşralı, liseli bir şeydir. Yine de Vi'ye söylediğim hiçbir şeyi Naomi'ye söylememeliydim, değil mi?

Şampanyanın mantarını gürültülü bir *patlamayla açıyorum*, filmlerde olduğu gibi köpürmediği için minnettarım. Her birimize sağlıklı birer

kadehleri ona uzatıyorum, böylece gitarla birlikte küvette ona katılabiliyorum. "Şerefe," diyorum, bardağımı geri alıp onunkiyle tokuşturarak.

"Şerefe."

Bir yudum alıyorum ve kuru köpüklü şeyi yutuyorum. Şampanya benim favorim olmaktan çok uzak, ama Naomi'nin gülümsemesinden ve dudaklarını yalamasından hoşlandığını anlayabiliyorum.

"Benim için ne çalacaksın?"

Beyaz küvetin kenarından aşağı doğru süzülüyor, ayakları kalçamın yanında durana kadar bacaklarını sonuna kadar uzatıyor. Ben de kendi bacaklarımı uzatıyorum ama Naomi'nin dediği gibi küvet kocaman olsa da ayaklarım karşı tarafa basıyor ve dizlerim hâlâ biraz bükük. Buna hafifçe gülüyor.

"Dev cüsseli olunca böyle oluyor işte."

Bunun üzerine kaşımı kaldırıyorum ve o da inliyor. "Tanrım. Her şey ima değildir."

"Biliyorum. Sadece seni kızdırdığımda biraz kızarman hoşuma gidiyor. Ve ben dev cüsseli değilim."

"Benimle kıyaslandığında öylesin."

Bu noktayı kabul ederek başımı sallıyorum. Bir yudum daha alıyorum ve flütü küvetin zeminine bırakıyorum, gitarı tıngırdatıyorum ve akordunu yapıyorum. Ve istediğim gibi olduğunda parmaklarımı perdelerin üzerine koyup çalmaya başlıyorum ki Naomi'nin nefesini duyuyorum.

Sırıyorum, kafamı kaldırıp gözleriyle

buluşuyorum. "Bu benim şarkım."

"Evet, öyle. Benim için söylemek ister misin?"

Dişlerini alt dudağına gömüyor, ben çalmaya devam ederken bunu tartışıyor, biraz yavaşlatıyor ve onun da katılmasını umuyor. "Bu şarkıyı nereden biliyorsun?"

"Bu şarkıyı herkes bilir." Bana gözlerini deviriyor ve ben de kıkırdıyorum. "Albümlerini biraz dinledim."

"Bu benim ilk şarkım. On iki yaşımdayken yazmıştım."

"Öyle söyleme. Sanki bu kötü bir şeymiş gibi. Jasper ilk albümümüzün tamamını Viola hakkında yazdı ve bu şarkıların bazıları biz daha çocukken yazıldı."

Başını iki yana sallayıp bir yudum daha alıyor. "Vay canına. Hiç bilmiyordum." Bana ihtiyatla bakıyor ve ben de sırtıyorum. "Bu beni rahatsız etmiyor Naomi. Bana merak ettiğin her şeyi sorabilirsin."

Oynamaya devam ediyorum, o beni izlerken ben de onu izliyorum. Onunla bu küvete oturduğumdan beri gözlerimi kaçırıyor ve nedenini anlıyorum. Vücutlarımızın yanları zıt yönlerde bakmasına rağmen neredeyse birbirine bastırılmış durumda. Bu küvette onun parfümü gibi kokuyor, teninin sıcaklığı kıyafetlerimin içinden bile benimkine yapışıyor ve aklımın bu kızla her yerde olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum.

"Onları birlikte izlemek acı veriyor mu?"

Başımı salladım. "Hayır. Onları birlikte izlemeyi seviyorum."

Başını eğiyor, kaşları birbirine dolanıyor. "Ama onu seviyorsun."

"Onu her zaman seveceğim. O benim kanımın bir parçası. Ben de Jasper'ı seviyorum. Ve onlar birbirleri için. Sanırım Viola'ya karşı hissettiklerimin karmaşık olduğunu söyleyebilirsiniz ama açıkçası bunu nasıl açıklayacağımı, nasıl mantıklı hale getireceğimi bilmiyorum."

"Wooh. Ben de bokumun berbat olduğunu sanıyordum." Gülüyor. "İlk oynamaya başladığında kaç yaşındaydın?"

"Sanırım altı yaşındayken ailemiz Jas ve bana gitar almıştı. Çok fazla ortak noktamız yoktu, yine de her zaman iyi anlaşırdık. Ama Jasper ve ben çok farklıyız ve sanırım ailelerimiz ortak bir bağ arıyorlardı çünkü spor ve şiir kesinlikle bu değildi. Her neyse, işe yaradı. O ve ben saatlerce birlikte çalardık. Peki ya sen?"

Bir kaşını kaldırıyor ve bana tatlı bir gülümsemeyle alaycı bir bakış atıyor. "İlk hatırladığım şey ailem için piyano çaldığım. Sanırım tuşlara çok fazla vuruyordum ama gerçekten çok küçüktüm. Üç yaşında falan. Çok uzun zamandır müzik çalıyorum. Yaptığımız şey buydu. Hiç okula gitmedim. I

Çok seyahat ettiğimiz için her zaman peşimizde öğretmenler olurdu. Annemin en sevdiği şeylerden biri de bis sırasında beni sahneye çıkarıp benimle birlikte şarkı söylemekti."

"Hiç keşke bir şey yapsaydım dediğiniz oldu mu-?"

Ben daha cümlemi tamamlayamadan başını sallıyor. "Hayır. Asla. Bir kere bile. Keşke okula gitseydim. Keşke kendi yaşımda arkadaşlarım olsaydı ve biraz daha tipik bir yetiştirilme tarzım olsaydı. Ama ben on iki ya da on üç yaşlarındayken denediler ve olmadı. İşte buradayım. Müzikten vazgeçmezdim. Florian'dan sonra müzik kalbimdeki yerini bir süreliğine kaybetse de yine de tamamen bırakmadım."

Parmaklarım tellerin üzerinde dinleniyor, şarkı sona eriyor ve sessizlik üzerimize çöküyor. Kalın, ağır, hissedilir bir gerginliği ve aurası olan bir sessizlik. İçinizde ve teninizde uğuldayan, elinizde olmadan hissedebileceğiniz türden.

Bakışlarımı onunkilerden ayırmadan şampanyamı elime alıyorum. Dudaklarının, dilinin ve ağzının tadının muhtemelen böyle olduğunu düşünerek bir yudum alıyorum. Onu tatmaya en çok bu kadar yaklaşıcağım.

Düete evet ya da hayır demedi. Sormadım ya da zorlamadım. Ondan gelmeli.

Ama çizgiyi aşmayacak olsam bile, bu ondan zevk alamayacağım anlamına gelmez. Bunun ötesinde bir yere gitmeyecek olsa bile...

Gitarı ona uzatıyorum, o da yavaşça kucağına koyuyor ve kalçalarına ve göğsüne rahat ve doğal bir şekilde oturana kadar ayarlıyor. Keşke o lanet gömleği giymeseydi. Onu az önce seks yapmışız gibi gösterdiğini fark ettim. Sonrasında benim gömleğimi giyiyor.

Bu şekilde oturduğunda, inanılmaz derecede kısa. Yakası dar omzundan sarktığı için biraz fazla büyük. Ve o benimle bu küvette otururken... ondan başka bir şeye odaklanmak zor.

"Benim için bir şeyler çal."

Bardağını yere bırakıyor, rahat edebilmek için biraz daha kayıyor ve ben de ayaklarını küvetin zemininden tutup kucağıma bırakırken onu biraz döndürüyorum. Gözleri fal taşı gibi açılıyor, önce ne yaptığıma bakıyor, sonra gömleğinin eteklerinin kalçalarıyla buluştuğu yere ulaşana kadar bacaklarının dikişinden yukarı kayıyor. Külotunu göremiyorum ama tek yapmam gereken bacaklarını biraz aralamak ve bunun farkında olduğunu biliyorum.

"Rahatla," diyorum ona usulca. "Sen oynarken ben sadece ayaklarını ovacağım, tabii sen istemezsen."

"Tamam." Başparmağımı ayağının alt kısmına bastırdığımda boğazını temizliyor. Gözleri bir an için kapanıyor ve yumuşak bir mırıltı çıkarıyor.

Hafifçe kıkırdayarak sırtıyorum. "İyi mi?"

Başını sallıyor. "Evet. Çok iyi."

"Ne yaparsan yap, sakın durma deme, inlemeye başlama ya da buna benzer bir şey yapma. Çünkü ben dünyadaki tüm cinsel şakaları yapabilirim ama şu anda sen yapamazsın."

Gözleri açılıyor ve benimkileri buluyor, kırmızı dudaklarında şimdi bir sırıtma var.
"Çok

başına çıkmak senin için
zor mu?" "Naomi-"

Gülüyor, başını biraz geriye atıyor. "Tamam. Cinsel şakalar yok. Söz veriyorum. Lütfen ayaklarıma bakmaya devam et, ben de bize bir şarkı çalayım." Üçüncü albümümüzden olduğunu hemen anladığım bir melodi çalmaya başlıyor. Başımı öne eğiyorum, yüz ifadem meydan okuyor. "Ne? Burada birbirimizin eski albümlerini dinleyen tek kişi sen değilsin. Benim için söylemek ister misin?" Başımı hayır anlamında sallıyorum. "İyi o zaman. Bunu ben alırım."

Sonra Wildfire'ı söylemeye başladı ve ben bunun hepimizin favorisi olduğunu bilip bilmediğini merak ettim. Onca şarkı arasından özellikle bu şarkıyı seçmesi sadece bir tesadüf müydü?

Küvetin duvarına yaslanıyorum, ayaklarını ovmaya devam ederken oynamasını ve şarkı söylemesini dinliyorum. Bu odanın dışında bir parti var. Kahkahalar ve

Aşağıdan sesler geliyor, havada asılı duruyor, ama şu anda sadece biz varız. Sadece ben ve o bu odada, bu küvette, gülüyoruz, konuşuyoruz ve müzik çalıyoruz.

Birlikte en karanlık geceye kaçan iki asi yıldız gibi ve bu anın bitmesini istemiyorum.

Sesi beni uzak bir yere taşıyor. Beni hipnotik bir rüyaya sürüklüyor.

Kahretsin, sesi enfes. O kadar gerçek dışı ki kollarım titriyor. Bu şarkıyı benimle birlikte söylemeli.

Onunla tekrar şarkı söylemeliyim. Bu duyguya daha çok ihtiyacım var. Bu kadar uzun süre su altında kaldıktan sonra dalgaları aşma hissine.

İşte bu yüzden en sevdiğim şarkıyı o mükemmel sesiyle bana söylemeyi bitirdiği anda ayaklarını bir kenara bırakıp öne doğru eğilerek yüzünün yan tarafını öpüyorum. Dudaklarım kulağının üzerinde gezinirken fısıldıyorum, "Benimle düet yap."

Ama cevabını beklemek yerine ayağa kalkıyorum, elini tutuyorum ve onun da aynısını yapmasına yardım ediyorum. Tavrımdaki değişim karşısında bana hızla göz kırpmıyor. Küvetin dışına çıkmasına yardım ederek ayakkabılarını tekrar giyiyor, bir yandan da aynadan dikkatle beni izliyor.

Arkasına geçiyorum, yansımasına bakarken ellerimi kalçalarına koyuyorum. "Benimle düet yap, Naomi. Lütfen." Dudaklarımı yanağına bastırıyorum ve onu arkamda bırakarak banyodan çıkıyorum.

Kapıyı kapattığım an, onun gibi tadı ve kokusu olmayan derin bir nefes alıyorum. Kafamı boşaltıyor. Birazcık. Yeterince. Orada onunla kalamam. Ondan bunu isterken olmaz.

Çünkü biliyorum ki eğer kalırsam.

Onuncu Bölüm

Gus

.ADY, bebeğim, eğer daha derine inmene izin veririm, baban beni bir balık gibi değer," diyorum sahilde benimle birlikte yürüyen ve aynı zamanda beni dalgalara doğru daha derine itmeye çalışan yeğenim Adalyn'e. Bu kız sörf yapmak isteyene kadar bekleyin. Sanırım Jasper felç geçirecek.

Onunla Küçük Denizkızı'nı izlemek gibi bir hata yaptım ve şimdi kız kendini Ariel sanıyor. Hem de dört yaşında. Suyu girip bir denizkızı gibi yüzebileceğine gerçekten inanıyor.

Kızıl saçlı ve yeşil gözlü olması da buna yardımcı olmuyor.

Viola, doğal olarak Viola olduğu için, bunun gelmiş geçmiş en iyi şey olduğunu düşünüyor ve ona bir Küçük Deniz Kızı elbisesi, kıyafeti ve tişörtü alıyor. Bunlar Viola bir şey için heyecanlandığında gerçekleşen türden şeyler ve Adalyn'in tüm bunları sevmesi Vi'yi sadece teşvik ediyor.

Vi'nin hâlâ kendini Adalyn'e kanıtlaması gerektiğini düşündüğünü biliyorum. Teknik olarak üvey anne olduğu için olabileceği en iyi anne olmak. Ama hadi ama. Kıza istediği *her şeyi* vermek zorunda değilsin. Vi'ye bunu söylediğimde, Adalyn'in sevgisine zaten sahip olduğunu söylediğimde kaşlarımı çattım ve kaşlarımı çatmaktan nefret ettiğim için hemen çenemi kapatıp kendi işime baktım.

Bir dalga gelip Adalyn'in bacaklarının ve kalçalarının üzerinden zıplayarak içeri giriyor. Küçük bir sevinç çılgılığı atıyor, yüzü tüm yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle bana doğru eğiliyor. "Büyük dalgalar."

"Evet. Büyük, ıslak dalgalar." Gülmekten kendimi alamıyorum. Sırılsıklam olan tek kişi o değil.

Jasper'a o kadar çok benziyor ki bazen neredeyse nefesim kesiliyor. Jasper ve ben çift yumurta ikiziyiz, hem huy hem de görünüş olarak gece ve gündüz kadar farklıyız. Ama Adalyn'in yanağında benim gamzem var. Ve ciddi onun gülümsemesinin Jasper'dan çok bana ait olduğunu düşünüyorum. Biyolojik annesini tartışmayacağız bile çünkü neyse ki o kadın sadece bir araçtı, başka bir şey değil.

Jasper bunu söylediğim için kıcıma tekmeyi basardı ama bu onu daha az doğru yapmaz.

"Bana bir daha böyle gülümsersen seni bu gece Disneyland'e götürürüm. Bütün parkı senin için kiralarım, evlat."

Gülümseme yok ve Jasper beni öldürmeyecek.

Sanırım beşinci yaş günü için büyük bir Disney World etkinliği planlıyor çünkü o park daha büyük ve daha fazla Mickey Mouse etkileşimi var.

Başka bir dalga vücudumuzun alt yarısını kaplıyor ve Adalyn onu benim kadar sevdiğim için şanslı çünkü bu su sıcak değil. Tüm o sörfçülerin dalgıç kıyafetleriyle bile bununla nasıl başa çıkabildikleri beni aşıyor. Yine de ben iri bir adamım. Bir kez sörf yapmaya çalıştığımda fena halde batmıştım ve benim için o kadar.

Annemizin başına gelenlerden sonra Jasper ve benim okyanustan korktuğumuzu söylemek istemiyorum ama en sevdiğimiz şey olduğunu da sanmıyorum. Adalyn'in haftada iki gün Jasper'ın arka bahçesindeki havuzda özel yüzme dersi aldığını söylemeye gerek yok.

"Ady, tüm bu su şeyleri yerine seni dondurma yemeye götürmeme ne dersin?"

Başını kararlılıkla sallıyor, böyle korkunç bir şeyi önerme cüretini gösterdiğim için beni dövmeye hazırmış gibi görünüyor. "Hayır. Dondurma yok, Gus. Söyle... hayır teşekkür ederim, Gus."

Hangi çocuk dondurmaya hayır der ki?

"On dakikan daha var, ufaklık. Sonra dondurma ya da kumda oynamak için arayacağım. Belki ikisi de. Bu su beni donduruyor..." Aşağı bakıyorum. Bana gülümsüyor. Silahım yok. "Pekâlâ. On beş dakika daha, ama hepsi bu."

Adalyn tekrar elimi çekiştiriyor, elimden kurtulmaya çalışıyor ve ben daha sıkı tutuyorum.

"Hayır, bebeğim," diye uyarıyorum. "Elimi bırakamazsın. Bu çok tehlikeli."

Bir dahaki sefere sanırım onu oyun parkına götüreceğim. Onun dünyası karada daha güvenli bir yer ve ben de muhtemelen kalp krizi geçirmeyeceğim.

Adalyn'in suya ve tehlikeye olan ihtiyacına rağmen, güzel bir Kaliforniya günü. Güneş mavi, bulutsuz gökyüzünde yüksek ve sıcak. Pasifik'ten gelen rüzgâr hafif ve cezalandırmak yerine hoş hissettiriyor.

Bir süre Alabama'ya geri taşınmayı düşündük. Hollywood'un olmadığı, sahte ve gözünüzün önünde olmayan bir yere gitmeyi. Ancak tüm bunlara rağmen buranın ne kadar inanılmaz olduğunu inkar etmek zor.

"Gus?" İsmimi duyunca donup kalıyorum ve çoğunlukla özel bir plajda olmamıza rağmen irkiliyorum. Şu anda isteyeceğim son şey tanınmak.

İsteksizce sese doğru dönüyorum ama önümdeki görüntüyü kavradığımda gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oluyor.

Naomi Kent orada duruyor, üzerinde her bir santimini ikinci bir deri gibi saran bir dalgıç kıyafeti var. Siyah ve mor kumaştan boncuk boncuk nem akıyor ve su damlacıklarını şu anda olduğu kadar kıskanmanın mümkün olduğunu hiç bilmiyordum. Uzun, siyah saçları ıslak ve yüzünün arkasına itilmiş, parlıyor ve ışıltıyor ve çok

O kadar güzel ki ona bakmak kelimenin tam anlamıyla fiziksel olarak acı veriyor. Mor ve siyah bir sörf tahtası tutuyor, şık ve havalı bir şey ve tek düşünebildiğim...

Bunu istiyorum.

Ve ben yönetim kurulundan bahsetmiyorum.

"Hey," diyorum bir şekilde, dilim aniden kuruyan ağzımda kalınlaşsa da. Belki boynundaki suyu yalarsam faydası olur. Tanrım. Ereksiyon için uygun bir zaman değil. En azından eşofmanımın ince malzemesinden odun fişkırttığım delicesine belli olmaz. Ve evet, bu tamamen iğneleme.

Kahretsin. Bu ne kadar berbat bir durum? Sapıkların hatırı için Adalyn'in elini tutuyorum.

Adalyn. Tamam.

"Sen olduğunu sanmıştım." Parlak bir şekilde gülümsüyor ve ben bakıyorum ve...

Boğazımı temizliyorum. "Dalgalar nasıldı? Adalyn ve ben onlarla eğleniyorduk ama dışarıda oldukça büyük görünüyorlar."

Başımı açık okyanusa doğru sallıyorum ama önümdeki tanrıçadan başka bir yere bakamıyorum.

Geçen gece Ethan'ın banyosunda onu terk ettiğimden beri Naomi'yi görmedim ya da onunla konuşmadım. Bu iki gün önceydi. Onu rahat bırakıyordum. Kendimi rahat bırakıyordum. Başlangıçta ona düşünmek için birkaç günü olabileceğini söylediğimi biliyorum, ama onu evine kadar takip edip bir cevap talep etmemek için kendimi zor tuttum.

Gerçi bu bilgiyi almak için muhtemelen Lyric ya da Ethan'a ilaç vermem gerekecek. Naomi Kent'in listede olduğu gibi değil.

"Harikaydılar," diye övüyor ve boştaki elini alıp yüzünde ve saçlarında gezdirerek daha fazla suyu temizliyor. Dudaklarını yalıyor ve sonra bir dizinin üzerine eğiliyor, hala büyük tahtayı sabit tutuyor. Adalyn'e doğru usulca "Merhaba," diyor. "Ben Naomi. Gus amcanla arkadaşız. Gömleğini çok beğendim Adalyn."

Naomi, Adalyn'in su rengi gömleğinin üzerindeki Ariel'in yüzerken çekilmiş resmini işaret ediyor.

Adalyn bir adım geri çekilerek küçük bedenini arkama sıkıştırıyor. "Hayır," diyor, biraz yüksek sesle. "Hayır, merhaba. Söyle... Merhaba demek istemiyorum."

Naomi sinirlenmiş ya da telaşlanmış gibi görünmüyor. Gülümsemesini koruyarak omuz silkiyor. "Sorun değil. Merhaba demek zorunda değilsin."

Eğilip Ady'yi kollarımın arasına alıyorum. Bana kolayca sokuluyor ve ben de onu kendime doğru çekerek ayağa kalkıyorum. "Özür dilerim," diyorum Naomi'ye Ady'nin yanağından öperken. "O otistik ve tanımadığı insanlarla arası pek iyi değil."

Naomi de ayağa kalktı ve bana el salladı. "Kesinlikle endişelenme. Tamamen anlıyorum. Güzel bayanla olan randevunuzu bölmek istemedim, sadece sizi burada gördüğüme şaşırdım."

"Bu mor, Gus."

Ve işte başlıyoruz. "Evet. Tahtasında mor renk var."

Naomi önce tahtasına sonra da Adalyn'e bakıyor, daha önce onda hiç görmediğime emin olduğum bir gülümseme tüm yüz hatlarını kaplıyor. "Oh, moru sever misin? Ben de severim. En sevdiğim renktir."

Adalyn bir an için gülümsüyor ama bu uzun sürmüyor.

"Seni Malibu'ya getiren nedir?" Naomi, Adalyn'e bakarken hâlâ gülümseyerek soruyor.

Ady'yi kalçama doğru kaydırıyorum, böylece ikimiz de daha rahat ediyoruz. "Jasper ve Viola doktor randevusuna gittiler. Sonra onlara birlikte bir gece geçirmeleri gerektiğini söyledim, bu yüzden Ady bende kalacak." Ady'ye doğru döndüm. "Tamam mı? Bu gece sen ve ben varız, ufaklık. Pizza, dondurma ve patlamış mısır yiyeceğiz ve babanla annenin pek hoşlanmayabileceği filmler izleyeceğiz. Glütensiz, sütsüz ve G sınıfı olması gerekse bile Gus Amca'yla birlikte olmanın eğlenceli yanı da bu."

Ady o kocaman yeşil gözleriyle bana göz kırpmıyor ve sonunda biraz rahatlatarak başını omzuma yaslamadan önce gülümsüyor.

Başının tepesini öpüyorum ve bana kim olduğumu bilmiyormuş gibi bakan Naomi'ye dönüyorum. "Vay canına," diye düşünüyor. "Sanırım yumurtalıklarım patladı."

"Ha?"

"Boş ver." Beni başından savdı. "Aslında bu gece seni arayacaktım. Numaranı Lyric'ten aldım."

"Oh." Tüm yapabildiğim bu çünkü birdenbire bana hayır diyeceği için delicesine gerildim. Birlikte şarkı söylediğimiz kaydı çocuklara dinlettim ve çok şaşırdılar. Özellikle de Jasper bu durumdan çok etkilendi. Sanırım Naomi Kent'e içten içe hep aşık olmuştu ama zaten Amerika ve ötesindeki her erkek aşıktı. O her erkeğin fantezisiydi. Ama şimdi, o çok büyüdü ve ben de büyüdüm ve-

"Evet," diyor ve düşüncelerim beni ele geçiremeden onları kesiyor. Tekrar. "Konuşmak için vaktin var mı? Buradan birkaç ev ötede oturuyorum ve glüten ve süt ürünleri içermediğinden emin olduğum patlamış mısırim var ve biz bazı şeyleri çözerken Adalyn için koyabileceğimiz Disney Plus'ım var. Eğer şimdi kötü bir zamansa, yarın seni arayabilirim."

"Disney Plus'ınız var mı?"

Yüzünde kocaman bir gülümseme belirip okyanus rengi gözlerini aydınlatırken başını sallıyor ve bir anlığına nefes almayı bırakıyorum. Bu kızla ilgili bir şey beni yeniden genç kız gibi hissettiriyor. Tanrım, birkaç güzel gülümseme ve kalbim hızla çarpıyor.

"Disney filmlerini ve dizilerini severim. Yargılama."

Tanrım, o kadar sevimli ve seksi ki her santimini yutmak istiyorum. "Az önce yaptım, yani bunun için çok geç." Gözleri kısıldı, yumruğu Kalçasını, ve lanet olsun, çok sevimli. "Bunu konuşarak halletmek isterdim ama... şey..." Bunu düşünüp duruyorum. Ady'nin bu konuda ne kadar rahat olacağını bilmiyorum. Yine de deneyebiliriz ve eğer bunu kaldıramazsa gideriz. "Evet. Tabii. Harika. Yolu göster." Ady'ye dönüyorum. "Ady, bebeğim, arkadaşım Naomi'yle film izleyip patlamış mısır yemek ister misin?"

Ady hâlâ gülümseyen Naomi'ye bakıyor ve sonra tekrar bana dönüyor. "Patlamış mısır?"

Naomi doğrudan Adalyn'e bakıyor ve ona doğru küçük, çekingen bir adım atıyor. "Patlamış mısır sever misin?" Ady yanıt vermiyor ama bağırıyor da, yani ilgisini çektiğini ve dinlediğini biliyorum. "Ocakta senin yaptığın gerçekten nefis şeylerden var. Gelmiş geçmiş en iyi patlamış mısır. En sevdiğin dizi hangisi?"

Adalyn, "Mickey Mouse," diye yanıtlıyor ve bu kadar kolay yanıtlaması karşısında gururla gülümsememe engel olamıyorum. Okulunda soruları uygun şekilde yanıtlaması için onunla çalıştıklarını biliyorum ve o da bunu bir şampiyon gibi yaptı.

"Ah, kızım. Sen ve ben çok iyi arkadaş olacağız. Mickey Mouse'a bayılırım. Artık Noel olmasa da Once Upon a Christmas'ı izlemek ister misin? Muhteşemdir."

"Mickey Mouse," diyor Adalyn sanki her şey bitmiş gibi kararlı bir şekilde.

"Müthiş. Ve vay canına, ne kadar güzelsin? Büyüdüğünde amcan ve baban için endişeleniyorum."

Hiçbir şey söylemeden boğuluyorum. "Dikkat et Kent." Naomi bana göz kırpmıyor ve sahildeki evine doğru yola çıkıyoruz. Giderken kıcını izlememek için elimden geleni yapıyorum. Özellikle de Adalyn ve gelecekteki hayranları hakkındaki yorumundan sonra. "Gerçekten Mickey Mouse mu izliyorsun?"

Adalyn kollarımda kıvranıyor ve ben de onu kuma bırakıyorum, suya doğru kaçma fikri aklına gelmesin diye elini sıkıca tutuyorum. Adalyn büyüdükçe davranışları da daha dürtüsel bir hal alıyor. Jasper ve Viola otizm konusunda uzmanlaşmış bir davranış uzmanı olan BCBA ile çalışıyorlar ama otizminin bu yönüyle ilgili yapabileceğiniz çok şey var. İşin korkutucu kısmı? Yaptığı şeyin potansiyel olarak tehlikeli olduğunun farkında bile değil.

Naomi omzunun üzerinden bize doğru bakıyor. "Sanırım sana yargılamamanı söylemiştim. Disney takıntımı geleneksel bir çocukluk geçirmemiş olmama bağlayabilir ve öylece bırakabilirsiniz. Ama evet, aslında Mickey'i izliyorum

Fare. Zor bir gün geçirdiğinizde, müzikli bir Disney şarkısı açmanızı ve gülümsememeye çalışmanızı öneririm. Ayrıca, annem, babam ve ben geçmişte onlar için şarkılar yazdık."

Bunu bilmiyordum.

"En sevdiğin hangisi?"

"Orijinal *High School Musical* filmleri. Zac Efron." Yüzünü dramatik bir şekilde yelpazeliyor.

Ona gözlerimi deviriyorum.

"Hey," diyor, şakacı tonuna rağmen biraz kızgın. "Ben hiç liseye gitmedim, unuttun mu? Vekaleten yaşıyordum."

"Gerçek lise öyle değildir."

Gülüyor, başını geriye atıyor. "Kesinlikle izledin! Biliyordum!" "Viola bayıldı. Onun için izledim," diye homurdanıyorum nefesimin altında.

"Eminim sen de beğenmişsinizdir, o yüzden yalan söyleme Gus. Sana yakışmıyor. Ama evet, Disney'i seviyorum. Sevimsiz gençlik dramaları ve hepsi." "Seni ne kurtarırsa, tatlım."

Kolunun altındaki sörf tahtasını ayarlayarak sahile dönmeden önce bana göz kırpmıyor.

"Sörf tahtanı alabilir miyim?"

"Hayır. Ellerin dolu ve Alice oldukça hafif." "Alice mi?"

"Evet. O benim en sevdiğim kız. Hepimizin şımartacak sevimli yeğenleri yok." Çimento kazıklar üzerinde yükselen üç katlı büyük bir eve ulaşana kadar beş ya da daha fazla evin önünden geçiyoruz. Okyanusa bakan tarafta balkonlar var; her katta bir tane ve evin tüm genişliğini kaplıyor. Naomi bizi evin yan tarafına, birinci kat girişine çıkan gizli bir merdivene yönlendiriyor. Bir kod giriyor, başparmağını dokunmatik bir yüzeye bastırıyor ve kompozit zeminli, altındaki kum ve toprağa açık, neredeyse bir güverte gibi ama içeride bir tür çamur odasına giriyoruz. Onu yürütüyor

Tahtayı duvara asar ve diğer birkaç tahtanın yanına, musluk ve püskürtücünün yanına yavaşça yerleştirir.

"Alice'i sonra temizlerim," diyor bize ve elini evine açılan kapıya doğru sallıyor. "İçeri girmekte özgürsünüz. Ben hemen geliyorum."

Kapıya doğru bir adım atıyorum ama Naomi dalgıç kıyafetinin fermuarını açıp, üzerinde sadece ipler ve üçgenlerden oluşan ve kesinlikle muhteşem vücudunu örtmeye yetmeyen küçük, siyah bir bikini bırakınca adımlarımın ortasında donup kalıyorum.

İsa, Cennetteki Tanrı.

Dalış giysisini birçok kancadan birine asıyor, bir dolabı açıyor ve bir havlu alıyor, ancak vücudundaki tuzu ve suyu silerken gözlerimle onu becerirken yakalıyorum. "Dilin ağzında, Gus. Bu tür saçmalıkları konuştuğumuzu sanıyordum."

Yaptık. Kesinlikle yaptık.

"Anlaştığımız her şeyi unut. Şarkı artık umurumda değil."

Gülüyor, başını sallıyor, şaka yaptığımı düşünüyor ama ben tam olarak emin değilim.

Naomi havluyu merhametle vücuduna sarıyor, bir köşesini muhteşem göğüs dekoltesinin içine sokuyor ve sanırım Naomi Kent'e şehvet duyuyorum.

Yani, onu istediğimi biliyordum.

Bu çok açıktı ve onu ilk gördüğüm andan itibaren belliydi.

Çok güzel bir kız. Bunu inkar edemem.

Ama onda bundan çok daha fazlası olduğunu fark etmeye başlıyorum ve şu ana kadar hoşuma gitmeyen bir şey olduğunu düşünmüyorum.

Belki de Viola'dan bu yana hiçbir kadınla çok fazla zaman geçirmediğim içindir. Yattığım kadınları hiç tanımadım, hatta isimlerini bile önemsemedim. Pek kimseyle çıkmadım. Sadece hayatım boyunca bir şekilde düzüştüm.

Aslında o kadınların hiçbirine ilgi duymuyordum çünkü onlar Viola değildi.

Bu kadar basitti.

Seks eğlenceli ve kolaydı, ben de elimden geldiğince istekli olan herkesle yaptım. Bu beni bir domuz yapabilir ya da yapmayabilir ama hayatım böyle geçti.

Ve o kadınların hiçbirisi şikayet etmedi. Hepsi çok istekli ve hevesliydi - skoru öğrendikten sonra bile.

Burada neler olduğunu bilmiyorum. Zihnim nereye gidiyor. Sahip olduğu düşünceler.

Belki de Vi'yi bıraktığımdan beri yoluma çıkan ilk seksi kadına yapışıyorum.

Ama o şarkıyı Naomi ile birlikte söyledim.

Onu okyanusa kadar takip ettim ve gün batımını seyretmesini izledim. Onu sudan çıkardım ve akşam yemeğine götürdüm. Onunla dans ederken onu kollarımda tuttum ve sonra onunla küvette takıldım.

Onu gerçekten

tanımıyorum. En azından

iyi tanımıyorum.

Ama... evet, bu kızda bir şeyler var. İstedğim bir şey.

Zaten kontrol altında tutmak için çok mücadele ettiğim bir şey.

On Birinci Bölüm

Gus

..KENDİNİZİ EVİNİZDE GİBİ HİSSEDİN," diyor... Naomi, bizi bu dünyanın dışındaki sahil evine götürürken. Biraz daha büyümenin zamanı geldi diye düşünüyorum. Evim aslında Venedik'te üç yatak odalı basit bir bungalov. Ama Jasper'ın, Lyric'in -ki onun da buradan yaklaşık bir mil ötede harika bir evi var- ve şimdi de Naomi'nin evi arasında, onların benim bilmediğim şeyleri bildiklerini fark etmeye başlıyorum.

Ady'nin yatak odası, benim mağaram ve yatak odam dışında evimdeki hiçbir şey tamamlanmadı. Ocağı bile yaktığımı sanmıyorum. Ama buraya bakınca, burası bir ev. Naomi'nin gerçekten içinde yaşadığı, yemek pişirdiği ve televizyon izlediği bir ev. Kız gibi olmasını beklerdim. Ama duvarlardaki bazı sanat eserleri dışında öyle değil.

Yerler tamamen koyu ahşap, mutfak beyaz ve son teknoloji ürünü ve muazzam. Her şey gri ve beyaz ve hem konfor hem de tasarım için dekore edilmiş. Ama asıl etkileyici olan manzara.

Hepsi okyanus.

Mutfağı geçip kocaman bir televizyon setiyle uzun, şık bir şöminesi olan aile odasına girerken dışerimin arasından ısıklık çalışıyorum

Bu da sikimin seğirmesine neden oluyor. Cam duvar o balkonlardan birine açılıyor ve dışarı çıkıp güneşin yavaşça batmaya başlamasını izlemek cazip gelse de, bunun için burada değilim.

Arkamızdaki oda bana bunu hatırlatıyor. Muhtemelen bir ofis olması gereken, ancak klavyeler, dik bir piyano, hem elektrikli hem de akustik birden fazla gitar, bir çello ve bilgisayarlar ve monitörlerle dolu büyük bir masa ile tamamlanmış bir müzik odası ve şimdi aletim sertleşti.

"Teşekkürler," diyor ıslığımlı olduğu gibi kabul ederek. "Sakıncası yoksa gidip hızlıca bir duş alacağım, sonra da patlamış mısır yapacağım. Eğer ilgilenirsen yakınlarda glutensiz hamurlu ve sütsüz peynirli pizza yapan bir yer biliyorum." Televizyonu işaret ediyor ve bana çılgın bir kumanda uzatıyor. Sanki bana ilk kez bir ışın kılıcı uzatmış gibi huşu içinde bakıyorum. "Sen bir erkeksin. Bunu çözebileceğini düşünüyor musun?"

Yukarıya, doğrudan onun serulean gözlerine bakıyorum ve kendime nefes almayı hatırlatmak zorunda kalıyorum. Okyanusun bu yavrular üzerinde hiçbir etkisi yok.

"Şimdi de cinsiyet ayrımcılığı mı yapıyoruz?"

Bir elini havluyla kaplı kalçasına götürerek sırtıyor. "Sadece bir kadının yapamayacağını ima ediyor olsaydım. Açıkçası, benim bu konuda hiçbir sorunum yok. Sence sen başarabilir misin?"

"Bence sen delicesine seksisin."

Gözleri fincan tabağı gibi kocaman açıldı, dişleri alt dudağına gömüldü. "Doğru. Yani, şey... evet. Ben duş alacağım. Sen televizyona bakabilirsin. Cinsiyetçi gönderme falan." Bir adım geriye kayıyor ve çıplak ayaklarının üzerinde dönerek, yatak odası olduğunu tahmin ettiğim yere doğru hızlı adımlarla merdivenleri çıkıyor.

"Yüzün kızarıyor!" Piç gibi sırtarak arkasından sesleniyorum.

"Kızarmıyorum!"

Birkaç dakika boyunca boş basamaklara bakıyorum, sırtışımlı kontrol edemiyorum. Bu kız. Lanet olsun.

Nefesimin altında kıkırdıyorum. "Evet, öyleydin," diye fısıldıyorum, o gitmiş olsa bile.

Hâlâ elimi tutmakta olan Adalyn'e bakıyorum, ona yabancı olan evin etrafına temkinli bir gözlemle bakıyor.

"Ady, sana bir soru sorabilir miyim?"

Kızım bana sanki onun zamanıyla dalga geçiyormuşum gibi bakıyor ve muhtemelen öyle olduğumu fark ediyorum. Televizyonu nasıl açacağımı buluyorum ve Naomi'nin kurulumu sezgisel olduğu için Disney Plus'ı hemen buluyorum. Mickey Mouse Club House'u açıyorum çünkü Adalyn'in favorisi o.

"Mickey!" diye sevinçle çığlık atıyor ve ben de onun yanındaki kanepeye çöküp küçük bedenini kendime çekiyorum.

"Soruya dönelim, bebeğim. Sence Naomi benden hoşlanıyor mu?" Adalyn bana doğru bir bakış bile atmıyor.

"Sanırım ondan hoşlanıyorum, ama bilmiyorum. Annenden beri kimseden hoşlanmadım, ne kadar garip gelse de. Sorun şu ki, ondan hoşlanmamam gerektiğini biliyorum. Naomi'den, tabii ki annenden değil, ama ondan da hoşlanmamalıyım." Elim yüzümde gezdirerek iç geçiriyorum. Ne demeye çalışıyorum ki? Adalyn bana meraklı bir bakış fırlattıktan sonra aynı hızla Mickey'ye dönüyor. "Ama evet, sanırım Naomi'ye karşı pek de küçük olmayan bir aşk besliyorum ve bu çılgınlık, değil mi? Tamamen aptalca? Hiç mantıklı değil. Aslında, sanırım baban bunun için kafama vururdu."

"Baba," diyor basitçe. Sonra bedenime doğru dönüyor, başı omzumda, yanağı göğsümde, kendini izlemek için eğiliyor ve lanet olsun, bu bebeği seviyorum. "Gus. Bu Mickey Mouse."

"Biliyorum, bebeğim. Biliyorum. O bir erkek. Ya da fare, sanırım." Eğilip boynuma derin bir öpücük konduruyor ve işte o zaman gözlerim buğulanıyor. "Ben de seni seviyorum."

"Seni seviyorum, Gus."

En iyi kızıma sıkıca sarılırken yüzümde bir gülümseme beliriyor. Göğsüm kabarıyor ve daha önce hiç yaşamadığım bir hafiflik içime işliyor. Bu

Adalyn'in beni sevdiğini ilk söyleyiş i değil. Ama bu sefer bir şey var, sesindeki bir şey beni sinirlendiriyor. Sanırım kız beni bir korkağa dönüştürüyor ve ben bunu umursayacak gücü kendimde bulamıyorum.

"Ben de senin gibi bir düzine istiyorum, evlat. Bir erkek ya da kız kardeşin olacağını mı düşünüyorsun? Annenin babandan bir bebek sahibi olacağını bilmek garip bir şey. Bu sana bir şey ifade etmiyor olabilir ama benim için terapi gibi. Annenin benim bebeklerimi taşıması gerekiyordu. Ama..." İçimi çekiyorum ve Ady'ye daha da sokuluyorum. "Hayır. Bu konuda gerçekten yanıliyorum. Annenin her zaman babanın bebeklerini taşıması gerekiyordu. Ve sen de her zaman o bebeklere ablalık yapacaktın."

Sanırım bu beni gerçekten etkilediği an.

Onların sahip olduğu şeyi istiyorum.

Babamın ölmeden önce annemle yaşadığı şey.

Belki henüz değil. Ama eninde sonunda hepsini istiyorum.

Bana hep çok soyut gelirdi. Evlilik, çocuklar. Ama şimdi?

Adalyn yüzümü tekrar öpüyor ve beni anladığını biliyorum. Bu kız kendi duygularını ifade edemese ya da söze dökemese bile başkalarının duygularını hissediyor. Her şeyi hissediyor.

Yeğenimin otistik olduğunu ilk öğrendiğimde bunu nasıl anlayacağımı gerçekten bilmiyordum. Çok çalıştım. Çok okudum. Ama bunu deneyimlemekle aynı şey değil. Davranışları ve dürtüselliğiyle beni çok korkutuyor ve gülümsemeleri, coşkusu, azmi, zekası ve coşkusuyla kalbimi ateşliyor.

Adalyn'i başka türlü düşünmek mümkün değil ve hayatını kolaylaştırmak dışında onu değıştirmezdin. Jasper da aynı şeyi hissediyor. Bu bizim Adalyn'imiz.

Ve o bizim için mükemmel.

Ama şu anda biraz kız tavsiyesine ihtiyacım var ve ondan başka tanıdığım tek kız Viola.

Başını eğip hafızasında ismimi aramaya başlamadan önce sert bir şekilde sallıyor. Bulduğu anda ifadesi tamamen değişiyor. Sikini engelleyen varlığımdan rahatsız olmak yerine, şimdi kızgın görünüyor. "Gus Diamond. Evet, tabii. Intertainment'ta senin hakkında bir şeyler okumuştum. Yoksa E-Buzz mıydı?"

Evet. Bu adamdan gerçekten hoşlanmıyorum.

"Casper?" Naomi'nin sesinin bize ulaştığını duyuyorum, sesi kuşkuluydu. "Hey!" Gülüyor, beni geçip kendini adamın üzerine atıyor. Gerçekten. Adam onu yakalamak zorunda kalıyor, davetsiz misafiri karşılamak için küçük bir adım geri atıyor. Bir maymun gibi adamın etrafını sarıyor, sıkı sıkı tutunuyor ve omzunun üstündeki piçten kendini beğenmiş bir sırıtiş alıyorum.

"Hey, aşkım." Adam kızın yanağına bir öpücük konduruyor ve kız geri çekilerek adamın kollarından düşüyor. "Seni çok özledim. Şu haline bak." Adam geri çekilerek ona hayranlıkla bakar. "İnanılmaz görünüyorsun."

Bu konuda yalan söylemiyor. Saçları duştan dolayı hâlâ ıslak, ama neyse ki artık sadece bikini ya da havlu giymiyor. Ne yazık ki üzerinde günah kadar dar siyah yoga pantolonu ve omzu açık, büyük boy bir tişört var. Seksi görünüyor, onun da bunu özlemediğini biliyorum.

Ona bakışından dolayı içimde beklenmedik bir düğüm oluşuyor.

Garip bir şekilde parmaklarını kırmak istiyorum, böylece ona bir daha asla dokunamayacak.

"Teşekkürler. Sen de sağ ol. Burada ne yapıyorsun? Seni görmedim-" Sözleri aniden kesildi, sesi göğsünde boğuldu.

"Evet," diyebildi sadece ve tahminimce birbirlerini en son Grammy'de, grup arkadaşı Florian Heart'ın onunkini sonsuza dek kırdığı gece görmüşlerdi. "Şehirde yeni bir albüm kaydediyoruz."

Başını sallıyor ama bir şey söylemiyor ve sırtı bana dönük olduğu için bu habere tepkisini değerlendirecek kadar yüzünü göremiyorum.

Muhtemelen gitmeliyim.

Geri çekil ve Adalyn'e dön, böylece bu ikisi konuşup hasret giderebilirler. Ama hareket etmiyorum. Onu burada onunla yalnız bırakma düşüncesi kanımı alevlendiriyor.

Özellikle de şehirde yeni bir albüm kaydediyorlarsa, Florian'ın da şehirde olduğunu bildiğimde. Onu görmeyeli, pek de dost canlısı olmayan pislik Casper'ı görmeyeli olduğu kadar uzun zaman olduğunu varsaymak zorundayım.

Gruplarının şehirde olması ve aylar sürebilecek yeni bir albüm kaydetmeleri en sevdiğim haber değil. Florian'ı görmesi muhtemelen sadece bir zaman meselesi ve bunun farkında olduğunu biliyorum.

Boğazını temizlediğini duyuyorum. "Bu harika. Duymak için sabırsızlanıyorum." Tekrar boğazını temizliyor ve geri adım atıyor. "Gus'la tanıştın mı? Wild Minds'ın gitaristi ve ikinci vokalisti."

Casper'ın karanlık bakışları isteksizce tekrar benimkilere yöneliyor. "Evet. Tanıştık."

Ona sırtıtıyorum ve gözleri hafifçe kısılıyor. *Evet, benim olmayan bir aleti her an yiyebilirsin.* Bu sözsüz öneriden hoşlanmadı.

Bunun yerine hızla Naomi'ye döner. "Bak, misafirin olduğunu gördüğüm için seni tutmayacağım ama bu hafta bir akşam yemeğe ne dersin? Arayı kapatmak isterim."

Yüzüne bir gülümseme yayılır. "Elbette. Çok isterim. Bana sadece nerede ve ne zaman olacağımızı mesaj at, orada olacağım."

"Harika. Yakında görüşürüz." Eğilip yanağına bir öpücük daha konduruyor, bana yine sert bir bakış fırlatıyor ve sonra başka bir şey söylemeden geri çekilip gidiyor.

Kapı kapandığı anda Naomi derin bir nefes alır. "Kahretsin," diye mırıldandı nefesinin altında. "Hayatımın geri kalanını bu adamları görmeden geçirmeyi umuyordum. Casper kan bağımlı olmasa da aslında benim amcam sayılır. Ailemden kalan son kişi. Ama o diğer adamlar? Evet. Bu biraz kötü oldu."

Elini tutuyorum, sıkıca elimde tutuyorum ve yüzünü daha iyi görebilmek için onu yukarı bakmaya zorluyorum. "Yemeğe hayır diyebilirdin."

Başını sallıyor ve sonunda, lanet olsun sonunda, yavaşça başını kaldırıyor. "Hayır. Yapamam. O eski sevgilimin beni yakaladığını bilmesine izin veremem. Bunca zaman sonra bile yaptığı onca şey yüzünden hâlâ acı çektiğimi bilmesine izin veremem." Boğuk bir kahkaha atıyor, bana bakıyor ve başını sallıyor. "Garip, değil mi? Birbirimizi çok az tanıyoruz ama sanki en karanlık sırlarımızı birbirimize anlatıyormuşuz gibi."

"Garip değil. Seni gördüğüm anda farklı bir şey olduğumuzu anlamıştım."

Nefesi kesiliyor, gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. "Bunu ben de hissettim."

Öyle olduğunu biliyordum.

"Sana henüz tüm karanlık şeylerimi anlatmadım."

Sırıttıyor. "Ben de sana benimkilerin hepsini anlatmadım."

İfadesi düşüyor ve elini hafifçe çekerek onu göğsüme doğru çekiyorum. Kolları belimi sarıyor, benimkiler de sırtının üst kısmına dolanıyor ve bir saniyeliğine sadece ona sarılıyorum. Şampuanının kokusunu, vücudunun sıcaklığını ve bana karşı hissini içime çekiyorum.

"İnanılmaz derecede cesursun Naomi Kent. Bana her iki yanını da gösterdiğin için teşekkür ederim."

"Ne demek istiyorsun?" diye mırıldanıyor bana karşı. "Her iki parçam mı?"

"Dünyaya gösterdiğiniz cesur yüzünüz ve sakladığınız üzgün yüzünüz."

Bana doğru iç çekiyor ve ben ona biraz daha sıkı sarılıyorum. Vahşi kısmı mı? Bana izin veriyor.

Göğsümde garip ve yabancı ama daha az yoğun olmayan bir duygu dalgası kabarıyor. Bu kızı korumak istiyorum. Onu korumak istiyorum ki bir daha hiç kimse ve hiçbir şey ona zarar veremesin.

"Çünkü ben iki tarafın da parçasıyım, Gus. Bence herkes öyledir. Ve gerçekten, çoğu gün iyiyim. Çoğu gün kendimden ve hayatımdan memnunum." O

başını sallıyor. "Aslına bakarsanız, beni tedirgin eden de bu düet."

Ona karşı başımı sallıyorum çünkü bunu zaten anlamıştım. "Hayır dersin anlarım. Hatta buna saygı bile duyarım. Ne olursa olsun, senden hoşlanıyorum ve arkadaş kalmaya devam etmek istiyorum." Ve bu son kısmı neden söylediğime dair hiçbir fikrim yok. Onunla arkadaş olamam.

Bana karşı gülümsediğini hissediyorum. "Biz böyle mi olduk? Arkadaş mı?" HAYIR! HAYIR! "Çünkü dürüst olacağım, hayatımda bunlardan pek yok ve bir tanesini gerçekten kullanabilirim. Gerçek bir tane."

Bu bir orospu çocuğu, değil mi?

"Sana karşı her zaman dürüst olacağım, Naomi. Buna söz veriyorum."

Sessizleşiyor, sadece bana doğru eğiliyor, ben ona o kadar yakın duruyorum ki kalbim onunkiyle senkronize bir şekilde atmaya başlıyor ve ancak o zaman kalbimin hızlı attığını fark ediyorum. Onunki muhtemelen konuştuğumuz şey yüzünden. Benimki mi? Çünkü şu anda kollarımdaki kadın bana *doğru geliyor*.

Zihinsel olarak kendimi sarsıyorum. Onun arkadaşı olacağıma söz vermiştim. Ona karşı dürüst olacağıma.

Bu yüzden diğer düşünceleri, tehlikeli olanları kilit altına alıyorum. Onları bir kutuya koyup kapağını kapatıyorum. Şehvetin bana ne yararı oldu ki zaten? Viola'yı en başta böyle kaybettim - tüm düşünme işini aletime bırakarak.

İşleri karıştırma zamanı. Bu düetle yapmaya çalıştığım şey de bu.

Hiç kimse acılarına ya da geçmişine takılıp kalmayı sevmez. İnsanlar hayatlarına dönüp baktıklarında ya pişmanlık ya da nostalji duyarlar. Benim de Naomi'nin de yaşadığı pek çok pişmanlığım var. Muhtemelen bu yüzden ona bu şekilde çekiliyorum. Ayrıca müzikal kimyamızın bu kadar iyi olmasının nedeni de bu.

O ve ben zıt değiliz. Aynı kumaştan kesildik.

Gerçek sizi görebildiğini hissettiğiniz biriyle tanıştığınızda ve sadece anlamakla kalmayıp kabul ettiğinde bu çekici bir ilaçtır. Özellikle de çoğu kişi kabul etmezken.

Ama ben onun gibi saklanmıyorum.

Kendinden o kadar çok şey saklıyor ki, acaba kendini hiç sakın hissediyor mu?

"Düete evet diyorum, Gus. Casper ortaya çıkmadan önce bile evet demeyi planlıyordum. Ama onu görünce..." Sözünü kesiyor ve tekrar iç çekiyor. "Bu cesaretin bir yüz ya da cephe olmasını istemiyorum. Bunun bir kez daha ben olmamı istiyorum. Geçmiş arkamda bırakmanın zamanı geldi. Eskiden olduğum kızı bulmanın ve onun her zaman olmak istediğim kadın olmasını sağlamanın."

Geri çekilip yüzünü avuçluyorum, gözlerinin içine derin derin bakıyorum. Tanrım, o çok güzel.

Evet dediği için çok rahatlamış olmalıyım. Çok heyecanlanmalıyım. Ama ona böyle yakından bakarken... başparmağım teninde geziniyor, gözlerim hareketleri takip ediyor, dudaklarına kilitleniyor. Nefesinin kesildiğini duyuyorum ama benden durmamı ya da onu bırakmamı istemiyor.

Yapmam gerektiğini de biliyorum.

Bu şarkıya evet diyor. Bu da demek oluyor ki resmen sınır dışı edildi. Giyotin düştü. Hat kesildi.

Onunla ilişkiye giremem.

Bu birinci kural, değil mi? Çalıştığın yerde sevişme? İş, zevk değil mi? Kadınlar konusunda pek iyi bir geçmişim yok. Ayrıca, onunla ne yapmak istediğimden emin değilim. Bir şovdan sonra arka odada hızlı ve kirli bir sikiş değil, bu kesin. Umurunda olmayan bir groupie değil.

Aklım ve kalbim karmakarışık.

Ellerimi bırakıp geri çekiliyorum. İstediğim son şey bu olsa bile Yap.

Ona kazık atan başka bir adam olmayacağım.

Hissetmediğim bir gülümsemeyi zorluyorum. "O zaman biz de öyle yapacağız."

Gülümsememe karşılık veriyor, bana küçük bir göz kırptıyor ve geri dönüyor. Adalyn'e söz verdiği patlamış mısırı yapmak için mutfığa gitti. Ama mutfakta

Aklımın bir köşesinde, pişmanlık duyacağım bir hata daha mı yapıyorum diye düşünmeden edemiyorum.

On İkinci Bölüm

Gus

"YANI..." Naomi, müzik odasındaki piyanonun başına geçerek konuşmasına devam ediyor. "Bunun hakkında ne düşünüyorsun?" Sonra da müzikal bir düzenlemeye girişiyor. Büyük boy bir sandalyede oturmuş, cam duvardan Adalyn'in kanepede uyuduğu oturma odasına bakarken onu dinliyorum.

Üçümüz patlamış mısır ve pizza yedik ve Adalyn sızmadan önce birkaç Mickey Mouse şeyi izledik. Naomi bana müzik odasının ses geçirmez olduğunu söyledi ve bence bu şimdiye kadarki en havalı şey.

Ama yine de bu kadının her şeyi öyle.

Dinlerken başımı sallıyorum, nasıl inşa ettiğini, bir kreşendoya doğru ilerlediğini ama aşırıya da kaçmadığını anlıyorum. Yemek yerken ve izlerken bu konu hakkında biraz konuştuk ama Ady "Şşt. Konuşmayı kes, lütfen." Bu kız çok terbiyeli. Hem Naomi hem de ben müziğin daha çok bir arka plan olması gerektiği konusunda hemfikirdik. Bir tamamlayıcı.

Ama bu geceyi düşündüğümde odaklanmak zor oluyor.

Üçümüz güldük, şarkı söyledik, tezahürat yaptık ve Mickey'nin sorularını yanıtladık; çok eğlenceliydi. Sadece takılıyorduk. Herhangi bir baskı veya zorunluluk olmadan sadece biz olmak. Adalyn Naomi'ye gerçekten ısındı,

Evinde olduğumuz, yer kapladığımız ve ortalığı dağıttığımız için çok nazik ve heyecanlıydı.

Umurunda değildi.

Adalyn'in ondan hoşlanıyor gibi görünmesinden çok mutluydu.

Sırf Ady'nin iyi vakit geçirdiğini ve iyi olduğunu gösterebilmek için Jasper ve Vi'ye çektiğimiz bir selfie'yi mesaj attım. Jasper da tam bir hıyar gibi cevap yazdı: **"Vay canına, kameralı telefonların bu kadar iyi olması inanılmaz. Geleceği bile görebiliyorlar.** O da buna kocaman bir sırtıma emojisi göndererek katkıda bulundu. Sonra Viola mesaj atarak olaya dahil oldu, **Cidden, senin ve Naomi'nin müstakbel kızının Adalyn'e bu kadar benzemesi çılgınca.**

Sigh.

"Gus?" Naomi'nin sesi hayallerimi yıkıyor ve onun çalmayı bıraktığını fark ederek k e n d i m e geliyor. "Ne düşünüyorsun?"

Dürüst olmak gerekirse hiçbir fikrim yok. Pek bir şey duyduğumu da sanmıyorum. Sandalyede dönüp ona bakıyorum. "Tabii. Harika."

Gözlerini deviriyor ve ellerini kalçalarının iki yanındaki siyah bankın üzerine koyuyor. "Dinliyor muydun ki?"

"Hoşuma gitti."

"Dinlemedin," diye uyarıyor, sesinde kızgın olmadığını belli eden bir gülümsemeyle. "Kendinden geçtiğini fark etmeye başladım ve Metallica'ya geçtim."

Kahretsin. Yakalandım. Gülüyorum, çenemi ovuşturuyorum. "Özür dilerim. Sanırım biraz yorgunum. Yarın Jasper'lara gelmeye ne dersin, bu konuyu onlarla birlikte çözeriz? Çocuklar olmadan müzik yazmak garip hissettiriyor."

Banktan kalkıp bana doğru yürüyor, muhteşem kıvrımları, tatlı gülümsemesi ve safir rengindeki gözleriyle. Sandalyemin geniş yuvarlak koluna tırmanıyor, ayaklarını kalçamın yanına sıkıştırıyor ve görmezden gelinemeyecek bir bakışla beni sabitliyor. "Kalmak zorunda değildin, biliyorsun. Film bittiğinde gidebilirdin."

Bunu biliyorum. Ama ayrılmak istemedim ve ben gittikten sonra başka kimlerin gelebileceğinden endişe ettiğim için mi yoksa onun arkadaşlığını sevdiğim için mi yoksa mazoşist olduğum için mi bilemiyorum.

Ya da belki küvettir.

Tek düşünebildiğim lanet küvet!

"Saat kaç bu arada?" Naomi'nin kıkırdadığını duyunca bir elimi yüzümde gezdirip ellerimin içine sırtıyorum.

"Sekiz on beş. Bir parti adamı olarak ününüz sizden önce geliyor."

Elim kalçama düşüyor, dudaklarım gergin bir çizgi oluşturuyor. "Gerçekten böyle bir şöhretim var mı?"

Başını sallıyor. "Evet. En azından geçen yaz sen, kardeşin ve yengenle birlikte tüm o saçmalıklar yaşanırken öyleydin. Kusura bakma. Belki de konuyu açmak için iyi bir zaman değildi."

"Hayır, sorun değil. Bu doğru. O turnede çok fazla parti yapıyordum. Gizlice Jasper'ı delirtmeye çalışıyordum." Başını bana doğru çevirirken kaşları şaşkınlıkla birbirine çarpıyor. Uzanıp koyu renk saçlarının bir kısmını yüzünden geriye doğru tarıyorum, parmaklarım uzun saç telinin ucunu bulana kadar aşağı doğru kayıyor ve parmağımın etrafında kıvrıyor.

Bunu takip etmediğimde "Anlamıyorum," diye itiraf ediyor.

"Jasper ve Viola birbirlerine aittir Naomi. Her zaman öyleydiler ama ben bunu umursamayacak kadar bencil ve inatçıydım ve Jasper'ın kalbi de beni reddedemeyecek kadar büyüktü. Viola'yı geri kazanmaya çalıştığımı düşünüyordu ve Viola'nın arkasından iş çevirmem ve onunla yatıp kalkmam onu çok kızdırıyordu."

"Öyle miydin?" diye soruyor ses tonunda fazladan bir şeyle. Kızgınlık olabilir mi? Bunun için onu suçlayamam. Turdaki davranışlarımın hiçbiri gurur duyulacak şeyler değildi.

"Hem evet hem hayır. Birileriyle yatıyordum ama Jasper'ın ya da medyanın inandığı kadar değil ve asla Viola'yla yatmadım. Pislik bir genç kız olduğumdan beri değil. Neredeyse on yıldır benim değildi. Yaptıklarımın çoğu

onu geri istediğimi düşünmesini sağlayarak Jasper'ı harekete geçmeye zorlama girişimim."

"Çoğunlukla mı?" diye soruyor kaşlarını çatarak.

Omuz silkiyorum, sırtıyorum ve tekrar omuz silkiyorum. "Çoğunlukla."

"Florian'ın etrafını saran kadınlar beni deli ediyordu. Onunla pek kavga etmezdik ama ne zaman kavga etsek konu onlar olurdu. Her yerdeydiler. Otel odalarımıza gizlice giriyor, gittiğimiz her yerde ona mobbing uyguluyorlardı. Tahmin edebileceğiniz gibi bana karşı her zaman acımasızca kötü davrandılar. Çok gençtim, biraz güvensizdim ve onu aldatmadığımı bilsem de, o kadınların bana aşıladığı korku ve kıskançlıktan nefret ediyordum."

Bir an için Viola'yı düşündüm. Yıllar önce onu aldattığımda o da Naomi gibi gençti. Bunu ona yapmış olmam beni hasta ediyor. Kesinlikle hasta ediyor.

"Bunu sana benim söylememe gerek olmadığını biliyorum ama Florian senin gitmene izin verdiği için delirmiş. Açıkçası, aranızda ne olduğunu bilmiyorum, ama bunun senden başka bir kadın istediği için olduğunu düşünemiyorum. Bu çok imkânsız görünüyor."

Başını sallıyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor. Saçlarıyla oynamaya devam ederken parmaklarımı izliyor. Bu konuda hiçbir şey söylemiyor ve ben de duracak gücü kendimde bulamıyorum. Saçları elimde ipek gibi oluyor.

"İlişkimiz bu yüzden bitmedi" diyor ve ben de onu bu konuda zorlamıyorum. Bu beni ilgilendirmez. Ve gerçekten, hâlâ burada olmamalıydım. Şarkı üzerinde çalışmıyoruz. Birbirimize çok yakın oturuyoruz, vücutlarımız birbirine değiyor, alçak ve samimi tonlarda konuşuyoruz.

Ama onda beni açmaya iten bir şey var. Ruhumu açmamı istiyor. Onunla ilgili ne olduğunu bile bulamıyorum. Paylaşıyor gibi görüldüğümüz bu garip içsel bağlantı. Beni ona çeken ve onunla birlikte başka bir yerde olmam gerekirken beni yerimde sabit tutan garip bir doğa gücü.

"Viola'yı aldattım. Yıllar önce benden bu yüzden ayrıldı. Hayatımın pişmanlığı. Onu aldatmak. Onu bu şekilde incitmek." Kelimeler dudaklarımdan dökülürken Naomi'nin gözleriyle karşılaşıyorum. "Bu, birlikte olduğum hiçbir kadınla tekrar yapacağım bir hata değil."

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor ve ben onları çok dikkatli, çok dikkatle tutuyorum.

Boğazımı temizliyorum ve konuyu değiştiriyorum. "Florian'la çıkmaya başladığında kaç yaşındaydın?" Soruyorum çünkü onu Google'da arattım. Lanet olsun, onu internetten takip ettim. Artık sosyal medyada pek bir şey yapmıyor ama Naomi Kent'in fotoğraflarından geçilmiyor.

O daha genç. Bunu biliyorum.

Ama onunla birlikteyken daha da gençti ve adam ondan tam dokuz yaş büyük.

"On yedi" diye fısıldadığında gözleri hâlâ benimkilere kilitlenmişti.

Ciğerlerimden kesik kesik bir nefes çıkıyor. Söyleyeceğim hiçbir şey delice yargılayıcı gelmeyecek, ama bu da ne? O bir gençti, reşit değildi. Dışarıda Adalyn'i düşünüyorum ve yumruğum çenemle birlikte istemsizce sıkılıyor. Bunlar olurken ailesi neredeydi?

"Beni yine yargılıyorsun."

Başımı sallıyorum, uzanıyorum ve elimle yanağını kavriyorum. "Hayır, güzelim. *Seni* yargılamıyorum." Ama ben onu yargılıyorum. Eğer bu adamdan daha önce hoşlanmadıysam, şimdi kesinlikle onun beşik soyan kışını tekmelemek istiyorum.

"İstiyorsan sorun değil," diyor bana sırtarak. "Ben de seni yargılıyordum. Oyunculardan nefret ederim."

Kendimi durduramadan kocaman gülümsüyorum ve üzerimdeki gerginliğin bir kısmı hafifliyor. "Sanırım bütün kadınlar öyle, ama bu onları biriyle yatmaktan alıkoymuyor."

Yanaklarına renk geldi. "Gerçekten peşinde olduğun tek şey bu mu? Kadınları birbiri ardına becermek mi?"

"Artık değil." Ancak, tamamen yanlış çıkıyor. Hafif, şakacı ya da hatta savunmacı olmak yerine, ima dolu bir şekilde çıkıyor. Belirgin bir alt tonla bağlanmış. Hayır, bir kadından diğerine geçmenin peşinde değilim çünkü birdenbire sadece seni becermekle ilgilenmeye başladım. Ses tonum az önce bunu ima ediyordu ve o bunu bir an bile kaçırmadı.

Kesinlikle bilinçli değildi.

Kahretsin. Gitmeliyim. Dışarıdaki küçük hanımımı alıp evime getirmeliyim ki bütün gece uyuyabilsin. Bana kocaman, güzel, dehşet dolu gözlerle bakan Naomi'ye kesinlikle biraz daha yaklaşmamalıyım. Ben yaklaştıkça nefesinin kesilmesini kesinlikle sevmemeliyim.

Gözlerim dolgun, pembe ve nemli dudaklarına dalıyor ve sonra tekrar gözlerine dönüyor. Kıpırdamadı ya da bir şey söylemedi ve kulaklarımda bu kadının temsil ettiği her şeyi hatırlatan yüksek sesli, cırtlak alarm zilleri çalıyor. Ne kadar dokunulmaz olduğunu.

Yasak meyvem.

Kalbim küt küt atıyor ve dudaklarımı yalıyorum, yaklaşıp alnımı onunkine değdiriyorum. Sessiz bir nefes veriyorum, gözlerimi kapatıyorum ve burnumu onunkine sürtüyorum. Hareketsiz ve sessiz, zorlukla nefes alıyor ve ben ona milyonlarca şey için söz verdim bile. Şu anda yaptığım her şeyle çelişen milyonlarca şey. Sahip olduğum her düşünceyle.

Çünkü tek düşünebildiğim onu öpmek.

Zihnimde kontrol edemediğim bir isyan var.

Gözlerimi açıyorum ve yana kayıyorum, yanağından öpüyorum ve kendimi geri çekilmeye zorluyorum. Saçma bir şekilde gülümsüyorum ve sandalyeden kalkıyorum. Dudaklarını dudaklarımda gördüğüm için aletim zaten biraz sertleşmişti, bu yüzden kendimi gizlice ona sırtımı dönecek şekilde ayarladım. Piyanoya doğru yürüyorum çünkü

Şimdi gidersem, bu şekilde, yarın garip olacak ve aramızda gariplik olmasını istemiyorum.

Özellikle de bunu yapan bensem.

"Az önce çaldığını benim için de çal." Başımı omzumun üzerinden çeviriyorum. "Bizim şarkımızı kastediyorum, Metallica'yı değil," diye sırtıtıyorum. "O zaman Ady'yi eve götürüyorum."

Piyano sırasına oturuyorum, kendimi ona bu kadar yakın tutmam muhtemelen aptalca ama yine de... garip.

Naomi sandalyenin kolundan kalkıyor ve yanıma oturana kadar etrafımda sürünüyor. Derin bir nefes alıyor ve bana doğru dönüyor. "Bu sadece kaba bir fikir. Yarın grup arkadaşlarıyla buluşma fikri hoşuma gitti. Bu senin şarkın, Gus. Ben sadece yardım etmek için buradayım, bu yüzden asla sesini ya da vizyonunu değiştirmek istemem. Ama yazdıklarını okuyunca aklıma bu geldi. Kendi payıma düşen kısım için şarkı sözleri üzerinde çalışıyordum ve sanırım hafta içinde vaktin olursa, bunlar üzerinde birlikte çalışabiliriz?"

Sözlerini bir soru sorar gibi bitirdi ve ben de "Tabii. Evet, sanırım bunu yapmak mantıklı." dedim.

Çünkü bu bir iş... tamamen iş. Başka bir şey değil.

Naomi şarkıyı çalışıyor ve ben de gözlerimi kapatıp onun inanılmaz yetenekli zihninin yarattıklarını dinliyorum. Tam olarak benim kendi başıma bulduğum bir şey değil ama nereye varmak istediğini ve buraya nasıl geldiğini de görebiliyorum. Belki de ikimizin karışımı uğursuz bir şekilde güzel olurdu diye düşünüyorum.

Onun gibi.

Sözlerini bitirdiğinde gözlerimi açıyorum ve ona doğru dönüyorum, bize biraz yer açmak için bankta biraz geriye kayıyorum. "Bu çok güzeldi. Yarın Jasper için tekrar çalar mısın? Keith ve Henry için de ama özellikle Jas'ın bunu duymasını istiyorum."

Başını sallıyor. "Tabii ki. Sabah bana mesaj at ve ne zaman olacağını bildir. Suya erken inmeyi umuyordum ama sabah geç saatlerde işim bitmiş olur."

"Mükemmel. Yarın görüşürüz." Ve kendime engel olamadığım için eğilip dudaklarımı yanağına bastırıyorum, bunu yaparken onun yumuşak kokusunu içime çekiyorum.

Benim çözümüm.

Onu tattığımdan beri günler geçti. Onu ciğerlerimin derinliklerinde tutalı.

Kalkıp dışarı çıkıyorum, hâlâ uyuyan Adalyn'i kucağıma alıp ön kapıya yöneliyorum. Naomi bana çıkışı göstermiyor ve ben de omzumun üzerinden ona doğru bakmamak için kendimi zor tutuyorum. Kendimi zihinsel olarak kilitlemekle meşgulüm. Çünkü yarına kadar, bu düete gerçekten başladığımızda, Naomi Kent söz konusu olduğunda kendimi kontrol altına almam gerekiyor.

Başka bir seçenek yok.

On Üçüncü Bölüm

Naomi

Arabama atlayıp Jasper Diamond'ın evine doğru giderken Lyric'e ..SENDEN RESMEN NEFRET EDİYORUM, diyorum. Gus bu sabah bana bir adres mesajı atmış ve ne zaman uygun olursa gelmemi söylemişti. Kim böyle bir şey söyler ki? Yani, ne kadar yararsız?

Ona şeytanın ayrıntıda gizli olduğunu bildiren bir mesaj attım ve aldığım tek yanıt şeytan suratlı emoji oldu. Yine, hiç yardımcı olmadı.

Lyric telefona doğru hafifçe güler. "Ben şimdi ne yaptım?"

Gözlerimi deviriyorum çünkü sesinin tonundan ne yaptığını çok iyi bildiği ve bundan hiç pişmanlık duymadığı anlaşılıyor. "Gus Diamond, Lyric Rose. Gus Diamond."

Sessizlik.

"Yani, burada kafam karıştı. Onun çok seksi olduğunu düşündüğün için mi kızgınsın?" diye soruyor ve ekliyor: "Onun kemiklerinin üzerine atlamak mı istiyorsun? Yoksa onun düeti üzerinde çalıştığın için çok heyecanlı olduğun, onun çok seksi olduğunu düşündüğün ve ona saldırmak istediğin ama düet üzerinde çalıştığın için bunu yapamadığın için mi kızgınsın?"

Başımı sallıyorum, nefesimin altında anlaşılmaz bir şeyler homurdanıyorum.

"Casper lanet olası LaCroix dün Gus oradayken evime geldi. Ve hayır, Gus'ın kemiklerini kırmak istemiyorum." Kesinlikle istiyorum.

"Ama sen onun seksi olduğunu düşünüyorsun," diyor, keşke olmasaydı dediğim bir kesinlikte.

"Görünüşü hiçbir şey ifade etmiyor."

"Ha!" diye abartılı bir şekilde gülüyor. "Onun görünüşü her şey demek. O günahkâr derecede muhteşem ve sen de bunun üzerinde olmalısın. Her zaman olduğu gibi, eğer bunu başarabilir ve düeti tamamlayabilirsen. O bekâr. Sen de bekarsın. Bu kısmet."

Arabamı otoyolun kenarına çarpmadan gözlerimi olabildiğince dramatik bir şekilde deviriyorum.

"Lyric, bebeğim, onun hâlâ eski sevgilisine aşık olduğunun farkındasın, değil mi? Ve gerçekten, Casper lanet LaCroix'in evime gelişini kaçırdın mı?" Soruyorum çünkü Gus Diamond'da böyle olduğumu düşünemiyorum. Yani, *düşünebiliyorum*. Ve sanırım sorunumun özü de bu. O başka bir kadına aşık. Tam şu anda tanışmaya gittiğim bir kadına.

Yüze vurulan bir tokattan bahsediyoruz.

Gus'ı bu şekilde düşünmemeliyim. Geceleri yatağında uzanıp bana bakışını hatırlamamalıyım. Ya da söylediği şeyleri. Ya da bana zararsız gibi görünen ama aslında hiç de öyle olmayan dokunuşlarını. Gus Diamond hakkında hayaller kurmamalıyım çünkü Gus Diamond benim güzel olduğumu düşünse de, durumumuzla ilgili görüşünü açıkça belirtti.

Yasak bölge. Sadece arkadaşlar. O sadece anlamsız sikişlerden hoşlanır.

Onunla arkadaştan öte bir şey olmayı düşünmek için bile tam bir moron olmam gerekir. Bir ömür yetecek kadar incindim, çok teşekkür ederim.

Yüksek sesle iç geçiriyor. "Hayır, kaçırmadım. Geçen gün Los Angeles'ta kayıt yapmayı planladıklarını duydum. Üzgünüm, Nai. Daha önce bilseydim seni uyarırdım. Gökkuşağı balosu ve boktan eski sevgilim Jameson'la uğraşmak için doğu yakasındayım." Bir iç çekiş daha. "Eski sevgililer berbattır. En azından gelen Florian değil de Casper'dı. Ne istiyormuş?"

"Arayı kapatmak için sanırım. Bu hafta bir akşam yemeğe çıkmak istediğini söyledi."

"Daha kötüsü de olabilirdi. Gus ne yaptı?"

Sağa dönüp Jasper'ın evinin olduğu Hollywood Tepeleri'ne doğru ilerliyorum. Şehrin bu kısmından nefret ediyorum. Florian burada bir ev almamızdan bahsetmişti ve bu yüzden burası kötü bir yer. Bugün zihnim bu şekilde çalışıyor ve savunma mekanizmamı değiştirmeyeceğim. Beni akli başında, güçlü ve bütün tutuyor.

"Yok bir şey. Ona merhaba falan dedi. Casper her zamanki gibi tam bir pislikti ve sanırım Alaska'ya taşınma vaktim geldi."

Lyric öksürüyor. "Alaska mı?"

"Oraların çok güzel olduğunu duydum. Hiç gitmediğim birkaç yerden biri."

"Ayrıca yılın bu zamanı karanlık ve soğuktur. Dinle Nai, eninde sonunda bununla yüzleşmek zorunda kalacağını biliyordun. Belki şansın yaver gider ve Florian seni aramaz." Bunun üzerine kaşlarımı çattım. Hangisini umduğuma karar veremiyorum. Ondan sonsuza dek kaçmayı mı yoksa benimle konuşmak istemesini mi? İkisi de pek iyi hissettirmiyor. "Her halükarda, bu şarkı üzerinde çalışıyorsun ve bu şarkı çok iyi olacak. Yani, çooooook iyi. Gus harika biri ve Wild Minds'taki herkes de öyle. Onlarla emin ellerdesin. Yoksa seni bu iş için düşünmezdim bile. Bu senin şarkın, Nai. Senin şarkın. Şarkın."

Benim şarkım.

Kalp kırıklığı, asla sahip olamayacağın birini sevmek ve bunu geride bırakmaya çalışmak hakkında bir şarkı. Evet, sanırım bu benim şarkım. Ancak, yıllar geçtikçe, Florian'la yaşadığım kalp kırıklığı onun bana yaptıklarından çok kendisine dayanıyor. Ya da yapmadıkları.

Belki de bu yüzden bunca zaman sonra hâlâ sersemlemiş durumdayım. Onunla ilgili hiçbir kapanış duygusu hissetmiyorum.

"Göreceğiz. Henüz grupta görüşmedim. Bana siktir olup gitmemi söyleyebilirler."

Lyric telefonda yüksek sesle gülüyor. "Seni ve Gus'ı birlikte şarkı söylerken duyduğumu unutuyorsun. Jasper ve ben telefonda bu konuyu konuştuk bile. Sen ve Gus'ta o şey var. Hayatta sadece bir kez ortaya çıkan o inanılmaz kimya. Tıpkı annenle baban gibi."

Ciğerlerimden bir hava hücumu boşalıyor. "Çok mu uzak?"

"Evet. Çok uzak."

"Tamam, ama Naomi, sana burada ne söylediğimi unutma. Bu şarkıyı Gus'la birlikte yaz. Bu şarkıyı Gus ile yap. Ve hayatına yeniden başla. Yeniden müzik yazmaya başla. Yeniden müzik yaratmaya başla. Her zaman yapman gereken şey buydu."

Sözlerinin beni çok uzun bir dakika boyunca esir almasına izin verdim. Gözlerim, düşmesine izin vermemem gerektiğini bildiğim yaşlarla parlıyor. O haklı. Bu benim her zaman yapmam gereken şeydi. Kalbimin ve tutkumun bulunduğu yer burası.

Bu düet benim ilerleme yolum.

Şimdi tek yapmam gereken Gus'ın üzerine atlamadan ve ona bir ağaç gibi tırmanmadan bunu atlatmak.

Onunla boyumdan büyük işlere kalkışmayacağım. Bunu kendime bir daha yapmayacağım.

Yapmayacağım.

"Tamam. Git Jameson'la anlaş ve baloda iyi eğlenceler. Birkaç eşya bağışladım, umarım yardımcı olurlar."

"Her zaman yardım ediyorlar ve teşekkür ediyorlar. Seni seviyorum." Sırıttıyorum. "Ben de seni seviyorum. Hoşça kal."

Telefon bağlantısını kesiyorum ve kısa bir süre sonra Jasper'ın Tepeler'deki güzel malikânesine varıyorum.

Kapının dışında beklerken zaman durmuş gibi görünüyor. Henüz zile basmadım ve muhtemelen hareket sensörleri olmasına ve burada olduğumu bilmesine rağmen, kimse bu konuda bir şey yapmadı.

Evi bana ailemin çocukluğumdaki evini hatırlatıyor. İçinde başıma gelenlerden sonra evi sattıklarında on altı yaşındaydım. Bir süre babam, annem ve ben ülkenin ve dünyanın dört bir yanında otellerde ve kiralık evlerde yaşadık.

Albümler yapıyordum. Şarkı söylüyor ve turnelere çıkıyordum. Annem ben on dört yaşındayken emekli olmuş, kendi kariyeri yerine benim kariyerime odaklanmaya karar vermişti ve babam her yerde şarkı yazabiliyordu.

Florian'la tanışana kadar böyle devam etti.

Hepimizi bir şekilde topraklıyor gibiydi. Sadece on yedi yaşındaydım, ama o gelip ayaklarımı yerden kestiği an, işte o andı. Onunla birlikte 90210'daki malikânesine taşındım -küçüklüğüm bir yana-. Annem ve babam yakınlarda bir yer kiraladılar ve hayatımız bundan ibaretti. Kimse benden bu kadar büyük bir adamla birlikte olmak için ne kadar genç olduğumdan bahsetmedi. Bu kadar çabuk bu kadar ciddi olmamızdan. Bizim hayatımız böyleydi ve sanırım babam Florian'a baktığında kendini görüyordu. Florian'la ilişkimiz sona erdiğinde babam hayatta olsaydı ne derdi ya da ne yapardı diye sık sık merak ederim.

Florian'la tanıştıktan bir yıl sonra annem kanserden öldü. Bir buçuk yıl sonra da babam öldü.

Bu son yıllar çok fazla kalp ağrısıyla doluydu. Bam, bam, bam, birbiri ardına gelen şeylerdi ve hepsi beni yerdeki bir toz yığınının başka bir şey olmayana kadar paramparça etti. Hiçbir yapıştırıcı yoktu

kırık parçalarımı onarabilir. Yaralarımı iyileştirecek merhem yoktu. Kendimi toparlayıp yoluma devam etmekten başka çarem yoktu.

Sanırım kendimi burada bulmamın sebebi de bu.

Telefonum çantamda titriyor ve göğsüme bir tedirginlik yerleşiyor. Casper kapıma dayandığından beri içimi yakan bir beklenti beni yiyip bitiriyor. Yıpratıcı ve acımasız, her şeyi bastırmak için elimden geleni yapsam bile reddedilmeyecek.

Parmaklarım otomatik olarak karnımın sol alt tarafında geziniyor, bluzumun altında kalan derimdeki bir inçlik ince girintinin üzerinde duruyor. Bu en kötü yara izi ve görünür olduğu için değil, muhtemelen hiçbir zaman sahip olamayacağım her şeyi her gün hatırlattığı için.

Telefonum tekrar titriyor ve yüksek sesle iç çekiyorum.

Hangisinden daha çok korktuğumu bilmiyorum - o olmasından mı, olmamasından mı? "Bir kıza bir saniye ver."

Büyük boy çantamı karıştırırken telefonumu buluyorum ve beni neyin beklediğini gördüğümde neredeyse kahkaha atıyorum.

Gus. Bilmem gerekirdi.

Karnımda bir enerji balonu şişiyor. ***Vajinanı***

kaldır ve o güzel kıçını buraya getir. Ardından.

Hadi ama. Sikik aile dinamiğimizin seni korkutmasına izin verme. Viola seni beklerken aklını kaçırarak. Muhtemelen senin en büyük hayranın. Bundan bahsetmiş miydim?

Viola. Gus Diamond'ın sevdiği kadın. Jasper Diamond'ın evli olduğu kadın. İtiraf etmeliyim ki, onu çok merak ediyorum. Birbirleriyle olan ilişkilerini. Bir aile böyle bir şeyden nasıl kurtulur? İki kardeşin aynı kadını sevmesi ve sadece birinin ona sahip olabilmesi?

Sanırım öğrenmek üzereyim.

Benim için kapıyı çal.

Bir saniye sonra ferforje kale sallanarak açılıyor ve beni içeri çağırıyor. Dairesel araba yoluna giriyorum, arabamı park ediyorum ve ön kapı açılıp da Gus, Viola olması muhtemel bir kadının koluna girdiğinde çılgınca sıırıyorum. Kadının heyecanını izlerken yüzünde donuk, eğlenceli bir sıırıış olduğunu fark ediyorum ve Gus'ın erkeklerin en harikası olduğunu düşünüyorum. Kesinlikle daha önce hiç karşılaşmadığım biri.

Delicesine sevilebilir biri.

Kimi kandırıyorum ki? Bırakın onu görmeyi, onu her düşündüğümde kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Ama bize arkadaş dedi ve kalbinin hala nerede yattığını görmek için fazla bir şey gerekmiyor.

Arabadan iniyorum, şarap şişesini, çiçekleri ve şekerleri alıyorum, giderken hepsini kollarımın arasına sıkıştırıyorum.

"Merhaba," diyorum arabamın önünü dönüp onlara doğru ilerlerken.

"Vay anasını," diye fısıldadığını duydum. "O burada. Gus..." Viola'nın sesi

kolunu sıkıca kavrayıp onu güldürüyorum ve kocaman gülümsememe engel olamıyorum.

Bu kadın ne kadar sevimli değil mi?

Yani, uzun sarı saçlarıyla ince, kısa siyah bir etek ve mükemmel bebek karnını vurgulayan mor dar bir tişört giyen çarpıcı bir şey.

Gus sonunda onu serbest bırakıyor ve Viola Diamond bana doğru koşuyor, tam bana ulaştığında kısa bir süre duruyor, gözlerinde ve yanaklarında bir gülümseme parlıyor. "Vay canına. Selam. Ben Viola."

"Naomi."

"Biliyorum," diye gülümsüyor. "Bu rock yıldızı saçmalıkları hiç umurumda değildi ama seninle tanışmak..." Yüzünü yelpazeliyor. "Evet, şu anda tamamen fangirling."

Bir kahkaha attım. "Benim de senin için aynı şeyleri hissetmem garip mi?" Gözleri şaşkınlıkla kocaman açılıyor ama bu doğru. "Şarap içemediğinin farkındayım, ama babam beni birisinin evine asla güzel bir içki olmadan gitmemem için yetiştirdi.

Onlar için bir şişe. Ama bunu düşünerek çiçek ve çikolata da getirdim. Gerçekten iyi çikolatalar, ama aynı zamanda süt ve glüten içermiyorlar, böylece Adalyn de biraz alabilir."

İşte o anda bu hatun bana doğru fırladı ve beni kucaklayarak ezdi. "Özür dilerim!" diye bağırdı. Kulağıma fısıldıyor: "Müziğinize olan mutlak hayranlığımdan -gerçi ben büyük bir hayranınızım- ya da Adalyn onaylı çikolatalar getirmiş olmanızdan çok daha fazlası için fangirl yapıyorum." "Gus'ın çok uzun zamandır bu kadar çok ve içten gülümsediğini görmemiştim. Beni Gus'ı mutlu görmek kadar mutlu eden çok az şey var." Geri çekiliyor ve bir damla gözyaşını siliyor. "Aptal hormonlar," diye homurdanıyor ve duygularına gözlerini deviriyor. "Lütfen içeri gelin. Adalyn defalarca adını söyledi ve o pizzayı nereden sipariş ettiğini bana söylemen gerekecek çünkü sürekli soruyor. Küçük kızıma mantar ve patlıcan yedirdin. Bence sen benim kahramanımsın."

Biyolojik olarak kendisinden olmayan Adalyn'e kızım demesi de onu daha çok sevmeme neden oluyor.

"Vi," diye bağılıyor Gus, ellerini ağzının etrafında kavuşturarak, gözlerinde bir hafiflik parlıyor. "Eşiği geçmeden önce onu korkutacaksın, bebeğim."

Viola bana arkasını dönmeden onu tersliyor ve bunu yaparken bana doğru bir göz kırpmıyor.

Onu kıskanmak istemiyorum ama kıskanmamak da mümkün değil. Diamond çocuklarının ona neden bu kadar aşık olduğunu şimdiden anlayabiliyorum.

Viola getirdiğim tüm hediyeleri elimden alıyor ve onu takip etmem için bana el sallıyor. Ön girişe ulaştığım anda Gus öne çıkıyor ve sanki bana bu şekilde sarılmak bizim için dünyadaki en doğal şeymiş gibi kollarını bana doluyor. Yanağıma bir öpücük konduruyor ve gözlerime şüphe götürmez bir coşkuyla bakıyor.

"Bunun için hazır mısın? Çocuklar bekliyor."

Bölüm On Dört

Naomi

Buna hazır ~~sanmıyorum~~ **sanmıyorum**. Nedense hepimiz biraz sakinleşiriz diye düşünmüştüm. Biraz atışırız. Birbirimizi tanırız.

Ama bu aptalca, değil mi?

Yani, Gus dün gece bana kardeşi ve grup arkadaşları için çalmamı istediğini söyledi.

Bu düeti yapmaya evet dedim.

Şimdi *neredeyse* benimki kadar havalı bir müzik odasında oturmuş, diyet kolamı yudumluyor ve bana huşu, merak, takdir, arzu ve endişe karışımıyla bakan Jasper, Keith ve Henry'ye bakıyorum.

Kendimi sergilenen tuhaf bir numune gibi hissediyorum ve nereye bakmam gerektiğine karar veremiyorum. Kim güvende. İncelemeleri sinir bozucu. Özellikle de bana uzun bakışları arasında birbirlerine anlamlı bakışlar atmaya ve kaşlarını çatmaya devam ettikçe. Sessizlik boğucu ve zaten kırılğan olan sinirlerime dokunmaya başlıyor.

Viola ve Adalyn şekiller ve renklerle büyüleyici bir oyun oynuyorlardı ve sanırım oraya geri dönüp onlarla takılmayı tercih ederdim. Bakıyorum

Kapıya doğru özlemle bakıyor ve sonra zihinsel olarak kendimi sarsıyorum.

Korku gösterme, Naomi. Bu saçmalık ve işe yaramaz ve sen bundan daha iyisin.

Haklısın. Kesinlikle. Yüzde elli sekiz oranında katılıyorum.

Yaşadığım sorun, beni sevmelerini istemem. Bunun beni dokuz yaşında bir çocuk gibi gösterdiğinin farkındayım, ama öyle olsun. Ben istiyorum. Ben ya hep ya hiççi bir kıyım ve bu düeti yapmaya karar verdiğimden beri zihnim tam bir felaket. Arkasındaki his ve duyguyu ortaya çıkarmaya isteksiz olduğum için yazmaya zorlayamadığım kelimeleri yazmaya çalışmak ile piyanomun başında ya da gitarımla oturup saatlerce mükemmel olana kadar notaları koparmak arasında gidip gelen bir karmaşa.

Onların onayına ihtiyacım olduğunu biliyorum, çünkü kabul edelim ki var. Gus tek kişilik bir ordu değil.

Çok başarılı bir grubun parçası ve bu grubun bir parçası da kardeşi. Ama şu anda benimle ne yaptıkları bir muamma ve bu garip gerilim girdabını kıracak hiçbir sözüm yok çünkü bu adamları tanımıyorum.

Gus hiç yardımcı olmuyor. Sandalyesinde öylece oturuyor, bir yandan bana bakıyor, bir yandan da yontulmuş çenesini dalgınca ovuşturuyor. Ona kaşlarımı çatıyorum, gözlerimi büyütüyorum ama o bana hiçbir karşılık vermiyor. *Cidden mi?*

Birden Lyric'in sözleri midemde kötü suşi gibi çalkalanıyor. Çünkü onun yüzü bir müzedeki paha biçilmez bir sanat eseri gibi. Muhteşem, düşündürücü ve ona sahip olmayı ne kadar çok istesiniz de tamamen dokunulmaz.

Alay ediyor, flört ediyor ve... evet, Gus Diamond'dan hoşlanabilirim. Kendime izin verirsem ondan çok hoşlanabilirim.

Bizde o çekim var. Aramızda vızıldayan, düşmanla savaşır gibi bir ileri bir geri giden, tenimi gıdıklayan ve omurgamı zaplayan manyetik bir çekim. Baş döndürücü, tehlikeli ve o kadar tatlı ki dudaklarımdan yalamak istiyorum.

Bazen bana bakışı tüm odayı ateşe verebilir ama yine de şu anda o farklı.

Kapalı.

Sıcak ve dostça, elbette, ama dün geceki gibi değil ve içgüdüsel olarak, bunun nerede olduğumuz ve kiminle birlikte olduğumuzdan kaynaklandığını biliyorum. Bu çekimin talihsiz olduğunu biliyorum. Mantıksız. ÇILGINCA! Ama bir zamanlar sahip olduğum şeyleri özlememe neden oluyor. Bir gün tekrar sahip olmak istediğim şeyleri.

Gus'la asla sahip olamayacağımı bildiğim şeyler.

Viola bizi hemen kendi halimize bıraktı, Adalyn bana tatlı bir gülümseme verdi ama bana gösterilen sevgi bundan ibaretti. Keşke Lyric ya da Ethan da burada olsaydı. Bir müttefike ihtiyacım var ve Gus, her ne sebeple olursa olsun, şu anda öyle hissetmiyor.

Sonunda içlerinden biri boğazını temizliyor. "Sen ve Gus'ın Time Surrender'ı söylediğiniz şarkıyı duyduk." Bu Henry ve tek yapabildiğim başımı sallamak. "İyiymi ama sanırım daha iyisine ihtiyacım var."

Um. *Tamam*. Bu da ne demek şimdi? Kaşlarımı çatıyorum, kaşlarım içeri doğru kıvrılıyor. Ellerim kalçalarımı buluyor ve ona öylece bakıyorum, merak ediyorum... Gus'la ilk kez birlikte şarkı söylediğimiz farkında değil mi? Ve hafızam beni yanıltmıyorsa, o ilk sefer inanılmazdı.

İçimde onlardan gelen eleştirileri iyi karşılamayacağıma dair bir his var.

"Gus için böyle bir şarkının önemini anlıyorsun." Bu Keith ve yine tek yapabildiğim başımı sallamak. "Ama söz konusu olan sadece onun adı değil. Henry'nin dediği gibi, şarkıyı duyduk. Ama evet..." İri kollarını göğsünde kavuşturarak ve bana kaşlarını çatarak konuşmasını sürdürüyor. Başını dehşet içinde sallıyor. "Sana neden Gus ve Viola kadar inanmadığımızı anlayabilirsin."

Doğru. Pek sayılmaz aslında. Peki bu ne zaman İspanyol Engizisyonu oldu?

"Biriyle görüşüyor musun?" Yine Keith, ve ben kendimi ona ters ters bakarken buluyorum, benden kaçan bir şeyi okumaya çalışıyorum. Burada ne haltlar dönüyor?

"Eğer değilse, bu da masada mı? Çünkü hayır dersin, benim için olmaz. Bence çok ateşli ve seksisin ve sanırım yakında seninle bebek yapmak istiyorum."

Jasper iki kelime bile etmedi. Sadece ofis benzeri sandalyesinde oturuyor, ellerini başının arkasında kavuşturmuş, arkasına yaslanmış, sessizce beni izliyordu.

"Um." Kendimi silkeleyip Keith'e dönüyorum ve yardımcı olamayacağı için Jasper'dan uzaklaşıyorum.

Keith bu saçmalıkla ciddi olamaz. Kucağında bir paket patlamış mısırla zorlama bir romantik komedi izleyen bir adam gibi metanetle oturan Gus'a bakıyorum, kız arkadaşı ağzı açık çiğnerken sürekli mısıra dalıyor. Bu mantıklı bile değil, ama çarpık zihnimde mantıklı gibi geliyor.

"Bu diyet kolayca LSD mi kattın da aniden kendimden geçtim?" Cevap yok. "Doğru. O zaman ben Rahibe Teresa'yım ve erkeklik organlarınız söz konusu olduğunda kutsal ve erdemliyim diyelim. Bu kız" -kukumun genel yönünü gösteriyorum- "siz erkeklere göre değil."

Keith şaşkın.

"Ölmeden önce asla siktir demezdi. Yani onun kadar erdemli olmadığını düşünüyorum. Bu da bir şans olduğunu söylediğin anlamına geliyor."

"Yavaş ol, bebek keki. Ben de *Dumb and Dumber*'ı izledim."

Keith şeytan gibi sırıtıyor, mavi gözleri parlıyor. "Şuradaki." Beni işaret ediyor.

"Buna geri dönebilir miyiz? Buraya müzik için geldik. Koca siklerimiz için değil." Henry bana dönmeden önce Keith'e sert bir şekilde çıkıştı: "Bu şarkıyla niyetin ne?"

İşte o zaman Henry'ye dönüyorum, başımı ona doğru eğiyorum, diğerlerinden önce ona bakıyorum ve sonra da kahkahayı basıyorum. "Dürüstçe söyleyemem. Yani, şu anda pek bilmiyorum. Ama beni götürecekse," diye kuruyan dudaklarımı sildim.

alaycı bir duyguyla, "Bir gün onunla evlenmek isteyebilirim. Muhtemelen onun yavrularını doğururum. Senin değil, Keith. Bunun için üzgünüm." Ona üzgün değilim der gibi omuz silktim.

"Bunu demek istemiş olamazsın," diyor Keith. "Sen de beni istemelisin."

Jasper'ın dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve bir şeylerin peşinde olduğumu anlıyorum.

En metanetli olan her zaman ilk parçalanandır.

"Bir gece yapacağımı mı umuyordun? Vurup bırakmamı mı? Benden istediğin bu mu Keith? Annem çok hayal kırıklığına uğradı." Sırıttıyor. "Peki ya sen? Tek eşliliğe olan düşkünlüğüm göz önüne alındığında bu şarkıyla olan süper gizli aşk ilişkiyi sorun etmiyor musun?" Hâlâ sıkı sıkı tutunan Henry'ye soruyorum. "Anlamsız seks pek benim tarzım değil. Buna henüz tam olarak aşk diyemem, henüz çok yeni, çok bitmemiş, ama sanırım biraz zaman verilirse oraya varabilirim."

Gus gülmemek için içtiği biradan bir yudum alır.

Henry önümde dimdik durdu. Bana elini uzatıyor ve ben de isteksizce elini tutuyorum. Kabul törenlerine pek alışık değilim. Ama belli ki bu kardeşler grubunun benim için tasarladıkları tuhaf testi geçmem gerekiyor. Henry beni ayağa kaldırıp kollarının arasına alıyor ve bana şiddetle sarılıyor. "Eğer şarkıyla evlenmezsen, benimle evlenmeyi düşünür müsün?"

Hafifçe gülerek sırıttıyorum. "Çok çalışıyorum."

Omuz silkerek geri çekiliyor. "Bu beni Keith'i rahatsız ettiği kadar rahatsız etmiyor. Çalışmayı seviyorum."

"Hey," Keith ayağa kalkıyor, uzanıp kolumu kavıyor. Beni Henry'den uzaklaştırıp neredeyse burun buruna gelecek şekilde onunla yüzleşmeye zorluyor. Bu adam uzun boylu ve çok kaslı. "Onu dinleme tatlım. Bu tamamen saçmalık. Ben çalışmayı seviyorum. Hem de çok severim. Ve inan bana, bu işte açık ara en iyisiyim."

Ona ve sesindeki bariz cinsel tınıya gözlerimi deviriyorum.

Hem Keith'i hem de Henry'yi ittim. "Aletlerinizi kaldırın çocuklar. Buraya horoz dövüşü için gelmedim."

Gus beni işaret ediyor, ama gözleri Jasper'ınkilerde ve ikisi kelimeler olmadan bir tür konuşma yaparken Jasper başını sallıyor.

"Sanırım aşık oldum." Bu Henry.

Keith boğazının arkasından bir şeyler homurdanıyor. "Arabası yanaştığı anda çoktan talip oldum. Ondan sonra benim diyemezsin. Bu kurallara aykırı."

"Bu av tüfeği değil, dostum. Canım ne zaman isterse o zaman çağırabilirim. Ve arabası geldiğinde bir bok dediğini hatırlamıyorum."

"Çünkü pencereye salyalarını akıtmakla o kadar meşguldün ki dinleyemedin."

Bu konuda biraz yardım ya da yönlendirme almak için Gus'a dönüyorum. Bir omzunu kaldırdı, yakışıklı yüzünde kibirli ve memnun bir sırıtış vardı. "Buraya gelersen seni öpmek zorunda kalacağımı neden söylediğimi şimdi anlıyorsun." Gus çenesini ovuşturuyor, şarkıdan bahsetmediği sürece Gus'ın her zaman görüldüğü gibi rahat ve etkilenmemiş görünüyor. O zaman çok farklı bir hayvan oluyor.

Gus bu küçük ileri geri konuşmanın komik olduğunu düşünerek gülümsüyor olabilir ama ben öyle düşünmüyorum. Belki biraz öyle. "Kadının seçmesine izin vermeye ne oldu?" Bütün gözler bana çevrildi. Neden buna müsamaha gösteriyorum? "Plak şirketine şikayette bulunup hepinizin cinsiyetçi, cinsel tacizci kıçlarınızı belaya sokabileceğimin farkındasınız, değil mi?"

"Seks hakkında ilk konuşan sendin. Biz sadece devam ettirdik. Ve bilginiz olsun, Keith ve ben aşkımızı itiraf ediyoruz, şehvetimizi değil." Gözlerimi deviriyorum ama şimdi gülümsüyorum. Henry uzanıp omzumu sıkıyor ve aynı hızla beni bırakıyor. "Küçük oyunumuza katlandığın için teşekkürler. Burada olduğun için gerçekten mutluyuz."

Gözlerimi ona diktiğimde Keith ellerini havaya kaldırıyor. "Aslında ben bu konuda biraz ciddiym." Başımı sallıyorum, parmağımı göğsüne sokuyorum. Bir kakhaha atıyor. "Eğer bu seni daha iyi hissettirecekse Vi'yle milyonlarca kez daha kötüyüz. O zavallıya yaptığımız işkenceleri duymalısın.

yıllar boyunca kadın. Ama evet, Henry'nin dediği gibi. Gus için bu şarkıyı yapacağın için hepimiz çok heyecanlıyız."

Sonunda Jasper ayağa kalkıyor. O ve Gus'ın bu kadar farklı görünmesi çılgınca. Her yönden birbirlerine zıtlar. Jasper çok ciddi, sessiz ve düşünceli, Gus ise güler yüzlü, şakacı ve rahat mizaçlı. "Onlar adına özür dilerdim ama bu benim fikrim olmadığı ve aslında bununla hiçbir ilgim olmadığı için dilemeyeceğim. Ama kendi başının çaresine bakabildiğini bilmek güzel. Gus ele avuca sığmıyor." Gus Jasper'ı tersliyor ama hâlâ gülümsüyor. "Büyük bir hayranım Naomi. Gerçekten, seninle çalışmak için sabırsızlanıyorum. Ama bunu neden söyleyemeyeceğimi anlıyor musun?"

Başımı salladım. "Tabii ki. Bu Gus'ın şarkısı."

Mırıldanarak onaylıyor. "Bu Gus'ın şarkısı," diye mırıldanıyor kocaman bir gülümsemeyle. "Ve bence kesinlikle inanılmaz olacak. Ona ne katacağını duymak için sabırsızlanıyorum."

Jasper Diamond'a bakıyorum ve onun şimdiye kadar karşılaştığım en harika insanlardan biri olabileceğini düşünüyorum. İtiraf etmeliyim ki bugün için gergindim. Onunla tanışacağım için. Gus, Jasper ve Viola'nın nasıl birlikte olduklarını görmek konusunda. Ama hiç gerginlik yok. Düşmanlık ya da kıskançlık yok.

Bu sadece... aşk. Bu insanlar arasındaki saf aşk. Henry ve Keith arasında bile.

Bunun ne kadar nadir olduğunun farkındalar mı merak ediyorum. Ne kadar özel ve güzel. Bir özlem acısı göğsümün tam ortasına çarpıyor. Bunun bir parçası olmak nasıl bir his olurdu? Bir zamanlar buna sahip olduğumu düşünmüştüm ama bu grubu, bu aileyi bir arada görmek...

"Gus bunun için bazı melodiler yazdığını söyledi. Onları dinlemek isterim." "Evet. Bir şeyler yazdım."

Piyanonun başına oturup Gus'a bakıyorum, o da bana hafifçe başını sallıyor ve sonra dün gece onun için çaldığım parçaya başlıyorum. Belli ki tamamlanmış değil. Sözlerim tam olarak şekillenmedi ve Gus'la üzerinde çalıştıklarımın üzerinden henüz geçmedim. Bunun yerine, sadece melodiyi çalıyorum.

kafamın içinde gidip geliyor, geceleri beni uyandırıyor ve ilgi için yalvarıyor. Ben böyleyim işte. Zihnim bir şey üzerinde çalışmaya başladı mı, mükemmel olduğuna ikna olana kadar durmaz ve bu şarkı bundan çok uzakta.

Oynamayı bitirdikten sonra dönüp çocuklara bakıyorum. Jasper ve Gus yine birbirlerine bakıyorlar. Henry ve Keith de düşünceli ifadelerle bana katılıyorlar.

"Tanrım, siz The Voice'daki jüri üyelerinden daha kötüsünüz. Nefret ediyorsanız söyleyin. Ben büyük bir kızım, bunu kaldırabilirim."

"Dürüst olmak gerekirse, bence benim bulduğum her şeyden daha iyi uyuyor," diyor Keith ve Jasper başını sallıyor.

"Evet. Bence bu gerçekten mükemmel olabilir," diye kabul ediyor. "Ama..." Doğruca Gus'a bakıyor ve aralarında bir şey geçiyor.

Gus bana dönüyor, gözleri yüzümün etrafında dans ediyor. Sertçe yutkunurken bakışları bir an için yere düşüyor ve daha önce onda gördüğümü sanmadığım bir kararlılıkla doğrudan gözlerimin içine bakana kadar kendini zorluyor.

"Doğru," diye mırıldanıyor. "Sanırım şu şarkı sözlerine devam etme zamanı geldi." Kalbim göğsümde çarpmaya başladı. Kahretsın. Bu gerçekten oluyor. Ve bu çok acıtacak.

On Beşinci Bölüm

Gus

..NAOMI, bence kulağa hoş geliyor ama telefonda gerçekten duymak zor," diyorum ona, terden sırılsıklam olmuş spor tişörtümü çekiştirip dolabımın genel yönüne doğru fırlatarak. Vücudum ağrıyor. Bir koşu ve ardından ağırlık çalışarak onu cezalandırdım.

Beni biraz toparlaması gerekiyordu. Naomi söz konusu olduğunda başımı dik tutmama yardım edecekti. Ama sonra aradı, aklına gelen bazı şeyleri dinlememi istedi ve aniden, tüm o zor, zihin uyuşturan çalışma pencereden dışarı çıktı.

Telefona doğru ofluyor. "Gus Diamond, neden bunu benimle yüz yüze yapman için seni ikna etmeye çalıştığımı sanıyorsun? Bir teslim tarihimiz var, değil mi? Neden geçen gün Jasper'dan sonra birdenbire beni ektiğini hissediyorum?"

Odamın ortasında duruyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Bunu onunla yüz yüze yapmam için beni ikna etmeye çalışıyordu. Bugün gelip onunla şarkı üzerinde çalışmak isteyip istemediğimi sordu, ben de yapamayacağımı söyledim.

Çünkü yapamam.

Evi onun gibi kokuyor. Ve yatağı üst katta. Kanepesi de oldukça rahat ve lanet mutfak tezgahı bile baştan çıkarıcı. Onunla تنها yerlerde ne kadar çok yalnız kalırsam, ona o kadar çok edepsiz şeyler yapmak istiyorum. Özellikle de şarkı söylediğinde ya da birlikte şarkı söylediğimizde, çünkü bu beni başka hiçbir şeyin yapamadığı kadar sertleştiriyor.

Ya da belki de sadece o beni başka hiçbir şeyin yapamadığı kadar sertleştiriyordur. "Seni ekmiyorum, güzel kız. Sadece..."

Telefonumu kulağımla omzum arasına sıkıştırıp şortumu çıkarıyorum ve odamın ortasında çırlçıplak durup düşünüyorum. Kendime gelmem lazım. Bu benim şarkım, benim düetim ve onu bu işe ben bulaştırdım.

Söylediği her şeyde haklı. Sadece beklemiyordum...

"Yarın bir kafede buluşup orada çalışmaya ne dersin?"

Tekrar ofluyor, ağır nefesinin sesi telefondan geliyor ve sikim sarsılıyor. Aşağı bakıyorum. *Hiç yardımcı olmuyorsun dostum.* Ama söz konusu Naomi olduğunda, sikimin kendine has ciddi bir aklı var. Yılmıyor. Onu dizginlemeye çalıştığım için bana kızgın.

Ve ona onu alamayacağını söylediğimde kesinlikle nefret ediyor.

İyi olmaya çalışıyorum. Naomi Kent hakkında zihnimin çaresizce gitmek istediği tüm yollarla hayal kurmamak için çalışıyorum. Kaygan bir yokuş gibi geliyor. Sanki bir kez oraya gitmeme gerçekten izin verirsem, asla duramayacağım.

"N'aber güzelim. Sesin mutsuz geliyor."

O sesi tekrar çıkardığında gülümsüyorum. Ancak bu sefer, sesinin sonuna bir inilti ekliyor ve gülümsemem kayboluyor. Sikim karnıma vuruyor, sanki "Gördün mü, sana da benim kadar berbat olduğunu söylemişim" der gibi.

"Kahve dükkanı mı? Bu bir roman ya da üniversite makalesi değil, Gus. Bu bir şarkı. Bunu kaydedebileceğimiz bir yerde yapmamız gerekiyor. Enstrümanlarla oynayabileceğimiz bir yerde. Şarkı söyleyebileceğimiz ve bunu yaparken dikkatleri üzerimize çekmeyeceğimiz bir yerde."

Yine haklı. Haklı olduğunu biliyorum ama onun evinde çalışmamamın nedenini ve benimkinin de daha iyi olmadığını söyleyemem. Jasper'ın diyeceğim ama Jasper zaten bunun benim şarkım olduğunu, onun değil.

"Santa Monica'da bir yer var. Güzel bir yer. Ortamı seveceksin. Yazmaya odaklanırsın ve daha sonra çalabiliriz." Nefesinin altında duyamadığım bir şeyler mırıldanıyor. "Neydi o?"

"Erkeklerin çok aptal ve inatçı olduğunu söyledim." "Bunu tartışamam."

"Tamam. Yarın seninle şu kafede buluşuruz. Adresi mesaj at." "Şimdi ne yapıyorsun?"

Gülüyor ve gülüşünün sesi dudaklarımda bir gülümsemeye neden oluyor. "Gus, saat neredeyse akşamın dokuzu."

"Kaç yaşındasın, seksen mi? Geceleri dışarı çıkmıyor musun?"

"Seksen üç ve hıyarlık etme. Yukarı çıkıp banyo yapmak üzereydim. Bu sabah sörf yapmaktan sırtım ağrıyor."

"Banyo, ha?" Onu küvette çıplak, ıslak ve sabunlu düşünerek daha kendimi durduramadan söylüyorum. "Antrenmandan yeni geldim ve duş alacaktım. Bunu birlikte yapabiliriz, biliyorsun."

"Gus," diyor bir uyarı üzerine, ama orada başka bir şey var. Sesinde ya da nefesini içine çekişinde aklımı karıştıran bir şey.

"Ya da banyo yapmayı deneyebilirim," diye devam ediyorum, çenemi kapatmam gerektiğini biliyor ama ağzımdaki treni durduramıyorum. "Gerçi çocukluğumdan beri banyo yapmadım."

"Benimle banyo yaptın." Ve

hepsi bu. İşte bu. Denedim.

Gerçekten denedim.

Ama artık çok geç.

Bunu şaka olarak söylemiş olabilir, ama sanırım onunla geri dönüşü olmayan noktayı çoktan geçtim. Bu kadını *istiyorum*. Çok kötü.

Elim karnımdan aşağı kayıyor, tam da gitmek istediğim yerin üzerinde duruyor. İnlememi bastırıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, "İstediğim türden bir banyo değil" diye fısıldamadan önce nefesimi tutuyorum. O susuyor ve ben dişlerimi alt dudağıma gömüyorum. "Banyoda ne yapıyorsun? Bana bir görsel ver. Köpükler, şarap ve kitap kızı mısın?" *Yoksa pille çalışan, su geçirmez oyuncaklarla kendini tatmin mi edersin?*

"Köpükler olmazsa olmaz ve bir kadeh şarap kulağa hoş geliyor. Genelde banyoda kitap okumam. Sadece oturup dinlenmeyi severim."

"Yaparken Facetime'dan konuşmak ister misin?"

"Gus," diye adıma gülüyor, sesi hafif titrek ve boğuk, başımı kendime sallıyorum. Onun arkadaşı olmam gerekiyordu. Ona söz verdiğim şey buydu.

"Seni bırakayım da banyonun tadını çıkar. Rahatla, Naomi. Bunu hak ediyorsun ve yarın için sana kafenin adresini mesaj atacağım."

Tekrar adımı söylüyor ama aramayı kesiyorum çünkü cidden ya evine gitmeme, ya Facetime için yalvarmama ya da onunla telefonda seks yapmaya çalışmama iki saniye var. Kendime şöyle bir bakıyorum ve bunun bitmesinin tek bir yolu olduğunu biliyorum.

Çelik gibi
sertim. Onun
için.

Ve belli ki ona olan arzumu görmezden gelmek beni bir yere götürmüyor. Belki de pes edersem, gerginliğim azalır ve onu istediğim her şeye değil de düete odaklanabilirim? Haklısın. Bu çok mantıklı. Mantıklı olmasa bile, artık çok geç.

Duşuma giriyorum, sıcak suyu açıyorum, içeri girmeden önce büyük odanın buharla dolmasına izin veriyorum. Sıcak su kaslarıma çarptığında inliyorum, vücudumdan aşağıya ve ağrıyan sikimin üzerinden geçiyor. Kendimi tutuyorum, başparmağımı yavaş ve bilinçli daireler çizerek başının üzerinde gezdiriyorum. Ön kolumu serin fayans duvara atarak alnımı duvara yapıştırıyorum ve zihnim çoktan onunla dolmuş bir şekilde aşağıya bakıyorum.

İlk başta onu banyoda hayal ediyorum, ılık, buharlı suyun içinde çırılçıplak dururken yavaşça suya dalıyor, gözleri kapanmadan hemen önce bana bakıyor ve başını arkaya eğip inliyor. Ama onu banyoda istemiyorum. Göğüslerini ya da amını o şekilde göremem.

Onun yerine burada, yanımda, duşta dizlerinin üzerindeydi. O güzel mavi gözler, dolgun, kırmızı dudaklarında nazlı bir gülümsemeye bana bakıyor, açılmadan önce onları yalıyor, kalın, ağır horozumu ağzına alıyor ve beni emiyor.

Kendimi pompalamaya başladığımda ciğerlerimden bir hırıltı kopuyor, açgözlü ağzı bana şapırdıyor, diliyle horozumun alt tarafını yalıyor, gidebildiği kadar derine dalmadan önce damarım boyunca yukarı çıkıyor. Başı hevesle aşağı yukarı sallanmaya başlıyor, ellerim saçlarında, ona rehberlik etmeye yardımcı oluyor.

Biraz tıkanıyor, gözleri sulanıyor ve lanet olsun, o kadar güzel ki. Benim güzel kızım. Ağzıyla ne kadar muhteşem olsa da, benim için dizlerinin üzerinde olması ne kadar ateşli olsa da, onu görmem gerek. Ona dokunmam lazım.

"Memelerimi sik, Gus."

Yutkunuyorum ve başımı sallıyorum çünkü, kahretsin. Bunu istiyorum. Hem de çok. Göğüsleri beni çılgına çeviriyor. Çok dolgun ve mükemmel. Onları tatmak için ölüyorum. Pembe meme uçlarını ağzıma almadan önce yalamak ve benim için inleyene kadar ısırarak için.

Sadece benim için.

Naomi onu kaldırıp duvara yasladığımda ve elimi vücudundan aşağı kaydırduğımda haykırıyor. Nefes nefese. O güzel göğüsleri kabarıyor ve parmaklarım kaygan klitorisini bulduğunda inlemeye başlıyor. Boşalması için bana yalvarıyordu. Parmaklarımı onun ılık, ıslak sıcaklığının içine kaydırıyorum ve hızımı artırıyorum, sikimi çılgınca okşarken onu parmaklıyorum.

"Bu iyi hissettiriyor mu, güzelim? Sana dokunuşum hoşuna gidiyor mu?"

"Ağzını üzerimde istiyorum. Sikin içimde. Şimdi hepsine ihtiyacım var. Çok kötü, Gus. Lütfen. Sana çok ihtiyacım var."

Parmaklarımı amından çekip ağzıma alırken başım geriye uçuyor, böylece sikimi içine sokarken onun tadına bakabiliyorum.

Ben onu sikerken vücudu kamburlaşıyor ama bakışları benimkine kilitleniyor. Tanrım. Tanrım. Onu çok sert beceriyorum.

Bacaklarını belime doluyor, ben ona vururken tırnakları sırtımdan aşağı ve saçlarımdan yukarı kazınıyor. O zevkle çığlık atarken ben tekrar tekrar. Daha sert, daha derin olması için yalvarırken. Bana ne kadar yakın olduğunu ve onun içinde ne kadar iyi hissettiğimi söylerken.

Hiç kimsenin daha iyi hissetmediğini.

Ona sahip çıkma ihtiyacı beni tüketiyor. Amını. Kıçını. Ağzına. Göğüsleri.

Benim. Onun her şeyi benim.

Başı geriye düşüyor, dudakları ayrılıyor ve o kadar sert boşalıyor ki, sikimin her yerine, dualarının cevabıymış gibi adımı haykırıyor. Patlıyorum. Daha önce hiç yapmadığım gibi küfrederek bağırırken elime ve duvara beyaz dölleri fırlatıyor. Bayılmamak için duvara yaslanırken görüşüm sallanıyor, gözlerimin arkasına renk kıvılcımları sıçırıyor.

Tanrım.

En son ne zaman bu kadar sert boşaldığımı hatırlamıyorum ve bu sadece ona mastürbasyon yapmamdı.

Ve beni tatmin olmuş ve hoşnut bırakmak yerine, o akıllara durgunluk veren orgazmı onu sistemimden çıkarmışım gibi hissetmek yerine, tam tersi oldu.

Tek yaptığı beni ona daha da aç bırakmak oldu. Avucumla yaptığım bu ara beni daha fazlasını *arzulamaya* itti.

Canavarı serbest bıraktım ve şimdi beslenmeyi talep ettiğinde onu kış uykusuna nasıl geri sokacağımı bilmiyorum.

Ve ne yazık ki benim için, onun iştahını doyurabilecek tek bir kadın var.

On Altıncı Bölüm

Gus

Üzerinde çalıştığımız sayfayı işaret ederek, „BU SATIRI SEVDİM, sadece bir öncekiyle ne kadar uyumlu olduğundan emin değilim,” diyorum. Santa Monica'da bir kafede oturuyoruz, bir tür sehpanın üzerine eğilmişiz ve orijinal şarkı sözlerimin olduğu kâğıdı aramızda ileri geri itip duruyoruz. Sırtım ağrıyor. Gözlerim ağrıyor. İçtiğim iki sert fincan kahve yüzünden midem bulanıyor.

Ama Naomi'yle bunu başka türlü yapamam, bu yüzden acı çekiyorum.

Birkaç gün önce Jasper'dan ayrıldığı an, hemen beni araştırmaya başladı. Onu istediğimi gördü. Kendimi tutmaya çalıştığımı. Henry ve Keith onun için ileri geri konuşurken aptal çenemin nasıl kilitlendiğini fark etti.

Lanet Jasper her zaman her şeyi görmek zorunda,
değil mi? Her zaman kazanmak zorunda.

"Kapıyı kilitle," dedi. "Eğer kızla vücudundan ve bu şarkıdan daha fazlası için ciddi değilsen, o zaman şimdi kilitle ve lanet anahtarı at."

"Ya bundan daha fazlasıysa?" diye sordum ve o da kaşlarını kaldırdı.

"Öyle mi?" diye karşılık verdi, kötü ya da alaycı bir şekilde değil. Bu bir Şüpheyle karışık bir soru. Endişeye batırılmış. Çünkü beni tanıyor ve vücudundan daha fazlasını istediğim sadece bir kadın olduğunu biliyor. Bir tane. Ve bu lanet şarkı da bunun hakkında.

Yani evet, bu konudaki düşüncesini anlıyorum. Ama bu hoşuma gittiği anlamına gelmiyor.

"Bilmiyorum," dedim ona çünkü gerçek bu. Bilmiyorum. Naomi'den hoşlanıyorum. Onunla vakit geçirmeyi seviyorum. Ve o geldiğinden beri Viola'yı pek düşünmedim. Ve sekiz yaşındayken onu gördüğümünden beri tek düşündüğüm o. Abartmıyorum bile. Belki de beni en çok şaşırtan şey budur.

Takıntı tuhaf bir şeydir. Derinizin her parçasını yiyen o piçlerden biridir. Kanınızın her hücrelerini emer. Düşüncelerinizin her zerresini tüketir. Ta ki bir gün takıntınızın hiç de düşündüğünüz gibi olmadığını fark edene kadar. Belki de bunca zaman yanlış yönlendirilmişsinizdir. Kafam karıştı. Yanlış yolda yanlış kişiye takılıp kalmışsınızdır.

Bu konuda çok mutlu olmalıyım.

Kalbim ve zihnim nihayet Viola'yı geride bırakmaya başladığı için delicesine rahatladım. Artık uyanıkken her düşüncemi tüketmiyor.

Ama şimdi tek düşünebildiğim Naomi.

Gülümsemesi. Meleklerin şarkı söylediği gibi çıkan sesi. Her duyduğumda beni aptal gibi gülümseten kahkahası. Zekası, alaycılığı ve şımarıklığı. Vücudu. Aklı. Yeteneği. Kırılганlığı ve üzüntüsü bile beni farklı bir seviyede etkiliyor.

Sanki tarih tekerrür ediyor. Yeni birine bağlanmak istemiyorum, sadece eski birine bağlanmaktan kurtulmak istiyorum. Bu çekimin sadece kas hafızası mı yoksa gerçek bir şey mi olduğunu söyleyemiyorum. Bu kadını ona sahip olamadığım için mi, bana Viola kadar yasak olduğu için mi yoksa sadece bu kadını istediğim için mi *istediğimi bilmiyorum*.

Kafam allak bullak oldu.

Viola'ya olan hislerimi Naomi'ye aktararak ilk gelen kadına bağlanmaktan endişeleniyorum çünkü o burada ve görünüşte mükemmel.

Onu bir sonraki nefesimden daha çok arzuluyorum. Eşsiz kokusunu içime çekebilmek için daha derin nefes alıyorum. Her özelliğini ezberlemek için biraz daha uzun süre bakıyorum. Onu yüzlerce farklı kirli şekilde hayal ediyorum ve hepsi beni o kadar sertleştiriyor ki, daha önce hiç böyle ereksiyon olduğumu sanmıyorum.

"Eğer bilmiyorsan, o zaman ona yeterince saygı duymalı ve öğrenene kadar bu işi tamamen profesyonelce, ellerini ve düşüncelerini kendine saklamalısın. O kullanılmayı hak etmiyor."

Bir kez daha kabul ettim ve Jasper'a kontrol altında tutacağımı söyledim. Çünkü o haklı. Naomi kullanılmayı hak etmiyor. O bir ribaunt değil ve ben de bunun muhtemelen böyle olduğunu anlayacak kadar zekiylim. Öyle demezler mi? Sevdiğin birini unutmaya çalışırken, bu duyguları başkasına aktarmanın kolay olduğunu? Bu onları gerçek yapmaz.

Bu yüzden mesafemi koruyordum. Sadece gerektiğinde mesaj atıyorum.

Onun ya da benim evim yerine güvenli ve tarafsız bir yerde buluşmayı önerdi.

"Gus, artık bu şekilde çalışamam," diye homurdanıyor Naomi, karalanmış kâğıt parçasını bana geri iterek. "Senin satırlarının nerede başlayıp benimkilerin nerede bittiğini ya da tam tersini anlayamıyorum. Lütfen bunu yazamaz mıyız?"

Başımı sallıyorum. "Böylesi daha iyi. Düşüncelerimizi kâğıt kalemle çözmek bilgisayardan daha kolay."

O da başını sallıyor ve sinirli bir nefes veriyor. Bir saatten fazladır bunu yapıyoruz ve çok az ilerleme kaydettik. Dürüst olmak gerekirse, sanırım birbirimizin sinirlerini bozmaya başladık. Ben bir değişiklik yapıyorum, o söyleniyor. O bir değişiklik yapıyor ve ben şikayet ediyorum. Havada bir gerginlik var, etrafımızda dönüyor, bizi ağırlştırıyor ve hepsi benim hatam.

Gün ışığı ve güller gibi ortaya çıktı, güzel bir gülümsemeyle parladı ve içimde komik şeyler yaptı. Ona bakamıyorum. Onunla zar zor konuşabiliyorum. Bu düeti onunla nasıl yazacağım, nasıl söyleyeceğim ve nasıl kaydedeceğim konusunda hiçbir fikrim yok. Her şeyiyle. Sözler, duygular.

Nedenini bile söyleyemiyorum.

Ama artık geri çekilmek için çok geç.

Bir hafta önce çok önemli hissettiren şey şimdi beni boğuyor. "Bu kesinlikle çok saçma." Uzun, siyah saçlarının bir kısmını arkasına yaslanıp bana dik dik baktı. "Yazmam, yazmamdan çok daha uzun sürüyor."

Ona gözlerimi deviriyorum ve sanırım o da şapkamı kafamdan indirmek istiyor. Ya da suratıma bir yumruk atmak istiyor çünkü bana hançer sapladığı yer orası. Şu anda ikisinden birini istemem garip mi? Sanırım zihinsel olarak sikilmek benim yeni göbek adım.

"Arka güvertemde oturup okyanusu dinliyor ve tüm bunları çalışıyor olabilirdik. Ama onun yerine buradayız" -aramızdaki yetersiz boşluğu işaret ediyor- "ve kavga etmekten başka bir şey yapmıyoruz."

"Kavga etmiyoruz."

"Gus," diye bağıyor, bana olan kızgınlığı daha da artıyor, ki bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim. Elleri etrafında uçuşuyor. "Oturduğumuzdan beri yaptığımız tek şey bu. Eğer bugün bu işi halletmek istemiyorsan bana söyle. Yapması kolay bir şey. Naomi, zihnim bugün bunu yazacak durumda değil," diyerek sesimle alay ediyor. "Gördün mü? Basit. Ama sanki sihirli bir şekilde tamamlanmış bir düete dönüşecekmiş gibi bu iğrenç kağıt ve kalem bana itip duruyorsun ve bu olmuyor. Konuş benimle. Ne oldu? Neden buradayız?"

"Burada çalışmak senin evinde çalışmaktan daha kolay," diyebildim sadece.

Anlamıyor mu? Anlamıyor mu? O n u n l a inzivada yalnız kalamam çünkü tek yapmak istediğim eğilip tatlı dudaklarını öpmek.

Nefes nefese. Güzel mor elbisesinin eteğinin altına uzanmak ve ne tür bir külot giydiğini öğrenmek. Parmaklarım amına girdiğinde ve onu benim için ıslak bulduğumda ne tür sesler çıkaracak. Bunlar beni gecenin bir yarısı uyandıran düşünceler.

Sanki yeniden ergenlik çağındaymışım gibi 31 çekiyorum.

Bana kuşkuyla bakıyor. "Bunu nasıl anladın?" Başımı kaldırıp ona bakıyorum, yüz ifademde bir değişiklik olduğunda gözlerim sonunda onunkilerle kilitleniyor. Kaşlarını çattı. "Ne?"

Ona kemiklerinin üzerine atlamak istediğimi söyleyip ne olacağını görmeli miyim? Belki bu işi yaparsak ve biterse, yardımını olur? Onunla bu kadar meşgul olmayacağım, değil mi? Doğal bir zemine geri dönebilir ve tüm bu gerginlik olmadan şarkıyı yazabilir miyiz?

İçimden başımı sallıyorum. Tanrım, sikim bazen çok aptal olabiliyor.

"Önemli bir şey değil." İçimi çekiyorum, sandalyeme geri oturuyorum ve bir elimi yüzümde gezdiriyorum. Tanrım, sırtım beni öldürüyor. Ne kadar zamandır o pozisyonda eğiliyordum? Bir o yana bir bu yana dönüp duruyorum, çatlatmaya, patlatmaya ya da ağrıyı dindirecek her neyse onu yapmaya çalışıyorum. "Bir şey yok," diye tekrarlıyorum. "Sanırım bir molaya ihtiyacımız var. Hadi biraz yürüyelim."

Tadı size benzemeyen biraz temiz hava alın.

"Pekâlâ," diyor birdenbire her şeyi çözmüş gibi ve gözlerimi açtığımda ayakta durduğunu ve şarkıdan bahsetmediğini fark ediyorum. Lanet olsun. "Ayağa kalk. Hadi gidelim."

"Nereye gidiyoruz?" Temkinli bir şekilde soruyorum.

"Şu anda kafan çok dolu." *Yüzyılın küçümsemesi*. "Margarita ve nacho alıp iskelede yiyeceğiz. Belki roller coaster'a bineriz ve sonra da kusarız. Bilemiyorum. O kısma henüz karar vermedim. Ama tanıştığımızdan beri çok kasvetli ve ciddiiz ve bence birlikte biraz eğlenmeye ihtiyacımız var."

Bu kıza öyle aşığım ki, beni mahvetmeye mahkum.

"Ya da belki de Vegas'a gidip evlenmeliyiz." "Gus!"

Kıkırdıyorum. "Tamam. Nachos ve bir margarita."

"Naomi Kent ağlara gidiyor. Vuruyor. Gol!" Kolları havaya kalkıyor ve ben kendimi gülümsemekten alıkoyamıyorum. Ona tüm dişlerimi göstermekten ve ayağa kalkıp bir kolumu beline dolamaktan ve nefis vücudunu kendime doğru çekmekten. Yüzünün yan tarafını öpüyorum ve onu hemen bırakıyorum.

"Hokey hayranı mı?"

"Babam Kanadalıydı."

"Ciddi misin?"

"Evet. Büyük bir hokey hayranıyım. Bu arada, annem Boston'luydu ve Kanadalılar Bruins'le her oynadığında bizim evde kıyamet kopardı."

Lanet olsun. Boston ve Montreal. "Yani sen bir-"

"B's, C's, Pats ve Sox hayranı mısın? Evet. Ve eğer nefret etmeye başlarsan, bu düet biter."

Az önce aşk hakkında ne diyordum? Bence bu aşk.

"Güneyli bir çocuk olduğumu biliyorsun, değil mi? Crimson'ımı ve Azizlerimi seviyorum." Bana gözlerini devirdi.

Doğru, çünkü Crimson Tide şapkamı ve tişörtümü giyiyorum ve üniversite futbolumu çok seviyorum. Vi üniversiteye gittiğinde bana bunların ikisini de göndermişti. O zamanlar tişörtle uyumakla ilgili şaka yaptığını hatırlıyorum ve tişört geldiğinde gerçekten de onun gibi kokuyordu. Bir hafta boyunca giydim. Her gece yüzümde onunla uyudum. Onu çok özledim ama bu beni başka kadınlarla asla yapılmaması gereken şeyler yapmaktan asla alıkoymadı.

Kendimden nefret ettiğim şeyler.

Ama bu bir milyon yıl önceydi ve bu tişört bana çok şey kattı. Bu şapka da öyle.

Naomi'ye bakıyorum ve acaba olgunluk ve yaşlılık mı kafamın içine girip düşüncelerimi değiştiriyor diye düşünüyorum. Çünkü Florian Heart'ı öldürmek istiyorum. I

Onu sarımak ve bu güzel, sansasyonel, dünya dışı kadını gösterip ona çok aptal olduğunu söylemek istiyorum, ama aptallığı için çok minnettarım.

Elindeki en iyi şeyin gitmesine izin verdi ama onun kaybı kesinlikle benim kazancım. "Eğer Pats, Saints'le oynarsa, sen ve ben oradayız."

"Şu Vegas evlilik gezisini yeniden düşünebilir miyiz?"

"Hadi ama, Gus. Karşılıklı anlayışımız var sanıyordum." Yaptık ve sonra her şey olduğu ortaya çıktı.

Bana gülümsüyor. "Kafam zaten çok dolu. Biraz sakinleşebilir miyiz? Biraz rahatlayabilir miyiz? Birbirimizin tadını çıkarabilir miyiz? Yarın bu şarkının canına okuyabiliriz. Yapabileceğimizi biliyorum. Çok yaklaştık. Ama etrafımızı saran bir ağırlık var. Buna ihtiyacımız yok demiyorum, çünkü varmış gibi hissediyorum. Bu şarkı tamamen duygu yüklü. Ama bu gece için sadece eğlenmek istiyorum."

Yanağını avucumun içine alıyorum ve inanılmaz mavi gözlerine bakıyorum. "Hadi biraz eğlenelim. Ama gecenin sonunda seni öpersem, bunu bana karşı kullanamazsın."

On Yedinci Bölüm

Gus

..Sana bunun ne kadar aptalca olduğunu söylemiş miydim?"

Naomi geniş, yaramaz, hafif şeytani bir gülümsemeyle bana bakıyor.
"Sana ne kadar az umursadığımı söylemiş miydim?"

Yaptı. Ona tekila içmenin hata olduğunu söyledikten hemen sonra. Margarita ve nacho'larımızla birlikte sadece bir tane sipariş etti ama yine de. Shotlar tehlikeli bölgedir. Özellikle tekila shotları.

Santa Monica iskelesinin sonundaki bir restorandayız, Pasifik'e bakıyoruz, güneşin alçalmaya başlamasını izliyoruz ve müzik hakkında konuşuyoruz. Bizim müziğimizden değil ama severek büyüdüğümüz müzikten. Ruhumuza hitap eden ve yolculuğumuza başlamamızı sağlayan müzik.

"Strumbellas, Wild Sun."

"Oh. Bu iyi bir tane. Ama daha yeni."

Omuz silkiyorum. "Bana daha yeni bir tane ver."

"Çok kolay, adamım. OneRepublic'ten 'Burning Bridges.' Kahretsin, bu şarkı beni öldürüyor. Ya da Mumford and Sons'ın 'Woman' şarkısı. Ya da herhangi biri çünkü Marcus'un şiiri destansı."

"İkisine de katılıyorum. Ayrıca, Woman'ın ritimleri de harika." Sanki düşüncelerini çivilemişim gibi parmağıyla beni vuruyor. "Bana ilk albümünüzden bahsedin. Sen mi yazdın?"

Başıyla kocaman bir selam veriyor ve memnuniyetle gülümsüyor. "Evet. Her kelimesi. Onu yazdığım da bir zigottum" diye gülüyor. "Kocaman bir kalbi ve kafamda henüz gerçekleşmemiş bir sürü romantizmi olan tam bir ergendim. Peki ya seninki?"

Ona Jasper'ın şiirlerinden bahsediyorum. Vi için yazdığı albümü ve bunun onu ele geçirip benim olduğunu iddia etmeme nasıl engel olmadığını.

"Ama..." Başını eğip kaşlarını çatarken ve içkisinden bir yudum daha alırken onu izliyorum. Naomi Kent hafif sıklet ve bu o kadar sevimli ki dayanamıyorum. "Biliyor muydun?"

Başımı sallıyorum, ona belli belirsiz bir sırıtış sunuyorum ve bunun için kendimi biraz daha pislik gibi hissediyorum.

"Ve..."

Tekrar omuz silkiyorum.

"Vay canına. Sadece vay canına." Sonra arkasına yaslanıyor ve o kadar parlak gülümsüyor ki ufukta batmakta olan güneşin kıskanıp kıskanmadığını merak ediyorum. "Ama şimdi..."

Başımı sallıyorum. Çünkü söyleyecek başka bir şey yok. Sonunda Jasper'ın kızı aldığından emin oldum ve yapabileceğim tek şey bu.

"Bu kalbini kırıyor mu, Gus?"

Naomi parmağını tuzlu suyun kenarına daldırıyor, tuzlu suyu yalıyor ve hüznü gözlerle beni süzüyor, daha birkaç saniye önce yüzünde beliren gülümseme kayboluyor.

"Hayır. Viola her zaman Jasper'ın olmalıydı. Ben araya girdim ve pek çok şeyi berbat ettim. Onunla olan ilişkimden pişman değilim. Onu sevme şeklimden pişman değilim. Onunla geçirdiğim zamandan pişman değilim. Pişman olduğum tek şey ona davranış şeklim, cesaretimi toplayıp onu hayatımıza geri getirmemin uzun sürmesi ve Jasper'a en başından beri gerçeği söylememiş olmam."

Bu sözler aramızda havada asılı kalırken atışlarımızı yapıyoruz ve sanırım Naomi bunun için minnettar. Çünkü Naomi'nin bir sürü şeytanı var. Ve bu şeytanlar kalbinin birçok parçasını kırdı. Ve bu şeytanlar hala ruhunu kemiriyor. Yani, bu kızın az önce bahsettiği lanet şarkıları bir düşünün.

Garsonumuz bana gülümsüyor, Naomi'ye sırıtıyor ve sonra çekip gidiyor. Naomi berrak bir sıvıyla dolu ince bardağını bana doğru kaldırıyor. Ben de aynısını yapıyorum ama beklediğim tezahürat yerine, yeni arkadaşlıklara ya da geçmişlerimizden kurtulmaya dair bir şeyler söylemek yerine, kadehi boğazından aşağı fırlatıyor. Hafif bir şaşkınlıkla ona göz kırpıyorum ve peşinden gidiyorum. Naomi kuru bir öksürük çıkarıyor, hafifçe hıçkırıyor ve hafif tekilayı büyük yudumlarla suyla kovalıyor.

"Bir tane daha mı?" diye soruyor ve ben başımı eğip ona bakıyorum. "Güzel kız, neden bu kadar korkuyorsun?"

Gergin bir kahkaha atıyor, margaritasından büyük bir yudum alıyor ve omzumun üzerinden garsonumuza doğru bakıyor. "Bu nacholar çok uzun sürüyor. Açlıktan ölüyorum."

"Konuş benimle," diye yalvarıyorum, korkulukların kenarındaki küçük yükseltilmiş masamıza uzanıp elini tutuyorum. "Bana şu anda neden bu kadar gergin olduğunu ve bir balık gibi içmek istediğini anlat. Neden düetimizin melodisini yazabiliyorsun ama sözlerini yazamıyorsun?"

Yutkunuyor ve bakışları tekrar benimkilere dönene kadar yavaşça kayıyor. "Beni terk etti çünkü uyuşturucu onun için benden daha önemliydi. Çok uzun zamandır yalnızım, Gus. Ve bununla iyi idare ediyordum -bir nevi. Yani, harika değil ama bu benim hayatım ve üstesinden geliyorum. Ama sonra... geçen gün... Sanırım Jasper ve senin Viola'ya olan aşkınızı biraz kıskandım. İkinizin de onun için yaptıklarını. Birbiriniz için. Aptalca, değil mi?"

Küçük bir kahkaha atıyor ama garip ve utangaç bir kahkaha.

Ve... evet, bir parçam az önce canı bir piç kurusuna dönüştü.

"O şimdi nerede?" Şaka bile yapmıyorum. Onun işini bitireceğim.

Başını sallıyor ve gözleri cam gibi olurken çaresizce bakıyorum. "Ben ciddiym, Gus." *Ben de Naomi*. "Florian'ın eroin kullandığını biliyordum. Onu yakalamıştım ve bırakacağına söz vermişti. Babam bu yüzden öldü, biliyor musun?" Başımı sallıyorum çünkü bunu herkes biliyor. "Babamı bir otelin banyosunda buldum ve ben sadece..."

Güzel kızım hıçkırıklarını belli etmemek için eliyle ağzını kapatarak susuyor ve bu da ne demek oluyor? Neden o?

Boğazını temizliyor. Kendini topladı. "Bütün bunlardan sonra Florian'ı elinde bir iğneyle yakaladığımda, duracağına söz verdikten sonra, biraz çıldırdım. Ama," dedi iç çekerek, "bilirsiniz..."

Bildiğim bir şey var. "Senden ayrıldı mı?"

"O yaptı. Ya da ben ondan ayrıldım. Artık bilmiyorum bile. Ama sonra Grammy olayı oldu. Ve sonra..."

"Daha fazlası var mıydı?"

Arkasını dönüp Pasifik'in mavi-gri sularına bakıyor, bugün iskelenin ayaklarına çarpıp havaya sis püskürtürken daha da öfkeli. "Evet." Sesinin tonu bana hemen oraya gitmememi söylüyor. Sorgulamamamı. "Kahretsin, bunun bizim eğlenmemiz olması gerekiyordu ve ben yine yaptım." Bana geri döndü. "Üzgün olmaktan bıktım usandım. Florian hakkında konuşmaktan ve hayatımın raydan çıktığı her yeri düşünmekten." Başını iki yana sallıyor, koyu renk saçları sağa sola uçuşuyor, sonra ellerini saçlarının arasında gezdirip hışırdatarak bir nefes veriyor. "Tamam, artık üzölmek yok. Söz veriyorum. Bu şarkıyı yazıyoruz, Gus, ama cidden artık arkasındaki boktan şeylerden bahsetmek istemiyorum."

"Aynen öyle."

Sonra göğsüme bir şey çarptı. Sert bir şey.

Lanet olası bir iki-dört gibi.

Bu düeti yapmak istiyorum ama bunun sadece karşımda oturan kadın yüzünden olduğunu düşünmeye başlıyorum. Birdenbire, tüm bunlar çok önemliydi, çok

İçimi dökmek ve göğsümden atmak için gerekli olan şey, bir zamanlar olduğu gibi bana ağırlık vermiyor.

Naomi'ye aşık olabilirim ve bu beni cidden korkutmaya başladı.

Garsonu çağırdım ve iki shot daha söyledim çünkü ne olacaktı ki. Sanırım onlara ihtiyacım var ve belli ki Naomi'nin de var. Eve sağ salim dönmesini sağlayacağım. Ona göz kulak olacağım ve gerçekten, en son ne zaman kontrolünü kaybetti? Kendini bırakıp başkasına güvendiği?

"Beni ne kadar sarhoş edersen et, bu gece seninle evlenmeyeceğim." İçkileri sipariş ettiğimi duyunca güldü.

"Bu gece değil ama başka bir gece, buna emin olabilirsin."

Biraz daha gülüyor, gözlerini deviriyor, şaka yaptığımı düşünüyor.

Şaka mı yapıyorum? *"Seni diğerlerinden daha çok sevdim. Hikâyemiz sonsuz bir hazine sandığıydı. Ama sen onu denize attın. Onunla birlikte benim bir parçamı da."*

Çılgın bir adam gibi sırtıyorum. Kahretsin... beste yapıyor.

"Kalp ağrım zamanla savaşıyor. Kırık bir parça, paramparça bir yalan."

Elimi ona doğru salladım. *"Ve yine de buradasın. Bu barda benimle oturuyorsun."*

Küçük bir kıkırdama çıkarıyor ve bana göz kırpmıyor.

"Bu benim alacağım bir risk. Birleşen kalplerimiz beni titretiyor."

"O yüzden, bırak da olmamız gerekeni göreyim. Bu şarkı beni nereye taşıyacak."

Onu alkışlıyorum ve o da bana küçük bir selam veriyor. "Beğendim," diyorum ona.

Dudağını ısırtıyor ve sonra başını sallıyor. "Bunu yazmadık."

"Hayır. Yarın bütün gece içtikten sonra hatırlayabilecek miyiz göreceğiz."

Kocaman nachos tabağımız ikinci tur içkilerimizle birlikte teslim edildiğinde gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Bütün gece mi?" diye sormadan önce önümüzde duran her şeye baktı.

"Eğlenceli olabilir."

"Ve dağınık. Ben çoğunlukla tek kadeh şarap içen bir kıyım."

"Bunu margaritandan ilk beş yudumu aldıktan sonra anladım."

Yüzü sıkışıyor, dudakları büzölüyor. "Çünkü bugün pek bir şey yemedim."

"Tamam. Tabii. Nasıl istersen. Sarhoşken çok tatlı oluyorsun."

"Henüz sarhoş olmadım, Gus." Naomi ikinci kadehini de deviriyor ve ben bu bizi sarhoş etme olayını yeniden düşünmeye başlıyorum.

"Bundan sonra seninle ilişkiyi resmen kesiyorum."

"Ben de," diye gülüyor ve bir cips alıp ağzına atıyor.

Bir saat sonra sahil boyunca yürüyoruz, Naomi'nin ayakkağıları elinden sarkıyor, sörf çıplak ayaklarını ve bacaklarını gıdıklamak için heyecanla pürüzsüz kum boyunca süzölüyor. Diğer elini tutuyorum, ikimizin de bakışları ateş turuncusu ufka kilitlenmiş durumda. Naomi'nin favoriler dediğı bir oyunu oynayarak ileri geri gidip geliyoruz.

Belki de okula ve partilere gitmeden büyüyünce böyle oluyor. Doğruluk mu cesaret mi oynamazsın. Bana en sevdiklerini söyle oynuyorsun. Beklediğimden daha zor. Özellikle de zor ve kolay sorular arasında gidip geldiğimiz için.

"En sevdiğin anı?" Ben soruyorum.

Bunu düşünüyor, yüz ifadesi dalgınlaşıyor, hafifçe hüzünleniyor ve bunun yanlış bir soru olup olmadığını merak ediyorum.

"Grammy'ye ilk kez aday olarak gittiğimde, annem ve babam da o gece aday gösterilmişti. Hepimiz kendi kategorilerimizde kazandık. Kuliste onlarla birlikte durduğumuzu, hepimizin el ele tutuşup ödüllerimizi havaya kaldırdığımızı ve bunun ne kadar hayal edilemez ve inanılmaz olduğuna güldüğümüzü hatırlıyorum. O yıl bir şey kazanmayı hiç beklemiyordum. Çok büyük bir onurdu ve ben sadece on beş yaşındaydım. Ama ailemle birlikte kazanmak bir hayalin gerçekleşmesiydi."

"Vay be. Sanırım bunu yenmek imkansız."

"Yine de benim için dene."

Elimi sıkıyor ve ben en sevdiğim anları düşünürken beni teşvik ediyor. Çok şey yaşadım. "Benim tam bir korkak olduğumu düşüneceksin."

"Zaten bildiğimden daha fazla değil."

Ona kaşlarımı çatıyorum ve o da bana genişçe sırtıyor, vücudunu benimkine doğru sallıyor ve hemen ardından uzaklaşıyor. "Şimdi sana söylemeyeceğim."

"Evet, öyle. Bu oyun böyle oynanıyor. Ben sana benimkini söyledim, şimdi sen de bana kendininkini söylemelisin."

"Sen bana seninkini göster, ben de sana benimkini göstereyim." "Gus!"

"Tamam."

Birbirine bağlı parmaklarımızı alıp göğsüme götürüyorum ve orada tutuyorum, gömleğimin kumaşı altında çarpan ritmi hissediyorum. Bu onu daha da yakınlaştırıyor, vücudu benimkinin yanında. Onun sadece arkadaşım olduğunu ve daha fazlası olamayacağını, ateşle oynadığımı ve her şeyi mahvettiğimi söyleyen sürekli iç monologum olsa da duramıyorum.

Özellikle de böyle anlarda.

"Adalyn'in biyolojik annesinden nefret ediyordum. Jasper'ın içinde bulunduğu durumdan en az onun kadar sorumlu olduğunu bilmeme rağmen ondan nefret ettim. Onun nasıl bir kadın olduğunu biliyordum. Onun parasını ve şöhretini görüyordu ve tek önemseddiği de buydu. Ama Adalyn doğduğunda hastaneye gittim ve Jasper'ı kucağında minik bir Adalyn ile bebek odasında tek başına otururken buldum. Adalyn'in annesi Karina, bebek yanında olmadan yalnız kalmak istiyordu. Jasper Adalyn'den ayrılmak istemiyordu, bu yüzden orada, bir sandalyede sallanıyor ve ona usulca şarkı söylüyordu. Yaklaştığımı görünce başını kaldırdı, gözlerinde saf bir hayranlık vardı. Tek kelime etmeden ayağa kalktı ve ben de onun olduğu yere oturdum. Yeğenimi kollarıma bıraktı ve benim için her şey bitmişti. İşim bitmişti."

Naomi sessiz, gözlerini okyanusta olabildiğince uzağa dikmiş bakıyor. Nefes alış verişi değişmiş, yavaş ve düzgünken kısa ve dalgalı hale gelmiştir. Ve huzurlu bir mavi olan gözleri şimdi fırtınalı ve çalkantılı.

"Naomi?"

"Bir kızın senden hoşlanmamasını imkansız kılıyorsun."

Sesinin kasvetli tonuna rağmen bu söz karşısında biraz sıırtmaktan kendimi alamıyorum. "Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Senden ne kadar hoşlandığımı söyleseydim, muhtemelen seni korkuturdum."

Bunu tamamen görmezden gelerek boğazını temizliyor. "Sıra bende ve bu kolay bir soru çünkü bundan sonra kolay bir soruya ihtiyacım var. Bana şimdiye kadar ziyaret ettiğiniz en sevdiğiniz yeri söyleyin?"

Elini aramızda sallıyorum. Elini tutmaya devam ediyorum, yorum yapmasını ya da durmamı istemesini bekliyorum. Şimdiye kadar böyle bir şey olmadı.

"İrlanda'yı gerçekten çok seviyorum, ancak daha önce sadece Dublin ve Belfast'a gittim. Sanırım turne yapmanın en boktan yanı da bu. Bu şehirlere sadece çok kısa bir süreliğine gidiyoruz ve gerçekten keşfedemedik yolumuza devam ediyoruz. Ama insanları, yemekleri, barları, havayı seviyorum. Bu konuda çok rahatlatıcı bir şey var. Bunun dışında, bilmiyorum, belki Roma. Sıra sende mi?"

Hızımızı yavaşlatıyorum, yavaşça suya batmadan önce nihayet suya vuran güneşi izlemek için dönüyorum. "Paris belli ki oldukça muhteşem. Havasından bahsediyorum. Oradaki her şey pembe, kabarcıklı ve büyülü hissettiriyor. Ama sanırım bir yer seçmem gerekseydi bu Avustralya ve Yeni Zelanda olurdu. Nereye gittiğinize bağlı olarak oldukça farklı olduklarının farkındayım, ancak sörf şimdiye kadar deneyimlediğim hiçbir şeye benzemiyor. Suyun içinde yaşayabilirim."

"Köpekbalıklarıyla mı?"

Gülüyor. "Evet, onlardan da var ama ben hiç rastlamadım, bu yüzden hala favorim."

"Bunu kabul edebilirim. En sevdiğin yeni arkadaşın?"

"Bu çok kolay." Başını kaldırıp benimle göz göze geliyor ve muzipçe gülümsüyor. "Kesinlikle Keith."

"Lanet olası velet," diye homurdanıyorum, uzanıp elime biraz soğuk su alıp ona doğru fırlatıyorum ve tam midesine indiriyorum.

"Aman Tanrım," diye haykırıyor, kuşkulu bakışları artık ıslak olan elbisesine düşüyor. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

"Belki de yeni favori arkadaşını değiştirmelisin."

Elini benimkinden çekip ayakkabılarını arkasındaki kuma bırakıyor ve toplayabildiği kadar suyu toplayıp bana fırlatıyor. Geri sıçrayıp kaçmaya çalışıyorum ve o da kahkahayla karışık tiz bir ses çıkarıyor. "Sen benim yeni favori arkadaşım değilsin. Daha çok bakıcılık yapmak zorunda kaldığım çirkin, kokuşmuş bir inek gibisin." Tekrar deniyor, elleriyle fazla uzağa gidemeyeceğini anlayınca tekmeliyor ve suyu bana doğru savuruyor.

"Çirkin, pis kokulu i n e k mi?" Hala kuru olan göğsümü gösteriyorum ve o da başını sallıyor.

kararlılıkla.

"Senden daha güzel görünen ve kokan ahır hayvanları gördüm, ahmak."

Başımı sallıyorum, ölmekte olan güneşin vücudunu yakıcı bir hale gibi sarmasına, onu parlatmasına ve cildini ıslık ıslık yapmasına hayret ediyorum.

"İşte şimdi yaptın."

Ona saldırıyorum, çılgılık atarken peşinden koşuyorum, dönüyorum ve ters yöne koşuyorum. Su bana geri püskürüyor, ayaklarının altından yukarı doğru tekmeliyor. Onu çabucak yakalıyorum, kollarımın arasına alıyorum ve suyun derinliklerine doğru yürütüyorum.

"Yemin ederim Gus, beni suya atarsan bu düeti seninle yapmam," diye tehdit ediyor, yumrukları gömleğimin kumaşını sıkarken bana sıkıca tutunuyor.

"Onu geri al."

"Neyi geri alayım?"

"Bilirsin işte. Sözünü geri al. Bana en sevdiğin kişi olduğumu söyle ve seni içeri atmayayım."

"Sen tam bir pislüksin."

"Ahmak," diye hatırlatıyorum ona. "Ve hala bana söylemedin." Kollarımı biraz uzatarak onu bedenimden uzaklaştırıyorum ve o da bağırarak kollarımın arasında tekme atıp çırpınıyor. "Bu sana yardımcı olmaz, güzelim. Bunu yaparsan hemen içine düşersin."

"Bu gasptır."

"Müzakere diyelim. Anlat bana."

Vahşi mavi gözleri her yerde, ama yüzündeki gülümseme bana tehditlerimden hiç korkmadığını söylüyor. Eğer su bu kadar soğuk olmasaydı, ikimizi de içine atmayı düşünebilirdim.

Yüzüm onunkine yaklaşıyor, dudaklarım kulağına ulaşana kadar kızarmış yanağını sıyrıyor. "Bana en sevdiğin olduğumu söyle, ben de sana benim olduğumu söyleyeyim," diye fısıldıyorum. "Bana beni düşünmekten vazgeçmediğini söyle, ben de sana aynısını söyleyeyim." *Beni istediğini söyle, ben de sana her şeyimi vereyim.*

Nefesi kesiliyor, yumrukları gömleğimi biraz daha sıkıyor. "Söyle bana Naomi," diyorum.

Yüzü geri çekiliyor, benim grime karşılık muhteşem bir mavi. "Ya yapmazsam?" diye meydan okuyor, sesi nefes nefese. Huzursuz.

"O zaman ben de sana söylemem ve iki saniye içinde tepeden tırnağa sıırıslık olursun."

"Gus-"

"Ne olacak?"

"Eğer batarsam, seni de yanımda götürürüm." Bir kaşını kaldırıyor, soğuk ve ıslak eli kirli çenemi kavırıyor.

"Sana inanıyorum," diye mırıldanıyorum, bakışlarım kırılmadan. Boyun eğdim. Dehşetten kafatasım çatladı.

Kalın kalın yutkunuyor ve "Yeni favorim sensin, Gus" diyor.

"Ciddi misin?"

"Daha fazla bir şey ifade ettiğimi sanmıyorum."

On Sekizinci Bölüm

Gus

İmkansız bir gece uykusundan sonra erkenden uyandım. Naomi ve ben suya girmedik. Bunun yerine, onu dalgalardan ve mükemmel güzellikteki romantik gün batımından uzaklaştırdım. Onu tahta kaldırırma geri getirdim. Güvenli, tarafsız bir bölgeye. Dönme dolaba bindik, sonra dondurma yedik ve sonra bir süre daha yürüdük, konuştuk ve sistemimizdeki alkolün geri kalanını yaktık.

Onu söz verdiğim gibi öpmedim. Gerçi başka bir şey düşünmedim desem yalan olur.

İyi geceler derken, bu sabah stüdyoda buluşmak üzere anlaştık. Yine güvenli, tarafsız bir bölge ama dünkü kafeden çok daha rahat ve özel.

Turn Records'a girerken telefonum cebimde çalıyor. Cebimden çıkarıp Jasper olduğunu görüyorum ve onu daha sonra aramaya karar veriyorum. Asansöre adım attığımda kapılar kapanıyor, tam o sırada telefonum tekrar çalıyor, bu kez müdürümüz Marco arıyor ve ben cevap vermeye çalışırken, daha merhaba bile diyemeden bağlantı kesiliyor.

Asansörün kapıları normalde ses ve hareket dolu olan stüdyo katına açılıyor ama şu anda burası sessiz. Karanlık. Çoğu insan en az dokuza kadar buraya gelmez ve saat sekizi biraz geçiyor. Kullanacağımız odanın kapısını açıyorum ve tanıdık bir sesin "Hey" diye selamladığını duyduğumda neredeyse yerimden sıçrayacağım.

Naomi kanepelerden birine uzanmış, üzerinde siyah dar bir kot pantolon, siyah, etrafı saran bir bluz ve gülümsüyor. Saçları kanepenin koluna dökülmüş, neredeyse yere degecek.

"Ödümü kopardın güzelim."

"Özür dilerim," diyor utangaç bir ifadeyle. "Seni bu kadar erken getiren ne? Hani on demiştik?" Başını bana doğru çeviriyor, mavi gözleri dün geceyle bu sabah arasında giydiğim zırhı delip geçiyor.

"Erken başlamak istedim," diye cevap verdim basitçe. *Ve bir bok için uyuyamadım.*

Ona doğru yürüyorum, bacaklarını kaldırıyorum, tekrar kucağıma bırakmadan önce yanındaki kanepeye oturuyorum. Ayakları çıplak, topukları yere atılmış ve ayak tırnaklarının küvette birlikte oturduğumuz zamanki gibi siyah olmasını beklesem de bugün soluk yeşiller.

Kolunu başının arkasına sıkıştırarak şekilde kendini ayarlıyor ve beni görebilmek için kendini yukarı kaldırıyor. "Ben de öyle. Günün bu saatinde burayı seviyorum. Etrafta kimse yok ve sanki sonunda düşüncelerimi anlamlandırabiliyorum."

"Evet," daha iyi bir şey bulamadığım için kabul ediyorum çünkü o tek cümleyle beni çiviledi.

"Gördünüz mü?"

"Ne?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Telefonunun patlamamasına şaşırdım."

Jasper ve Marco'nun aramalarını hatırlayarak telefonuma bakıyorum ve birkaç cevapsız arama ve mesajım daha olduğunu fark ediyorum. "Aslında var. Sadece kimseyle konuşmadım. Burada telefon çekmiyor. Ne oldu?"

"Al." Kot pantolonunun arka cebine uzanıp telefonunu çıkarıyor, kilidini açıyor ve bana uzatıyor. Bir an için neye baktığımı anlayamıyorum. "Bu biziz," diyor, kafa karışıklığımı açıkça okuyarak. "Dün gece barda. *Hollywood Captured*'da. Aynı zamanda *Intertainment*'ta da var. Sen bana doğru eğilmiş, bana gülümsüyorsun, ben de sana gülümsüyorum, aramızda boş kadehler ve nacholar var. Sen bunu bir internet sitesine 'Naomi Kent'in yeni aşk ilgisi' başlığıyla koyana kadar çok masum."

"Kahretsin."

Parmağıyla beni vuruyor. "İşte orada, aygır. Bok doğru. Çünkü bu az önce prime time'a girdi. Ve gerçeğin artık bir önemi yok. Dünyaya göre, sen ve ben bir çiftiz. Düet ve gelecek albümün adına, bu harika. Ön siparişler fırlayacak. Ama sen ve grubun geçen yaz yaşadıklarınızdan sonra, bu berbat bir şey ve üzgünüm."

Bir kahkaha attım. "Neden özür diliyorsun ki? Onların ne düşündüğü kimin umurunda?" Resme biraz daha bakıyorum, içine çekiyorum. Naomi söylediklerime gülümsüyor, bedenlerimiz birbirine yaslanmış, gözlerim ona ziyafet çekiyor çünkü ne zaman ona baksam öyle yapıyorlar.

Ama bu doğru. Bir çift gibi görünüyoruz.

Ve o haklı. İnkâr edersek kimse bize inanmaz.

Bu konuda biraz kötü hissediyorum çünkü mahremiyetini ve anonimliğini ne kadar çok sevdiğini biliyorum ve artık her şeyin bittiğinden eminim. "İyi misin?"

İç geçiriyor, bakışlarını benimkilerden kaçırıyor ve onun yerine tavanda odaklanabileceği bir nokta buluyor. "Dürüst olmak gerekirse, böyle bir şeyin olacağını tahmin etmiştim. Sadece bu kadar çabuk olacağını düşünmemiştim." Bir iç çekiş daha. "Bilmiyorum. Sessizliğimi seviyordum ama buna da alışkın değilim. Önemli olmamalı, değil mi? Yani, dünyanın bizim bir çift olduğumuzu düşünmesi neden umurumuzda olsun ki? Ama..." Ve öylece bırakıyor.

"Artık müzisyenlerle çıkmıyorsun."

Koltuğun kenarına yaslanarak başını hafifçe sallıyor. "Artık müzisyenlerle çıkmıyorum," diye yumuşak bir şekilde papağan gibi tekrarladıktan sonra çenesini bırakıp gözlerine bakıyor. "Ve sen de ilişki yaşamıyorsun. Sadece seks." Burada duraklıyor, sanki kontrol ediyormuş gibi.

Tek yaptığım bu mu? Birden nedenini hatırlayamadım.

"Ama belki de bunu çok büyütüyordumdur? Biz çıkmıyoruz.

Bu sadece saçma bir dedikodu, değil mi?"

Zihnimde cevaplamaya çalıştığım retorik bir soru bu. Muhtemelen dünyanın onun benim olduğunu düşünmesi beni rahatsız etmediği içindir. Belki de etmeli, ama etmiyor. O müzisyenlerle çıkmıyor ve benim de ilişkilerim yok.

Ama gerçek şu ki, Naomi'den çok hoşlanıyorum.

Eğer çıkmayı, ilişki kurmayı ve sonsuza dek benim olmasını istediğim bir kız varsa, o da odur.

O düğmeye bastı.

Öldüğünü ya da muhtemelen başka bir kadının elinde olduğunu düşündüğüm. Ama onu gördüğüm anda vurdu ve o zamandan beri, bir daha mümkün olabileceğini düşünmediğim bir şekilde canlandım.

"Bilmiyorum," diyorum ayaklarını ovarken, küvette benim de aynı şeyi yaptığım o geceyi düşünerek. "Bunun beni kızdırması gerekiyormuş gibi hissediyorum ama kızdırmıyor."

"Oh," diye fısıldıyor, sesi sonunda kesiliyor. "Her neyse. Bitti ve yarın yeni bir hikaye olacak."

Ve düeti bitirdikten sonra gidecek, farkındayım. Bir bahane yaratmadığım sürece onu görmeye devam etmek için bir bahanem olmayacak.

"En azından sana evlenme teklif ettiğimi ve Vegas'a kaçmamızı önerdiğimi duymadılar."

Gülüyor, başını geriye atıyor ve tekrar tavana bakıyor. "Tanrım, hayal edebiliyor musun? Eğer böyle bir şey yapsaydım annem mezarında ters dönerdi."

"Size kişisel bir soru sorabilir miyim?"

Gülüyor, başını sallıyor. "Ne zamandan beri sorup soramayacağını soruyorsun?" "Şey," diye kestirip atıyorum. "Bu seferki daha kişisel."

"Hayatım hakkında çoğu insandan daha fazla şey bildiğin için bundan şüpheliyim, ama elbette, devam et. Ben utangaç bir kız değilim, değil mi?"

Hayır, sanırım değil. Özel, evet, ama utangaç? O kadar da değil. "Annen nasıl öldü?"

Gülümsemesi biraz azalıyor ama sanki can simidiymiş gibi ona tutunuyor. "Meme kanseriydi. Teşhis konulduğunda zaten dördüncü evredeydi. Ameliyat ve kemoterapi yaptılar ama yapılacak pek bir şey yoktu. Kemiklerine ve beynine çoktan metastaz yapmıştı."

"Tanrım," diye tısladım, sorduğum için kendimi kötü hissediyordum. "Özür dilerim güzelim. Oraya gitmemeliydim."

Naomi bir omzunu silkiyor. "Hayat bu ve sorduğuna sevindim. Şu ana kadar olduğu gibi açık ve özgürce konuşabiliyor olmamız oldukça şaşırtıcı. Peki ya ailen? Annene ne olduğundan bahsettin. Hâlâ bir baban var mı?"

"Evet. Jas ve ben çocukken babam iyi bir kadınla yeniden evlendi. Şimdi emekli oldular, Palm Desert'ta yaşıyorlar. Onları çok fazla görmüyoruz."

"Bu sabah buraya geldiğimde şarkıyı çaldım. Dün uğraştığımız bazı sözleri hatırlamaya çalıştım."

Güzel konu değiştirici. "Buraya ne zaman geldin?"

"Yediden beri buradayım. Erken kalkarım ve okyanus sörf için çok sakindi. Üstünden geçmek ister misin?"

"Ayaklarını kucağımdan çekmem gerekiyor mu?"

"Yaptığın şey cennet olsa da maalesef yapıyorsun."

Ayaklarını kaydırarak ayağa kalkmasına yardım ediyorum ve zaten bir gitar ve piyanonun beklediği ses kabinine doğru yürüyoruz. Piyanonun arkasına oturdu.

Piyano ve içgüdüsel olarak akustiği elime alıyorum, birkaç akort tıngırdatırken onu akort ediyorum.

Tuşların üzerinde oynamaya başlıyor, Time Surrender çalıyor ve ben yaptığım işi durdurup ona bakıyorum. "Notalara bakmana gerek yok mu?"

Başını sallıyor ve ben buna hayret etmekten kendimi alamıyorum. Bir şarkıyı kulaktan çalabildiğini fark etmeye başlıyorum ve onu delicesine kıskanıyorum. Bir tür müzik dehası olmalı ya da fotoğrafik bir hafızası var çünkü bir şeyi sadece bir kez duyduktan sonra anlıyor. Wildfire'da bunu başardı ve şu anda çalmayı seçtiği şarkı bu olmadığı için minnettarım.

Naomi pozisyonunu ayarlıyor, akıcı ve zarif bir şekilde çalıyor. Bu enstrümanı iyi biliyor. Şarkının notalarını çıkarırken başım dönmeye başlıyor. Jasper'dan farklı çalıyor. O tamamen güçlü. Piyanoyu bile o kontrol ediyor.

Naomi onu bir sevgili gibi oynuyor. Aralarındaki bağ simbiyotikmiş gibi. İkisi de diğerinden daha fazlasını almıyor.

Hangisinin daha iyi olduğunu bile söyleyemiyorum, sadece farklılar ve tüm bunların bir hata olup olmadığını merak ediyorum. Biz sert bir grup değiliz. Yumuşak da değiliz, hard rock ya da metalden çok uzağız. Ama Jasper bize her zaman belli bir sınır getiriyor. Onun olayı bu.

Peki ya şimdi? Şimdi, bilmiyorum.

"Merak etme," diyor, gözleri tuşlara sabitlenmiş bir halde. "Senin şarkını bu şekilde çalmayacağım. Düet için istediğin buysa, Jasper'ın yaptığı gibi çalabilirim. Sadece takılıyorum."

Ona göz kırpıyorum. Az önce aklımdan geçenleri okudu ama sesimi yükseltmememe gerek kalmadan beni anlamasına sevindim. Naomi beklenmedik biri. Pek çok açıdan.

Sanatçıların kendini beğenmişlik kültürünü bilecek kadar uzun süredir bu dünyadayım. İyi şarkı söyleyebildikleri ya da bir enstrüman çalabildikleri, ünlü sayıldıkları ya da çok paraları olduğu için dünyanın onlara boyun eğmesi gerektiğini düşünüyorlar.

Açıkçası Naomi'nin de farklı olmayacağını düşünmüştüm.

O her zaman az önce bahsettiğim şeylerin tam tanımını olmuştur.

Ama tatlı, sessiz, ayakları yere basan ve inanılmaz derecede alçakgönüllü biri. Onda böyle bir şey var. Doğal bir çekicilik. *Bu* açıklanamaz faktör. Görünüşünün ya da yeteneğinin ötesinde bir şey.

Ateş gibi ve odadaki tüm oksijen ona akın ediyor. Kaynağa mümkün olduğunca yakın olmak için çaresiz. Bu konuda farklı olmadığımı anlamaya başlıyorum.

Henry dün gece Naomi ile yollarımız ayrıldıktan sonra eve dönerken onunla konuştuğumda onun büyüleyici olduğunu söyledi.

Ve bence bu onu tanımlamak için mükemmel bir kelime olabilir.

O burada oturmuş, benim yazdığım bir şarkıyı çalarken, yabancı kelimeler zihnimin ön saflarında kendilerini buluyorlar.

Daha fazlasını istiyorum.

Ve profesyonel olmak, mesafemi korumak ya da onun yasak olmasıyla ilgili düşündüğüm her şey birden buharlaşıyor. Başından beri orada olduklarından emin değilim.

Akustiği bırakıyorum, odayı geçiyorum, bankta onun yanına kayıyorum, yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve onu öpüyorum. Vücudu sarsılıyor, piyanodan sert bir ses çıkıyor ve nefes nefese içime giriyor. Zaman kaybetmiyorum, dilim ağzının içine giriyor, sahiplenici bir şekilde onunkinin üzerinde geziniyor. Masaj yapıyor. İkna ediyorum. *Sahipleniyorum.*

Tadı tarçın, kahve ve şeker gibi. Tatlı ve baharatlı ve o kadar lezzetli ki ona doğru inlemekten kendimi alamıyorum, daha fazlası için o kadar açım ki başım dönüyor. Parmaklarım saçlarında geziniyor, onu eğerken başının arkasını kavriyor, bağlantıyı derinleştiriyor ve ondan alabildiğim kadarını, daha fazlasını, daha fazlasını alıyorum.

Boğazının arkasından yumuşak bir mırıltı çıkarmadan ve bana doğru eğilip beni öpmeden önce uzun süre hareketsiz, tahta gibi ve sinirli durdu

eşit bir şevkle karşılık veriyor. Elleri pazularımı kavriyor, dudaklarımız yumuşak ve ıslak, ama uzun zamandır unutulmuş uyuyan bir canavarı uyandıran şiddetli bir tutkuyla birlikte hareket ederken sıkıca tutuyor.

Bunu yavaşlatmak yok.

Ağırdan almak yok.

Ağzım onunkine değdiği anda sanki vücudumun içinde bir dizi el bombası patladı. Patladım ve artık bu kadına olan ihtiyacımı durdurmanın hiçbir yolu yok.

Vücudunu kaydırarak bana doğru yaklaşıyor, elleri yavaşça kollarımdan yukarı tırmanırken, enseme gıdıklıyor ve saçlarımı kazıyor. Dişlerim alt dudağına batıyor, onu ağzımın içine çekiyorum ve sonra nefes nefese ona karşı sarhoş bir aptal gibi gülümsüyorum.

"O da neydi?" diye soruyor nefes nefese, göğsünden şaşkın bir kahkaha kaçıyor.

Bir an için gözlerimi kapatıp kendimi dizginlemeye çalışırken alnım onunkine düşüyor.

Bu imkânsız bir şey ve göğsümün yıllardır hiç olmadığı kadar titremesine neden oluyor.

Gözlerimi açıyorum ve onunkileri buluyorum, birkaç santim ötede. Artık geri dönmek için çok geç. Onun yerine sırtıyorum. Onu tekrar öpüyorum. Ve "Umarım birçoğunun ilki olur." diyorum.

On Dokuzuncu Bölüm

Naomi

Tam zamanında içeri girdim ve Hollywood'un gözde restoranına baktım. Şık mavi ışıklandırma ve taze modern dekor. Ama asıl dikkatimi çeken odanın ortasında büyüyen büyük ağaç oluyor. Binlerce minik parıldayan ışıkla sarılmış ve bir anlığına beni esir alıyor, bakışlarımı ayıramıyorum.

Uğultulu bir gürültü ve neşeli kahkahalar kulaklarımı dolduruyor ve çok fazla bakmama gerek kalmadan yarım düzine ünlüyü fark ettim bile. Tipik olarak, burası benim tarzım bir yer değil. Birincisi, burası bir biftek restoranı ve biftek en sevdiğim yemek olmaktan çok uzak.

Ama beni en çok rahatsız eden şey, görülmek ve görülmek atmosferi.

Ev sahibi beni kalabalık birinci kattan geçirip merdivenlerden yukarı çıkarıyor. Restoranın arka tarafına, Santa Monica Bulvarı'nın hareketli caddesine bakan pencereleri çevreleyen bir dizi kabine doğru onu takip ediyorum. Geçirdiğim son iki haftayı düşünürken kendi kendime gülümsüyorum.

Gus. Çünkü öpücüğü çok beklenmedikti.

Şaşırtıcı ve beklenmedik.

O ilk seferden sonra beni bir daha öpmedi ve bundan hayal kırıklığına uğrayıp uğramadığımdan emin değilim. Olsa olsa rahatlamış olmalıyım ama bu duyguyu zorluyorum. Gus'ı öpmek bir mayın tarlasına körlemesine girmek gibi olsa bile.

Tek bir yanlış adımda her şey yüzüme patlıyor.

Gus bir ilişki istemiyor. Benimle çıkmak istemiyor. Sadece seks istiyor.

Onun için tek gecelik bir ilişki olma düşüncesi midemi bulandırıyor. Bu daha önce yaptığım bir şey değil. Ve bunu yapabilecek biri olduğumu sanmıyorum. Muhtemelen sadece bir erkekle seks yaptığım ve o da sevdiğim bir erkek olduğu içindir. İki yıllık bir kuraklık dönemi, bana bakan her erkeğin üzerine atlamak için daha endişeli olmamı sağlamalıydı, ama yapamıyorum.

Gus kendini oyuncu ilan etmişti ve sırf bu yüzden bana dokunmasına asla izin vermemeliydim.

Ama onunla ne kadar çok vakit geçirirsem, bu bariyeri korumak o kadar zorlaşıyor. Kendimi ona kaptırmamak için.

Çünkü Gus'a çok kolay aşık olabilirim.

Ve başka birine aşık olan, sizinle daha fazlasını istemediği konusunda açık ve dürüst olan birine aşık olmak, bir kadının alabileceği duygusal intihara en yakın şeydir.

Özellikle de bugün ondan hiç haber alamadığımdan beri.

Zihinsel olarak kendimi silkeliyorum. Bir öpücük hiçbir şey ifade etmez. Bir zayıflık anıydı. Bir hataydı. Eğer bu lanet şarkının yazımı ve prodüksiyonu ne kadar sürerse sürsün bunu başaracaksam, şu andan itibaren kendimi ondan korumam gerekiyor.

"Bu taraftan," diyor ev sahibi sıcak bir gülümsemeyle. "Casper LaCroix çok özel bir masa ayırttı."

İçten içe gözlerimi deviriyorum. Tabii ki öyle yaptı. Çünkü Casper LaCroix hiçbir şeyi yarım yamalak yapmaz.

"Kulağa harika geliyor," diye mırıldanıyorum ama ev sahibi yerime oturabilmem için kenara çekildiği anda nefesim kesiliyor, yanaklarımdaki renk akarken ve dizlerim bükülmeye başlarken vücudum ani bir bulantı patlamasıyla dalgalanıyor. Ben yaklaşırken Casper da Florian gibi başını kaldırıyor ve ikisi de gülümsüyor. Saniyeler boyunca şaşkın şaşkın bakıyorum, neler olduğunu anlamaya çalışırken zihnim allak bullak oluyor.

Florian'ın bakışları benimkilere yapışmış. Ağırlığını ve umudunu hissedebiliyorum ama onu tanıyamıyorum bile.

Gözlerim kaynar sıcak gözyaşlarıyla yanıyor, hemen y u t k u n u y o r u m .
Öfke içimde alevleniyor, yakıcı ve elektrikli.

Casper bunu bana nasıl yapar? Bana nasıl böyle bir tuzak kurabilir?

Hem de böyle halka açık bir yerde?

Aynı şeyleri ilk defa düşünmüyorum.

Florian'ı son gördüğüm anın görüntüleri, kötü bir filmin yanlış kurgusu gibi kafamda uçuşuyor.

Midem, sakinleştirmek için elimi üzerine koymak zorunda kaldığım noktaya kadar gergin bir şekilde çalkalanıyor. Yavaşça okşuyorum, bir, iki kez, kalbim göğsümde acıyla sıkışırken gözyaşlarım gözlerimi ıslatmakla tehdit ediyor. Bunu bana nasıl yapabildi? Bana nasıl bu şekilde davranabilirdi? Hem de böyle halka açık bir yerde? Beni hiç mi sevmiyordu? Birlikte yaşadığımız her şey bir yalan mıydı?

Acıma dolu gözlerini hissedebiliyorum. Hepsinin. Nefis skandal dedikodularıyla dolu fısıltılarını buz gibi bir esinti gibi ensemde hissedebiliyorum. Kendimi gülünç ve zavallı hissetmemi sağlamayı amaçlayan küçümseyici gülümsemelerini.

Ama ben hiçbirini kabul etmiyorum.

Herkesi, medyayı, seyircileri -iş arkadaşlarımı, bu olana kadar dostum dediğim insanları- ama en çok da Florian'ı, üç koltuk ötede oturan, sarışını koluna dolamış, yeni bir köpek yavrusuymuş gibi göğsünü okşayan adamı görmezden geldim.

Bozulmamış kırmızı dudaklarıma zorla yapıştırılmış yarım bir gülümsemeyle metanetime korudum. Elbisem göz kamaştırıcı ve saçlarım da fena değil. Ama kimseyi kandırmadığımdan emin olduğum dış görünüşüme rağmen, kendimi berbat hissediyorum. Kalbim kırılmış, unutulmuş, bir kenara atılmış, hiçbir şeye benzemeyen, berbat. Şu anda ailemi çok daha fazla özliyorum.

Arkamı kollayacaklardı. Sarsılmaz bir destek ve koşulsuz bir sevgiyle yanımda olacaklardı. Ve Tanrım, şu anda bu iki şeye çok ihtiyacım var.

Cameron Crowly diğer adayların sanatçı ve şarkı isimlerini sıralarken koltuğumda kayarak bekliyorum ve Pieces of Truth için Naomi Kent ve Florian Heart dediklerinde, o gözlerin şimdi parladığını ve kameraların doğrudan bana çevrildiğini bilerek biraz daha parlak gülümsüyorum.

Ayrılık haberimiz dünyayı kasıp kavurdu. Sanki özel hayatım sadece başkalarını eğlendirmek için varmış gibi her magazin gazetesine sıçradı ve her haber kanalında tartışıldı. Spekülasyonlar aldı başını gitti ve Florian bir erkek, ben de bu sektörde bir kadın olduğum için, ben paramparça edilirken o saygı gördü.

"Ve yılın şarkısı ödülünü kazanan..." Lütfen, sevgili Tanrım, eğer beni seviyorsan, bunun biz olmamıza izin verme. "Naomi Kent ve Florian Heart, Gerçeğin Parçaları için."

Kalabalık, sanatçılar bu ödülü kazandığında genellikle yaptıkları gibi hemen alkışa boğulmuyor. Bunun yerine, mırıldanıyor, soluk soluğa kalıyor, dramın ortaya çıkışını izlemek için çaresizce koltuklarının kenarında öne doğru eğiliyorlar.

Titrek bacaklarımın üzerinde ayağa kalkıyorum ve arkasında durduğumu bilerek sarışını iştahla öpen Florian'ın peşinden gidiyorum. İçim titriyor ve bir kez daha elim karnıma düşüyor. Artık bu adamın kim olduğunu bile bilmiyorum. Aşık olduğum adama hiç benzemiyor. O şarkıyı birlikte yazdığım adam gibi. Bu adam benim için bir yabancı ve odaklandığım şey de bu.

Başımı dik ve gözlerimi kuru tutarken bir ayağımı diğerinin önüne atmayı bu şekilde başarıyorum.

Florian sanki dünyanın kralıymış gibi sahneye doğru yürüyor ve mikrofona ulaştığı anda az da olsa alkışlar kesiliyor. Geri çekilip ondan uzaklaşıyorum, burada durmak zorunda kaldığım her saniye biraz daha ölüyorum.

"Vay canına," diye başlıyor Florian. "Bu çok büyük bir onur. Teşekkür ederim. Böyle harika grup arkadaşlarımız olmasaydı böyle inanılmaz bir şarkı yazmak mümkün olmazdı." Elini az önce boşalttığımız koltuklara doğru uzatıyor ve ben de uzanıp kafasının arkasına bir şaplak atmak istiyorum.

O piç bana teşekkür bile etmeyecek mi?

Yapımcıya, stüdyoya, Tanrı'ya, ailesine, herkese ve her şeye teşekkür ederek devam ediyor. Ben hariç.

Sonunda arkasını dönüyor, gözleri kendini beğenmiş sırtışların en kibirlisiyle benimkilerle buluşuyor. Gözleri dikkatlice karnıma düşüyor ve kendini beğenmiş sırtışların en kendini beğenmişi tam bir pislik sırtışına dönüşüyor. Sonra tekrar gözlerimi buluyor ve ne yapmak üzere olduğunu görebiliyorum.

Öldürücü vuruşu yapmak üzere.

Florian kameralara ve seyircilere dönerek, "Evet, sanırım teşekkür edilmeyi hak eden herkes bu kadar. İyi geceler!" El sallıyor ve ben önce bir adım sonra bir adım daha geriye sendeliyorum, ancak yetenek eskortu tarafından yakalanıyorum. Sahneden çıkarılırken kan kulaklarımda şiddetle dolaşıyor, Florian sanki orada değilmişim gibi yanımdan geçip gidiyor.

Ona uzanmak istiyorum. Onu sarsmak ve tokatlamak istiyorum. Beni dünyanın önünde bu şekilde küçük düşürdüğü için canını yakmak istiyorum. Çok fena. Çok müstehcen bir şekilde. Çok kavgacı bir şekilde. Beni reddetti, benimle alay etti, beni mahvetti ve şimdi-

"Gel otur Naomi," diye nazikçe teklifte bulunan Casper, beni kabus gibi hatıralarımdan koparıp, her ikisinin arasına sıkışmış boş sandalyeyi işaret etti

onlardan. Kendini savunmaya bile alışmıyor ya da Florian tesadüfen oradan geçiyordu ve ben de bize katılmasını istedim gibi saçma sapan bir bahane uydurmuyor.

Hayır, bu planlıydı, bir tuzaktı ve bu beni hasta ediyor.

Florian orada oturuyor, her zamanki gibi rahat, sandalyesinde arkasına yaslanmış ve takdir etmediğim bir gülümsemeyle beni izliyor. Piç kurusu beni selamlamak için ayağa bile kalkmıyor. Hayır, gözleri beni taramakla meşgul. Son iki yıl boyunca kaçırdığı her santimi kaplıyor. Karnımda duraklıyorlar ve ben neredeyse hırlıyorum. Ne olduğumu sanıyor, bir fil mi?

Üzgünüm bebeğim, o kadar kolay cevap alamayacaksın. "Lütfen oturur musun?" Casper tekrar dener.

Oturmak mı? Hayır, teşekkürler. Sanırım onun yerine kaçacağım.

Ama aklımın bir köşesinde kızgın ve öfkeli bir kız Florian'la yüzleşmemi istiyor. Beni mahvetmediğini bilmesini sağlamak için başka bir neden olmasa bile. Çok güçlü ve kendimden emin olduğumu ve ona son iki yıldır söylemek istediğim her şeyi söylemekten korkmadığımı.

Karnımda kaynayan öfke kabarcığı içime doğru yükseliyor.

Florian bunu bana yapmaya nasıl cüret eder? İki yıl hiçbir şey yapmadıktan sonra benden ne isteyebilir ki?

Ev sahibi şaşkın ve biraz rahatsız görünüyor, bu yüzden peçetemi kucağıma koyması ve menüyü bana gösterişli bir şekilde uzatması gibi görkemli bir ritüelden kaçınmak için menümü elinden kapıyorum. Zavallı adam hâlâ benim için sandalyemi çekmeye çalışıyor ama şu anda on yaşındayım ve kimsenin bana yardım etmesini istemiyorum. Florian'ın gözleri gergin, ben otururken bakışları hiç değişmiyor, ama onu tamamen görmezden geliyorum, bunun yerine beni sahte bahanelerle buraya çeken adama meydan okurcasına bakmayı seçiyorum.

Şaşırmamalıyım.

Bir zamanlar babamla yakınmış gibi davranmaktan hoşlansa da Casper'ın sadakati hiçbir zaman bana olmadı. Beni kızı gibi severdi.

"Nai," Florian adımı mırıldanıyor, akçaağaç şurubu gibi sesinden karanlık bir ton damlıyor. Uzun zamandır duymadığım bu ses içimi titretiyor. "Bize katılabildiğin için çok heyecanlıyım. Bunu ne kadar uzun zamandır beklediğimi tahmin bile edemezsin."

Öfkemi tekrar Casper'a yöneltmeden önce onun memnun sırıtışına hançerimi saplıyorum. Onunla uğraşmak daha kolay.

"Ben kalkıp gitmeden önce bunu açıklamak için iki dakikan var."

Casper, sanki burada öfkelenmeye hakkı olan kendisiymiş gibi bir nefes çekiyor. Florian sandalyesini masaya biraz daha yaklaştırıyor, benim öfke nöbetimin tadını çıkarıyor. Elini masanın üzerine, benden birkaç santim uzağa koyuyor ve bir parçam çatlıyor. Çatlaklar tam burada.

Bana ulaşmak mı istiyor? Bir şey mi başlatmak istiyor?

Bu savaşı, bu kavgayı iki yıldır kafamda kuruyorum. Onun hiçbir fikri yok. Hiçbir fikri yok.

Ben üzgün, kırılmış, yalnız bir kız olabilirim, ama benden bunun bir zerresini görürse lanetleneceğim.

"Bunun ne olduğunu biliyorsun, o yüzden şaşırılmış gibi davranmayı bırak. Flor, onunla kendi başına buluşmayı asla kabul etmeyeceğini bildiği için benden bu yemeği ayarlamamı istedi. Seninle konuşmak istiyor ve ben de onu evine gelmekten ya da stüdyoda seni takip etmekten vazgeçirdim. İşte buradayız." Casper elini odada gezdiriyor ve Florian'a dönüyor. "Bu her şeyi özetliyor mu?"

"Yani beni yapmak istemeyeceğimi bildiğin bir şeyden korumak yerine bana yalan mı söyledin? Zayıf arkadaşlığımızı bir silah olarak mı kullandın? *Bu* her şeyi özetliyor mu?" Cümlesini ona geri atarak soruyorum.

"Onunla konuşmalısın, Nai. Yapmak istediğin buysa defteri kapat, ama en azından onu dinle."

"Nesin sen, benim lanet terapistim mi? Bu kararı sen vermedin." Casper ayağa kalkmadan önce gözlerini bana dikti, orta düğmesini ilikledi.

takım elbise ceketinin düğmesi. Takım elbiseli bir rockçı. "İş görüşmesine mi gidiyorsun baba?" Elimi onun üzerinde bir aşağı bir yukarı salladım.

Casper benden çok daha yaşlı. Florian'dan da yaşlı. Ve bu ayrımı takdir etmediğini biliyorum. Hiç takdir etmedi.

"Sanırım burada işim resmen bitti. Flor, yarın görüşürüz. Nai, sana iyilik yaptığım gerçeğini unutmamaya çalış."

Ve sonra beni Florian Heart ile bir restoranda yalnız bırakıp gitti. Yalancı. Uyuşturucu bağımlısı. Güzel olan her şeyin kırılcısı.

Yirminci Bölüm

Naomi

Ben de ayağa kalkmak için hamle yapıyorum, ama Florian ön kolumu kavrayarak kaçışımı durduruyor. "Yapma," diye hırlıyorum, o da elini geri çekip ikisini de teslimiyetle havaya kaldırıyor, ama yüz ifadesi yalvarır gibi. Gergin. Korkmuş.

"Oturun lütfen. Sadece konuşmak istiyorum. Hepsi bu. Lütfen, Nai. Konuş benimle, beni dinle ve sonra gidebilirsin."

"Konuş."

"Önce sipariş verelim," diyor, gülümseyerek beni yatıştırmaya çalışıyor ve yanımda bir garsonun durduğunu fark ediyorum. Menüye bakıyorum ama bir şey göremiyorum. Florian sipariş veriyor ve bana ne getirdiği hakkında hiçbir fikrim yok. Umurumda da değil. Şu anda hiçbir şeye odaklanamıyorum.

Bunu bana yapmasından nefret ediyorum. Casper'ı dahil etmesinden nefret ediyorum. Bu kadar saf olmamdan nefret ediyorum.

"Sana sevdiğin ve adını telaffuz edemediğim kırmızı şarabı, ıstakoz çorbasını ve biftek yemediğin için kızarmış pirzolayı getirdim."

Gözlerim yavaşça onunkilere dikiliyor. Bu noktada ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum. Nasıl hiç zaman geçmemiş gibi davranabiliyor? Oteldeki o sahne gibi

hiç olmadı mı? Sanki onu Grammy'de hiç görmemişim gibi mi? Onu hiç aramamışım ya da milyonlarca mesaj atmamışım gibi mi?

Sanki ona o sesli mesajı hiç bırakmamışım gibi mi?

Burada oturuyor, tüm favorilerimi bildiği için yemeğimi sipariş ediyor, bir yandan da bana o kalp durduran gülümsemesiyle gülümsüyor. İçimi titretmekte asla başarısız olmayan gülümseme. Tüm doğru hareketleri biliyor. Her biri beni kendine bağlamak için tasarlanmış. Ona kalbimi verdiğimde bir çocuktum. O kırdığında bir kadındım.

Ama bu? Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü seninle konuşmam gerekiyor ve denesem de beni dinlemeyeceğini biliyorum. Casp'a kızma. Onu imkânsız bir duruma soktum."

Bunun üzerine alaycı bir ses çıkardım. "Ben onun yeğeniyim." Bana hep böyle seslenirdi. Babamla bu kadar yakındı. Bugüne kadar. Ta ki bunu bir kenara atıp Florian'ı seçene kadar. İçimden başımı sallıyorum. Her zaman Florian'ı bana tercih etti. Her zaman.

"O da seni seviyor. Ama bu onunla ilgili değil."

Florian öne doğru eğilirken iç çekip koltuğumda geriye yaslanıyorum, kolonyasının tanıdık kokusu kararlılığımı zayıflatıyor. Garson şarabımızı getirirken sessiz kalıyoruz ve ben Florian'ın seçimini onayladıktan ve o gittikten sonra büyük bir yudum alıyorum.

Florian'ın bardağı da doldu ve kaşlarımı anında çattım. "Sen bir pisliksin."

Başını sallıyor, elime uzanmaya çalışıyor ama o bana dokunamadan ben elini çekiyorum. "Yapma. Ben ayıgım. Yemin ederim, temizim."

Yine de bardağında alkol var. Kaşlarımı kaldırarak bakıyorum. "Alkol benim için hiçbir zaman zehir olmadı. Ya alırdım ya da bırakırdım."

"Saçmalık. İçiyorsan ayık değilsindir."

Homurdanıyor, kadehi itiyor ve bu sırada neredeyse hepsini beyaz çarşafların üzerine döküyor. "Aramızdaki sorun şarap değil."

Gerçek bu değil mi?

Masaya doğru eğilip gözlerimle onu kısıtıyorum. Eskiden böyle yapardık. Saplantılı bir çift gibi birbirlerinin gözlerine bakıyorlardı. Sanırım öyleydim.

"Bu hafif kalır. Aramızda o kadar çok sorun var ki nereden başlayacağımı bilemiyorum. Seni bir daha görmeden sonsuza dek yaşayabilirdim Florian, ama işte buradasın. Söyle bakalım, beni buraya getirecek kadar önemli olan şey neydi?"

Sessiz bir nefes üflüyor, elini siyah saçlarında gezdiriyor ve ben sinirlerinin üzerine tam oturmayan bir maske gibi yapıştığını görüyorum. "Özür dilerim Naomi." Uzanıp elimi tutuyor ve geri çekmeye çalıştığında elimi kendine yaklaştırıyor, yüz ifadesi çığ ve çaresiz. "Çok özür dilerim. Her şey için." Başımı sallıyorum ama neye, bilmiyorum. "Haklıydın. Bir sorunum vardı. Ciddi, tehlikeli ve büyük bir sorunum vardı ve yardıma ihtiyacım vardı." Ciğerlerime keskin bir hava dolduğunda gözlerim kapanıyor ama hemen ardından acı dolu bir rüzgârla geri çekiliyorum. "Her şeyi berbat ettim. Çok kötü batırdım. Seninle birlikte. Çocuklarla. Her şeyde, gerçekten. Ama hiçbir şeyden, o otel odasından ayrılmana izin verdiğim kadar pişman olmayacağım. Ya da Grammy'de sana davranış şeklimden. Ama en çok da-"

"Yapma bile," diyerek sözünü kestim.

Yanağında bir el hissediyorum, aktığını fark etmediğim gözyaşlarımı siliyor ama gözlerimi açmaya cesaret edemiyorum. Bir dakikaya ihtiyacım var.

Eskiden bu anı hayal ederdim.

Ayrıldıktan kısa bir süre sonra Florian'ın beni bulmaya geldiğini ve elleri ve dizleri üzerinde süründüğünü hayal ettim. Bana yalvardığını, bana aynen şu sözleri söylediğini hayal ederdim.

Ama hiç yapmadı.

Beni hiç aramadı.

İki yıl. Bu çok uzun bir süre gibi görünmeyebilir, ancak benim için, yaşadıklarım ve katlandıklarım için, bir ömür boyu.

Peki ya şimdi? Şimdi özrü hakkında ne hissettiğimi bilmiyorum. Herhangi bir *rahatlama* hissetmiyorum. Aksine, bu yüzden daha çok incindim. Başımı sallıyorum,

İçimdeki her şey kasılmaya, midemi bulandırmaya ve ciğerlerimi yakmaya başladığında daha fazla gözyaşı hissediyorum.

"Ben temizim. Gerçekten temizim. Altı aydır temizim."

Dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. Bu beni mutlu ediyor. Hâlâ kullandığını düşünmekten nefret ederdim. Bunca zamandır, bir otel tuvaletinde öldüğünü duymaktan korkuyordum. Damarından iğne çıkmış. Aynı babam gibi.

"Bana bak tatlım," diye fısıldıyor ve gözlerimi açtığımda tam karşımda duruyor. Kahverengi gözleri sevgi ve samimiyetle parlıyor. "Çok özür dilerim. Başka bir kelime bilmiyorum. Ama sen bana inanana kadar tekrar tekrar söylemeye devam edeceğim. Tanrım, Nai." Sertçe yutkunuyor.

"Umarım sana yaşattığım onca acı için beni affedebilirsin."

Acımın tanımını kavramaya bile başlayamaz. "Bunu hiç düşündün mü?"

Ne istediğimi biliyor. Yüzündeki beyazlık bana bunu söylüyor.

"Ondan kurtuldun mu? Sana bu şekilde davrandığım için seni suçlayamazdım."

Ondan kurtuldum mu? Bebeğimizden mi?

Yutkunmak için kendimi zorladığım safra boğazımın arkasına tırmanıyor. Gözlerim onunkileri delip geçiyor, acı içime sıcak bir hançer gibi saplanırken yumruklarımı sıkıyorum. "Hayır, seni orospu çocuğu. Ondan *kurtulmadım*."

Bir kez daha karnıma bakıyor ve bir nefes alıyor. "O zaman nerede?" Ve ses tonunda bir suçlama var. Olacağını bildiğim gibi.

"Yalan söylediğimi düşündün. Değil mi?" Duraksıyorum, ona bakıyorum, yalanlayamayacağını bildiğim halde yalanlamasını bekliyorum. "O gece Grammy'de yüzünde gördüm. Her şeyi benim uydurduğumu mu düşündün?"

Sinirli bir elini tekrar saçlarında gezdiriyor ve uzanıp suyundan bir yudum alıyor. Bardağı yere bırakıyor ve omuz silkiyor. "Çok aradın. Bir sürü mesaj attın-"

"Hiç geri dönmediğini."

"Asla geri dönmediğimi," diye kabul ediyor, başını mahcup bir şekilde sallayarak. "İlk başta beni geri getirmeye çalıştığını düşündüm. Sonra sesli mesajını dinledim. Bıraktığın tek mesajdı ve ben..." Boğazını temizliyor. "Ama o gece seni gördüğümde, dümdüz karnınla, ben sadece..."

"Tanrım, çok aptalsın."

"Gerçek miydi, Naomi? Eğer öyleyse, bana kurtulmadığını söylediğin bebeğimiz nerede?" diye fısıldıyor ve ben daha iki kere düşünmeden uzanıp ona bir tokat atıyorum. Tam buraya. Tam bu restoranın ortasında.

Sarsılıyor, ama bunun dışında, yanağı gözlerimin önünde kızarıırken bile tepki vermiyor. Delinmez bakışları hiç değişmiyor ve şu anda ondan nefret ediyorum.

Acıyan elimi tekrar masanın kenarına koyuyorum ve yüzüne birkaç santim yaklaşana kadar öne doğru eğiliyorum. Sonra iğneye gülümsüyorum. Kalbim gümbür gümbür atıyor, beklentiyle ağır ağır çarpıyor.

İki yıl, içinizi yakan bir şeyi söylemek için beklemek için uzun bir süre.

"Grammy ödüllерinin verildiğı o gece hamileydim. İki hafta sonra, gecenin bir yarısı yatağımda tek başıma karnımın sol tarafında şiddetli bir ağrıyla uyandım. Kadın doğum uzmanımı aradım ve ofisi acil servise gelmemi söyledi. Beni özel, özel girişten geçirdiler ve hemen bir odaya aldılar. Karnım yanıyordu, sol omzum ağrıyordu ve ultrason yaptılar.

"Rahmimde bebek yoktu. Dünyam bir kez daha başıma yıkılıyormuş gibi hissettim. Onu fallop tüpümde buldular - bir ektopik. Acil servis doktoru buna iyileşmesi mümkün olmayan bir gebelik dedi. Onlar bana düşük yapmamı sağlayacak ilaçlar verirken, doğal yollarla geçmesini umarak orada tek *başıma* oturdum."

Yüzü düşüyor, gözleri görmeden beyaz masaya bakıyor. Nefesi keskin bir soluk olarak çıkıyor, omuzları yükselip alçalıyor.

"Birkaç saat boyunca o yatakta oturdum, kanadım aktı, kramp girdi ve ağladım. Ama sonra kalp atışlarım hızlandı. Kan basıncım düştü ve acı?" Başımı sallayarak bir nefes verdim. "Beni aceleyle ameliyathaneye götürdüler ve bebeğimizle birlikte sol tüpümü de aldılar. Çocukken apandisitimi aldırduğım için bir daha doğal yollardan gebe kalamayabileceğimi söylediler ve doktor bu süreçte sağ yumurtalığım ve tüpüme bir şey yaptı.

"Bebeğimizi kaybettim ve o hastane odasında tek *başım*a oturdum. Bu kaybın yasını tek *başım*a *tuttum*. O odadan seni aramaya bile çalıştım ama telefonu hiç açmadın. Ameliyattan sonra beni eve götürmek için taksi çağırmak zorunda kaldılar çünkü yanımda kimse yoktu." Derin bir nefes çekiyorum ve yumruğumu omzuna vuruyorum, onu hayal aleminden uyandırıyorum ve başını kaldırmaya zorluyorum, cam gibi gözleri benimkilere kilitleniyor. "Düşünebiliyor musun? Tüm bunları tek başına yaşadığını. Bebeğinizi, fallop tüpünüzü, gelecekteki bebekler için potansiyel şansınızı kaybetmek. Tek *başına*!" Yarı bağıriyorum, sesim tiz çıkıyor. "Yani, siktir git! Beni sorgulamaya hakkın olduğunu mu sanıyorsun?" Omzunu tekrar yumrukladım. "Seni aradığım ve hiç cevap vermediğin o bebeğin gerçek olup olmadığını sormaya?" Aslında yapmak istediğim şey onu boğmakken bir yumruk daha. Yüzünün tam ortasına gelene kadar eğiliyorum, kırık bakışlarını hapsediyorum, böylece beni görmekten, beni duymaktan başka çaresi kalmıyor. "Umurunda bile değildi. Benim yerime uyuşturucuyu seçtin. Beni herkesin önünde küçük düşürdün. Sana hiçbir açıklama borçlu değilim. Ama evet, seni duygusuz piç, o bebek gerçek olmayana kadar gerçektir. O kadar da umurunda değildi."

Konuşmamın sonu bu. Ve söylemeliyim ki, konuşmamı tam olarak Planlamıştım. Onu affetmiyorum. Temiz olduğu için mutluyum ve özrünü takdir ediyorum ama verdiği zarar uzun süreli. *Affedilemez*. Bir konuşmayla mazur görülebilecek türden bir şey değil.

Florian'ın yüzü ellerinin arasına düşüyor, vücudu titremeye başlıyor ve ben umursamamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Bu adamı evrenimmiş gibi seven inatçı, dirençli yanımı görmezden gelmek için. Başka tarafa bakıyorum. Aşağı bakıyorum

sokakta. Onun acısından başka milyonlarca şey düşünüyorum. Bırak ağlasın, diyorum kendime. Bunu hissetmeyi hak ediyor. Ben yıllarca ağladım.

"Naomi-"

Bana asla Naomi demez. Her zaman Nai.

Başımı sallıyorum, kendi gözyaşlarımı yutuyorum. Daha iyi hissetmiyorum ve bunu anlamıyorum.

"Tatlım. Siktir. Ben sadece-" Eli kolumu kavıyor ve beni sokaktan uzaklaşıp ona dönmeye zorlayacak kadar sıkıyor, ancak bu gerçekten yapmak istediğim son şey. "Bilmiyordum. Düşündüm ki-"

Kan çanağına dönmüş gözlerini kaldırıyor ve ben de öldürmek için saldırıyorum. "Yalancı, çıkarıcı bir kaltak olduğumu mu sandın? Sikini soktuğun diğer kızlar gibi olduğumu mu sandın? Evet. Biliyorum. Biliyorum. Mesaj alındı."

Başını kararlılıkla sallıyor ve Los Angeles'taki bu ünlülerle dolu, züppe, lüks restoranın ortasında sandalyesinden yuvarlanıyor. İnsanların izlediğini biliyorum. Ama umurumda değil, o da öyle görünmüyor. Dizlerinin üzerine çöküyor, sandalyemi çeviriyor ve karşıma geçip bana bakana kadar beni döndürüyor ve ben paramparça oluyorum.

"Yapamazsın..." Bir baş sallaması daha. Elleri yüzümü kavıyor, beni şefkatle tutuyor ve ben durduramadan bir damla gözyaşı akıyor. "Ben..." Sert bir nefes. "Bilmiyordum. Yemin ederim bilmiyordum. Bakmadın... Grammy'deki o kadın mı? Bir öpücük dışında ona hiç dokunmadım. Hiçbirine dokunmadım. Seni incitmeye çalışıyordum, evet, ama hiçbiri gerçek değildi. Ve çok özür dilerim. Tanrım, Nai. Sana tüm bunları yaptığım için inanılmaz derecede üzgünüm. Bebeğimizi o şekilde kaybettiğin için. Seni hiç geri aramadığım için. Seni tekrar tekrar incittiğim için."

Onu üzerimden itiyorum ve o da geri çekiliyor, etrafındaki meraklı gözlere hızlıca bakıyor ve sonra sandalyesine geri dönüyor, yüzünü siliyor ve suyundan biraz daha yudumluyor. Dick.

"Bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor?" "Hayır. Ben sadece-"

"Hayır," diye araya giriyorum o devam edemedi. "Beni geri aramadın. Bana sesli mesajla hamile olduğumu söyledin, sonra da hamile olduğumu bile bile Grammy'ye başka bir kadın getirdin. Göbeğime şaka yapar gibi baktın. Sanki *ben bir şakaymışım gibi* tüm dünyanın önünde beni aptal yerine koydun."

"Naomi. Hayır..." Uzanarak elimi kavırıyor ve çarpan kalbinin üzerinden göğsüne doğru çekiyor. "Seni seviyorum. Seni sonsuza dek sevdim. Lütfen," diye yalvarıyor, sesi titriyor. "Çok özür dilerim. Bilmiyordum. Yemin ederim bilmiyordum. Uyuşturucular yüzünden. Her şeyi zehirlediler. Aklımı. Kalbimi. Ruhumu. Onların içinde kaybolmuştum. Çok kör ve aptaldım. Tanrım, Naomi. Tek bildiğim seni sevdiğim. Seni seviyorum. Seni seviyorum."

"Senden nefret ediyorum," diye alay ediyorum.

Yüzü buruşuyor ama çabucak toparlanıyor, ifadesi kendini beğenmiş ve rahatsız edici bir şekilde kendinden emin bir hal alıyor. "Sevmiyorsun. Beni çok seviyorsun. Her zaman sevdin. Hata yaptığımı biliyorum." Bu kelimeyi bile söyleyemiyorum. Dalga mı geçiyor benimle? *Hata mı?* "Seninle yeniden başlamak istiyorum."

"Florian-"

"Sadece beni dinle," diye umutsuzca bağırıyor ama garson gelip ekmeği, benim çorba kâsemi ve Florian'ın istiridyelerini getiriyor ve cidden, yemek kimin umurunda? Hiç iştahım yok. Bu ağır, kremalı çorbanın görüntüsü bile midemi bulandırıyor. Bunun yerine şarabımdan bir yudum alıyorum, muhtemelen aptalca ama iyi geliyor ve midemi yatıştırıyor gibi görünüyor.

Ve garip bir şekilde, düşüncelerim

Gus'a kayıyor. En sevdiği an hakkında.

Florian'a kıyasla nasıl bir adam olduğunu düşünüyorum. Gus'ın Adalyn'e nasıl davrandığını düşünüyorum. Bana karşı ne kadar hassas ve yumuşak olduğunu. Beni nasıl dinlediğini. Beni duyuyor ve asla yargılamıyor. Ortak kalp acımıza rağmen son birkaç haftadır onunla ne kadar eğlendiğimizi. Bugün beni aramadığını ve onu istediğimi düşündüğüm şekilde beni istemediğini.

Ancak, son kısım, aslında odaklandığım şey değil.

Ben onun Viola'sı olsaydım ve o da benim Gus'ım olsaydı... Florian'ın verdiğiinden çok daha farklı bir tepki verirdi. Ben onun Viola'sı olsaydım... onu arasaydım, beni geri arar ve hamile olduğumu ona şahsen söyleme fırsatını bana tanırdı. Ve o ameliyata asla tek başıma girmezdim. Gus dürüst ve korumacı ve her gözeneğinden kan akacak kadar çok önemsiyor.

Ama ben Gus değilim.

Florian'la sıkışıp kaldığım şu ana rağmen bir yanımda bunun için yanıp tutuşuyor. Bu kadar sevmek, imrenilmek ve tapılmak. Tanrım, neden beni öpmek zorundaydı ki?

"Birlikte zaman geçirmemizi istiyorum." Florian'ın sesi beni o ana geri döndürüyor. "Özel bir yere gidelim. Birbirimizi yeniden tanıyalım."

Alaycı bir kahkaha attım. "Hayır. Bunu yapamam. İstesem bile, ki istemediğimden eminim, çalışıyorum."

Florian umursamaz bir tavırla omuz silkiyor. "Lyric, Gus Diamond'a başka bir düet partneri bulabilir," diyor küçümseyerek ve bu beni çok kızdırıyor.

"Düetten haberin var mı?"

"Elbette, biliyorum."

"Bir söz verdim. Albümde ben de varım. Ben o kişiyim."

"Gus Diamond ile demek istiyorsun."

Ah. Şimdi ona ulaşıyoruz. Neden aniden ortaya çıktı. "Evet." Ama bu biraz yalan oldu. Umurumda olmalı. Ne de olsa ben Florian değilim. Ama umurumda değil, çünkü onun incinmesini istemem umurumda değil.

Florian öfkeyle sandalyesinde arkasına yaslanır ve sanki o piç hak etmiş gibi boğazından aşağı bir istiridye atar. "Yani şimdi onunla mısın? Şu Gus denen adamla mı?"

Gus ve grubu şu anda Crawl By Night'ın iki katı.

Kayıtsızca omuz silkiyor, kaşığı koyu pembe çorbanın içinde karıştırıyorum. Bırakalım bundan istediği sonucu çıkarsın. Yalancı, *yalancı*.

Ateş, içimdeki bilinç azarlıyor. Boş ver onu. Bırak Florian güveçte pişirsin.

"O seni sevmiyor. O kadını seviyor. Yengesini ya da her neyse. Her şey magazin gazetelerindeydi. Yoksa unuttun mu?"

Hayır, kesinlikle unutmadım.

"Seninle bir yere gitmek istemememin tek nedeni düet değil. Bana yaptıklarını tek bir kelimeyle silip atamazsın. Temiz olduğun için çok mutluyum, Flor. Çok sevindim. Ama bu seninle tekrar denemek istediğim anlamına gelmiyor. İstemiyorum. Asla da denemeyeceğim."

Florian başını sallar. "Sana daha önce gelmek istedim. Rehabilitasyondan çıkar çıkmaz sana doğru yola çıktım. Ama hem Casper hem de sponsorum seni geri kazanmaya çalışmadan önce ayık kalmam için biraz daha zaman vermem konusunda beni ikna etti. Lyric'e ne zaman seni sorsam, hayatında ciddi biri olmadığını söylüyordu."

Lyric'le benim hakkımda konuşmasından nefret ediyorum. Gerçeği söylemesinden. "Yani Casper sana Gus Diamond'ın benim evimde olduğunu söyledi, sen de onunla çekilmiş fotoğraflarımı gördün ve beni geri kazanabileceğini mi düşündün?"

"Onun gibi bir şey." En azından bunu itiraf etti. "Nai, bu şarkıyı o adamlarla yapmak için çok büyüksün. Benimle geri geleceksin. Yine birlikte müzik yapacağız. Gus senin için iyi değil. Ben iyiyim. Seni tanıyorum. Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum."

Öfke derimi diken diken ediyor. Florian'la on yedi yaşımdayken tanıştım. Çocuktum. Sadece bu da değil, herkesin bana ne yapacağımı söylemesine de alışmıştım. Tüm hayatım benim için yönlendirilmişti. Bu işe ilk başladığım on dört yaşımdan beri hep böyle olmuştu. Bu yüzden, ailem öldükten sonra Florian bu düzeni devam ettirdiğinde, bu bana doğal geldi.

Ama şimdi? Artık bir yetişkinim.

Neredeyse iki yıldır kendi kararlarını veren yetişkin bir kadın.

"Seninle ilgileneceğim."

"Ben hazırım, teşekkürler. Artık benimle ilgilenmene ihtiyacım yok."

Garson başlangıçlarımızı getiriyor ve bir kez daha sessizliğe gömülüyoruz. Gitmeliyim. Hâlâ burada olmamalıyım. "Beni hâlâ seviyor musun?" diye sorduğunda gitmek için yer değiştirdim.

Kahretsin. Bu sorudan nefret ediyorum. Böyle doğrudan bir soruya cevap vermenin kolay olacağını düşünürsünüz ama öyle değil. Grinin tonları içinde çürüyor. "Evet. Bir parçam seni her zaman sevecek." Bu cevap diğer her şeyi silip süpürmüş gibi gülümsüyor. "Ama artık farklı. Ben farklıyım."

"Bu benim için değil. Yıllar önce seni gördüğüm an, benim için doğru kişi olduğunu anlamıştım. Sadece on yedi yaşındaydın ama tek gördüğüm sendin. Hâlâ öylesin, Nai. Sen benim için osun," diye tekrarlıyor yakıcı bir vahşilikle. "Eğer gerçekten istediğin buysa, gidip bu düeti yapabilirsin. Ama bir an bile benden kurtulduğunu düşünme. Seni arayacağım. Seninle konuşacağım. Zihnini dolduracağım, böylece orada sadece ben var olacağım. Ve sen farkına bile varmadan, tekrar benim olacaksın. Ve Gus Diamond geçmişte kalacak."

Bölüm Yirmi Bir

Gus

Yataktan fırladım ve evimin yanından sahile doğru inen koşu yoluna çıktım. Her zamankinden daha erken kalktım ve dışarı çıktım. Stüdyoya girmek için can atıyorum çünkü Naomi'nin erken gelmeyi sevdiğini biliyorum.

Onu görmek için ölüyorum.

Onu düşünmeyi bırakmadım. Her şeyi kafamda canlandırıyorum. Senaryoları, argümanları ve gerekçeleri haritalandırıyorum ve... Onu öptüm... ve ben... evet, düşüncelerimi tüketiyor.

Ona mesaj atmadım. Onu aramadım. Eşyaları üzerinde çalışması için ona alan verdim. Aklındakileri çözmesi için.

Doğrusu, benim de kendiminkini bulmak için o alana ihtiyacım vardı. Ne aradığımı düşünmek için. Mesafemi koruyacağımı söylemiştim. Her şeyi profesyonelce halledecektim ve bunu yapmadım. Bir kere bile. Bir saniye bile.

Onu gördüm ve benim için her şey bitmiş gibiydi.

Ama ikimiz de incindik, o benden daha çok.

Kalplerimiz ve zihinlerimiz o kadar uzun süredir başkaları tarafından tüketildi ki, bunun nerede bitip nerede başladığını bulmak zor. Yapmak istediğim son şey onu daha fazla incitmek.

Ve bunu nasıl yapmayacağımdan emin değilim.

Naomi her şeyi hak ediyor. Bunu yapabilir miyim? Ona her şeyi verebilir miyim? Dürüst olmak gerekirse emin değilim ve bu çekince beni uzak tutan şey. Sorun o değil. O muhteşem. Yoluma çıkan diğer her şey.

Viola ile Jasper'ın düğünündeki o an zihnimde tekrar tekrar çalıyor. Sözleri aklımdan çıkmıyor... kurtulamadığınız bir şarkı gibi kafamın içinde dönüp duruyor.

"Seni seviyorum, Gus."

Gülümsüyorum, gelinini yanağından öpebilmek için kardeşimden uzaklaşıyorum. "Seni seviyorum Vi. Her zaman."

Geri çekilip gözlerimle buluşuyor, eli çenemi kavrayana kadar başımın üzerinde kayıyor. "Hayır, Gus. Yapmayacaksın," diyor basitçe, ama sesindeki inanç beni kısa kesiyor. "Düşündüğün gibi değil. Beni artık o şekilde sevmiyorsun. Kalbine gerçekten sahip olacak kadın seni düğüm düğüm bağlayacak." Gözlerini deviriyor. "Seni tanıyorum, muhtemelen hem gerçek hem de mecazi anlamda." Beni zorladığı ciddi ruh haline ve tonuna rağmen sırıtiyorum. "Bu kadın seni tüketecek. Uğruna her şeyle ve herkesle savaşacağın kişi o olacak. Bu ben değilim bebeğim. Hiçbir zaman da olmadı."

Naomi'nin o kişi olup olmadığını söylemek için henüz çok erken. Ama Viola haklıydı. Onun için hiçbir zaman her şeyle ve herkesle savaşmadım.

Ben de dahil.

Az önce Naomi'nin düşüncelerimi tükettiğini söylemedim mi? Tanrım, özel bir seviyede sikilmiş olabilirim ve bu konuda ne yapacağımı ya da nasıl durduracağımı bilmiyorum.

Venice Plajı çılgın bir bölgedir. Plaj her zaman kaslarını sergileyen vücut geliştiriciler ve haltercilerle doludur. Turistler, satıcılar ve sokak sanatçıları genellikle her yerdedir. Ama bu erken saatte ortalıkta kimse yok. Güneş doğuda gökyüzünü daha yeni yeni yarmaya başlıyor. Egzersiz alanını buluyorum ve genelde yaptığım gibi buraya geri dönmek yerine,

Barfiks çekmeye başladım. Nedenini bile söyleyemiyorum, içimde yanan çok fazla sinir enerjisi dışında.

Huzursuzum. Huzursuz.

Ve bu özellikle aşına olduğum bir duygu değil.

Hayatımda ilk defa bir şeylerin farklı olmasını istiyorum. Nasıl olduğundan bile emin değilim ama işte burada.

Pasifik'ten esen serin rüzgâr nemli yüzümü ve saçlarımı kırbaçlıyor, ben yere düşüp saymadan şınav çekiyorum. Zihnim çok meşgul. İçimde bir savaş sürüyor. Yetişkinlik hiçbir zaman benim güçlü yanımdı. Kimse bunu inkâr edemez.

Ama o şarkıyı yazmak için oturduğum an, kendime hissetme izni vermediğim her şeyi hissetmeme, gerçekten hissetmeme izin verdiğim an, bir şeyler değişti. Ya da belki açılmak daha iyi bir tanım. Belki de bu şarkı bu yüzden bu kadar önemli. Bilmiyorum. Sadece Naomi'nin her şeyi değiştirdiğini biliyorum ve onu öptüğüme göre artık eskiye dönmek istemiyorum.

Daha fazlasını istiyorum.

Evime doğru koşarken onu düşündüğümde yüzüme bir gülümseme yayılıyor. Hava henüz erken, güneş yeni doğmaya başlıyor ama bu kaldırımların boş olduğu anlamına gelmiyor.

Aslında tam tersi.

Her taraf basınla dolu. Telefonlar ve kameralar yüzüme doğru itiliyor. Etrafımı saran bir sürü insan soru üstüne soru soruyor, öyle hızlı bir şekilde bağırıyorlar ki zar zor seçebiliyorum. Naomi ve hatta Florian kelimelerini duyabiliyorum ama başka bir şey duyamıyorum.

Ne haltlar dönüyor? Bir şey mi oldu? Ve beni nasıl buldular?

Her zaman korumayı başardığım tek şey mahremiyetim oldu. Yaşadığım yerde hiç kimse benim kim olduğumu umursamadı. Asla. Yani bu hiç mantıklı değil. İstmeden donup kaldığımda kalbim hızlanmaya başladı,

neredeyse olduğum yerde duruyorum. Naomi ve Florian'dan bahsetmelerine rağmen, aklım otomatik olarak Adalyn'e ve hatta geçen yıl basınla yaşadıkları onca şeyden sonra Viola'ya gidiyor.

Bunu bir kenara bırakıyorum, buradan çıkmam gerekiyor. İleriye doğru adım atarak omzumu ve başımı indiriyorum ve kararlı olmayan kalabalığın arasından ilerlemeye başlıyorum.

"Dün gece Naomi ve Florian'ın fotoğraflarına bir tepkiniz var mı? Yeniden bir araya gelmeleri konusunda ne hissediyorsun?"

Yeniden birleşmek mi?

Duraklıyorum ve onlar da bundan faydalanarak bir kez daha etrafımı sarıyor ve fotoğraf üstüne fotoğraf çekiyorlar. "Naomi'nin dün gece Florian'la yemek yediğini biliyor muydun? Siz ikiniz çoktan ayrıldınız mı? Naomi arkandan iş mi çeviriyor?"

Tanrım. Dün gece onunla yemek mi yedi?

Evime giden yürüyüş yoluna ulaşıyorum ve elimi kaldırarak daha fazla yaklaşamayacaklarını bildiriyorum. Özel mülk pislikler! Kapımın eşiğine varana kadar koşmaya devam ediyorum, kapımın kilidini açıyorum ve arkamdan çarparak kapatıyorum, zor nefes alıyorum ve içimde biriken öfkeyle savaşıyorum.

Telefonumu şortumun cebinden çıkartıyorum ve beni sakinleştirmeyen derin bir nefes alıyorum. "Allah kahretsin!" Bir eğlence sitesini açarken her şeye sinirlenmiş bir şekilde bağırıyorum. Tabii ki Naomi ve Florian sitenin her yerindeydi. Bir restorandalar, birlikte yemek yiyorlar. Fotoğraflardan birinde adam kızın yüzüne hafifçe dokunuyor. Rahatlatıyor ya da okşuyor gibi. Diğerinde, ikisi de eğilmiş ve samimi bir şekilde konuşuyorlar. Bu ikisinin altında Naomi ve benim el ele tutuşmuş, samimi bir şekilde tahta kaldırımında yürürken çekilmiş bir fotoğrafımız var.

Başlıkta şöyle yazıyor: 'Naomi ve iki erkeği. Kimi seçecek?' Bu berbat.

Ve olması gerekenden daha fazla acıtıyor.

Ve gerçekten, bu oyunu daha ne kadar oynamaya devam edeceğim?
Bu, sahip olamadığım kadını istiyorum saçmalığı mı?

Hayatımın hikayesi ve bundan bıktım.

Onu öptüğümün ertesi günü eski sevgilisiyle yemek yedi. Ve bunu nasıl bağdaştıracağımı bilmiyorum çünkü bana hiçbir şey borçlu değil. O benim değil, ben de onun değilim... ve bu sadece bir öpücüktü ve onu aramadım ve... *lanet olsun*, bu duygudan nefret ediyorum.

Göğsümdeki bu yanma.

Kemiklerimdeki bu sızı.

Bu kontrolden çıkmışlık hissi. Bu huzursuz gerilim içimde dönüyor.

Başımı sallıyorum, telefonumu tekrar kilitleyip mutfığıma doğru yürürken her şeyi bir kenara itiyorum. Bir öpücük. Hepsi bu kadardı. Şu andan itibaren profesyonel sınırlar. Ona bunun bir hata olduğunu söyleyeceğim. Bunun asla olmaması gerektiğini ve bu duygunun yok olacağını söyleyeceğim.

Florian'ı geri istiyorsa, belki de olması gereken budur. İşleri profesyonelce yürütmek akıllıca bir hareket. Belli ki onunla oynayabileceğim tek oyun bu. *Hay sikeyim!*

Köşeyi dönüyorum ve Jasper, Keith ve Henry kahve içerken, kahvaltı barına yaslanmışken ve sanki evime davetsiz gelmemişler gibi telefonlarına bakarken bir başka cırtlak sesle duruyorum. Harika. Sadece harika.

"Anahtarımı geri alıyorum," diye Jasper'a çıkışıyorum ve üç çift göz aynı anda bana bakıyor, birbiriyle eşleşen temkinli ifadeleri yumruğumu duvara vurma isteği uyandırıyor.

"Sanırım bunu gördün?" Jasper soruyor.

Sessiz bir nefes alıyorum ve kendimi toparlıyorum.

"Evimin önündeki sirkten mi bahsediyorsun yoksa gazetelerdeki kim takar resminden mi?" Karşılıklı bakıştılar ve ben şu anda gerçekten

Müdahale için havamda değilim. "Duş alıp üstümü değiştireceğim ve siz pislikler bitirmediyse umarım bir fincan kahve içeceğim. Sonra da bugün için stüdyoya gidiyorum. İş dışında herhangi bir şey hakkında konuşmanız hoş karşılanmayacaktır."

"Onunla konuştun mu?" Bu Henry ve keşke çenesini kapasaydı. Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Ne onunla ne de başkasıyla. Az önce bunu söylemedim mi?

Ve evet, bunun beni huysuz bir kedi yaptığını anlıyorum, çünkü belki de tüm bunlar açıklanabilir. Birkaç boktan fotoğraftan sonra medya ona kız arkadaşım diyordu. Ve geçen yıl turnedeyken yaptıkları saçmalıklara hiç girmeyelim. Sürekli yanlış anlıyorlar.

Fark eder mi?

Hayır, fark etmez.

Kararımı verdim ve ben kararlı bir adamım. Bu ihtiyacım olan uyandırma çağrısıydı. Naomi Kent'i gördüğümünden beri kafamı kıcımdan, bulutlardan ya da her neresiyse oradan kaldırmamı sağlayacak şey.

"Konuşacak bir şey yok," diye sesleniyorum yatak odama doğru yürürken, aslında onları kovuyorum. "İsteddiği kişiyle yemeğe çıkmakta özgür."

Keith, Henry'nin bıraktığı yerden, "Bunların hepsi saçmalık olabilir," diye devam etti. "En azından olayların onun tarafından anlatılmasını istemez misin?"

Hayır. Evet. Ellerimi yüzümde aşağı yukarı ovuyorum ve yatak odamın kapısını çarparak kapatıyorum. Biraz müzik açıyorum, yüksek sesli bir şey ve sonra tenime yapışan teri, kumu ve okyanusu duşla temizliyorum. Dışarı çıktığımda kendimi biraz daha kontrol altında hissediyorum.

Onlara mutfakta yeniden katılıyorum, kıpırdamadıkları ya da daha iyisi gitmedikleri için sinirleniyorum, ama şimdi kapıdan stüdyoya koşmak istemek yerine, aniden bundan kaçınmak istiyorum.

"Kendini kapatıp onu dışarıda bırakmadan önce açıklamasına izin vermelisin."

Jasper'ı tersliyorum çünkü bu bir çeşit belden aşağı vuruş ve o da bunu biliyor. Kendime çok ihtiyacım olan kahveden bir fincan dolduruyorum ve bir yudum alıyorum. "Onu iki haftadır tanıyorum, Jas. Bunu olmadığı bir şeye dönüştürme."

"Evet. Ama ondan hoşlanıyorsun. Dünyayı yakıp yıkmak istiyorum ifaden bir şey ifade ediyorsa, ki hepimiz öyle olduğunu biliyoruz. Açıklamasına izin vermelisin. O pisliklerin yayınladığı hiçbir şeyi olduğu gibi kabul edemeyeceğinizi en iyi siz biliyorsunuz."

Sırtımı granite dayayarak kardeşime ve en iyi arkadaşlarıma dönüyorum. "Dürüst olmak gerekirse, onun dikkatimi dağıtmasına ihtiyacım yok. Albümümüzü bitiriyoruz. Dikkatimi ve odağımı ona değil buna vermeliyim. Evet, ondan hoşlanıyorum. Bunu aşacağım."

Ama kelimeler ağızımdan çıkarken, yalan olduklarını biliyorum.

Naomi derinizin altına giren ve orada kalan türden bir kadın. Şu anda, bu his her şeyden çok iltihaplı bir yara gibi hissettiriyor. Onunla yazmak ve üretmek berbat olacak. Onunla her gün şarkı söylemek zor olacak. Bazen düpedüz acı verici olacağından eminim. Özellikle de Florian Heart denen serseri etrafımızdaysa.

Ben yaşayacağım. Yıllar önce Viola'nın benden ayrılmasını yaşadım ve ona aşkıttım. Naomi'ye aşık değilim. Aşık değilim. Gerçekten aşık değilim. Bu kadar erken nasıl aşık olabilirim?

Yani, bu bir milyon kat daha kolay olmalı. Değil mi?

Parmaklarım saçlarıma dalıyor, ıslak telleri geriye doğru tarıyor.

"Senin için garip bir durum olmasını istemiyorum. Başka birini arayalım mı?" Keith kahvesini yudumlarırken sorar.

Başımı sallıyorum çünkü bunu yapabilecek başka kimse yok. O olduğunu biliyorum. O olmak zorunda. "Garip olmayacak. O ve ben arkadaş olmaya devam edeceğiz. Sadece daha fazla değil." Bana endişeli gözlerle bakıyorlar ve ben de kendiminkileri yuvarlıyorum. "Sakin olun çocuklar. Her şey yolunda. Söz veriyorum."

Henry tezgâhı itti ve dudaklarında kocaman bir gülümsemeyle ayağa kalktı. "O zaman sanırım endişelenmemizi gerektirecek bir şey yok."

"Hayır." Sertçe yutkunup çenemi kilitliyorum. Jasper da Keith gibi ona katılıyor. "O zaman gidelim."

Koridorda stüdyoya doğru ilerlerken, gergindim. Tüm bu saçmalıkların bende yarattığı ekstra duygulardan hoşlanmıyorum. Binanın önü daha fazla basın mensubuyl doluydu ve sanki yine déjà vu yaşadım. Geçen yıl da bu saçmalıktan hoşlanmamıştım, şimdi de hoşlanmıyorum.

Yanından geçerken Naomi'nin diğer stüdyolardan birinin içinden "Bu benim hayatımla oynuyorsun," diye bağırdığını duyuyoruz. Kiminle konuştuğunu bilmiyorum ama kızgın ve nedense bu düşünce ona karşı içimi ısıtıyor.

"Her şeye rağmen bir açıklaması olabilir," diye mırıldanıyor Jasper nefesinin altında.

Ben sessizim. Arabaya bindiğimiz andan beri sessizim.

Keith stüdyonun kapısını açıyor ve içeri girdiğimizde üçümüz de olduğumuz yerde duruyoruz, neredeyse birbirimize çarpıyoruz.

Steven burada ama yalnız değil. Birdenbire her yerde karşıma çıkan diken gibi görünen Florian Heart ile konuşuyor. "Beyler," diyor yüce gönüllü hıyar bizi selamlamak için ayağa kalkarken, dişlerinin her birini görebileceğim kadar geniş gülümsüyor. "Gösteriye gelebildiğinize sevindim."

Pislik.

"Dışarıdaki küçük geçit töreni için üzgünüm. Bir kere hikayeyi başlattılar mı, onları durdurmak imkansızdır. Boka batmış domuzlar gibi." Uzattığı elini doğrudan bana doğru tutarak öne doğru bir adım atıyor, kara gözleri beni incelerken şakacı. "Henüz tanıştığımızı sanmıyorum. Ben Florian Heart. Büyük bir hayranınızım. Nai ile birlikte ne yapacağınızı duymak için sabırsızlanıyorum. Onun dokunduğu her şey büyüye dönüşüyor." Başını eğiyor, sırtışı büyüyor. "En azından benim için öyle."

"Gus Diamond." Onun hareketine uyarak başımı eğiyorum ve sırtıyorum. "Ama sen bunu zaten biliyordun. Yani, bu yüzden aniden ortaya çıktın, değil mi?"

Jasper arkamdan küçük bir kıkırdama sesi çıkarıyor ve Florian'ın

bakışları sertleşiyor. "Diğer nedenlerin yanı sıra." Dönmeden önce kendini çocuklara tanıtıyor.

Bana döndü, gözleri memnun bir parıltıyla yüzümü taradı. "Seninle tanışmak güzeldi, Gus. Dargınlık falan yok. Eminim bildiğin gibi Nai ve benim epey bir geçmişimiz var. İşleri yoluna koymamız an meselesiydi."

Tam bir şey söylemek için ağzımı açmıştım ki Naomi, Casper'ın peşinden içeri girdi. Yanakları kızarmış, gözleri vahşi ve öfkeli, ama beni fark ettiğinde sertleşiyor, yüz ifadesi pişmanlık dolu bir hal alıyor.

Jasper, Keith ve Henry'ye "Günaydın çocuklar," diye mırıldanıyor ama gözleri benimkilere kilitlenmiş. Sanki bir şey anlatmaya çalışıyormuş gibi gülümsemeye çalışıyor, ama her ne ise, anlayamıyorum. Küçük bir adım attı ve birden bu küçük odada bana çok yaklaştı. "Şey... koridorda konuşabilir miyiz?"

"Nai, bunu daha sonra yapabilirsin," diye sertçe araya giriyor Florian, onun yanına kayarak. "Yapmanız gereken çok iş var ve konuşmamız daha bitmedi."

Naomi ona döndüğünde yanakları kızarır. "Gitmen gerekiyor. Buraya ait değilsin."

"Sorun değil Naomi," diyorum çünkü şu anda onu başından savdığını duymak istemiyorum. Özellikle de böyle görünürken. Bana doğru tatlı gülümsemeleriyle çok güzel. Bu işi mümkün olduğunca çabuk bitirmek ve buradan defolup gitmek istiyorum. "Sonra görüşürüz."

Başını sallıyor, yanaklarındaki gül derinleşiyor, dişleri alt dudağında çalışırken gözleri yüzümü tarıyor. Tartışmak istiyor ama nedense protestosunu sürdürmüyor.

"Bugün yapmamız gereken çok şey var," diyor Steven kimseye belli etmeden. "Çocuklar" -Jasper, Keith ve Henry'yi işaret ediyor- "Mateo başka bir şarkının vokalleri üzerinde çalışmak için diğer stüdyoda sizi bekliyor. Gus ve Naomi yanımda. Florian, eğer kalacaksan sessiz ol."

"Sanırım bana ihtiyaç yok," diyor Casper ve ben onun burada olduğunu yarı yarıya unutuyorum. "Her şey kontrolün altında."

Jasper omzuma vuruyor ve beni sert bir şekilde sıkıyor. Sorgulayan gözleri benimkilerle buluşuyor ve ben de ona hafifçe başımı sallıyorum.

Ve böylece herkes beni Naomi ve Florian'la birlikte bir odada kendi cehennemime terk ederek ayrıldı.

Yirmi İkinci Bölüm

Naomi

..BANA BUNU NASIL YAPABİLİRSİN?" Casper'a ateş püskürüyorum. Şu anda o kadar kızgınım ki neredeyse yanıyorum. Cidden, kulaklarımdan buhar çıkmasa şok olurdum. Dün gece restorandan ayrıldıktan sonra Casper telefonlarıma hiç cevap vermedi. Eve gittiğimde fotoğraflar çoktan internete düşmüştü.

Restoranda bir fotoğrafçı olmalı çünkü bu fotoğraflar içeriden çekilmiş. Yakındılar. Bu da daha önce düşündüğümünden daha büyük bir tuzak olduğu anlamına geliyor. Yani yaşayan ve kendilerini ailem olarak tanımlayan tek kişi beni kullandı. Benimle oynadı.

Bilmem gerekirdi. Crawl By Night'ın son albümü pek iyi değildi. Aslına bakarsanız, neredeyse battı. Bu yeni albüme çok ihtiyaçları var ve belli ki Casper beni biraz bedava basın ve umarım biraz satış ve ön sipariş yaratmak için kullanıyor.

Eminim onlar için de işe yarıyordur.

Casper dövmeli kollarını göğsünde kavuşturuyor ve beni korkutmak için cüssesini kullanmaya çalışıyor. Ama işe yaramıyor. O sadece benim sahte amcam ve ben artık bir çocuk değilim.

"Bunu sana yapmadım. Senin için yaptım." *Bununla benimle dalga geçiyor olmalı.* "Hepimiz için. Başarılı olması gereken bir grubum var ve ben de tam olarak bunu yapıyorum. Florian rehabilitasyondan yeni çıktı ve bu albüme ihtiyacı var. Ayrıca sana da ihtiyacı var." Sert bir parmakla beni işaret etti. "Mal varlığımı tanıtıyorum ve Gus'la çekilmiş fotoğrafların ortaya çıktığından beri senin albüm satışların ve Wild Minds'ın satışları arttı. Ve dün gecedен beri, albüm satışlarımız çoktan fırladı. Bunu bir düşün Naomi. Bu işe dahil olan herkes için bunu düşün. Bunun finansal olarak ne anlama geldiğini düşün. Florian'ın buna ne kadar ihtiyacı olduğunu düşün."

Ona başımı sallıyorum, saçlarımı çekiştiriyorum, zihnim kendi kendine çelme takıyor.

Ve sonra korkunç bir şey yerine oturur.

"Bunu sen yaptın. Hepsini," diye suçluyorum, her geçen saniye bundan daha da emin olarak. "Gus'ı benim evimde gördün ve sonra bizi takip etmeleri için fotoğrafçılar ayarladın. Sonra Florian'la o yemeği sen ayarladın. Değil mi?"

Casper bana kibirli bir sırıtış attı. "O kadar şaşırmış görünme, Nai. Beni hayatın boyunca tanıdın. Sana ve diğer herkese yardım etmeye çalışıyorum. Bunu neden göremiyorsun?"

Öfkeli bir şekilde nefes alıp veriyorum, bir daire çizip küçük odada volta atıyorum. "Satış yaptığınız için mutluyum. Wild Minds satış yaptığı için mutluyum. Mutlu olduğumu biliyorsun. Bunu bana karşı kullanma. İlk günden beri beni manipüle ediyorsun. O öğleden sonra Gus'la beni nasıl buldukları şimdi anlaşılıyor. İlk başta sadece sinir bozucuydu, ama şimdi Florian'la olan bu saçmalık? Bunu nasıl yapabildin? Bunların hiçbirinde Gus'ı düşündün mü?"

Sanki bu çok saçma bir şeymiş gibi gülüyor. "Gus Diamond'ın bu düetin ötesinde seni gerçekten önemseydiğini mi düşünüyorsun?" Sözleri beni hızla durduruyor ve ona dönüyorum, nefesim göğsümde durmuş, sanki biri nefesimi kesmiş gibi. "Bana bu kadar saf olmadığını söyle, Naomi. Lütfen bana Gus Diamond'ın, yani beni öldüren adamın

hayatı boyunca baldızına aşık olmuş, bunu açıkça itiraf eden, seni müzik yeteneğinden daha fazlası için mi seviyor?" Ona hızla gözlerimi kırıştıyorum, çünkü evet, buna inanmaya başlamıştım. "Kahretsin, Nai. Bilmiyordum. Özür dilerim." Casper bir adım öne çıkarak ellerini omuzlarıma koydu. "Her şeyin müzikle ilgili olduğunu sanmıştım."

Muhtemelen öyledir. Muhtemelen bu yüzden beni öptükten sonra aramadı. Pişman olmuştur ve ben o kadar aptal ve ilgi açlığı çeken biriymdir ki bunu görememişimdir. Başımı sallayıp tüm bunları bir kenara itiyorum. "Gus bir yana, Florian'ı tekrar hayatıma sokmaya hakkın yoktu. Sadece o yemekle değil, medya olayıyla da. Kendimi toparlamam çok uzun zaman aldı ve senin de bunu bildiğini biliyorum. Tekrar soruyorum, bunu nasıl yaparsın?"

"Neyi nasıl yapabilirim? Florian seni seviyor. Bir zamanlar sen de onu seviyordun." "Kalbimi kırdı!"

Casper gözlerini bana çevirme cüretini gösterdi. "Büyü artık Naomi. Onu affet ya da affetme ama çocuk gibi davranmayı bırak. Sadece bir akşam yemeği idi. Birkaç fotoğraf ve birkaç manşet."

Bana bunu söylediğine inanamıyorum. "Bir çocuk mu? Neler yaşadığımı en iyi sen biliyorsun. Dostça bir sohbet için oturmuş değiliz. Halka açık bir yerde bana pusu kurdun ve fotoğrafçıları da bunu yakalamaları için ayarladın." Onu iterek uzaklaştırdım.

"Onun gibi bir şey. Florian'ın yeni şarkıları var. İyiler. Çok iyiler ve sana ihtiyacı var. Onun ilham perisi. Seni görme, sana yakın olma, seninle *birlikte* olma düşüncesi onu bunca aydır ayık tutan *tek* şey."

Tanrım, bu bana söylediğin çok boktan bir şey. Tek zayıflığımı bir silah gibi kullanarak beni suçlu çıkarmaya çalışmaktan bahsediyorsun.

"Peki ya yapmazsam? Ya çekip gidersem?"

"Yapamayacaksın," diyor kesin bir dille. Kendinden emin bir şekilde. "Dediğim gibi, sen de onu bir zamanlar sevdin. Florian'la vakit geçirirsin ya da geçirmezsin. Ona siktir olup gitmesini de söyleyebilirsin. Umurumda değil. Ama bu albüm gerçekleşiyor ve senin yardımınla gerçekleşiyor çünkü Florian'ın vagondan düşme riskini almayacağını biliyorum."

Kalbim göğsümün etrafında dönmeye başlıyor, dışarı çıkmak için çaresizce çırpınıyor. Tenim aniden yanıyormuş gibi hissediyor, bedenim tenimin içinde öfkeli ve mutsuz.

"Hayatımla oynuyorsun!" Çılgılık atıyorum.

"Hayır, tatlım. Yapmayacağım." Bana doğru bir adım daha atıyor, elini omzuma koyuyor ve o yumuşak babacan tavrıyla gözlerimin içine bakıyor. "Seni yeniden keşfediyorum. Bunca yıldır kendine vermediğin ikinci şans sana veriyorum. Ergenlik çağındayken bir sapığın vardı. Sonra annen öldü, ardından da baban. Ve hepsi çok trajikti. Bunu biliyorum ve küçümsemiyorum. Hepimizi parçaladı. Sonra Florian ne yaptığını ve sana nasıl zarar verdiğini göremeyecek kadar uyuşturucu batağına saplandı. Ama sen tüm bunların seni saklanmaya itmesine izin verdin. Böyle yaşanmaz. Buna izin verdim çünkü belki de ihtiyacın olan şeyin bu olduğunu düşündüm. Ama Florian'la ayrıldıktan sonra cansız kaldın. Artık izleyemiyorum. Hayatını boşa harcamak için çok genç ve çok yeteneklisin. Bu yüzden sana bir cankurtaran salı gönderiyorum."

Gözlerim, düşmesine izin vermeyi reddettiğim yaşlarla yanıyor. Fildişi kulesinin tepesinden bunları söylemek onun için zahmetsiz gibi görünüyor. Bunu görmekten yorulduğunu söyleyebilir ama burada benimle birlikte olmadı. Babamı bulan bendim. O çılgın sapıktan gelen mektupları okumak zorunda kalan bendim. Nişanlımı vurmak üzereyken içeri giren bendim. Bebeğini kaybeden ve o duygusal fırtınayı tek başına atlatan bendim.

Bir dereceye kadar haklı olduğunu biliyorum. Saklanmaya başladım.

Hayallerimin ölmesine izin verdim. Bu yüzden Gus ile düete evet dedim. Ama Florian'ı kabul etmedim ve kesinlikle medya dramasını kabul etmedim. Özel hayatımı seviyorum ve Casper da bunu biliyor.

"Sana bebekten bahsetmedi, değil mi?"

Casper bembeyaz kesilir, yüz ifadesi gittikçe gerginleşir. "Ne bebeği?"

Tekrar içine giremem. Dün gecedен ve sonrasında olanlardan sonra bu sabah içimde böyle bir şey yok. "Bunu ona sorun. Ona sorun ve sonra onu affedip affetmemem gerektiğini söyleyin. Bir daha onunla bir şey yapmalı mıyım?"

"Tanrım," diye tıslıyor nefesinin altından. Bir adım geri çekiliyor ve elini saçlarında gezdiriyor. Başını sallıyor ve bana doğru dönüyor. "Ona soracağım. Ama şimdilik gitmemiz gerek. Gus'la yoğun birkaç günün var ve Florian ve bu albüm konusunda yardımına ihtiyacım var."

"Seni affetmedim," diyorum ona.

"Biliyorum. Ama yapacaksın. Ben senin vaftiz baban ve daha iyi bir terim bulamadığım için amcanım."

"Bunu unutma Casper. Bana ailem diyorsun. Günün sonunda, hepsi bu kadar. Bu işi bir daha asla benim önüme koyma. Şaka yapmıyorum. Para umurumda değil, çeker giderim."

On dakika sonra, gözlerimi zar zor görebilen ve gördüğünde de buz kesen Gus, gitmesini istememe rağmen gitmeyen Florian ve yüz ifadesini soğukkanlı tutmak için elinden geleni yapan Steven ile bir odada sıkışıp kaldım. Bunun için ona çok teşekkür ediyorum çünkü ben bunu başaramıyorum.

Steven yapmamız gereken her şeyi gözden geçiriyor. Şu ana kadar elimizde olanlarla oynamak istiyor, eğer biraz müzik eklerse birkaç başka dize ve daha güçlü bir nakaratla birlikte bir araya getirebileceğimizi umuyor.

Bu şu anda imkansız bir görev.

Bunu Florian'ın önünde yazamam ve Gus'la aramızdaki tüm o kimya ve bağ bir daha asla bulunmamak üzere kaybolmuş gibi hissediyor. Bunun yerine, gerilim ve garip sessizliklerle dolup taşıyoruz.

Bundan nefret ediyorum. Dün gece Gus'ı aramalıydım. Bu sabah ilk iş onu aramalıydım. Beni başından savsa bile onunla konuşmak için beş dakika talep etmeliydim.

Düşündüğünü bildiğim şeyleri düşünmesini istemiyorum. Gus'ı seviyorum.

Sanırım ondan gerçekten hoşlandım.

Florian beynimi karıştırıyor olsa da bu gerçek değişmedi. Casper'ın Gus'ın Viola'yı hala sevdiğine dair sözleri ve bunun ardındaki gerçek bile. Çünkü aramızda müzikten daha fazlası olduğunu biliyorum. Bunu biliyorum. Ve Gus'ın da bildiğini biliyorum; aksi takdirde bu şekilde tepki vermezdi.

Önce Gus kabine giriyor ve bu onu son derece memnun etmiş olacak ki yanımdan geçip giderken yan gözle bile bakmadan kapıyı arkasından kapatıyor. Sinirli bir nefes üflüyorum, karnım asitle çalkalanıyor.

Florian, "Yeni hayranın bunu beklediğimden daha iyi idare ediyor," diyor ve şu anda gitarımla kafasına vurmak istiyorum. Yapmazdım, çünkü gitarımı onun sefil hayatından daha çok seviyorum, ama yine de içimden geliyor.

"Neden buradasın?" Kulübedeki Gus'ı izlemekten başımı çevirmeden tersliyorum. Onunla göz göze gelmeye çalışıyorum ama nafile. "Başka bir yere git, başka bir yere. Ona zarar vermeye çalışıyorsun. Bana da. Gus iyi bir adam, Flor. Senin saçmalıklarını hak etmiyor."

Florian'ın arkamdan yaklaştığını hissediyorum, vücut ısısı beni tüm yanlışı yerlerden ve tüm yanlışı yollardan vuruyor. "Benim olanı almaya çalıştı," diye fısıldıyor kulağıma. Tabii ki Gus nihayet bana doğru bakmak için tam da bu anı seçiyor. Çenesi kenetleniyor ve yumruklarını sıkıyor ama bunun dışında etkilenmemiş görünüyor.

Dirseğim geri fırlıyor ve Florian'ı kaburgalarından yakalıyor. "Artık senin değilim. Git hadi. Şaka yapmıyorum."

Florian kıkırdıyor, sesi bana karşı gürlüyor ve omzumu kaldırıp onu fırçalıyorum.

"Ben gidiyorum ama albümle ilgili haberleri duyduğunuzu biliyorum. Ay sonuna kadar başlamayacağız, sen Gus'la işini bitirene kadar, ama bu

seni rahatsız etmeyeceğim anlamına gelmiyor, söylediğim gibi. Yakında görüşeceğiz, tatlım. Bundan emin olabilirsin."

Florian gittiği anda, nihayet nefes alabileceğimi hissediyorum.

Aslında, yüzümü ellerimin arasına alarak kanepeye yığılıyorum.

"Sen de bu işin içindesin, değil mi?" Steven kulaklığından Gus'ın gitar çalışını dinlerken soruyor. Şu anda şarkı söyleyip söylemediğini ya da orada ne haltlar karıştırdığını bile bilmiyorum. Onun için her şeyi berbat ediyorum ve bu konuda kendimi korkunç hissettiğimi söylemek çok hafif kalır.

"Öyle görünüyor. Casper'ın ana planından haberin var mıydı?"

Başını sallıyor. "Hayır. Ben sadece bir işçi arıyım. Ama Casper'ı sen doğmadan önce de tanıyordum, o yüzden şaşırmadım. Crawl By Night'ın başarılı bir albüme ihtiyacı var. Uçurumun kenarında sallanıyorlar ve iki tarafa da gidebilirler. Gus senden düet yapmanı istedi. Casper kariyerine yeniden başlamanı istedi. Tüm parçalar bir araya geldi."

"Manipüle edilmekten hoşlanmıyorum."

"Kimse bilmez. Ama bu işin doğası böyle. Hepimizin oynaması gereken bir rol var ve şu anda evlat, seninki ortadaki maymun olmak."

"Harika," diye kestirip atıyorum. "Belki de emekli olmalıyım."

Steven başını sallıyor. "Bunu asla yapmayacaksın. Bunu çok seviyorsun." İç çekiyorum, kanepenin minderine yaslanıyorum.

O haklı, elbette. Emekli olamayacak kadar çok seviyorum. Bu yüzden şarkı söyledim ve kendi müziğimi yazmasam ya da yaratmasam bile ses koçluğu ve diğer saçmalıkları yaptım. Sanırım sineye çekip anlaşılmam gerekiyor. Söylediklerine rağmen Florian'ı görmezden gelebilirim. En azından onu erteleyebilirim. Bensiz bu kadar uzun süre yaşadım, bu yüzden bu onun bahsettiği kadar zor olmamalı.

Gus başka bir mesele.

Onunla arama mesafe koyamam. Yapabilseydim bile, istediğimden emin değilim için.

Ama şu anda benden nefret ediyor. Ya da en azından şok kızgın, onu suçladığından değil. Bunu d¼zeltmem gerek. şimdi.

"Gus'la konuşmam gerek Steven. Beş dakika ara verebilir miyiz?"

Steven g¼ler ve başını sallar. "Hayatta olmaz. şunu dinleyin." Ses panosundaki bir d¼ğmeyi çeviriyor ve Gus'ın akustik gitarının öfkeli telleri odayı dolduruyor.

"Vay canına," diye nefes alıyorum ř¼nk¼ onu hiç b¼yle çalarken dinlememiştim. şok iyiydi. Hayır, inanılmaz.

"Evet, vay canına. Yani hayır, beş dakika ara veremezsin ve hayır, onunla konuşamazsın. Aslında, ben olsam iltihaplanmaya devam etmesine izin verirdim. Ondan başka neler öğrenebileceğimi g¼rmek isterim."

Buna g¼zlerimi deviriyorum ama aynı zamanda bunu s¼ylediđi işin Steven'ı suçlayamam. Bunu hangi parçaya koyacaksa o parşayla harmanladığında olađan¼st¼ olacak. Bu bizim şarkımız değil. Bunu zaten biliyorum ve Steven bana -ya da Gus'a- onu geri getirmek işin tek kelime etmedi.

Bu yeni bir şey ve harika.

Gus bu şekilde yarım saat daha devam eder. şeytan tarafından ele geşirilmiş gibi çalıyor ve ses kabininden çıktığında kum rengi saçları terden ıslanmış ve tiřört¼ inanılmaz g¼ğs¼ne ve karın kaslarına ikinci bir deri gibi yapışıyor.

Vay be, ne manzara ama.

Ayağa kalkıyorum, ama beni fark etmiyor bile. Gitarını k¼řeye bırakıp kapıya y¼neliyor, ř¼phesiz temizlenmek işin banyoya gidiyor. Steven'ın onun sinirlenmesine izin vermem gerektiğini s¼ylediđini biliyorum ama bunu yapmayacağım.

"Yapma," diye uyarıyor Steven. "Bırak onu. Ayrıca, sıra sende."

"Sadece işemem gerekiyor," diye yalan s¼yl¼yorum. On dakika kadar önce tuvalete gitmiştim ama Steven sadece başını sallayıp geşiştiriyor.

Odadan neredeyse koşar adım çıkıyorum ve erkekler tuvaletinin kapısını açmadan önce hiç teredd¼t etmiyorum. Bu banyoda iki kabin ve iki

Pisuvanlar, yani burada Gus'tan başka kimse olmadığı için şanslıyım.

Artık gömleksiz olan Gus, vücudundaki teri nemli bir havluyla silerken.

Yemlikteki kutsal tatlı bebek İsa. Salyalarım yere akmış olabilir. Ağzımın açık olduğunu biliyorum. Dilimin dışarı çıkıp çıkmadığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Gus kesildi.

Uzun boylu, geniş, kaslı omuzlar, inanılmaz biceps ve trisepslere sahip kalın kol kasları - sonuncusu tamamen zayıflığım - karın kasları şeklinde bir sıra tuğlaya dönüşen şaşırtıcı derecede belirgin göğüs kasları. Bir, iki, üç... Evet, sekiz tane var. V'ye kadar inen, kot pantolonunun içine gömülmüş, sanki yol tarifine ihtiyacım varmış gibi bana rehberlik eden küçük bir açık renk kıl izi olan bir sekiz karnı var.

Gözlerim neredeyse ona yapışmış durumda ve onları Gus'ın bedeninden ayırma çabalarım nafile. Sanki bana gülüyorlar, "Lütfen kızım, kimi kandırıyorsun, gözlerini kaçıramazsın ve neden kaçırmak isteyesin ki?" diyorlar.

Bana bir göz atıyor, beni bariz bir şekilde bakarken yakalıyor ve bakışlarımın aşırı boyutunu fark edince dudaklarının kenarına isteksiz bir gülümseme yerleşiyor. "Geçtim mi? Daha büyük bir görsele ihtiyacın varsa şehir merkezinde bir reklam panosu var."

Şimdi de benimle alay ediyor. Sonunda bakışlarımı onunkilere yöneltiyorum ve yüzündeki şakacı ama temkinli ifadeyi fark edince kaşlarımı çatıyorum. Bu benim alışık olduğum Gus değil. Bu farklı bir adam.

"Hayır mı? Daha fazlasını mı istiyorsun? Neye ihtiyacın varsa seve seve veririm." Sesindeki sert öneri beni hemen kesiyor.

"Yapma bunu."

"Ne yapacağım? Pantolonumu çıkarmam için yanıp tutuşuyormuş gibi bana bakan sensin. Belden yukarısı kadar belden aşağısının da etkileyici olup olmadığını görmek için. Dizlerinin üzerine çök ve sana öyle olduğumu göstereyim."

Boğazımı temizliyorum, sesinin ısırın tonunu ve berbat kelimelerini görmezden geliyorum. "Seninle konuşmam gerek."

"Bana teklif edeceğini umduğum şey bu değildi." Kaşlarımı çatıyorum ve o da sessiz bir nefes veriyor. "Bunu gerçekten yapmak zorunda değiliz," diye hızlıca karşılık veriyor ve kendimi lavabonun önünde dururken küçük tuvaleti geçip ona doğru giderken buluyorum.

Terli. Yarı çıplak. Şeytan kadar kızgın. Ve tanrısız.

"Her şeyi açıklamama izin vermelisin, böylece anlayacaksın ve saygısız bir pislik gibi davranmayı, benimle bir arka oda sikicisinden başka bir şey değilmişim gibi konuşmayı bırakacaksın."

Gus lavabodan uzaklaşıp yüzünü bana dönüyor ve böylece erkeksi, misk gibi kokusu burnuma çarpıyor. Daha fazlasını yakalamak için refleks olarak derin bir nefes alıyorum.

Bu adamı istiyorum, farkındayım.

O kadar ki, onun boktan tavırlarına katlanmaya hazırım. O

kadar ki savaşmadan yenilmeyeceğim.

"Aslında her şeyi gayet iyi anladığımı düşünüyorum. Florian beni doldurdu içeri."

İç çekiyorum. Gus inatçıdır. Bir çok güçlü, alfa erkeği öyledir. Bu onların DNA'sında var.

ya da öyle bir şey. Ama şu anda bununla savaşacak havada değilim. Beni dinlemesine ihtiyacım var ve beni şimdi dinlemesine ihtiyacım var. Bu yüzden, tüm savunmalarımı aşmakta asla başarısız olmayan fırtınalı gözlerine bakarken, topuklu ayakkabılarımın içinde güzel ve uzun adımlarla ona doğru ilerliyorum.

Evet, Gus'ı severim.

Nasıl ve ne zaman olduğunu kimse tahmin edemez. Ama bu gerçek ve ben bunun peşini bırakmak istemiyorum.

Çok uzun zamandır hayatıma giren ilk iyi şey o. Bana görüldüğümü ve duyulduğumu hissettiriyor ve ondan o kadar çok şey istiyorum ki, bunun ötesini düşünemiyorum.

"Aslında bilmiyorsun. Düşündüğünüz gibi değil," diye açıklıyorum. "Tuzağa düşürüldüm. Casper'la buluşmak için dışarı çıktım ve Florian oradaydı. Hiçbir fikrim yoktu."

"Casper seni kandırdı mı? Bu sabah ona bu yüzden mi bağıırıyordun?"

Başımı sallıyorum, küçük bir gülümseme dudaklarımı çatlatıyor. "Evet, öyle yaptı. Ve evet, öyleydi."

Gus şaşırmadan başını sallıyor, ama sonra bir adım geri çekilip tezgâha yaslanıyor ve bir damla su yavaşça boğazından aşağı süzülüyor. Bir köpeğin ödül maması peşinde koşması gibi bir süre onu izliyorum ve sonra kendimi tekrar gözlerini bulmaya zorluyorum. O sırtış hâlâ orada ve ona karşı bu kadar rahat olduğum için kendimi aptal gibi hissediyorum. Özellikle de az önce bana dizlerimin üzerine çökmemle ilgili söylediklerinden sonra.

Özellikle de skoru biliyorsam. Beni öptü ve sonra aramadı. Ve ben buradayım, onun peşinden koşuyorum.

Utanç aniden beni sarıyor ve geri adım atarak, yaklaştığını hissettiğim şeyden kendimi korumak istercesine kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

"Şimdi de ona mı döndün?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır, değilim," diyorum ona açıkça. "Resimlerde görüldüğü gibi değil." Bir omzumu silkiyorum. "Hadi ama, Gus. Bana biraz güven. Florian'la tekrar birlikte değilim ve romantik bir akşam yemeği de yemiyorduk. Geceyi onun için beni incittiği tüm yolları grafik detaylarıyla haritalandırarak geçirdim. Seninle konuşmadan önce bunu görmek zorunda kaldığın için çok üzgünüm. Ve bu sabah paparazziler tarafından takip edildiğin için. Seninle düet yapmamı istediğinde bunu kabul etmediğini biliyorum." Derin bir nefes alıyorum ve bunun tamamen Florian ve benimle ilgili olmayabileceğini fark ediyorum. "Eğer çekilmemi istiyorsan, bunu kesinlikle anlarım."

Bakışları anında sertleşiyor, çenesi patlıyor. "İstediğin bu mu?"

"Hayır," keskin ses tonuyla irkildim. "Yakınından bile geçmiyor."

Ağır bir nefes veriyor ve bir elini nemli saçlarında gezdiriyor. "Sorun yok. Biz iyiyiz. Bana bir açıklama borçlu değilsin."

Ellerimi kalçalarımaya koyuyorum, kendimi rahat olduğumdan daha

savunmasız hissediyorum. Aramızdaki bu şeyi yanlış mı yorumladım?
Casper haklı mı ve

Aptalca mı davranıyorum?

"Belki değil, ama yine de bir tane almanı istedim."

"Neden?"

Tek bir kelime. Basit bir kelime.

Ve aniden, sanki bir yay beni tekrar yerine oturtuyor.

Yine de o kadar karmaşık bir soru soruyor ki, ona vermem gerekip gerekmediğini bilmediğim bir cevap istiyor. Beni ikiye bölecek, bunu hissedebiliyorum.

Ama bu beni gerçeği söylemekten alıkoymuyor. "Çünkü senden hoşlanıyorum. Ve içtenlikle bu duygunun karşılıklı olduğunu düşünmüştüm. Aramızda neler olduğunu bilmiyorum, Gus. Beni öptün, sonra bıraktın ve sonra da beni terk ettin-"

"Sana hayalet gibi davranmıyordum. Seni rahat bırakıyordum," diye araya giriyor ve kaşlarının birbirine dolandığını hissediyorum.

Başımı eğiyorum. "Bu da ne şimdi?"

Sırıttıyor, uzanıp saçımın bir tutamını kavrayıp yumruğunun etrafına sararken içime doğru kayıyor. Saçımı çekiştiriyor ve ben de isteyerek buna boyun eğiyorum, vücutlarımız neredeyse aynı hizaya gelene kadar yaklaşıyorum. Tüm o teri ve sıcaklığı yıkadıktan sonra bile onu hâlâ hissediyorum; yapış yapış, tuzlu ve kıvrılmaktan kendimi alamadığım bir sıcaklık yayıyor.

Arzu karnımda dönüp duruyor. Onun her santimini yalama dürtüsü de buna karışıyor.

"Uzay. Bilirsin, düşünebilmen için. Seni öptükten sonra haddimi aşmak istemedim."

Tanrım, çocuklar neden bu kadar aptal?

Ona başımı sallıyorum ama yine de gülümsüyorum. "Kızlar boşluğu sevmez. Biz aramaları ve mesajları severiz. Özellikle de beni öptüğün gibi bir öpücükten sonra. Bize o öpücüğü veren erkeğin, olaydan sonra bunu düşünen ve takıntı haline getiren tek kişinin biz olmadığımızı bilmemizi sağlaması hoşumuza gider."

"Yaptığın şey bu muydu? Düşünüyor ve takıntı haline mi getiriyordun?" Hiçbir fikri yok.

"Sen bana seninkini söyle, ben de sana benimkini söyleyeyim."

Kıkırdıyor. "Müzisyenlerle çıkmadığını sanıyordum."

"Eski sevgiline aşık olduğumu sanıyordum," diye karşılık veriyorum ve bu sözler karşısında neredeyse yaltaklanıyorum.

Bununla bile kıpırdamıyor. "Son zamanlarda bunun artık böyle olmayabileceğini düşünüyordum. Peki ya eski sevgilin?"

Ondan nefret ediyorum, onun için endişeleniyorum, yakınımda olmasını istemiyorum ve başarılı olmasını istiyorum. Casper neden Florian'ın ayıklığını benim omuzlarıma yüklemek zorundaydı? Bu çok ağır bir yük. Bunun benim için ne anlama geldiğini biliyor. Uyuşturucunun ve ölümcül sonuçlarının bende yarattığı korku ve paniği. Belki bu beni zayıf ve biraz da zavallı yapıyor ama elimde değil. Korku beni tüketiyor, onunla birlikte olmak istemesem ve ondan nefret etsem bile ölümüyle de başa çıkamıyorum.

"Onunla birlikte değilim ve olmak gibi bir planım da yok. Ama Casper benden yeni albümlerine yardım etmemi istedi ve bunu yapıp yapmayacağıma henüz karar vermedim," diye isteksizce itiraf ediyorum. Başım öne eğildi. "Bu boktan bir cevap ama doğru. O ayık ve ben..."

"Neden beni buraya kadar takip ettin, Naomi?"

Gus çenemi kavırıyor ve gözlerimi onunkilerle buluşturana kadar yukarı kaldırıyor. Gözlerindeki yoğunluk vücudumda devreler oluşturuyor. "Ne söylememi istediğini bilmiyorum, Gus. Florian'ı istemiyorum. Bununla birlikte, ben sadece... kafamdaki her şeyi çözmem gerekiyor. Casper bazı şeyler söyledi ve ben..." Yüksek sesle ve uzun uzun ofluyorum. "Sadece onun iyi bir yerde olduğundan emin olmalıyım." *Ve ölmeyeceğinden.* "Hepsi bu kadar."

Gus hırıltılı bir nefes veriyor, eli hâlâ nemli olan saçlarını karıştırıyor ve uçları düzensiz bir şekilde yukarı kalkıyor. Seksten sonra da benzer görüneceğini hayal ediyorum.

Şu anda hiç yardımcı olmuyor.

"Seni öpmek hoşuma gitti, Naomi. Neler olduğunu bilmiyorum ve ikimizin de herkesin ihtiyaç duyduğundan daha fazla yükü olduğunu biliyorum, ama gerçekten

Bu sabah o fotoğrafları gördüğümde çok sinirlendim. Hem de çok kızgın. Bu pek de rahat hissettiğim bir duygu değil. Diğer adam olmak için ne kadar uygun olduğumdan emin değilim."

Tanrım, bu acıttı. O diğer adam değil, ama bir şekilde onun düşüncelerini anlıyorum.

Beni duymasını, görmesini ve bana inanmasını umarak gözlerinin içine bakıyorum. "Neden böyle düşündüğünü anlıyorum. Ama *ben* seni öyle düşünmüyorum. Yakınından bile geçmiyorum."

Başını sallıyor ve içim titriyor. Biraz mücadele etmesini istiyorum. Yapmıyor ve bu berbat bir şey. Tüm bunları benim omuzlarıma yüklüyor. Her itirafı. Aslında, onun her yerinde geri çekilme görüyorum. Gözleri titreyerek kapanıyor. *Geçemezsin*, diyorlar.

Başka tarafa bakıyorum.

Bu sefer bana izin verdi.

"Adil olmadığımı biliyorum ve anlıyorum," diye mırıldanıyorum, bilinçsizce ve gereksiz yere kendimi tekrarlarken yanaklarım ısınıyor.

"Ama belki

."

"Bak," diye araya girdi. "Bunu gerçekten yapmak zorunda değiliz. Elbette hâlâ arkadaş olacağız. Bu değişmeyecek. Ama tüm bu aksesuar işleri yerine gruba, albüme ve bu düete odaklanmam gerektiğini düşünüyorum."

Aksesuar mı? Onun için ben bu muyum?

Beni bir el çantası gibi hissettiriyor. Askısı koptuğunda fırlatıp attığınız ya da sezonu bittiğinde dolabınızın arkasına attığınız bir şey. Bir erkek için olduğum tek şey bu değil mi? Kimsenin uğruna savaşılabilecek kadar önemsemediği bir şey.

Sonra tekrar, tek söylediği beni öpmeyi sevdiğiydi. Bundan fazlası değil.

Arkadaşlar.

Bu onun parti çizgisi oldu.

Bu acı verse de haklı olduğunu biliyorum. Muhtemelen beni bu kargaşa ve kararsızlıktan kurtararak bana bir iyilik yapıyor.

Ama yine de...

"Elbette," diyorum, hiçbir şeyin beni etkilemediği vurdumduymaz yüzümü takınmak için elimden geleni yaparak. "Tamamen anlaşılabilir." O lanet kelimeyi duyunca yine irkildim. "Açıklamama izin verdiğin için teşekkürler." Bir adım geri atıyorum ve sonra bir adım daha. "Burada bitirmene izin vereceğim." Topuklarımın üzerinde dönerek bir süre duraklıyorum ve o bunu herhangi bir şeyle takip etmediğinde ya da gitmeme engel olmaya çalışmadığında, banyodan aceleyle çıkıyorum.

Kapının arkamdan tıklamasına izin vererek, tuttuğum hayal kırıklığına uğramış nefesi serbest bırakıyorum.

En iyisi bu, diyorum kendime.

Ama bu sözleri düşünürken bile yalan olduklarını biliyorum.

Florian hayatıma geri döndü ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Bu düet kafamın üzerinde asılı duruyor ve nasıl bitireceğimi bilmiyorum. Gus sadece arkadaş olmak istiyor ve bu asla değişmeyecek.

Harika. En azından işler daha kötüye gitmez.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Gus

Her şeyden çok neyden nefret ettiğimi biliyor musun?" Jasper, yorucu sorusuna rağmen rahat bir ses tonuyla soruyor. Elinde birası ve yüzünün sol tarafını sıcak, turuncu bir parıltıyla aydınlatan şöminede yanan ateşle, aşırı doldurulmuş açık hava sandalyesine yaslanıyor.

Retorik olduğunu varsaydığım için devam etmiyorum ama kendi aptal sorusuna cevap vermeyince kendimi ikizime gözlerimi devirirken buluyorum. "Bu saçmalığı yapmandan nefret ediyorum. Sadece söyle ve dramatize etmeyi bırak."

Jasper bana kıkırdadı. "Hâlâ kızgın bir sürtük gibi davranıyorsun." Olabilirim ama konumuz bu değil.

"Kaltaklar bir bok değil, sadece orospular ve hileler..." "Karım bunun için seni öldürecek."

"Olması gerektiği gibi ama şimdiden dökülsün."

Biraz daha kıkırdıyor ve sonra diyor ki, "Havuz. Bu havuzdan nefret ediyorum. Taktırdığımız kapı, alarm, kameralar ve diğer tüm saçmalıklara rağmen." Karısı ve kızı içinde yüzerken havuz içi aydınlatmaya karşı dalgalanan ve baştan çıkarıcı parlak bir mavi renkte parlayan köpüklü suyu işaret ediyor,

gölüyor. "Adalyn ve onun lanet olası su takıntısı geceleri uykularımı kaçırıyor. Taşınmayı düşünüyorum."

Bikinisinin içindeki Viola'ya bakıyorum, sevimli hamile karnı üstüyle altının arasından fırlıyor ve sonra göğsünü saran ve kollarını saran şamandırasıyla yüzmeye çalışan Adalyn'e bakıyorum. İkisi de burada çok mutlu. Viola sonunda mutlu.

"Hareket etmiyorsun."

"Otistik çocuklar nörotipik çocukların iki katından daha fazla ölüm oranına sahiptir ve bunun büyük bir kısmı evdeki kazalarla ilgilidir. Ebeveynlerin neredeyse üçte biri 'kıl payı kurtulduklarını' bildiriyor" - kelimelerin etrafına tırnak işareti koyuyor- "boğulmaya ramak kala."

Kahretsin. Buna dayanamıyorum bile. Düşüncesi bile beni dehşete düşürüyor ve midem kurşun gibi batıyor.

"O zaman ona yüzmeyi öğret," diyorum. "Onu Olimpiyat seviyesinde bir yüzücüye dönüştürürsün. Kilitleri onun ulaşamayacağı yüksek bir yere koyarsınız ve hayatınızı yaşarsınız." Elimdeki şişeyle onu işaret ediyorum. Berbat ve korkutucu ama diğer her şey de öyle.

Viola talimat verirken havuza geri dönüyoruz, "Güzel, Ady. Bu mükemmel. Kollarını böyle hareket ettir. Yapabilirsin, tatlı kızım. Annene doğru yüz."

"Viola bir keresinde bana onu fildişi bir kuleye kapatamayacağımı söylemişti, ama bunun o kadar da kötü bir yol olmadığını düşünmeye başlıyorum."

"Peki ya yeni bebek?"

Jasper'ın başı bana doğru dönüyor, gözleri parlak, kasvetli ve dehşet içinde. "Ady bunun için heyecanlı. En azından öyle olduğunu söylüyor ve hayatındaki bu büyük değişiklik için terapistleriyle birlikte çalışıyoruz. Ama... bilmiyorum. Vi'nin sahip olduğu dokunuş bende yok. O her zaman sakin, her zaman gülümsüyor. Bense hep endişeli ve korkuyorum. Bu yüzden çalışıyoruz."

Bu doğru. Bu yüzden Vi onun için mükemmel. Nihai denge unsuru.

Jasper'ın ona ihtiyacı olduğu kadar onun da Jasper'a ihtiyacı var. Suda kızıyla birlikte yüzerken, Jasper'ın çocuğuna hamileyken, yeğenim ya da yeğenlerimle birlikte ona dönüp baktığımda, Vi'yi ve onunla birlikte kaybettiğim her şeyi düşündüğümde eskiden olduğu gibi canım yanmıyor. Aksine, onunla bir bütünlük duygusu hissediyorum. Omuzlarıma garip bir şekilde oturan ama daha az tanıdık ya da hoş karşılanmayan bir onaylama.

Birbirleriyle bunu yaşıyor olmaları içimi ısıtıyor ve artık Viola'yı özlemediğimi fark ediyorum.

"Adalyn suyu seviyor, kardeşim. Sen de ona yüzmeyi öğretirsin. Alabileceğin tüm önlemleri alırsın. Ama hayat bu ve geceleri kızını korumak için her şeyi yaptığını bilerek uyumalısın. Beni anlıyor musun?"

Havuzda yüzen favori kızlarımızı izlerken aramızda sessizlik yayılıyor. Boğazım düğümleniyor ve bu sadece Jasper'ın söyledikleri yüzünden değil. Kendimi bir pislik gibi hissediyorum ve bundan kurtulamıyorum. Arkadaş kelimesini söylediğimde Naomi'nin yüz ifadesi aklımdan çıkmıyor, ayakkabının altındaki sakız gibi beynime yapışıyor.

"Düeti bitirdin mi?"

Orospu çocuğu oraya gitti. "Hayır. Bugün başka bir şey yok." Dün de benim yaptığım bir sürü öfkeli oyundan başka bir şey yapılmadı. Düetle ilgisi bile yoktu. Sadece kafamdaki notaları çalıyordum. İşe yaramaz.

"Peki bunun Florian Heart'ın geri gelmesiyle bir ilgisi yok mu?" Bir omzumu silkiyor, cevap vermeyi ya da gözleriyle buluşmayı reddediyorum.

Dün banyoda ne olduğunu bilmiyorum. Neyin peşinde olduğundan ya da bana ne teklif ettiğinden bile emin değilim. Ona nihai çıkış yolunu verdim. Arkadaşlık. Her zaman olmamız gereken şey buydu, daha fazlası değil. Sınırı aşan bendim. O değil. Çok ileri giden bendim. O değil. Oraya hiç gitmemesi gereken bendim. O değil.

O yanlış bir şey yapmadı.

Bunu fark etmem çok uzun sürdü ama doğru.

"Tanrım, çok aptalsın. Benim olduğumdan daha kötüsün."

Buna kıllanıyorum. Çok sert. "Bunu nasıl anladın?"

Jasper bana bakıyor, gözleri yüzümde geziniyor. Birasından bir yudum alıyor ve ben o kadar kızgınım ki yeşil bardağı elinden alıp sert zemine çarpmasını izlemek istiyorum. Eğer hamile baldızım ve mükemmel bebek yeğenim yanımda olmasaydı, bunu yapabilirdim.

"Benimle bir oyun oynamak ister misin, Gus?"

Ona iki kez göz kırpıyorum, rahat duruşunu ve sert yüz hatlarını izliyorum ve şu anda kardeşimle kazanmanın mümkün olmadığını biliyorum. Ayağa kalkıp buradan çekip gitmek istiyorum ama kendimi zorlayamıyorum. Muhtemelen bir yanımda onun vereceği acıyı istediği içindir. Küçük, kontrollü dozlarda acıyı seviyorum. Herkes sever. Hepimizin içinde biraz mazoşistlik vardır.

Kendini küçümseyen, kendinden nefret eden taraf.

Ama her nasılsa, bu anın konusu bu değil.

Bu Jasper, benimle uğraşmak üzere ve bu onun benimle ilgili olarak bildiği bir şey değil. Aksine, ikizim beni ve eksikliklerimi tamamen seven ve tamamen kabul eden biri. Ben kusurlu bir karmaşayım ve o bunu asla yargılamadı.

Şimdiye kadar.

"Elbette. Aklında ne var?"

"Doğruluk mu cesaret mi?"

Göğsümden bir kahkaha havlaması kaçıyor. Lanet olası Jasper. "Birdenbire yine çocuk mu olduk?"

"Geçen yaz İtalya'da çalmıştık." "Zar zor ve o farklıydı."

Öyleydi. Öyle olmasa bile her şey daha iyi hissettiriyordu.

"Tamam o zaman. Oyun yok. İkimiz dürüst bir an yaşıyoruz. Ama eğer seni zorlamazsam, bu kadar açık sözlü olmayacağını hissediyorum."

İçimi çekiyorum, sinirli bir elimi çenemde gezdiriyorum ve biramın kalanını kocaman bir yudumla bitiriyorum. Fırtına bulutları

Pasifikli, öfkeli piçler yağmur, rüzgâr, kargaşa ve canları ne isterse onu vaat ediyorlar.

"Kızlarınızı havuzdan çıkarmalısınız." Artık boş olan şişemi onlara doğru eğiyorum. Beni görmezden geliyor ve ben de hiç havamda olmadan homurdanıyorum.

"Aklından geçenleri bana söylemeye ne dersin? Vi, Ady'yi ne zaman çıkaracağını bilir."

Kızıyla birlikte yeni eşine duyduğu güven beni hâlâ şaşırtıyor. Özellikle de konu su olduğunda. Ama belki de şaşırtmamalı. Viola Adalyn için ölürdü. Bunu ben de biliyorum, Jasper da. Üçü de daha önce hiç anlamadığım bir aşkı paylaşıyor.

İşte bu yüzden Viola benim değil.

"Onu senin sevdiğin gibi sevmedim. Yakınından bile geçmedim."

Tanrım, bu daha önce hiç itiraf etmediğim bir gerçek. Tam olarak değil. Sanırım ettiğimi sanıyordum ama geçmişe bakınca hayır. Ve bu itiraf, göğsümden hala üzerinde oturduğunu fark etmediğim bir ağırlığı kaldırıyor.

"Hayır. Yapmadın. Ama bunu Naomi ile tanışmadan önce de biliyordun. Yüksek sesle itiraf etmemiş olsan bile bildiğini biliyorum. Aksi takdirde onu almama izin vermezdin."

Yüzüm geriliyor ve uzaklara, ufuktaki bulutlara doğru bakıyorum. Yağmurun geldiğini görebiliyor, rüzgârın değişimini hissedebiliyor ve Viola'nın Adalyn'i yatağına sokma ve Mickey Mouse vaatleriyle havuzdan çıkarışını, bir yandan da huzurlu ve memnun bir şekilde gülümseyerek izliyorum.

Göğsüm sıkışıyor.

Onun için tek istediğim buydu. İki kızım için de. Şaka yapmıyorum.

Viola bu işte doğuştan yetenekli. Adalyn'in annesi olmakta. Kolay olamaz. Adalyn kolay değil. Adalyn çok çalışıyor ve ne yapacağı belli olmuyor. Ama Vi bunu o kadar büyük bir sabır ve sevgiyle yapıyor ki ona hayran olmamak elde değil. Kısmet daha önce hiç inanmadığım bir kelime ama eski sevgilimin yeğenimle olan ilişkisine tanık olmak beni inandırdı.

"Pişman değilim." En azından Jasper Viola'yı alabilsin diye geri adım atmaktan.

"Bu konuda değil, ama bunu hayatınızın tüm yönlerine yayabilir misiniz?" Hayır. Hayır, yapamam. Yakınından bile geçemem.

"Naomi'den hoşlanıyorum, tamam. Nereye varmaya ve ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Ondan çok hoşlanıyorum. O sadece..." Tüm bunları silkeleyip atıyorum. "Onun için doğru kişi değilim. Bunu tekrar yapamam, Jas. İyi adamı oyna. Kızı iste ve daha iyi bir adam onu aldığında kaybet."

"Aramızda olan bu değildi. Viola'yla birlikte olmamı sen ayarladın. Onunla birlikte olmayı istemekten vazgeçtin çünkü onun ve benim birbirimize karşı ne hissettiğimizi biliyordun."

"Sen her zaman daha iyi bir adamdın, Jas. Onu her zaman hak ettin. Onu benim asla yapamadığım şekilde mutlu ettin."

"Bu senaryoda daha iyi olanın sen olması dışında." Hiç böyle hissetmemiştim. Asla.

"Olan bu mu? O ve Florian tekrar birlikte mi?" "Hayır. Henüz değil. Ama bunu gerçekleştirmek için deli gibi çalışıyor."

"Ve sen bunun olmasına izin veriyorsun. Neden onu ona doğru itiyorsun?" "İtmiyorum. Bana açıkça onun hayatından çıkmadığını söyledi. Onunla bir ilişkim yok.

bunun bir parçası olmaya ilgi duyuyorum."

"Onu uzaklaştırmakta iyisin, Gus. Her şeyi. Bir şey seni korkutuyor ya da incitiyor ve sen onu kapatıyorsun. Annem ölüyor ve sen yüzüne bir gülümseme yerleştirip hiç olmamış gibi davranıyorsun. Kaliforniya'ya geldiğimizde Viola'dan ayrı kalmayı kaldıramadın ve o hala evdeydi, bu yüzden hile yaptın. Viola'yı istedin ama ikimizi birlikte gördün ve onun için savaşmak istemedin, bu yüzden bizi birlikte olmaya ittin. Hissetmekten çok korkuyorsun. İncinmekten, uzaktan bile olsa yaklaşan her şeyden kaçuyorsun."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, gözlerim sert zemine düşüyor, gri taş a sözsüzce bakıyorum.

O haklı.

Her

konuda.

Kendimi hiç tehlikeye atmadım. Bir kere bile. Vi için bile, benim dünyam olduğunu düşündüğüm kadın için bile.

"Ama Naomi'ye bunu yapmadın. Onun Florian'la çekilmiş fotoğraflarını gördün ve kıskançlığa kapıldın." *Tükenmiş. İşte yine o kelime.* "Ona bakamadın. Öfkeden deliye dönmüş bir adamdın. Biliyorum. Ne çaldığını duydum. Şarkı üstüne şarkı. Hepsi yeni, öfkeli ve inanılmazdı. Hepsi onunla ilgili. Viola'yla hiç böyle olmadın. Bir kere bile." Burada durdu ve ben kafamı kaldıramadım. Gözleriyle buluşamıyorum. Ne bulacağımı biliyorum ve çok korkağım. "Viola'yla da *böyleydim*. Beni duyuyor musun kardeşim?"

Ben duyuyorum. Onu çok iyi duyuyorum. Viola onun için neyse Naomi'nin de benim için o olduğunu söylüyor.

Böyle bir şey bu kadar kısa sürede mümkün olabilir mi?

"Naomi'yi gerçekten istiyor musun yoksa o sadece bir yer tutucu mu?"

Boğazımı temizliyorum ve onun kararlı bakışlarıyla buluşuyorum. Ona, kabul etmekte zorlandığım bir gerçeği söylüyorum. "Onu istiyorum."

Bunu zaten biliyormuş gibi başını sallıyor, ki sanırım az önce söylediği her şeye dayanarak biliyordu. Jasper Diamond, millet. Her şeye gücü yeten hıyar ve mükemmel kardeş.

"Vi'nin hayatıma girip çıkmasıyla yıllarca acı çektim. Bunu kendine yapma, Gus."

"Bunu tekrar yaşayamam. Şimdi gitmesine izin vermek, daha sonra onu seçmesinden daha az acı verecektir."

"Benim için öyle olmadı."

Ve lanet olsun. İşte bu. Lanet olası gerçek bu, değil mi?

Biz gençken Viola'yı ondan ben aldım. Bu kadar uzun süre acı çekmesinin sebebi bendim.

Ve hayır, bunu atlatamadı.

Hastalıklı bir yara gibi iltihaplandı. Şimdi Vi'ye sahip olabilir ve ben de lise yıllarında onunla birlikte olduğum için asla pişmanlık duymayabilirim ama Jasper'a yaşattığım onca acı için kendimi asla affedebileceğimi sanmıyorum. Yine de o burada, yanımda oturuyor, birasını paylaşıyor ve bana hayatımda bir kez olsun erkek gibi davranmamı söylüyor.

Bu dünyada kardeşimden daha iyi biri var mı? Hayır. Yakınından bile geçemez. O her zaman olmak istediğim adam. İkizim, ama çok farklı.

"Hepimiz korkuyoruz, Gus. Hepimiz hasarlı ve kusurluyuz."

"Ben çoğundan daha fazla. Sadece saklamakta daha iyiyim." Ya da bundan kaçınmakta. "Belki de. Ama hiç düşündün mü, kendini tehlikeye atmak

başınıza gelebilecek en kötü şey nedir?"

Şaşkın şaşkın bakıyorum, gözlerim kırpışıyor ve kalbim gümbür gümbür atıyor. Acı her zaman düşmanım olmuştur. Hissetmeme gerçekten izin vermek ise çok yakın bir ikinci sıradaydı. Kardeşim bir gün eve gelip bana annemin olmadığını söylediğinden beri. Bu çok fazlaydı. Sekiz yaşındaydım ve o ölmüştü ve ben bu konuda hiçbir şey yapamıyordum.

Jasper'ın gözlerindeki ıstırapla ya da kalbimi parçalayan acıyla başa çıkamazdım.

"Dur-"

"Belki de Naomi'nin gitmesine izin vermek? Yanımızda olmasını istediğimiz insanlar olmadan hayat yaşamaya değmez. Bunu anlamam çok uzun zamanımı aldı, Gus. Bazen acı çeksen ve korksan bile bunu elde etmek için deli gibi savaşman gerekir."

Vücudum geriye doğru sarkıyor, rüzgâr uğuldamaya başlıyor ve çalkantılı içimi yankılıyor. Viola ve Adalyn havlulara sarınmışlar, Ady'ninki mor, çünkü mor olmazsa işler boka saracak. Vi önce Jasper'la sonra da benimle göz göze geliyor ve zeki kadın bir şey söylemek yerine olayları istediğimden daha iyi okuyor ve Adalyn'le birlikte eve giriyor.

Sanırım Naomi'yi yanımda istiyorum.

Bence olması gereken yer orası.

En azından bunu öğrenme şansım olsun istiyorum.

"Bütün bunları söylüyorsun, ama ya beni seçmezse?" Bunu tekrar yapamam. Birini sevip de kaybetmeme izin veremem. Bir daha olmaz. Bir daha asla.

Sinsice sırtıyor. "Ama ya yaparsa? Bunu öğrenmek için savaşılmaya değmez mi?"

Yirmi Dördüncü Bölüm

Naomi

..Vaycanına bu gece çok üzgün hissediyorum. Her şeyin yanlış gittiğini düşünüyorum.

Kara bulutlar bu gece ufkumu dumanlıyor. Bir gün şafak sökecek mi emin değilim.

Sana en çok ihtiyacım olduğunda nereye gittin? Bu hüznü şarkı gibi beni hayal ettin."

Karanlık gökyüzünde şimşekler çakıyor, pürüzlü ve tehditkâr, ve şarkılarım onun içinde kaybolup gidiyor. Şimşek gökyüzünü bir saniyeliğine aydınlattığında yağmuru görebiliyorum. Suyun içinde, öfkeli ve fırtınalı, şiddetli ve caydırıcı değil. İçimi o kadar mükemmel yansıtıyor ki, hareket edecek ya da ondan uzaklaşacak nefesim bile yok.

Bu durumda akli başında her insanın yapacağı gibi içeri girmeye.

Bunun yerine elektriğini içime çekiyor, çılgınlığıyla alay ediyor ve tehlikesine gülüyorum.

"Siktir git," diye bağıryorum. "Senden yüz kat daha kötüsünü yaşadım."

Delilik böyle bir şey mi? Sık sık insanların bu noktaya geldiklerini fark edip etmediklerini merak etmişimdir. Eğer gerçekten de hayatla bağlarını kaybettiklerini biliyorlarsa.

ya da gerçekten, nihayet, daha önce hiç sahip olmadıkları bir netlikle bir şeyler görüyorlarsa.

Bu fırtına geliyor ve çok güzel.

Muhtemelen burada daha fazla durmamalı, balkonumdan öfkeli, azgın denize bakmamalıyım, şüphesiz elektriğimi kesecek, pencerelerimi kıracak ve her zaman yaptığı gibi dış mekan mobilyalarımı yeniden düzenleyecek.

Ama evimin içinde beni bekleyen iyi bir şey yok.

Birincisi için telefonum orada. Mutfak tezgahımın üzerinde duruyor, Florian Heart'tan gelen mesajlarla dolu. Aşk notları. Şiirler. Soneler ve şarkılar. Özürler, kalp ağrısı, pişmanlık ve siktir et. Ben bebeğimi kaybettim. Kaybetmek istemediği hiçbir şeyi kaybetmedi.

Müzik odam başka. Gus'la banyodaki o sahneden beri o düete dokunmadım ve şimdi sanki tüm enstrümanlarım benimle alay ediyor. En başta neden evet dememem gerektiğini hatırlatıyor.

Gus. Düşünmeden edemediğim aptal pislik. Çok ironik, değil mi?

Hayat bir kapıyı kapattığında, bir pencere mi açar? Evet, pek değil. Bu durumda, her şey açıkta kalıyor. Her şey açığa çıktı. Hiçbir savunmam yok. Hiçbir çarem yok. Beni gülümseten, güldüren, görüldüğümü ve güzel olduğumu hissettiren bir adam buluyorum ve o sadece başkasına aşık olmakla kalmıyor, bana sadece arkadaş olduğumuzu söylüyor.

ARKADAŞLAR!

Çirkin geçmişimi arkamda bırakmaya hazır olduğum bir yer bulmaya başlıyorum ancak geçmişim tekrar ortaya çıkıyor.

"Bir molayı hak ediyorum!" diye bağırdım. Ve işte o an yağmur sahile ve arka güverteme vuruyor. Şiddetli bir su seli. Anında beni ıslatan bir tufan, nefes almaya çalışırken nefesimi çalıyor.

Ellerimi yüzümde gezdiriyor, doymuş saçlarımı geriye doğru itiyorum. Suyun şokuna ve soğuşuna hafifçe gülümsüyor ve kahkaha atıyorum. Ben

birkaç fırtına boyunca bu evdeydim. Kaliforniya sahilinde yaşıyorsanız, bunlara alışsınız. Elektriğimiz kesilir ve plaj birkaç gün boyunca darmadağın olur ama biz yılmayız.

Ellerim kalın korkulukları kendi bölgemi belirler gibi kavırıyor ve o anda sesi duyuyorum. Bağırış ve kavgayı bir arada andıran yüksek, delici bir ses. Gözlerim kapanıyor, makyajım muhtemelen yüzümden aşağı siyah perçemler halinde akıyor.

Ama onun sesi.

O neden
burada?

Güçlü kollar belimi sarıyor, beni daha da güçlü bir göğse doğru çekiyor. Tıpkı tanıştığımız ilk gün sahilde yaptığı gibi. Beni kendi etrafında döndürüyor, göğsüm kuvvetle onunkine çarpıyor, başım omzu, kolu ve göğsü arasındaki mükemmel kıvrımı bulurken çaresiz. Dudakları boynumun çıplak teniyle buluşuyor.

"On beş dakikadır zilinizi çalıyor ve telefonunuzu arıyorum."

Buna sırtıyorum. Biraz da güldüm. "Çoğu kişi cevap vermemeyi bir ipucu olarak alırdı."

"Muhtemelen. Ama en çok ben değilim, değil mi?"

Hayır. Gus Diamond kesinlikle değil. "Burada ne yapıyorsun?"

"Yanılmışım," diyor doğrudan tenime, ıslak dudakları ve ıslak dili daha da ıslak tenimi öpüyor ve tadına bakıyor. "Yalan söyledim, sanırım ben de."

Hayır. Bu olmaz. Şimdi olmaz.

Ona karşı başımı sallıyorum. "Yapamam, Gus. Gitmelisin. Geldiğın yere geri dönmelisin. Güvenlik ve güç alanımı aşmış olman yeterince korkutucu." Ve ben sadece evimin çevresinden bahsetmiyorum.

"Işıkların açıldı ve evde olduğunu biliyordum. İnsanları görmezden gelen biri değilsin. Evine zorla girmeyi planlamamıştım Naomi. Ama endişelendim ve sadece içeri bakıp iyi olup olmadığını görmek için sahile indim. Sonra şarkı söylediğini duydum ve sana bağırdım. Sen bağırmadın.

cevap ver, ama yüzün..." Başını bana doğru sallayarak susuyor, ağzı boynumun derinliklerine dalıyor. "Şifreni biliyordum. Girdiğini gördüm." Şimdi bana seksi bir şeytan gibi sırıtıyor. "Sanırım seni takip ediyorum, Naomi Kent."

Sert, hırıltılı bir nefes çekiyorum. "Bütün bu önlemleri neden aldığımı sanıyorsun?" Gus anında kaskatı kesiliyor, gülümsemesi yerini kaş çatmaya bırakıyor ama tepkisi beni rahatlatmıyor.

Bir sapık hakkında şaka yapıyor, ama bana aylarca mektup yazan bir adam vardı. Cinsel içerikli, şiddet dolu ve bana hiçbir anlam ifade etmeyen tutkulu bir aşkla doluydu. On beş yaşındaydım. On beş! Ailemin evine, yatak odama girdi ve yatağında kendini tatmin etti.

O evde bir daha asla uyumadım.

Annem ve babam öldükten ve nişanlım gittikten sonra burayı satın alana kadar evin ne olduğunu en son o zaman öğrenmiştim.

Bu sizin genç kızınız olsaydı ne yapardınız?

İnsanlar mahremiyetinizi ihlal etmenin ünlüler için bir geçiş töreni olduğunu düşünüyor. Serbestlik. Basın tarafından sürekli takip edilmekten ve takip edilmekten şikayet ettiğimizde alay edilecek ve gözlerinizi devireceğiniz bir şey. Dengesiz adamlar tarafından takip edilmekten. Nefret edenler tarafından vahşileştirilmek.

Ünlü olma. Müzisyen olma. Zengin olmanın karşılığında böyle bir zorluk.

Her şeyi duydum. Ama günün sonunda, ben hala bir insanım. Genç bir kadını. Param var ve mesleğim olarak şarkı söylemeyi seçtim diye evimde saldırıya uğramayı hak ediyor muyum? Mahremiyet duygumu kaybetmeyi? Başkalarının çıkarı için her fırsatta sömürülmeyi mi? Özel hayatımın televizyonlarda ve dergilerde yayınlanmasını ve özgürce konuşulmasını mı?

"Kahretsin, Naomi. Ben yapmadım... Konu sen olunca söyleyecek ve yapacak yanlış şeylerle doluyum. Düzgün düşünemiyorum. Düzgün düşünmeyi imkânsız hale getiriyorsun." Kolları daha sıkı yapıyor ve beni ıslak göğsüne doğru biraz daha güçlü çekiyor.

"Evine git, Gus."

"Bu gece olmaz, Naomi. Gerçekten ciddi değilsen olmaz. Çünkü öyle demek istemedim. Arkadaşın olmak istemiyorum. Florian Heart'ın sana doğru nefes almasını bile istemiyorum. Seni kıskanıyorum, kızgınlım ve senin için deliriyorum. Senin için deliriyorum ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Bu konuda iyi değilim ama sanırım denemek istiyorum. Geceyi bu evde, senin yatağında, senin içinde geçirmek istiyorum."

"Peki yarın ne olacak?" Sesim şehvet, endişe ve kaosla kalınlaşarak idare ediyorum. Fırtına bizi hiddetiyle sarıyor, içimi taklit ediyor. "Fikrini değiştirdiğine karar verirsen ne olacak? Çok fazla olduğuma ya da bu çabaya değmediğime mi? Sana tüm yükümü anlatmadım, Gus. Sahip olduğun her bavulu dolduracak kadar çok şeyim var. Ve eğer telefonumu alıp bir bakarsan, eski sevgilimin de en az onun kadar kararlı olduğunu göreceksin."

"Jasper gerçek duygulardan nasıl kaçtığımı gösterecek kadar nazikti. Bana bu şekilde meydan okuyan herkesi ya da her şeyi nasıl gizlice uzaklaştırdığımı. Ama bunu seninle yapamadım. Denedim. Gerçekten denedim. Seni arkadaşım yapmaya çalıştım. Sadece profesyonel kartını oynamaya çalıştım. Şarkı üzerinde çalıştığımız zamanlar dışında mesafemi korumaya çalıştım. Seni görmezden gelmeyi denedim. Seni aramadım. Ama sen aklımdan hiç çıkmadın. Bir kere bile. Yüğü olan tek kişi sen değilsin. Benim de bir sürü var. Florian'a gelince?" Omuz silkiyor. "O artık burada değil. Ben buradayım. Ve senden vazgeçmeyeceğim."

Gökyüzünde daha fazla şimşek çakıyor ve o saniyede onun saf, ham yoğunluğunu yakalıyorum. *Onun* kararlılığını. Florian'a, geçmişime ya da yüklerime hiç aldırış etmeyişi.

"Viola ne olacak?" Kelimeleri içime çekiyorum çünkü eğer şimdi söylemezsem...

Elleri yüzümü kavırıyor. "Viola için asla senin için yandığım gibi yanmadım. Viola'ya sana ihtiyacım olduğu kadar *ihtiyacım* olmadı. Düşündüğüm her şey

aşk ve hayat hakkında bildiklerim yanılttı. Sen her şeyi tersine çevirdin. Tüm yanlışlarımı düzelttin." Yüzü daha da yaklaşıyor, gözleri benimkileri arıyor ve göğsümü titreten filtresiz bir savunmasızlığı bana aşıyor. "Bunca yıl işe yaramaz duvarlar ördüm. Kimse içeri giremedi çünkü onları dışarıda tutmak çok daha kolaydı. Yık onları Naomi. Onları sonsuza dek yık, ben de seninkileri yıkayım."

İşte o zaman dudakları dudaklarıma çarpıyor. Nefesimi alıyor ve kararlılığımı yerle bir ediyor. Dili ağzımı istila ediyor, talepkâr ve baskın, güçlü ve kuvvet dolu. O kadar tutkulu ki bir nefes kaçıyor benden, ağzının içine girmeye zorluyor ve kendini onun derinliklerine gömüyor.

O kadar derin ki, ne kadar uğraşırsa uğraşsın asla çıkaramayacak.

Bu doğru, Gus. Artık senin içindeyim. Kalıcı bir girinti.

Kendini içimde bulmasını istediğim yerle aynı yer. Gerçek ve yalanlarla dolu karanlık bir kuyu. Kalp kırıklığı ve rönesans.

Bacağım kalçasından yukarı kalkıyor, bedenim gıcırıyor, ellerim açgözlülükle sırlısaçların tellerini tırmıklıyor. Ense kökünü bulup onu kendime yakın tuttuğumda, kısa sivri uçlarından yağmur damlaları fışkırıyor ve her tarafa çarpıyor.

Kendimi bu kadar vahşi hissettiğim bir zamanı hatırlamıyorum. Bu kadar...*canlı*.

Hiç tereddüt etmeden beni ayağımdan kaldırıyor, kendi etrafında döndürüyor ve evime doğru yürütüyor. Fazla uzaklaşmadan beni cam duvara sıkıştırıyor, yağmur şiddetle sırtına vuruyor. Ayaklarım yere değiyor ve ona daha da yaslanıyorum.

Elleri yüzümü kavıyor, gözlerimiz kilitlenene kadar çekiyor, karanlık ve şehvet sarhoşu. Nasırlı başparmaklarının uçlarını kabaca tenimde gezdiriyor, gözleri hareketi takip ederken alt dudağımı fırçalıyor. Dilim onu yalıyor, başparmaklarından birini ağzıma alıyor ve o serbest bırakmadan önce emiyorum.

"Naomi," diye fısıldıyor ağız cezalandırıcı bir öpücükle benimkine inmeden önce, dudaklarımın kenarını yalıyor ve ona açıldığım anda içine giriyor. Bunu yaptığını hissedebiliyorum. Yapacağını söylediği gibi duvarlarımı yıkıyor.

...Ve korkuyorum. Aklım başımdan gitti.

Daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

Florian bir kolaylıktı. Doğal bir ilerleme. Otomatik.

Bu kemiklerimdeki ateş. Ruhumu aydınlatan bir elektrik. İçimi kemiren, kontrolsüz bir sızı.

Florian'ın asla ulaşamadığı tüm parçalarım Gus'a ait.

Sırılsıklam bluzum ıslak bir tokatla avlunun zeminine çarptı. Sütyenim tenimden koptu. Ve karşılığında, parmaklarım onun gömleğini tırmalıyor, vahşi ve öfkeli, acil ve özür dilemeyen. Atılmış bluzumun yanında yolunu buluyor ve çıplak göğsümü onunkine bastırıyorum, soğuk yağmura karşı onun sıcaklığını yakaladığımda sert bir küfür mırıldanıyorum.

İçime doğru hırlayarak, bir kez daha gözlerine bakmaktan başka seçeneğim kalmayana kadar saçlarımı ve çenemi çekiştiriyor. *Bana sahip ol. Sana meydan okuyorum.* Bana söylediği şey bu.

"İşte bu, biliyorsun. Eğer bunu yaparsak, geri dönüşü yok. Bir müzisyenle, benimle çıkacaksın. Çünkü artık eski sevgilime kesinlikle aşık değilim."

Dudakları dudaklarımın üzerinde gezinirken nefes alışım yoğunlaşıyor, o kadar yakın ki dilim kayarak dudaklarımı yalıyor. Bir cevap bekliyor ve benim ona verebileceğim tek bir cevap var.

Parmaklarım ıslak saçlarında, yüzünde ve çenesinde geziniyor, her mükemmel özelliğini ezberliyor. Çenesinin yan tarafında küçük bir yara izi var, ince ve hafif kabarık. Parmak uçlarıma basıp onu öpüyorum. Boğazının arkasından yumuşak bir uğultu yayılıyor.

"Eğer ben batarsam, sen de benimle geleceksin."

Ellerime doğru başını sallıyor ve ben de doğrulup onu öpüyorum. Dillerimiz birbirine dolanırken ağızımın içine doğru iç çekiyor. "Uzak kalamadım," diye mırıldanıyor içime doğru.

"Seni gördüğüm andan itibaren başka hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi düşünemedim. Sadece seni, seni, *seni*." Parmakları kollarımı okşuyor, ta ki ellerimi tutup yüzünden uzaklaştırıp boynunun arkasına götürene kadar. "Bana tutun." Sonra beni tekrar kaldırıyor, siyah gökyüzünü daha fazla şimşek aydınlatırken beni evin içine taşıyor.

Ben ona sürtünürken kömür gözlerinde arzu fırıl fırıl dönüyor, tam da doğru noktadaki en tatlı sürtünme vücudumda zevk nabızları fırlatıyor. "Beni kendinden uzaklaştırdın," diye soluyorum kavurucu öpücükler arasında ağzına. Sürgülü veranda kapısından tökezleyerek geçiyor, kanepeye çarpıyor ve nefesinin altında küfrediyor.

"Çok sinirliydim." Şortumu çekiştirerek yana kaydırıyor ve kıcımlı kabaca avuçluyor. "Yavaşlamamı istiyorsan şimdi söyle," diye geveliyor, alt dudağımı ısırtıyor ve beni morartıcı bir şekilde kavıyor. Aniden duruyor ve ancak o zaman merdivenlerimin dibinde olduğumuzu fark ediyorum.

Seçim benim.

Geri çekilip gözleriyle buluşuyorum ve o anda titrediğini fark ediyorum. Ve içgüdüsel olarak bunun sıcak tenindeki soğuk yağmurdan kaynaklanmadığını biliyorum. "Titriyorsun."

Sırıttırıyor. "Korkuyorum. Ben hiç... çok uzun zamandır bir şey ifade etmedi ve o zaman bile... En son bir kadınla birlikte olduğumda sadece bir çocuktum. Ama seninle, Naomi, her şey demek. Söyle bana, yavaşlamam gerekiyor mu?"

Eğildim ve kulağına fısıldadım, "Bu geceyi en sevdiklerimden biri yap, Gus."

"Kahretsin Naomi," diye inliyor, kanımı tutuşturan, tenimi yakan ve ruhumu patlatan ateşli bir öpücükle ağzını benimkinden geri alıyor. Kulağını ısırdığımda "Bu çılgınlık," diye tıslıyor ve ben gülüyorum. Çünkü öyle. Çok erken, sadece birkaç hafta. Ama ben de hissediyorum. Her santiminde onunla birlikteyim.

Bizi merdivenlerden yukarı taşıyor, burada ışıklar yanmadığı için karanlıkta tökezleyerek ilerliyoruz. Kaybolduğunda "Bu taraftan," diye yönlendiriyorum. Beni yatak odama götürüyor ama yatağa götürmek yerine en üst kattaki balkonu çevreleyen cam duvara doğru götürüyor. Yağmur arkamdaki cama çarpıyor, gök gürültüsü ve şimşek senfonimiz, aramızda alevlenen somut sıcaklık ve şehvetle eşleşiyor.

"Seni boşalttığımda nasıl ses çıkardığını duymak istiyorum. Boşaldığında dudaklarında benim ismim olsun istiyorum. Çok kötü, benim güzel kızım. O kadar kötü ki bir saniye daha dayanamam. Sadece ben. Şu andan itibaren, bunu sadece ben duyacağım. Hissedecek olan. Sana dokunacak olan."

Beni camdan yukarı itiyor, göğüslerimi öpüyor, sert, gergin meme uçlarımı yalıyor ve ısırıyor. Onun dokunuşuyla toparlanıyorlar ve ben çok daha fazlasına ihtiyaç duyarak saçma sapan kelimelerle inliyorum. Kontrolü ele geçirmesine, uzun zamandır dokunuştan mahrum bırakılmış bedenimin her santimini sahiplenmesine ihtiyacım var.

Yüzü geri çekiliyor, parmakları şortumun altına girip kaygan kıvrımlarıma sürtünürken beni birkaç santim uzaktan izliyor. Bir parmağını yavaşça içime kaydırırken nefesim kesiliyor, dudaklarımdan yumuşak bir inilti kaçıyor. Beni test ediyordu.

"Daha fazla."

Sırıtarak ikinci bir parmak daha ekliyor ve içime girip çıkıyor. Başparmağı klitorisimi buluyor ve beni muhtaç, nefessiz bir karmaşa haline getiren kasıtlı olarak nazik vuruşlarla ovuyor.

Ona doğru eğilerek daha fazlasını talep ediyorum ve kızarmış yüzüne bir gülümseme yayılıyor. "Tanrım, Naomi. Daha güzel olabilir miydin?"

Yüzü boynumun kıvrımına düşüyor, ıslak tenimi yalayıp emiyor ve gözlerim kapanıyor, başım cama yaslanıyor. Vücudumdaki her zevk sensörü patlamanın eşiğinde sallanırken teslim oluyorum.

"Seni sonsuza dek istemiş gibi hissediyorum ve sadece birkaç hafta oldu. Nasıl oldu? Sensiz nasıl bu kadar uzun zaman geçirdim?"

Tanrım. "Gus," diye tıslıyorum parmakları beni daha çok çalıştırmaya başladığında. Daha derine it. Daha hızlı daire çiz.

"Evet, bebeğim," diye hırlıyor. "Evet. Tekrar söyle. Sana kim dokunuyor? Kim seni bu kadar ıslatıyor? Kim seni bu kadar iyi hissettiriyor?"

"Aman Tanrım. Aman Tanrım. Gus."

Karıncalanmalar omurgamdan yukarı fırlıyor ve tüm bedenimi saran bir patlamayla nefes nefese kalıyorum, omuzlarına tutunuyorum ve onun üzerine düşüyorum, durmadığı ya da yavaşlamadığı için eline karşı sallanıyorum.

"Çok tatlısın. Kahretsin, çok tatlısın," diye içime işliyor, ben ona karşı titrerken yüzü dudaklarımı yakalamak için eğiliyor, bedenim onunkini kavıyor.

Yeryüzüne geri döndüğümde onu öpüp daha sıkı sarılırken göğsümden irkilmiş bir kahkaha yükseliyor. "Aman Tanrım," diye haykırıyorum, nefes nefese. Tepkime kıkırdıyor, dudaklarıma bir çocuk gibi sırtıyor. "Başkası yapınca neden bu kadar güzel oluyor?"

"Sandviçler neden başkası yapınca daha lezzetli oluyor?" "Bu gerçekten güzel bir soru."

"Sen ve ben birlikte de olabiliriz."

Alt dudağına yapışıp onu ağzımın içine çekiyorum. "Olabilir."

"Bunu milyonlarca kez hayal ettim. Sana yapmak istediğim milyonlarca kirli şey. İğrenç şeyler, Naomi. Ama şu anda..." Göğsü hızla yükseliyor, gözleri benimkiler arasında gidip gelirken yarıya kadar iniyor.

"Ne? Şu anda, ne?" Sessiz kaldığında zorluyorum.

"Şu anda senin içinde olmanın nasıl bir his olduğunu bilmek için ölüyorum. Uzun zamandır bir kadının gözlerinin içine bakmadım ama lanet olsun, senin bedeninin içindeyken gözlerinin içinden başka olmak istediğim bir yer yok."

İşte bu kadar. Belki de bu geceki savunmasızlığından kaynaklanıyordur. Ya da ses tonundaki samimiyet. Ya da bana bakışı, sadece benim için

yanması.

Bu adam, bu lanet adam, kalbimin sahibi ve ben onu geri istemiyorum. Onu çaldı ve şimdi onun ve dediği gibi, geri dönüşü yok.

Prensin surlara tırmanmasına ya da ejderhalarınızla savaşmasına izin vermedikten sonra bir kalenin ne anlamı var?

"O zaman yap, Gus. Hepsini."

"Seni becermemi mi istiyorsun, Naomi? İstedğin bu mu?"

"Tanrım, evet."

Bizi döndürüp yatağıma doğru götürürken sert bir öpücük için beni kendine çekiyor. Beni bırakmıyor ki yatağa uzanabileyim. Dudakları çok meşgul, öpücüğü daha acil, daha vahşi hale gelirken dili benimkine çok karışmış durumda. Çıplak bedenimi onunkine bastırduğımdaya inliyor, ellerim aceleyle şortumu ve külotumu itiyor, onları çıkarmak için umutsuzca.

"Gus. Pantolon."

Bacaklarım arkasından çözülüyor ve yatağımın üzerinde duruyorum, gözleri bana ziyafet çekerken sonunda şortumdan sıyrılıyorum. Islak kot pantolonunu çıkarıyor, yere düşmesine izin veriyor ama boxer külotunu üzerinde bırakıyor. Öne doğru bir adım atıyor, ağzı meme uçlarımdan birini yakalıyor, etrafını sarıyor ve sertçe ağzına alıyor. Vücudumda bir ısı patlaması yaşanıyor, parmaklarım onun yumuşak, ıslak saçlarında geziniyor. Dişleri hassas tepe noktasını sıyrırken titreyerek nefes alıyorum.

Hiç böyle olmamıştı. Çok yoğun. Her şeyiyle. Onun içinde eriyorum, dokunuşuyla ve yakıcı bakışlarıyla bir oluyorum.

Bir koluyla beni tekrar kaldırıp hızla yatağa indiriyor, vücudu benimkini sarıyor. Beni öpüyor, derin ve yutucu bir şekilde, dudakları çenem boyunca, boynumun uzunluğunda, her bir göğsümün kabarıklığında, gövdemden aşağı ve göbek deliğimin üzerinde kayıyor. Beni ısıtıyor, ilerlerken tenimin tadına bakıyor.

Tadını çıkardığı çökmekte olan bir ikram.

Sırtım dikleşiyor, göbeğim kasılıyor ama ağzı tenimi terk ettiği anda gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve onu amıma bakarken buluyorum. Yuvarlandım

Başımı yana eğdim, yüzüm alev alev yanıyordu. Elini yanağımda hissediyorum, kavırıyor ve geri itiyor.

"Yapma bunu. Gözlerini benden kaçırma. Sen mükemmelsin." Parmağı dikiş yerimde geziniyor. "Çok ıslak ve mükemmel." Eğiliyor, dili açıklığımda geziniyor, bir tat çalıyor. "Çok tatlı, ıslak ve mükemmel."

Bunu tekrar ve tekrar ve tekrar yaparken benden bir inilti koparıldı, benden damlarken ıslaklığımı alıştırdı. Ellerim battaniyeyi yumruklarken, klitorisimin üzerinde oyalanıyor, sinir demetime bastırıyor ve girdap yapıyor. Dişlerinin arasında sürükleyerek ağzına alıyor.

"Gus. Şimdi. Sana içimde ihtiyacım var."

Aşağı uzanarak külotunun belini kavırıyorum ve derdimi anlatmak için çekiştiriyorum. Gülüyor, bana aptalca gülümsüyor. Çok hafif. Çok kolay. Bu adam içimde var olduğunu bilmediğim gülümsemeler yaratıyor.

Külotunu çıkarıyor ve ben de onun sert, kalın ve büyük görüntüsüne bakıyorum. Uzanıp onu kavramaktan, sikini sıkmaktan, elimde pompalamaktan, ağırlığını ve büyüklüğünü test etmekten kendimi alamıyorum. Homurdanıyor, başı geriye düşüyor ve aynı hızla tekrar gözlerimle buluşuyor.

Doğrudum, öne doğru eğildim ve ucundaki ıslaklığı yaladım.

Onu emmeyi çok istiyorum ve bunu ona söylüyorum, gözlerinin kararmasını izliyorum. "Sikimde boğulmak mı istiyorsun?" Başımı sallıyorum, dudaklarımı yalıyorum ve başka bir tat alıyorum.

"Siktir. Prezervatif. Kahretsin. Yanıma almamışım. Hiç düşünmeden buraya geldim."

Tek kelime etmeden ondan uzaklaşıp komodin çekmeceme doğru sürünüyorum. Buradalar. Burada olduklarını biliyorum. Florian'la ayrıldıktan sonra, bir hevesle bir paket aldım. O başkalarıyla birlikte olabiliyorsa, ben de olabilirdim. Ama hiç olmadım ve onları hiç kullanmadım. En az yüz yaşındalar, ama bir kız ne yapabilir ki?

Onu benden alırken elleri titriyor, açıyor ve kendini kılıfına sokuyor.

Bir sonraki anda tekrar üstüme çıktı ve giriş yerimle oynamaya başladı. İçime girmeden önce amımı sikiyle tokatlayarak beni nefessiz bırakıyor. Vücudum yatağın üzerinde eğiliyor, eli yüzümde, bakışlarımı onun amansız bakışlarına zorluyor. Kendini sabit tutuyor, büyüklüğüne alışmama izin veriyor, şakaklarında boncuk boncuk terler oluşuyor.

"Ben..." Başparmağını alt dudağımda gezdirerek gergin bir kahkaha atıyor. "Kahretsin. Biriyle birlikte olmayalı uzun zaman oldu ve sen çok..."

Sırıyorum, dişlerim alt dudağıma batıyor.

"Odaklanmakta sorun mu yaşıyoruz, Bay Diamond?"

Kıkırdıyor. "Bebğim, seni bütün gece becereceğim. Ayrıca" -elini uzatıp göğsümü avuçluyor ve sertçe sıkıyor- "odaklanmam gereken çok şey var." Kalçalarını öne doğru itip daha derine sokuyor. Kekeleyerek nefes alıyorum. "İyi mi?" Mırıldanıyorum. Hem de *çok iyi*. "Hareket edebilir miyim?"

Başımı sallıyorum, konuşamıyorum.

İşte o zaman kontrolü ele alıyor, uzun, derin, güçlü itişlerle bedenime hükmediyor. Kendinden çok emin. Kontrol onda. Gözlerimin içine bakıyor, yüzlerimiz inanılmaz derecede yakın. Dili dışarı çıkıp dudaklarıma çarpıyor ve ben de uzanıp onu öpüyorum. Dilim ağzına dalıyor, onun itişleriyle ritim tutarak boğuşuyor. Bir bacağıma omzunun üzerinden kaldırarak, bana bu yeni lezzetli açıyla vururken haykırıyorum.

Daha derine. Daha sert. Çok iyi.

Ten tene çarpıyor. Vücutlarımızın bir araya gelişinin sesi nemli havayı dolduruyor.

Bu çok fazla. Onunla böyle olmak... çok fazla.

Eğilip göğüslerimin arasındaki ter damlacıklarını yalıyor, meme ucuma yapışıp ısıyor. Beni tekrar tekrar sikerken ellerim saçlarını avuçluyor. Bedenlerimizin birleştiği yere bakacak kadar geri çekiliyor. Bakışları ilkel bir şehvetle kapkara.

"O kadar çok şey var ki," diye inliyor. "Ağzın. Götün. Göğüslerin. Bu am. Asla tatmin olmayacağım. Senden hep daha fazlasını isteyeceğim. Sana her şekilde sahip olabilirim, olacağım."

İnliyorum, sözleri beni daha da yükseltiyor, daha da yaklaştırıyor.

Orada durmuyor. Ağzından kelimeler dökülüyor. Edepsiz kelimeler. Tatlı kelimeler. Sevgi dolu sözler. Hepsini bana veriyor. Ruhumu onlarla dolduruyor. Parmakları aramıza uzanıyor, klitorisimi buluyor, beni izliyor ve ben patlıyorum. Dalga dalga gelen zevkle onun içinde paramparça oluyorum.

"Evet. Tanrım, çok sıkısın. Çok iyisin. Ne kadar iyi hissettirdiğini söyle. Seni siktiğimde ne kadar iyi hissettirdiğini söyle. Seni boşalttığımında. Seni benim yaptığımında. Çok güzel. Kahretsin, Naomi, sen benim ciğerimdeki nefes ve kalbimin atışısın."

Daha hızlı hareket ediyor, aleti kalınlaşıyor, vuruyor, hareketleri daha düzensiz ve ben ona pençe atıyorum, üstüme yığılana kadar adını tekrar tekrar haykırıyorum, durgunlaşıyor, küfrediyor ve karşılığında adımı söylerken boynumu öpüyor.

Kollarım ona sarılıyor, onu çok yakınımda tutuyorum. Şimdi gitmesine izin veremem.

Sırada ne olursa olsun.

Yirmi Beşinci Bölüm

Naomi

Gözlerim parlayarak açıldı, bilincimin zirvesinde duran bir rüyayla ırkıldım ve sarsıldım. Florian'la ilgiliydi. Bir şey yapıyordu. Bir şey... Başımı ileri geri sallıyorum, küçük ipuçlarını kavrayamıyorum. Sessiz bir nefes üfleyerek yatağımı boş bulmak için dönüyorum. Uykuya daldığımızda Gus tarafından işgal edilmiş olan yer şimdi boştu. Soğuk.

Kaşlarımı çatıyorum, doğruluyorum ve çarşafları yanıma alıyorum. Pencerelere ve balkona doğru bakıyorum ve dışarının hâlâ karanlık olduğunu görüyorum. Komodinin üzerindeki saat, saatin üçü biraz geçtiğini doğruluyor. Burada oturuyorum, hareketsiz ve sessiz, dinliyorum.

Hiçbir şey
yok. Ses
yok.

Dizlerimi göğsüme çekerek elimi yüzümde aşağı yukarı gezdiriyor, keçeleşmiş saçlarımı geriye doğru tarıyorum. Başka türlü hissetmek imkânsızken kendimi harap hissetmemeye çalışıyorum.

Gitti. Tanrım, söylediği onca şeyden ve dün gece yaptıklarımızdan sonra bunu yaptığına inanamıyorum.

Yataktan çıkıyorum, aynadaki yansımamdan kaçınarak işiyorum ve sonra bir bardak su aramak için aşağıya iniyorum. Yağmur hala pencerelerin ve veranda kapılarının camlarını dövüyor ama gök gürültüsü ve şimşek durmuş gibi görünüyor. Karanlıkta mutfağa doğru ilerliyorum, dolabı açıyorum ve bir bardak çıkarıp buzdolabının kapağından suyla dolduruyorum.

Elimdeki bardağı tutarak evin önüne doğru dönüyorum. Onu aramak istiyorum ama aramıyorum.

Şu anda hem kendime hem de ona delicesine kızgınım. Ve incindim. Kahretsin, şu anda o kadar incinmiş durumdayım ki içim içimi yiyor, sanki derimden çıkacakmışım gibi hissediyorum.

Bardağı dudaklarıma götürüyorum ki arkamdan gelen bir ses beni irkilterek sıçramama ve bardağın parmaklarımla arasından kayıp gitmesine neden oluyor. El yordamıyla bardağı almaya çalışıyorum, su her tarafa sıçırıyor ama nafile. Bardak yere düşüyor, cam parçaları parkenin üzerine ve çıplak ayaklarıma sıçırıyor.

Sağ ayağımdaki keskin bir acı ve tenime çarpan soğuk su çığlık atmama neden olurken mutfağın ışıkları bir anlığına beni kör edecek şekilde yanıyor. Hiçbir şeye anlam veremedim aniden ayağımdan kaldırıldım ve önce tezgâhın üzerine düştüm.

"Tanrım, Naomi. Sen iyi misin? Ne halt ediyordun sen?"

"Ben," diye bağıryorum, ışığa alışmaya çalışırken hızla gözlerimi kırptırıyorum. "Ne halt ediyordun sen? Ödümü kopardın." Uzanıp Gus'ın çıplak göğsüne bir şaplak attım. "Gittiğini sanıyordum." Onu itip yere bakıyorum.

Her yerde cam ve su var.

Gus ayağıma avucunun içine alıyor ve acının parıltısı, dışarı çıkan cam parçası ve yanındaki kan damlasıyla nefesim kesiliyor. İnliyorum, midem sallanıyor.

"Kımıldama. Bunu çabucak temizleyeceğim ve sonra da ayağınla ilgileneceğim."

Beni döndürdü, birkaç kağıt havlu aldı ve yaralı ayağımı onların üzerine koydu.

"O cam parçasına dokunma. Ayağını temizlemem gerek ama zemin çok tehlikeli."

Onun endişeli gri bakışlarına bakıyorum, aniden bunalıyorum. "Gittiğini sanıyordum," diyorum tekrar, sesim alçak ve biraz zayıf ve bundan nefret ediyorum. Üzerimde sahip olduğu güçten nefret ediyorum. Sevdiğim insanlar tarafından terk edilmekten sürekli korkuyorum. Bunu nasıl değiştireceğimi ya da durduracağımı bilmiyorum ve şimdi bunu onun üzerine itiyorum.

Onun hakkında en kötüsünü düşündüm ve bunun beni etkilemesine izin verdim. Ve şimdi bak.

Üzerimde küçük bir kaşkorse, külot ve kanayan bir ayaktan başka bir şey olmadan tezgahımın üzerinde oturuyorum.

"Hey," diyor, sesi yumuşak. Elleri yanaklarımı kavırıyor, gözleri yüzümde geziniyor. "Hiçbir yere gitmiyordum. Uyandım ve uyuyamadım. Hepsi bu. Müzik odana geldim çünkü elimde gitarla daha iyi düşünüyorum ve çalarken seni uyandırmaktan korktum, bu yüzden kapıyı kapattım."

Müzik odam ses geçirmez olduğu için onu hiç duymadım. Sertçe yutkundum, sefilce başımı salladım.

"Ben hiçbir yere gitmiyorum. Lütfen buna güven." Bu yanımı bu kadar iyi okumasından nefret ediyorum. Eğilip dudaklarımı öpüyor, tatlı ve şefkatli, evet, ama aynı zamanda sert ve emredici. Sanki sözsüz bir şekilde ne demek istediğini anlatmaya çalışıyor.

Geri çekildi ve ben burada oturup izlerken yaptığım pisliği temizlemeye başladı.

Söyleyecek sözüm yok.

Kafamın içinde kayboldum.

İşte bu yüzden iki yıldır kimseyle çıkmadım. Bu yüzden içime kapandım ve beni incitebilecek her şeyden kaçındım. İyi gittiğimi, idare ettiğimi, kontrollü ve güçlü olduğumu düşündüğüm tüm zamanlar şimdi etrafımda parçalanıyormuş gibi hissediyorum.

Çünkü hayatımın en güzel gecelerinden birini tek başıma geçirdikten sonra uyandım. *Ama yalnız değildin. O gitmedi.*

Bunu tekrar nasıl yaşayacağımı bilmiyorum.

Gus son bardağı çöpe atıyor ve son su damlasını siliyor ve bana ilk yardım çantamın nerede olduğunu soruyor. Ona o yönü gösteriyorum ve birden yanımda, ayağımla ilgilenmeye başlıyor. Ayağımdaki camı çıkarmadan önce beni uyarıyor, bunu fark etmediğimde benim için üzüyor. Kanımı antiseptik solüsyonla temizliyor ve bir yara bandı uyguluyor ve ben...

"Özür dilerim," diyorum ona. "Ben sanıyordum ki..." Ne söyleyeceğimi bilemediğim için sözümü kesiyorum.

"Sanırım sana aşık oluyorum," diye fısıldıyor içime, sesi ciddi, sözleri acımasız ama şefkatli. "Senin için deli olduğumu biliyordum. Seni düşünmeden duramadığımı biliyordum. Seni daha önce hiç kimseyi istemediğim bir şekilde istediğimi biliyordum. Ama sonra dün gece oldu. Ve her şey oldu. Sen kollarımda uyurken uyandığımda kalbim çarpmaya başladı ve biraz oynamam gerekti. Her şeyi gözden geçirmem gerekiyor."

Kolları beni sarıyor, yüzümü sıcak ve güçlü bedenine doğru çekiyor. Kokusu beni sarıyor ve göğsüm şimdiye kadar yaşadığım en güçlü yuva hissiyle sıkışıyor. Beni ileri geri sallıyor, başımın üstünü öpüyor ve şimdi kalbim çarpmaya başlıyor.

"Gittiğimi düşündüğün için çok üzgünüm. Sana bunu yaptığım için çok üzgünüm. Seni korkuttuğum ve incindiğin için ve bir kez daha seninle tüm yanlış şeyleri yaptığım için."

"Bu sen değilsin, Gus. O benim. Sen her şeyi doğru yapıyorsun. Berbat olan benim. Her şeyi geride bıraktığımı sanıyordum ama

Gittiğini düşündüm ve kendimi kaybetmeye başladım. Bu sağlıklı değil ve bu konuda bir şeyler yapmamın zamanı geldi. Kaçınmaya o kadar istekli olduğum şeyle gerçekten yüzleşmeliyim. Sana söylemediğim daha çok şey var." Geri çekiliyorum, çenemi onun göğüs kafesine bırakıyorum, yüzüm geriye doğru eğiliyor. Bana bakarken alnımdaki saçları okşuyor. Sabırla bekliyor. "O gece Grammy'de hamileydim."

Gus keskin bir nefes çeker. "Florian biliyor muydu?"

Ona karşı başımı sallıyorum. "Telefonlarımı açmıyordu, bu yüzden ona sesli mesajla söylemek zorunda kaldım, ama evet, biliyordu."

Çenesi kilitleniyor, gözleri kontrol altında tutmak için umutsuzca çabaladığı şiddetli bir öfkeyle doluyor. "Yani gösterideki o gece... o zaman..." Sözünü kesiyor.

"Evet."

Bir sert nefes daha. "Onunla ilk tanıştığımda bunu bilmediğime gerçekten memnunum. Tamam. Anlat. Anlat bakalım."

"Dış gebelik geçirdim. Acil ameliyat olmak zorunda kaldım. Bebeğimi ve potansiyel olarak çocuk sahibi olma yeteneğimi kaybettim." Ona bakarak dudağımı kemiriyorum. Aramızdaki ilişkinin ne kadar yeni olduğu düşünüldüğünde endişelenmenin aptalca bir şey olduğunun farkındayım ama bunu ondan saklamak da istemiyorum. Bilmeli çünkü milyonlarca çocuk istediğini biliyorum.

Belli oluyor.

Gus gözlerini kapatıyor, alnı alnıma düşüyor, elleri yüzümde, sanki onun için dünyadaki en değerli şeymişim gibi bana sarılıyor. "Çok üzgünüm, güzel kızım. Bunun senin için nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. O gelmedi, değil mi?"

"Hayır. O yapmadı."

Gus'ın kolları etrafımda dolanıyor, sıkılaşıyor, beni çok yakın tutuyor. Şu anda hiçbir yakınlık yeterince yakın değil. Onun öfkesini ve acısını hissedebiliyorum. Onan gelen her şeyi hissedebiliyorum çünkü o kendini tutabilen biri değil.

Onunla ilgili en sevdiğim şeylerden biri bu.

"Hâlâ burada durmamın ve gecenin bir yarısı onun zavallı, hayat kaybı,

hatta-olmaması gereken- adamını kovalamamamın tek nedeni kollarımdaki sensin.

sana bakarken ya da seninle konuşurken nefes almanın faydasına sahip ol, "diye homurdanıyor, her kelimenin her hecesi gergin dudaklarından dökülüyor, gri gözleri alev alev yanıyor. "Bizim hakkımızda korktuğunu biliyorum. Yeni ve yoğun olduğunu biliyorum. Ama sana *asla* böyle bir şey yapmam. Asla, Naomi. Beni duyuyor musun? Şu anda sana söylediklerimi hissediyor musun?"

Göğsünden öperim. "Öpüyorum. Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme. Öfkeliyim. Aslında süper-sonik kızgınlık seviyemi tanımlamak için henüz bir kelime icat edilmemiş olabilir. Eğer onu bir daha görürsem önce boğazını sıkıp sonra döverek öldürmeyi planlıyorum."

"Ben pek eş ziyareti yapacak tipte bir kız değilim."

Kıkırdıyor ve bu sesle birlikte sert gerginliğinin bir kısmı uçup gidiyor. Yüzü aşağı eğiliyor, dili dudaklarımdan tadına bakarken gözleri hâlâ benimkilere kilitlenmiş. "Hiçbir yere gitme."

"Ne-" Gus dizlerinin üzerine çöktüğünde sadece kelimeler dilimde ölüyor. "Gus. Bardak-"

"Hepsi temizlendi." Fırtınalı bakışları benimkilerle buluşuyor, beni çevirirken elleri kalçalarımda, onları açıyor ve aralarına yerleşiyor. "Her şeyi senin için ortaya seriyorum Naomi. Ne istiyorsan onu yap." Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırıp ona bakıyorum. "Sana ihtiyacım var. Sana sahip olabilir miyim?"

Tanrım. Dişlerim dudağıma batıyor ve başımı sallıyorum. Bilmiyor mu? Ben zaten onunum.

Külotumu kenara çekip beni yalıyor, ta göbeğimden hassas sinir yumağıma kadar ağzına alıyor. Dudaklarımdan derin bir inilti dökülüyor. Gözleri benimkilerin üzerinde. Ve ağzına kadar duyguyla doluydular. Benim için. Kendimi burada onunla nasıl bulduğumu kimse tahmin edemez. Ama bu gerçeği değiştirmiyor.

Parmaklarım onun yumuşak saçlarında geziniyor. Gözlerini. Tunç ve muhteşem. Ve ben de ona aşık olduğumu biliyorum.

Beni biraz daha yaladıktan sonra aniden yüksek sesli bir ılık ve şaşkın bir kakhaha ile tezgâhtan aşağı sürüklüyor. Beni göğsüne çekerek yere düşene ve kıyafetlerim üzerimden sıyrılanaya kadar inişimi kolaylaştırıyor.

"Üstte," diye geveliyor, mutfağımanın zeminine uzanıyor ve beni kalın, sert horozunun üzerine indiriyor. Elleri belimi kavrarken içgüdüsel olarak ona doğru sallanıyorum. Bu hissi test ediyorum. Hâlâ bana bakıyor. Bu adam ve onun zevki üzerinde bu kadar kontrol sahibi olma arzusu.

Beni *istediğı* gibi.

İleri ve geri sallanıyorum. Yukarı ve aşağı zıplıyorum. Uzun saçlarım göğsümün üzerine düşüyor ve onları omuzlarımanın üzerinden geriye itiyor, vücudumla birlikte zıplayan ve sallanan göğüslerime bakıyor. Elleri beni kavlıyor, beni öyle sert sıkıyor ki inliyorum, her bir meme ucumu çimdikledikçe daha yüksek sesle inliyorum.

"Bu lanet memeler, Naomi. Tanrım, göğüslerine kafayı taktım."

"Daha sert, Gus."

Daha sert sıkmadan önce bir tanesini tokatlıyor ve ikimiz de inliyoruz, klitorisime vurma hissi.

"Bu memelerini sikmeyi çok istiyorum. Bunun için kendimi kaç kez boşalttığımı tahmin bile edemezsin. Üzerlerine boşalmak ve sonra da güzel tenine sürmek istiyorum. Onlar artık benim."

Tekrar tokat atıyor ve ben çıldırıyorum. Tokadın acısı ve onun içimdeki zevki neredeyse çok fazla.

"Sen sapık bir kaltaksın, değil mi? Bunu istiyorsun. Söyle bana."

Ben sapık bir kaltağım. Ya da belki de sadece o beni böyle yapıyor çünkü şu anda istediğı her şeyi yapabileceğimi ve bundan çok hoşlanacağımı düşünüyorum. "Ben senin sapık kaltağınım."

"Çok doğru. Göğüslerini avuçla, Naomi. Meme uçlarımla oyna ve bana ne kadar iyi hissettirdiğini söyle."

Hemen itaat ediyorum, kendime dokunuşumu izlerken gözlerinin içine bakmak istiyorum. Göğüslerime takıntılı olduğunu söylüyor. Ben de onun

bana bakıyor. Gus bana böyle baktığında hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

"Ellerin daha iyi hissediyor."

İnliyor, ellerini ellerimin üzerine koyuyor ve bana masaj yapıyor, benimle oynuyor, bunun ne kadar iyi hissettirdiğiyle beni çıldırtıyor.

Birbirimize bağlandığımız noktaya bakıyorum. İçime girip çıktığı, sikiinin ıslandığı ve benim uyarılmamla kaplandığı yere. Bakışlarımı takip ediyor ve homurdanıyor, ellerinden birini kalçalarım, diğerini de lezzetli daireler çizerek ovmaya başladığı klitorisime götürüyor.

Gözlerim kafamın içinde yuvarlanıyor.

Omurgamda böyle tatlı bir işkence zevki zaptlıyor.

Hareketlerim duraksıyor, zevk bu hıza ayak uyduramayacak kadar yoğun. O anın içinde kaybolana kadar bana rehberlik ediyor, kendimi bıraktığımda başım geriye düşüyor. Alıyorum, alıyorum, alıyorum.

Tanrım, hiç durmak istemiyorum.

Oluşum çok acı verici bir şekilde enfes. İnemeleri durduramıyorum. Pantolonumu. Etini pençeliyor ve daha fazlası için yalvarıyordu.

Orgazmım akıcı bir kreşendoya dönüşüyor, sıvı ve sınırsız bir şey. Hücrelerimi ele geçiren ve çekirdeğimden dışarıya doğru yayılan bir şey. Gus doğruluyor, göğüslerimi yalıyor ve ısıyor, ben onun etrafında kenetlenirken inliyor ve küfürler savuruyor.

Bu çok fazla. Çok yoğun. Yüzüm göğsüne gömülüyor ve beni tutuyor, içimde patlıyor ve... "Siktir," diye uluyor. "*Sikeyim.*"

Onu daha yakından kavrayarak göğsünden boynunun kıvrımına kadar yalıyorum. Saçlarımın kokusunu içine çekiyor ve ben gözlerimi açıp hiçbir şeye bakmıyorum. Göz kırpyorum. O kadar geniş gülümsüyorum ki, içimden kıkırdama şeklinde fişkırana kadar kendimi zor tutuyorum.

"Vay canına. Bu..."

"Evet. Gerçekten öyleydi."

Tekrar kıkırdıyorum ve göğsünden küçük bir kıkırdama geldiğini hissedebiliyorum. Kıcıımı çimdiklemeden önce tokatlıyor ve ben de inliyorum. "Sana sapık sürtük dediğim için kızdın mı? Ağzımdan kaçtı."

Gülüyorum. "Biraz bile değil."

"Güzel. Ben de beğendim. Senin bu güzel vücudun söz konusu olduğunda aklımın ne kadar kirli olduğunu biliyor musun?"

"Hayır. Ama bununla nereye varmak istediğini seviyorum. Kirli şeyleri severim, Gus. Bunu bana vermekten korkma."

Yüzümün yan tarafını öpüyor ve "Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Ama şimdilik konuşmamız gerek. Benimle gel."

Gus yerden kalkmama yardım etti. Temizlenip giyindikten sonra beni üst kattaki yatağıma götürüyor. Ama yatağa girip uyumak yerine beni yatağın kenarına oturtuyor, yüzündeki sert ifade kalbimin göğsümde çarpmasına neden oluyor.

Gerçek olan her şeyin gerçek testi, onu tehdit eden bir meydan okumadır.

Şu anda baktığım şey bu. Gus'ın dikkatli gözlerine. Başka bir şey geliyor. Hissedebiliyorum ve bu beni sinirlendiriyor.

"Artık birlikte düet yapmıyoruz."

Nefesim kesiliyor, kaşlarım şaşkınlıktan çatılırken gözlerim açılıyor. "Ama -" Bana hiçbir anlam ifade etmeyen bir şeyi anlamlandırmaya çalışarak başımı sallıyorum. "Gus. Beni bu işe sen bulaştırdın."

Onunla akşam yemeği yemem için yalvarmadan önce beni halka açık bir plaja kadar takip etti. Ama o eskidendi, bu ise şimdi ve görünüşe göre şimdi her şey çok farklı.

Büyük eliyle çenemi kavırıyor. "Gözlerimin içine bak ve bana eski sevgilim hakkında duygusal bir şarkı söylemekte iyi olduğunu söyle." Bocalıyorum ve o devam ediyor. "Bana eski sevgilin hakkında şarkı sözleri yazmak istediğini ve ikimizin de bu konuda şarkı söylememizi istediğini söyle." Bir cevapla doldurmayı başaramadığım bir sessizlik daha.

Ona karşı başımı sallıyorum.

"Ama bu şarkıya ihtiyacın olduğunu söylemiştin. Bunu o r t a y a çıkarman gerekiyordu."

O Omuz silkiyor çaresizce. "Bu oldu önce sen geldi birlikte. Şimdi her şey farklı."

Gözlerimi hızla kırpttırıyorum, sertçe yutkunuyorum ve boğazımın arkasındaki k u r b a ğ a y ı temizlemeye çalışıyorum. "Şimdi her şey nasıl değişti?"

"Hayatında ikinci Florian olmak istemiyorum."

"Oh." Dudaklarım onun gülümsemesine neden olan küçük bir O şekli oluşturuyor ve başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. Onu nazıkçe ısırıyorum ve bu anı hafifleten bir şey oluyor. Gerginliğimin bir kısmını hafifletiyor. "Peki bu tam olarak ne anlama geliyor?" "Seninle eski sevgilim hakkında düet yapmayacağım anlamına geliyor. Bu şarkıyı Wild Minds albümünde solo olarak yayınlayacağım anlamına geliyor çünkü o şarkı benim öncesim ve sen de benim şimdimsin. Geleceğim, umarım. Bu demek oluyor ki

Yine de bunu ortaya koydum, böylece onu dinlendirebilirim, ama hepsi bu kadar."

Yüzüm yere doğru düşmeye başlıyor, ama o hala yanağımı tutuyor ve fazla uzaklaşamıyorum. Gözlerimi arıyor ama ben temkinliyim. Emin değilim.

"O müzik odasında ne kadar kaldın?" Şaka yapıyorum ve sırtıyor ama gözlerine ulaşmıyor.

"Naomi, çok uzun zamandır başkalarının şarkılarını söylüyorsun bebeğim. Vokal yapıyordun ve ondan önce de Florian'ın şarkılarını söylüyordun. Şarkıları onunla birlikte yazdığını biliyorum ama şarkılar onun albümlerindeydi. Senin değil." Gözlerim cam gibi oluyor ve eğilip dudaklarıma bir öpücük konduruyor. Dizlerinin üzerine çökerek bana bakıyor. "Seninle yeni bir şarkı yazmaktan daha çok istediğim bir şey yok. Her zaman seninle şarkı söylemek ve çalmak. Ama bu gece, kendin üzerinde çalışman gerektiğinden bahsettin. Bu konuda bir şeyler yapmanın zamanının geldiğini söyledin ve ben de aynı fikirdeyim. *Zamanı* geldi," diye vurguluyor. "Çok fazla şeytanın var Naomi Kent ve her birini öldürmen gerekiyor. Yazmaya başlamalısın. Kendi sözlerinle kendi

müziğini yaratmalısın ve hiçbir erkek bunun bir parçası olmamalı. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Ne dediğini hissediyorum. Benim için ne yapmaya çalıştığını.

Ve kalbimin derinliklerinde, midemin en derinlerinde, onun haklı olduğunu biliyorum. Her konuda. Şarkısı ve diğer her şey hakkında.

Vakit geldi.

İkimiz için de.

Artık korkup kaçmak yok. Fırtınama cesaret etme zamanı. Ne olursa olsun.

Yirmi Altıncı Bölüm

Gus

Şafaktan beri damarlarımda, ağzımda ve parmaklarımda **NOTALAR DOLAŞIYOR**. Konuşmamız bittikten sonra Naomi hemen uykuya daldı. İkimizi de yatağa yatırdım ve o uyudu. Hâlâ da öyle.

Ben onun kadar şanslı değildim.

Yağmur durduğu ve güneş gökyüzünü ısıtmaya başladığı anda gözlerim açıldı ve işte o an oldu. Aşağı indim ve Naomi'nin müzik odasında bir şeyler çaldım, hepsini telefonuma kaydettim. Ama şimdi bile, saatler sonra mutfağında durmuş yumurta ve domuz pastırması pişirirken

-Bu kızı sevmemin bir başka nedeni. Dondurucusunda domuz pastırması var - hala kendimi birkaç dakikada bir durup ocağın yanındaki not defterine bazı notlar karalarken buluyorum.

Gülümseme sabahtan beri yüzümden gitmedi.

Çünkü hayatımda ilk kez, onunla ne yaptığımı bildiğimi hissediyorum.

Gerçekten ve gerçekten benim olduğumu.

Yönüm var. Bir amacım var. Yukarıda benim olduğumu söyleyen inanılmaz bir kadın var. Geçmişimin çoğunu geride bıraktığımı hissediyorum.

Sonunda onu dinlenmeye bıraktım ve içimi dolduran hafiflik bulaşıcı.

"Naomi," diye seslendim. "O güzel kışını kaldır ve benimle kahvaltı etmeye gel." Yukarıdan inlediğini duyuyorum ve kıkırdıyorum. "Hadi bebeğim. Neredeyse hazır."

"Gus," diye bağılıyor bir parça kızgınlıkla, tekrar inliyor ve sonra teslimiyetle sızlanıyor, "İyi. Bana birkaç dakika ver."

Yumurtaları bitirip ocağı kapatıyorum ve tam kapı çalarken tavanın kapağını kapatıyorum. Yemin ederim, ne zaman burada olsam, davetsiz bir misafirimiz oluyor.

"Naomi," diye bağııyorum ama banyodan gelen su sesini duyuyorum ve bu sefer cevap vermiyor.

Zil tekrar çalıyor ve ben ön kapıya doğru yürüyüp ekrana dokunuyorum. Görüntü canlandığı anda çenem titriyor ve yumruklarım sıkılıyor. İçimde bir kasırga gibi aniden patlayan öfkeyi dizginlemek için bir saniye daha bekliyorum ve kendimi kontrol altına aldığımı düşündüğümde kapıyı açıyorum.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak, uzanıp Florian Heart'ın suratına yumruk atma, boynunu kırma ya da ciğerlerinden solumayı hak etmediği havayı boğma dürtüsüne direniyorum.

Bana bakıyor, sessiz saniyeler geçtikçe ifadesi sertleşiyor ve düşük askılı kot pantolonumu, gömleksiz göğsümü ve uyku ve seksle karıştırılmış saçlarımı inceliyor. "Burada ne halt ediyorsun?" diye homurdanıyor ve ben gülüyorum çünkü bunun retorik bir soru olduğunu varsayıyorum.

Seçime kibirli bir şekilde gülümsüyorum. "Bu benim sana sorum değil mi?" "Naomi nerede?"

"Seni ilgilendirmez. Aslında, burada olman harika, dostum. Bu beni daha sonra seninle uğraşmak zorunda kalmaktan kurtaracak. Bence Naomi'yle birlikte olduğumuz çok açık. O yüzden sana mesajım basit. Ondan uzak dur." Bir kaşımı kaldırdım, ne demek istediğimi anlatmak için biraz ters ters baktım. "Bu konuda da dalga geçmiyorum. Bu bir tehdit. O

Bana her şeyi anlattı ve ona değer verdiğim için seni olduğun yerde öldürmeyeceğim. İkimiz de bunu hak ettiğini bilsek bile. Bunu bir merhamet göstergesi olarak kabul et ve git. Ve bunu yaparken, onu aramayı bırak. Mesaj atmayı bırak. Akşam yemekleri ayarlamayı ya da o ürkütücü, sinsi kışının yaptığı her ne haltsa onu yapmayı bırak. Seninle işi bitti."

Kötü niyetle sırtıyor. "Çok şirin bir konuşmaydı. Neredeyse senin için üzüleceğim. *Neredeyse*." Bir elini siyah saçlarının arasında gezdiriyor ve küçük şirin konuşmamın onu etkilediğini anlıyorum. "Onun seninle olduğunu mu düşünüyorsun, Gus? Senin olduğunu mu düşünüyorsun?" Şimdi gülüyor ve bu kendini beğenmiş ses karşısında dişlerim sıkılıyor. "Ne kadar yanıldığın hakkında hiçbir fikrin yok. Benden intikam almak için seninle yatıyor olabilir ama sen onunla birlikte değilsin. En azından gerçekten değilsin. Er ya da geç, ait olduğu yere, benim yanıma dönecek. O bunu biliyor. Ben de biliyorum. Eminim sen de biliyorsundur. O, kardeşinin karısına kafayı takmış, partici, çapkın bir pislikten daha iyisini hak ediyor."

Ben bir adım öne çıkıyorum ve korkak bir adım geri atıyor. "Korktun mu Florian?" Gözleri kısılıyor ama o da bana doğru ilerlemiyor. Muhtemelen onu ellerimle terlemeden öldürebileceğimi bildiği içindir.

Onun cılız, keş kışına 20 kiloluk sağlam bir kasım var. "Konu sen olunca korkacak bir şeyim yok."

"Muhtemelen. Ama gözlerindeki korku farklı bir hikaye anlatıyor. Hayatını güzelleştiren en iyi şeyin gitmesine izin verdin ve şimdi o daha iyi birine geçti. Bununla başa çık. Hata yapmak hakkında bir iki şey biliyorum. Sadece ben benimkilerden ders alacak kadar akıllıyım. Sen çok geç kaldın ve ben tam zamanında geldim. Ve hiçbir yere gitmiyorum."

"Bunu göreceğiz."

Naomi "Gus?" diye seslendiğinde bir şey söylemek için ağzımı açtım.

"Buradayım," diye bağıyorum. "Davetsiz bir ziyaretçiniz var, umarım iyi birisin."

Evet. Böyle bir pislik olabilirim.

Naomi'nin yumuşak adımlarının sesi bize ulaşıyor ve elini sırtımda hissediyorum, yanıma gelene kadar koluma doğru kayıyor ve Florian'ın orada durduğunu görüyorum. Gözleri anında kolumda duran ve henüz çekmediği eline takılıyor. Acı çekiyor gibi görünüyor ve bu tür acılara aşına olsam da ona karşı herhangi bir sempati duymuyorum.

Naomi söz konusu olduğunda bir lejyon acıyı hak ediyor.

"Merhaba," diyor yumuşak bir nefesle. "Burada ne yapıyorsun?"

Bakışları önce bana sonra da ona dönüyor. "Konuşabilir miyiz? Özel olarak?" diye ekliyor ve bana son bir kez daha bakıyor.

Naomi'ye bakmak için dönüyorum çünkü onun ne istediği umurumda değil. Benim umurumda olan o.

Gözlerine bakıp bir cevap arıyorum. Bana hafifçe başını sallıyor, ben de eğilip dudaklarının kenarından öpüyorum ve ağzımı kulağına götürüyorum. "Bana ihtiyacın olursa mutfakta olacağım."

Florian'a söylediğim her şeyde ciddi olduğumu bilmesini sağlayan memnun bir gülümseme fırlatıyorum ve sonra eve geri dönüyorum.

Naomi'nin evinin güzel yanı ne? İçerisi tamamen cam. Birinci kattaki her bir duvar cam, tabii ki dış duvarlar hariç.

Ön girişi oldukça iyi görebiliyorum ve Naomi kısa boylu, ben uzun boylu olduğum için Naomi'nin başının üzerinden Florian'ı harika bir şekilde görebiliyorum. Ne yazık ki onları duyamıyorum, bu yüzden iki tabak hazırlamaya başladım. Çatallar, bıçaklar ve tost makinesine biraz kızarmış ekmek atıyorum. Bedenimi meşgul edecek ve zihnimi meşgul edecek herhangi bir şey.

Onunla konuşmasından hoşlanmıyorum ve bu en hafif tabirle.

Bu işte iyi değilim. Bu korkmuşluk, kontrolden çıkmışlık hissi.

Birini sevmenin gerçek testi, onu kaybettiğinizi düşünöüğünüzde onun için savaşmak değildir. Onlar zaten, hala, sonsuza dek sizin olduklarında her gün onlar için savaşmaktır.

Ben de bununla çalışıyorum. Çünkü Jasper'ın dediği gibi. Başıma gelebilecek en kötü şey yaralanmak değil. Onu kaybetmek.

Naomi ile ne kadar çok vakit geçirirsem, bu gerçekle o kadar çok yzleşiyorum.

"Hey," diyor çekingen bir tavırla, n kapıyı kapatışını, bana doğru yürüyüşünü ve dudağını kemirirken kollarını belime sarışını gizlice izlemiş olmama rağmen.

"Hey," diye karşılık veriyorum çünkü aşk berbat edebilir, acı verebilir ve dünyanızı sarsabilir.

Benimkini biraz sarsıyor. Ama daha önce de söylediğim gibi, ben kararlı bir adamım.

Ve ben çoktan onunla birlikte olmaya karar verdim.

Dün gece iki am ve isimsiz bir rock baladı arasında bir yerde buna karar verdim.

Elini karnıma koyup sıkıyorum. "A mısın?" "Açlıktan lyorum.

Ama-"

"Bana söylemek istemediğin sürece bilmeme gerek yok." Sırtıma doğru gülümsediğini hissediyorum.

"Eski sevgiline takılı kaldığını söyledi. Beni incitecekmişsin. Onun geçmişteki hatalarının şu anda yaptığım hataları belirlemesine izin vermemeliymişim."

"Tüm söylediği bu mu?"

"Bu ve yazmakta olduğu ve bazı sorunlar yaşadığı birkaç şarkı üzerinde benimle çalışmak istiyor."

"Peki sen ne dedin?"

Gülümsemesi daha da büyür. "Seni seksi olduğun için becerdiğimi ve bunun bitmeyeceğini. En azından ben senden sıkılıp yorulana kadar."

Gülüyorum. "yle mi?"

"yle. Diğer nedenlerin yanı sıra, ama dürüst olalım, seni istemek, sana kafayı takmak ve seni düşünmeden edememek gibi nedenler, ateşli vücudun ve yüzün karşısında gerçekten ikinci planda kalıyor."

"Bunu kesinlikle takdir edebilirim. Ve eğer seni altımda çıplak tutan şey buysa..." Bir omzumu dikleştirerek devam ediyorum. "Sanırım bununla

yaşayabilirim.

Peki ya yardıma ihtiyacı olan şarkılar?"

"Ona bunu yapmak istemediğimi söyledim. Onunla yazma günlerim sona erdi."

Orospu çocuğu gibi sırtıyorum.

"Naomi," diye durakladım. "Senin için yumurtam, pastırmam ve kızarmış ekmeğim var. Ama yüzüme boşalana kadar seni yememi tercih edersen, seni yemekten çok daha mutlu olurum. Tadının daha güzel olacağını zaten biliyorum."

"Buna nasıl cevap vereceğimden emin değilim."

Kıkırdıyorum, onu kollarımın arasında döndürüyorum ve yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Dürüstlüğüğü alkışlıyorum. Ama söyle bana, iyi misin yoksa sadece benim için cesur bir yüz ifadesi mi takınmaya çalışıyorsun?" Kesik kesik bir nefes alıyor ve omuzlarını silkerek nefesini dışarı veriyor.

"Üzerinde çalışıyorum, hatırladın mı? Ama Florian'la olan ilişkimin seninle olan ilişkimden çok ayrı olduğunu bilmeni istiyorum. O benim geçmişim ve hala bunun üzerinde çalışıyorum. Ama sen benim... geleceğimsin, umarım. Bu mantıklı mı?"

Gülümsüyorum, eğilip dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. "Tezgâha otur da sana kahvaltı hazırlayayım. Sonra bunun ikinci yarısını yapabiliriz."

"Gus-"

Onun dikkatli gözleri benimkileri ararken nefesim ciğerlerimde sıkışıyor. "Ben iyiyim. Gerçekten." Eğildim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım.

O memnun bir şekilde gülümsüyor ama ben boş kalıyorum.

Bu Florian Heart ile son karşılaşmamız olmayacak. Bundan eminim.

Yirmi Yedinci Bölüm

Gus

SICAK RÜZGÂR kulaklarımda dörtlü esiyor, Pasifik'in uğultusuyla birleşince bir kasırgayı andıran gürültülü bir ses. Huzur verici değil. Sakinleştirici değil. Hiç Zen'im yok.

Ve doğrusu, çok korkuyorum.

Bu dalgaların bugün şakası yok. Sörf tahtalarımızla derin, karanlık, can alıcı suya doğru kürek çekerken Naomi'nin bana uyardığı bir şey vardı. Geri dönmemizi önerdi. Başka bir gün tekrar denememizi. Ve ben aptalca, küstahça, moronca, hayır dedim.

Kıyı şeridi en az yüz metre ötede. Ve bana yaklaşan her dalgayla birlikte, panikle karışık adrenalinin yeni bir dalgası -kasıtlı olarak- içime çarpıyor. Çok yakında ya felç geçireceğim, ya kalp krizi geçireceğim ya da tamamen bayılacağım.

Ama Naomi'nin bunları bilmesine izin verirsem lanetleneceğim.

Kendimi burada nasıl bulduğum gerçekten bir sır değil.

Naomi sörf yapmayı seviyor. Neredeyse her gün yapıyor. Ve birine aşık olduğunuzda -ya da zaten göğüs kafesinize kadar aşık olduğunuzda- şöyle yaparsınız

Aptalca, saçma, tehlikeli, o kişi olmasaydı asla yapmayı düşünmeyeceğiniz şeyler.

Naomi çoktan -oldukça zarif bir şekilde- üç dalgaya binmiş olmasına rağmen ben henüz ayakta durmaya çalışmadım. Bunun yerine, doğa ananın beni ancak çocuk seviyesindeki bir hız trenine benzetebileceğim bir yolculuğa çıkarmasına izin vererek, her yolculuk arasında kıyıya doğru kürek çekerek bir aşağı bir yukarı gidiyorum.

Naomi omzunun üzerinden yine aptalca, lanet olası bir dalgayı işaret ederek bana "Bunu dene" diye bağıyor. Saçları ıslak, yanakları kırmızı, gözleri heyecandan parlıyor, dalgıç kıyafeti tenine yapışmış. Eğer bu kadar çarpıcı olmasaydı, bu işi çoktan bırakmış olabilirdim.

"Hayır, teşekkürler. Ben böyle iyiyim." Gülüyor.

Ben gülmüyorum.

"Haydi, Gus. Gıdıklandığını biliyorum ama bu temiz bir dalga."

"Benimle yabancı dillerde konuşmayı kes. Gıdaklamak ne demek? Ne demek?"

Bana tavuk deme şeklin bu mu?"

Biraz daha gülüyor. Ben gülmüyorum. "Hayır. Dalgalardan korkan demek. Sörf terimi olmasının bir sebebi var. Hepimiz bazen böyle oluruz. Geri dönmek ister misin? Bu işi bırakabiliriz."

Başımı sallıyorum. Neden kafamı sallıyorum?

"Nasıl duracağını biliyorsun. Pratik yaptık ve harikaydın. Yapabilirsin," diye cesaretlendiriyor, daha da geniş gülümsüyor ve lanet olsun ona. Lanet olsun ona. Erkekler kadınlarını etkilemeye çalışırken öldüler ve belli ki bugün ben de farklı değilim.

Onun gibi dalgıç kıyafeti giymediğim için kendimi soğuk tahtaya doğru göbeğime kadar indirirken nefesimin altından "Aptal penis merkezli beyin," diye küfrediyorum. Basitçe söylemek gerekirse, benim bir tane yok ve biz de satın almadık. Onun büyük tahtalarından birini kullanıyorum çünkü deneyeceğimi söylemişim ama dışarı çıkıp bir bok almaya gerek görmedim.

Şimdi biraz pişmanlık duyduğum bir şey.

Ayaklarımı tahtanın üzerine koyuyorum ve dengemi sağlayıp yerçekimimi ve Naomi'nin bu sabah kusmuş olduğu diğer her ne haltsa onu ortalamaya çalışırken biraz sağa sola sallanıyorum.

Daha iyi dinlemeliydim.

Dinlemedim.

Bir sürü kışkirtıcı pozisyonda hareket ediyordu ve benim dikkatim dağıldı.

"Harika!" diye bağılıyor, benden yaklaşık on beş metre ötedeki sörf tahtasında aynı şeyi yapıyor. Omzunun üzerinden suya bakıyor ve sonra "Kürek çek, kürek çek, kürek çek" diye bağılıyor. Ben de yapıyorum. Hayatım buna bağılıymış gibi kürek çekiyorum, çünkü muhtemelen öyle, ve sonra suyun tahtayı kaldırmaya başladığını hissettiğimde, ben de onunla birlikte, onun çığlığını duyuyorum, "Ayağa kalk, Gus. Ayağa kalk! Yapabilirsin!"

"Kahretsin. Siktir. Aptal orospu çocuğu, ölmek üzeresin." Bana gösterdiği şeyi hatırlamaya çalışıyorum ve ayağa fırlıyorum, küçük bir sürtük gibi çığlık atmamak için nefesimi tutuyorum. Öne doğru sallanıyorum, neredeyse yüzüstü suya düşecektim. Kalbim o kadar şiddetli çarpıyor ki diğer tüm sesleri ve duyuları engelliyor. Panik beni ele geçiriyor ve arkama bakıyorum, kelimenin tam anlamıyla üzerime keskin, soğuk su mermileri yağdıran mavi bir duvara bakıyorum.

"Çömelin," diye sesleniyor bir erkek sesi ve ben sadece benimle konuştuklarını varsayabiliyorum çünkü uzun ve elenmiş durduğumu biliyorum. "Rahatla dostum. Bırak su sana rehberlik etsin."

"Doğru." Bunu neden ben düşünemedim? Çok mantıklı.

Gözlerimi deviriyorum ama gözlerimin artık kapalı olduğunu fark ediyorum. Kahretsin. Açılıyorlar ve adamın söylediği gibi çömelip tahta duruşumu gevşetmeye çalışıyorum ama bu imkansız. Özellikle de tahta dalga boyunca ilerlerken ve ben neredeyse bir düzine kez daha düşerken.

Etrafımda su var ve bundan nefret ediyorum. Bundan nefret ediyorum. *Nefret ediyorum!*

Ama sonra bir ses beni kendi mini paniğimden uyandırdı. Naomi. Ama başımı döndüren, gözlerimin onu bulmak için çaresiz kalmasına neden olan şey onun normal, tatlı melodik sesi değil.

Bu ılık.

Beni çağıran *korku* ve onu bulduğum anda nedenini anlıyorum.

Dangalağın teki, pusuladaki iğnenin gerçek kuzeyi bulması gibi, tahtasını ona doğrultmuş, doğruca ona doğru geliyor. "Dön," diye cıgılık atarak tam da bunu yapmaya çalışıyor. Ama adam yapmıyor ya da yapamıyor. Genç görünüyor - ancak ergenlik çağında - ve çaresiz.

Sadece başını sallıyor, dehşet yüz hatlarını kaplıyor.

Adamın sörf tahtası onunkiyile çarpışır, ıslak bir gümbürtü duyulur. Naomi kendi tahtasının üzerine düşüyor ve ikisi de derin dalgalara yuvarlanmadan önce başını çarpıyor. Bir an için felç olmuş gibi durdum ve suda onu aradım.

Çocuk tahtaya tutunarak ve can havliyle yukarı çıkar. Ama

Naomi onu takip etmiyor.

Tanrım. Neredesin, bebeğim?

İçgüdülerimle hareket ederek derin bir nefes çekiyorum ve suya dalıyorum ama beni sörf tahtama bağlayan bilek kayışına takılıyorum. Bulanık, girdaplı suya uzanarak kayışımı çözüyorum ve Naomi'nin düştüğü yöne doğru yüzüyorum.

Sadece ben bir şey göremiyorum.

Su görülemeyecek kadar bulanık, dalgalar çok öfkeli ve hava almaya çıktığımda tedirginlik boğazımı sıkıyor, etrafımda dönüyor, bulabildiğim her yeri arıyorum. "Naomi!"

Uzakta, iki adam çocuğu ve sıkılmış halini sudan çıkarıyor ama Naomi yine ortalıkta görünmüyor.

Korku derimi diken diken ediyor, omurgamda bir yol açıyor. Kendimi zihinsel olarak silkeliyorum, şu anda korkmak onu bulmama yardımcı olmayacak. Derin bir nefes daha alıp düşüncelerimi doğru olduğunu bildiğim tek şeye odaklıyorum: Onu bulmak zorundayım.

Tekrar dalıp, ciğerlerim yanıyormuş gibi hissedene kadar bir o yana bir bu yana yüzüyorum. Tam bir nefes daha almak için yukarı çıkmak üzereyken, onun dalgıç kıyafetini görüyorum.

Ona doğru olabildiğince hızlı yüzüyorum, her santimde güçlü akıntıya karşı mücadele ediyorum. Sonunda ona ulaştım, kolumu beline doladım ve yukarı çıktım. Nefes nefese kalıyorum, diğer elimle yüzümdeki suyu temizliyorum ve gözlerime batan tuza karşı gözlerimi kırıştırıyorum. Ancak o zaman onun kısmen sörf tahtasının üzerinde olduğunu fark ediyorum; yüzü suyun üzerinde, gevşekçe sörf tahtasına tutunuyor.

"Naomi?" Parmaklarımı yüzünde gezdiriyorum. Kapalı gözlerinin üzerinde. "İyi misin? Yaralandın mı? Konuş benimle, güzelim."

Mavi gözleri kırpışarak açılıyor ve ciğerlerimdeki mevcut tüm oksijen dev bir nefesle dışarı atılıyor, rahatlama bir ilaç gibi içime akıyor.

"Ben iyiyim," diye fısıldıyor kısık sesle. "Sadece çarpmanın ve ardından gelen dalganın etkisiyle rüzgâr beni bir süreliğine alt etti. Sadece nefes almaya çalışıyordum ama iyiyim."

"Peki ya başın? Başını vurmuşsun." "Fena değil. Sadece bir şişlik sanırım."

Yüzüm yüzünün yan tarafıyla buluşuyor, yanağım yanağına bastırıyor ve ona daha önce hiç kimseye sarılmadığım kadar sıkı sarılıyorum. "Düşündüm ki..." Ne düşündüğümü dile getiremeden mırıldanıyorum. Hayatım boyunca hiç bu kadar korkmamıştım. Asla.

Islak eli başımın arkasını kavrayarak yukarı kalktı. "Titriyorsun, Gus." *Hiçbir fikri yok.* "Ben iyiyim. Yemin ederim, iyiyim. Ama sudan çıkmalıyız."

Haklı ama gitmesine izin vermek istemiyorum. "Sörf tahtan nerede?"

Başımı sallıyorum, dudaklarımı yanağına, boynuna, gözlerine, burnuna, dudaklarına bastırıyorum. Her yere. "Seni bulmak için ayak bileğimdeki kayışı çıkarmak zorunda kaldım. Sörf tahtana tırmanabilir misin, ben de yanında yüzeyim?"

"Evet. Ama bir elin bu tahtanın üzerinde olsun. Beni duyuyor musun?" Sırıttıyorum, hafifçe kıkırdayarak ona bakıyorum. "Evet hanımefendi. Sizi duyuyorum."

Naomi'nin tırmanmasına yardım ediyorum ve onun kürek çekmesi ve benim tekmelemem sayesinde sonunda kıyıya ulaşıyoruz. Sudan çıkıyoruz ve Naomi'nin sörf tahtasını alıp, onu ve kendimi su çizgisinin biraz ötesine kadar sürüklüyorum. Sonra kuma yığılıyorum, tahta da yanıma düşüyor. Naomi'yi çekiştirerek vücudunu yavaşça aşağı indiriyorum, ta ki benimkini kaplayana kadar. Kollarım sırtını koza gibi sarıyor, bacaklarım onunkilere dolanıyor, yanağı göğsüme değiyor, çenemin altına sokuluyor ve sonunda nefes alabiliyorum.

Konuşamıyorum.

Naomi'nin de yapabileceğinden emin değilim, ama çok geçmeden, küçük rahatlık balonumuz yüzümün üzerinde beliren ve sıcak güneşi gölgede bırakan bir gölge tarafından patlatıldı. Gözlerimi açıyorum ve Naomi de muhtemelen aynı şeyi yaparak yer değiştiriyor. "Çok özür dilerim." Ona çarpan çocuktu ve berbat bir haldeydi. Yüzü kıpkırmızı, gözleri cam gibi ve ağlıyor. Naomi'yi de yanıma alarak ayağa kalktım. "Ne yaptığımı bilmiyordum," diye devam ediyor hıçkırıklar arasında. "Şuradaki arkadaşlarıma hava atmaya çalışıyordum." Bakmak için yeterince önemsemediğim bir yeri işaret ediyor. "Korktum ve sonra seni gördüm ve ben sadece..."

Bir nefes üflüyor, nefesini dizginlemeye çalışıyor ama başaramıyor. Yüzü elleriyle buluşur ve kontrolsüzce titremeye başlar. Kahretsin. Naomi'yi bırakıyorum ve o da ayağa kalkıp çocuğa sarılıyor ve kulağına duymadığım sözler fısıldıyor. Çocuk başını sallıyor, yüzünü serbest bırakıyor ve ona şiddetle sarılıyor.

Ellerimi yüzümde ve saçlarımda gezdiriyorum.

Vücudum o kadar ağrıyor ki iliklerime kadar hissediyorum.

Naomi sonunda kendini çocuktan kurtarıırken ben de kıcıımı kaldırıp kumdan çıkıyorum. Kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor ve bana hafifçe başını sallıyor, dudakları gergin, titreyen bir çizgi halinde. Ben de başımı sallıyorum çünkü bana hayatımın korkusunu yaşattığı için onu öldürmek istesem de yapamıyorum.

O sadece bir çocuk.

Ve bir an için Jasper'ı düşündüm. Yıllar önce annemiz öldüğünde o gün sahilde yaşadıklarını. O sadece bir çocuktur, bundan daha küçüktü ve çok derinlere dalmıştı. Annemiz, o gün

yüzdü, peşinden gitti ve Jasper sahilde tek başına otururken boğuldu.

Onlar cesedi sudan çıkarıp üzerinde çalışırken.

Duygularım beni felç ediyor ve Naomi beni bulmak için döndüğü anda bunu görüyor. "Hey," diye fısıldıyor, eliyle yüzümü kapatıyor ve dokunuşu beni tamamen mahvediyor. Bu kadını kaptığım gibi göğsümün içine sokuyorum, hayatım pahasına tutunuyorum çünkü öyle hissediyorum. Sanki her an onu kaybedebilirmişim gibi.

Sadece suyu kastetmiyorum, gerçi o nokta da acı bir şekilde ortaya çıktı.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum ona çünkü hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.

Bu kadın. Tam burada kollarımda olan. Kendi hayatımdan daha çok seviyorum. Bugün orada onun için ölebilirdim ve benim için ne anlama geldiğini bilmeden bir saniyemi daha boşa harcayamam.

Geri çekiliyorum, yüzünü avuçluyorum ve tekrar söylüyorum, bu kez bana bedenen ve ruhen sahip olan gözlerine bakarak. "Seni seviyorum. Tüm bunları takip edecek çok fazla süslü kelimem ve mükemmel düzyazım yok. Bu noktayı eve götürmek için. Ben basit bir adamım Naomi. Siyah ve beyazım. Ve seni hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi sevmediğim kadar çok seviyorum." Başımı sallıyorum, nefes alamıyorum, yutkunamıyorum ya da düşünemiyorum. "Seni kaybedemem bebeğim. Suyu değil. Başka bir adama değil. Hiçbir şeye."

Nefesi boğazında düğümleniyor, mavi gözleri sadece tanıdığım değil, aynı zamanda eşleştirdiğim bir çaresizlikle benimkilere yapıyor. "Ben de seni seviyorum. O kadar çok ki bundan korkuyorum. Beni tüketiyor, Gus. Beni dolduruyor. Ve bu kadar güçlü bir aşk..." Başını ellerime doğru sallıyor. "Bu öyle bir silah ki. İsterse dokunduğu her şeyi yok edebilir."

"Bu aşk değil. Bu sefer değil. Torunlarımıza anlatacağımız aşk bu. Herkesi kışkandıracığımız bir aşk. Bu öyle bir aşk ki neredeyse kontrol altına alınamayacak kadar güçlü, ama biz onu

Sakin ol. Sadece biz varız, Naomi. Ve sana yemin ederim, kimsenin bunu bozmasına izin vermeyeceğim."

Yirmi Sekizinci Bölüm

Naomi

GUS ve ben sersemlemiş bir halde sahile doğru yürüyorduk. Sessiz. Düşünceli. Bedenlerimiz birbirine değiyor ve zihinlerimiz dağınık. Çocukluğumdan beri sörf yapmama rağmen daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Ama... Ona bakıyorum, sanki suya karşı kişisel bir kan davası varmış gibi tehditkâr bir şekilde suya bakmasını izliyorum.

Sanırım öyle.

Aklımdan neler geçiyordur neler.

Bugün Gus'ı izliyordum. Gus için endişelendim ve bu yüzden kendime odaklanamadım. Neredeyse yaralanıyordum ya da daha kötüsü oluyordu. Oraya çıkmasına izin vermemeliydim. Bu benim suçum. Ben tecrübeli bir sörfçüyüm. O değil.

"Annemi sudan çıkarırlarken ve onu hayata döndürmeye çalışırken kardeşim sahilde oturuyordu. Kendini suçlarken tüm olanları izledi." Gus'ın sesi kesiliyor, gözleri buğulanıyor ve ben uzanıp elini tutuyorum. "Bugün orada olmamalıydım," diyor, az önce aklımdan geçen düşünceleri yankılayarak. "Bunu seninle birlikte olmak için yapıyordum. Seni etkilemeye çalışıyordum ve bu tehlikeli ve aptalcaydı." Nefes nefese

Öfkeli bir nefes alıyorum ve aklımdan geçenleri bu kadar net okuması karşısında sadece başımı sallayabiliyorum. "Özür dilerim, Naomi. Bunun olması benim hatam."

"Benim hatamdı, Gus. Oraya gitmene izin vermemeliydim. Düşünmüyordum ve-"

Başını sallayarak beni durduruyor, acı dolu gözleri benimkilerle buluşuyor. "Bunu seninle yapamazdım." Kaşlarım şaşkınlıkla birbirine çarpıyor. "Jasper ve benim annemizi kaybettiğimiz gibi seni kaybettim. O korkunç günde onun yaşadıklarını yaşadım."

Ve bunu onunla yapamazdım.

Hepsi bu, değil mi? Nihai gerçek. Sevgiyi kaybetmek, sevdiklerini kaybetmek kaçınılmazdır. Bunu ilk elden biliyorum. Ama aniden bunun artık sizin için bir seçenek olmadığını fark ettiğinizde ne olur?

Bunu önlemek için hayatınızı, uzuvlarınızı ve aradaki her şeyi riske atacağınızı.

Florian'la bunu yaşadığımı sanıyordum ama nedense Gus'la her şey farklı geliyor.

"Kaç yaşındaydı?"

"Sekiz."

Nefesim ciğerlerimde sıkışıyor ve onları tutmayı bile düşünemeden gözlerimden yaşlar süzülüyor. Sekiz yaşındayken. Adalyn'in dört yaşındaki halini düşünüyorum. Adalyn'i düşünüyorum eğer Gus...

Başımı tekrar sallıyorum, sertçe yutkunuyorum ve lanet olası işini yapıp gözlerimi kurutabilmesi için güneşe bakıyorum.

Gus, "Bugün şanslıydık, güzelim," diyor ve benim tek yapabildiğim ciddiyetle başımı sallamak oluyor.

Sahile doğru devam ediyoruz, her birimiz sörf tahtaları taşıyoruz ve keşke olmasaydık diyorum. Keşke çoktan evde olsaydım. Keşke evimde sadece biz olsaydık.

Çamurluğumdan giriyoruz ve sörf tahtalarımızı bırakıyoruz. Gus beni kucağına alıp eve girmeden önce dalgıç kıyafetimi bile çıkarmamıştım. Beni birinci kata, merdivenlerden yukarı ve evin arka tarafındaki banyoma taşıyor. Tek kelime etmeden beni soydu.

Dudakları, gözleri ciddi, ifadesi bana onunla uğraşılmayacağını söylüyor.

Duşun suyunu açtı ve ikimiz de içeri girdik.

Sıcak su soğuk tenime değdiği anda rahatlayarak tıslıyorum. Gus kollarını bana doluyor, beni daha önce hiç kimsenin sarılmadığı kadar sıkı sarıyor. Yüzü ıslak saçlarımla buluşuyor, şampuanıma uzanana kadar tekrar tekrar öpüyor. Eline biraz dökerek saçlarıma yayıyor ve köpürtmeye başlıyor. O beni yıkarken yasemin ve vanilya kokusu etrafımızı sarıyor. Ben de kendi ellerime biraz döküyorum, onun kafasına ulaşmaya çalışıyorum ve tam olarak ulaşamadığımda gülüyorum.

Gus bana sırtıyor, gözlerindeki ışıltı altındaki arzuyu güçlkle örtüyor.

"Çok uzunsun."

"Çok kısasın."

"O zaman eğil ki uzanabileyim."

"Benim daha iyi bir fikrim var."

Bir saniye sonra beni kaldırıp kollarının arasına aldı ve fayans duvara bastırdı.

"Evet," diye soluk soluğa ağzımın içine girerken ben de onun sertleşen uzunluğuna sürtünüyorum. "Bu çok daha iyi."

"Bana ne kadar daha iyi olabileceğini göster."

Kendini hizalayarak vücuduma giriyor, hızlı ve akıcı bir hareketle beni duyularımdan soyuyor ve nefesimi alıyor. Derin ve güçlü darbelerle yavaşça içime girip çıkarken gözleri gözlerimi tutuyor. Bir eli yüzümü kavıyor, diğeri kıkımda hareketlerimi yönlendiriyor, bedenimi hapsederken beni tamamen kontrol ediyor, beni kendine ait kılıyor.

Bu sikişmek değil.

Bu pek sevişmek sayılmaz.

Bu tamamen başka bir şey. İhtiyaca ve içgüdüye dayanır.

Bazı anlar aşkı aşar. Kelimeleri aşar. Korkunç, çığ ve *gerçektirler*.

Bu adamın gözlerine bakıyorum ve sınırları olmayan ve zamana teslim olmayan bir aşk görüyorum. Hayatım boyunca aradığım aşk bu. Beni topraklayan. Beni bütün, bağlı ve tamamlanmış hissettiren.

Gus içime girmeye devam ediyor, gözleri beni mıknatıs gibi çekiyor. Zevk bizi parça parça birbirine bağlarken ruhlarımız çarpışıyor. Islak parmakları aramızda kayıyor, hassas klitorisime sürtünüyor ve ben paramparça oluyorum, sert bir hırıltı ve yüksek bir inilti ile içimde patlarken canlanıyorum.

Bir an için burada askıya alınmış sessizliğimizde duruyoruz, ağır ağır nefes alıyoruz. "Tekrar söyle," diye talep ediyor.

"Seni seviyorum."

"Bana geri söyle." Onu dürtüyorum.

Elimi tutuyor, avucumu dudaklarına bastırıyor. Sonra eğildi ve dudaklarımı kendi dudakları için aldı. Onlara karşı "Seni daha çok seviyorum" diye fısıldıyor. Yıkıyoruz, üzerimize kuru bir şeyler giyiyoruz ve dışarıdaki kanepeme uzanıp pizza yiyip şarap içiyoruz. Ocakta yanan ve tıslayan gaz ateşi, sıcak ve rahatlatıcı bir parıltı yaratıyor ve ben
asla, asla,

tekrar hareket etmek istiyorum.

"Bana ondan bahseder misin?" Vücudumu Gus'ın göğsüne daha da sokarken soruyorum. Gökyüzü karanlık ve dalgalar hâlâ kızgın bir şekilde kıyıya vuruyor ama bugün yaşanan her şey her geçen an daha da uzaklaşıyor gibi görünüyor.

Gus çok uzun bir süre sessiz kalır, mobilyaların ve gökyüzünün üzerinde dans eden turuncu, mavi ve kırmızı alevleri izler. "Jasper'dan çok bana benziyordu. Jasper babamız gibidir. Ciddi ve biraz düşünceli. Ama annem ev yapımı kremalı yumurta, hatmi kabartması ve pamuk şeker yapmaya çalışırdı. Bize yatmadan önce bir saatten fazla masal okurdu çünkü okumak onun en sevdiği eğlenceydi. Babamın onun üzerine titrediğini hatırlıyorum. Ona hediyeler alırdı.

Doğum günü için çiçekler ve Sevgililer Günü için yüzünü kızartacak özel kartlar. Ama en çok, babamla birlikte Jasper ve bana gitarları verip onları keşfetmemizi söyledikleri günü hatırlıyorum."

"Bir enstrüman çalıyor muydu?"

"Hayır." Gülüyor. "Dürüst olmak gerekirse, sanırım bizi on dakikadan daha uzun süre meşgul edeceğini umuyorlardı."

"Öyle mi?"

Daha yüksek sesle gülüyor, sesi sırtıma doğru gürlüyor. "Jas ve ben saatlerce oynardık." Parmakları saçlarımın arasında geziniyor, sözleri yine derin düşüncelere daldığını belli edecek şekilde sonlanıyor.

"İlk kez bir sörf tahtasının üzerine çıktığımda beş yaşıyordum. Korktuğumu hatırlıyorum ama o kadar heyecanlıydım ki kelimenin tam anlamıyla suya işemiştin." Durduramadan gülüyorum ve o da gülüyor.

"Sörfçü olan annen miydi yoksa baban mı?"

"Babam. Beni dalgaların üzerine çıkarır ve annemi çıldırtırdı. Ama bu konuda hiç tartışmazlardı. En azından benim önümde. Tartıştıklarını duyduğum tek zaman annemin beni sahneye çıkarıp şarkı söylediği zamanlardı. Babam beni bu kadar küçük yaşta sahneye çıkarmaktan hiç hoşlanmazdı ama sonra, sanki gizlice karşı koyamazmış gibi, annemle birlikte şarkı söylediğim her seferinde sahnede benimle birlikte durur, elimi tutar ya da piyano çalardı."

"Neden beğenmedi?"

"Bilmiyorum. Belki de onlar gibi olmak isteyeceğimden korkuyordu. Bana hiç söylemedi ve ben bunu düşünecek yaşa geldiğimde en büyük destekçim oydu."

Sırıtiyorum, sanki bu düşünceyi bıraktığım anda hissi yok olacakmış gibi dudaklarımı ovuşturuyorum. Onları özlüyorum. Hem de delicesine. Gus hakkında ne düşünürlerdin? Nerede olduğumu ve bana ne olduğunu. Babam Gus'ı severdi. Bundan hiç şüphem yok.

"En eski anım sahneye çıkıp annemle birlikte şarkı söylemem. Ne olduğunu bile hatırlayamıyorum, o kadar küçüktüm. Fark etmezdi, çok severdim. Bunun şimdiye kadarki en muhteşem şey olduğunu düşünmüştüm. Kalabalık. Tezahüratlar. O baş döndürücü hava."

"Bunu görmeyi çok isterim."

Alevlere bakıyorum ve kalbimi yutuyorum. "Ben de," diye iç geçiriyorum. "Ama belli ki böyle bir ihtimal yok."

Eli, ipeksi yumuşak dokunuşlarla karnımda aşağı yukarı geziniyor ve her geçişinde gömleğimi daha yukarı çekiyor. Parmakları beni canlandırıyor, her dokunuşu beni titretiyor ve aynı anda sıcak hissettiriyor.

"Bu hafta seni özleyeceğim," diye kulağıma mırıldanıyor. "Sen yokken stüdyoda olmak berbat bir şey."

Gülümsüyorum, yüzümü ona dönmek için koltukta dönüyorum. Eli sırtımdan yukarı kayarak tenimi gıdıklıyor. Uzanıp parmaklarımı onun kirli çenesinde gezdiriyorum. "Ben de seni özleyeceğim ama sen çalışırken ben orada çalışamam. Tek yapmak istediğim sizi izlemek, dinlemek ve kayıt yapmak ve bu da kendim için hiçbir şey yapamadığım anlamına geliyor."

Gus artık birlikte düet yapmayacağımıza karar vereli neredeyse iki hafta oldu. İlk başta hayal kırıklığına uğradım ama kendi müziğim üzerinde çalıştıkça -ki bir kez oturup yazmaya başladığımda içimden gelen bir şeydi- durmak istemedim. Şimdiden altı ya da yedi şarkı yazmış durumdayım ve bu işin içine girdikçe bunu bir albüme dönüştürme konusunda daha da heyecanlanıyorum.

Benim albümüm.

Sadece benim için, benim hakkımda ve başka hiç kimse için olmayan bir şey.

"Çok sıkı çalıştığını biliyorum ve buna bayılıyorum. Albümünde kayıt yapmak istemiyorum çünkü bu albümde yazdıkların inanılmaz olacak ve bu albümde tamamen senin olman gerekiyor, ama belki her şey bittikten ve çocuklarla işimiz bittikten sonra birlikte bir şeyler yazabiliriz. Bir albüm değil, sadece birlikte söyleyeceğimiz bir şeyler."

"Aslında bunu çok isterim. Seninle şarkı söylemek çok özel bir şey."

"Sen çok özel bir şeysin ve bütün hafta boyunca benimle ilgilenmeden ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok."

Sırıyorum, eğilip burnumu onunkine değdiriyorum ve dudaklarının kenarını yalıyorum. "Belki bir gece eve geldiğinde yatağında çıplak yabancı bir kadın bulursun."

Bana gülümsüyor ve alt dudağımı ısıırıyor. "Bu doğru mu? Tuhaf bir kadın mı? Uzun siyah saçları, hayatımda gördüğüm en güzel mavi gözleri ve beni çıldırtacak kıvrımları olacak mı?" Elini uzatıp bluzumun altından göğsümü sıkarak ne demek istediğini kanıtlıyor. "Çünkü sana söylemeliyim, eğer değilse, ilgilenmiyorum."

Gülümsememi geri alıyorum. "Eskort servisine özel gereksinimlerinizi bildireceğimden emin olabilirsiniz."

Gus gülüyor, sırt üstü dönüyor ve beni yanına alıyor, yanağım göğsünde kalbinin üzerinde, elleri saçlarımda geziniyor.

"Bu hafta Florian'la görüşecek misin?" diye soruyor uzun bir sessizlikten sonra.

Ona karşı sertleşiyorum ve eli saçlarımda bir anlığına donup kalıyor, sonra yeniden işlemeye başlıyor.

Florian kapıma geldikten sonra onu birkaç kez gördüm. Bir keresinde yine buraya geldi ve ben ona gitmesini söyledim. Bir keresinde dışarıda hızlı bir öğle yemeği yiyordum ve o da tesadüfen benimle aynı yerdeydi. Başka bir sefer Casper'la birlikteydi ve o tamamen iş içindi. Yeni şarkılarını inceliyordum ve Casper'a dinleyeceğimi söylediğim için ellerinde ne varsa dinliyordum.

Casper stüdyoda beni pusuya düşürdüğü için yaşadığımız o patlamadan beri benimle çok uğraşıyor. Telafi etmeye çalışıyor. Son birkaç yılda çok şey kaçırdı ve sanırım şimdi bunun benim için ne kadar zor olduğunu anlamaya ve fark etmeye başladı.

Bunun dışında Florian'ın aramalarına ya da mesajlarına cevap vermedim. Onu cesaretlendirmedim. Aksine, Gus'la olan ilişkim hakkında delicesine açık sözlü oldum.

Ama bu onu zorlamaktan alıkoymadı.
Aramaktan, mesaj atmaktan ve benim olacağımı bildiği yerlerde beni bulmaya çalışmaktan. "Bunu planlamıyorum," diyorum ona, yapabileceğim tek gerçeğin bu olduğunu bilerek ver.

Jasper ve Viola'nın evine birkaç kez daha gittik. Artık birlikte olduğumuz için Gus'ı Viola ile görmenin beni rahatsız edeceğini düşünmüştüm ama etmedi. Bu gerçekten geride kalmış gibi görünüyor ve Viola ile Jasper birbirlerine açıkça aşık değillerse hiçbir şey değiller.

Ama Florian'ın gizlice dolaşmasının Gus'ı rahatsız ettiğini biliyorum. Onu çok rahatsız ediyor.

Doğrulup göğsüne yaslanıyorum ve güzel gri gözlerine bakıyorum. Kum rengi saçları ateş ışığında parlıyor. "Florian'ı istemiyorum, Gus. O parçam artık yok. O hastane odasında tek başıma uyandığım gün öldü. Muhtemelen ondan önce de ölmüştü. Üzüntümün nedeni onu istemem değildi. Kayıp, yalnızlık ve korkuyla ilgiliydi. Lütfen bunu bilin. Lütfen buna güvenin."

Boğazının arkasından küçük bir ses çıkıyor, neredeyse rahat bir iç çekiş gibi. Gus ellerimi ellerinin arasına alıyor, bakışlarımı sabit tutarken parmaklarımızı birbirine geçiriyor. "Sana inanıyorum. Ve sana güveniyorum. Güveniyorum. Güvenmeseydim burada seninle olamazdım."

"O zaman nedir?"

"Güvenmediğim kişi sen değilsin. Ona."

Bölüm Yirmi Dokuz

Naomi

PARMAKLARIM siyah ve beyaz tuşların üzerinde **kayıyor**, bütün akşam zihnimde yüzen bir melodiyi çalıyor. Çalarken başım öne eğik, gözlerim kapalı, her bir tuş ve nota üzerinde düşünüyorum çünkü hala bir şeyler eksikmiş gibi geliyor. Bu beni sonsuza kadar hayal kırıklığına uğrattıyor ve Gus'ın partiyi atlayıp buraya gelme teklifini yeniden düşünmeye başlıyorum.

Muhtemelen onun yardımını kullanabilirim. Melodilerle arası çok iyidir.

Parmağım Mi bemolün üzerine geliyor ve çığlık atarak ellerimi tuşlara vurup başımı diğerinin üzerine düşürüyorum. "Kahretsin." Hayal kırıklığına uğramış bir nefesle homurdanıyorum, doğruluyorum ve yüksek sesle esnmeden önce bir elimi yüzümde gezdiriyorum. Aniden bir yorgunluk dalgasına kapıldım.

Ne kadar süredir çalışıyorum?

Tekrar esniyorum, bu sefer daha da yüksek sesle ve telefonumu kontrol ediyorum. Saat neredeyse sabahın ikisi.

Tanrım. Dört buçuk saattir burada oturuyorum.

Gus'ın partiden sonra gelmesi gerekiyordu, bu yüzden ona mesaj atıp eğlenip eğlenmediğini kontrol ederken, vücudumu ahşap banktan

sürüklüyorum.

Uzun süre aynı pozisyonda kaldığım için sırtımdaki kaslar spazm geçiriyor, ben de evin içinde yürüyüp ışıkları kapatırken eğilip bükülerek kaslarımı çalıştırmaya çalışıyorum.

Gus için açık bıraksam mı diye düşünerek mutfak ışığının yanında duraklıyorum.

Telefonuma bakıyorum, ama henüz cevap vermedi, ki bu onun yapacağı bir şey değil. Sadece birkaç dakika geçmiş olmasına rağmen, genellikle bana mesaj atmakta çok hızlıdır.

Muhtemelen partinin gürültüsüdür. Henry soğuk algınlığıyla mücadele ettiği ve gidemediği için Keith'e onunla gideceğine söz vermişti ve Tanrı biliyor ya Jasper da gitmiyordu.

Kendime bir bardak alıp suyla dolduruyorum ve cevap verip vermeyeceğini görmek için Gus'a birkaç dakika daha veriyorum. Ancak beş dakika sonra ona tekrar mesaj atıp yatmaya gittiğimi söylüyor ve planlarının ne olduğunu soruyorum.

Onu beklemek istemiyorum ve evimin şifresini bilse de alarmımın şifresini bilmiyor ve alarmı kurmadan asla yatağa girmiyorum. Bardağımı tezgâhın üzerine bırakıp telefonumu elime alıyorum ve düşünüyorum.

Bu hafta Gus'ı pek göremedim.

Pazartesi gecesinden beri değil ve bugün Cuma.

Stüdyoda çok uzun saatler çalışıyor, çocuklarla birlikte bu albümü bitirmeye çalışıyor ve ben de kendi müziğimi yazmak ve üzerinde çalışmaktan başka bir şey yapmıyordum. Zamanlamamız hiç uyuşmuyordu ve bu gece ona gitmesini söyledim, böylece bu aptal şarkıyı bitirebilecektim.

Ama şimdi...

Şimdiye kadar ondan haber almayı bekliyordum. En azından evet geliyor ya da hayır gelmiyorum şeklinde. Ayrıca mesaj üstüne mesaj atmaya devam eden o muhtaç kız arkadaş olmak istemiyorum, ama en azından biraz sinirlenmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Tam telefonum kararmaya başlamışken ve alarmı kurup yatmaya karar vermişken, telefonuma ondan bir mesaj geliyor.

Evimde kalıyorum. Yarın seni ararım.

Ona bakıyorum, kaşlarım birbirine çarpıyor. Gus asla ped demez.
"Sana vurmak" da demiyor. Kafayı bulmuş olmalı.

Gözlerimi deviriyorum, alarmımı kuruyorum, tüm ışıkları kapatıyorum
ve hayal kırıklığına uğramış bir şekilde yatağa gidiyorum.

İNANILMAZ YÜKSEKLİKTE, delici bir ses beni irkiltip uyandırıyor.
Birden ayağa fırlıyorum, saçlarım yüzüme düşüyor ve hızla geri
topluyorum. Gözlerim çılgınca etrafı arıyor, sert gün ışığına karşı defalarca
kırpıştırıyorum. Komodinime doğru bakıyorum, uzanıp telefonumu
kavriyorum ama ses o değildi.

Saate baktığımda sabahın sekizini çoktan geçtiğini fark edince
inliyorum.

Rüya mı gördüm?

Yataktan sendeleyerek kalkıyorum, odamı arıyorum ama tam da
uyurken bıraktığım gibi buluyorum ve sertçe iç çekiyorum. Ayaklarımın
üzerinde dönerek banyoya doğru ilerliyorum ancak ses tekrar çaldığında
adımlarımın ortasında donup kalıyorum.

Kapı zilim. Gus.

Kırpılmış bir yoga pantolonu giyiyorum ve yırtık gri tişörtümü bırakıp
son hızla merdivenlerden aşağı koşuyorum. Başım hala biraz bulanık ve
ayak parmağımı en alt basamağa vuruyorum. "Ah!" Odanın içinde
zıplayarak ön kapıya doğru ilerliyorum. "Bok. Kahretsin. Ow!"

Zil bir kez daha çalıyor ve ağızımdan bir dizi küfür çıkmasına neden
oluyor.

"Seni duydum," diye bağıriyorum. "Geliyorum. Sakin ol, Gus."

Dokunmatik yüzeye alarm kodunu giriyorum ve tamamen devre dışı
kaldığında kapıyı açıyorum, ılık bir rüzgâr üzerimde geziniyor.

Sadece... Gus değil. Florian.

"Merhaba," diye ciyakladım, tamamen şaşırmıştım. "Burada ne yapıyorsun?"

Yüz ifadesi ciddi ve kasvetli; kalbim biraz daha hızlı atmaya başlıyor.

"İçeri girebilir miyim, Nai? Buraya geri gelmememi söylediğini biliyorum ama sana göstermem gereken bir şey var ve bekleyemez."

"Ah." Bir adım geri atıp ona el salladım ama ayağıma bir acı saplandı. Aşağı baktığımda, ayak parmağımın her yerinde kan görüyorum. Müthişti.

Florian'ın gözleri beni takip ediyor ve ayağımdaki kanı fark edince elimden tutarak içeri giriyor. "Tanrım. Ne oldu?"

"Ayak parmağımı çarptım."

"Benim sevimli sakar kızım. Gel hadi. Şunu temizleyelim." Sesinin hoşgörölü tonu karşısında kaşlarımı çatıyorum ama beni evin ana bölümüne ve mutfağı götürmesine izin veriyorum. "Acıyor mu?" diye soruyor, hâlâ elimi sıkıca tutarak.

"Git otur Florian," tek cevabım bu oldu. "Pisliğımi temizlemem gerek."

Elimi onunkinden çekip ilk yardım çantamı aramak için adayı geçerken kaşlarını çatıyor ama itiraz etmiyor. Gus'la yattığım ilk geceyi düşünüyorum, ayağıma cam kırığı battıktan sonra ayağımyı temizleyip sardığı geceyi. Beni terk ettiğini düşünmüştüm ama terk etmemişti. Onun yerine yaramla ilgilendi ve pisliğımi temizledi.

Ve bugün, "Seni seviyorum" mesajını gönderdikten bir hafta sonra, geleceğini söylediğı halde gelmedi.

Bu benim öfkemi önemli ölçüde yeniliyor.

Ayak parmağım kötü durumda değil ve tırnağım da kırılmadı ki bu bir mucize. Kendimi temizliyorum, bir yara bandı yapıştırıyorum ve sonra beni duraksatan bir ifadeyle sabırla bekleyen Florian'a dönüyorum.

"Sana göstermem gereken şeyi göstermeden önce şunu bilmelisin ki, bunu seni sevdiğim için yapıyorum. Seni incitmek istediğim için değil. Bunu yapmaya çalışıyorum.

Seni koruyorum Naomi ve inan bana bütün gece bunu tartıştığım için gözüme uyku girmedir."

"Tamam," diyorum, yere düşmemek için tezgâhın kenarına tutunarak kelimeyi uzatıyorum.

Florian ağır bir nefes veriyor ve düşüncelerim milyonlarca farklı yöne savruluyor.

Bar taburesinde kayıyor, vermek üzere olduğu haberden rahatsız görünüyor. Bu gerilim beni öldürüyor. "Florian, söyle artık. Bir ömür boyu yetecek kadar dram yaşadım."

Ciddiyetle başını sallıyor. "O zaman bundan gerçekten hoşlanmayacaksın."

Florian telefonunu çıkarıyor, kilidini açıyor, aradığı şeyi bulana kadar kaydırıyor ve sonra adanın öbür ucundan bana doğru kaydırıyor.

Önümdeki cesur ve parlak görüntüye bakıyorum. Aslında neye baktığımı anlamam birkaç saniyemi alıyor ama bir kez yönümü bulduğumda zorlanmıyorum. Titrek bir elle telefonunu elime alıyorum, ekranı ve resmi kendime yaklaştırıyorum, oysa asıl yapmak istediğim onu camdan dışarı fırlatıp geçen bir arabanın altında kalmasını sağlamak.

Telefon kararmaya başlıyor ve görüntüye dokunmak zorunda kalmaktan nefret ederek isteksizce parmağımı telefona dokunduruyorum.

"Bunu nereden buldun?" Sesimin ne kadar sabit olduğuna şaşırarak soruyorum. "Ben aldım."

"Aldım *da* ne demek?"

Koyu renk gözleri benimkileri delip geçiyor. "Partideydim, Nai. Onu sarhoş ve sarışının üzerinde gördüm. Görmezden gelmeye çalıştım. Onu görmezden geldim ve çoğunlukla da öyle yaptım. Ama sonra tuvaleti kullanmak için yukarı çıktım ve o yatak odasının kapısını açtığımda bunu buldum." Elimdeki telefonu işaret ediyor. "Ona sana bunu yaptığı için pisliğin teki olduğunu söyledim ve fotoğrafını çektim. Güldü ve bana defolup gitmemi söyledi."

Nazikçe başımı sallıyorum ama bu fotoğrafa baktıkça içimdeki öfke, incinme ve utanç duyguları kabarıyor. Hayır, durun... Şunu bir kaldıralım.

Çentik. Biz buna öfke, kızgınlık ve tamamen aşağılanma diyeceğiz. Yeterli değil mi? Katılıyorum ama aklım bunu tasvir edecek uygun benzetme ve sıfatları bulamıyor.

Demek istediğim, eski nişanlısı ona şimdiki erkek arkadaşının üstsüz, pantolonu yarı açık, sadece sütyen ve külot giymiş bir sarışının yanında yatakta uzanırken ve eli onun memelerini avuçlarken çekilmiş bir fotoğrafını uzattığında bir kadın duygularını anlatmak için ne tür kelimeler kullanmalıdır?

Gus'ın gözleri sanki flaşın ışığı onu rahatsız ediyormuş gibi kısılmış. Yüzü kıpkırmızı, belki biraz terli ve çatlamış durumda. Onunki de çok daha iyi değil ve boğazımın arkasına yutması neredeyse imkânsız bir safra dalgası doluyor.

Bunu bana nasıl yaparsın, Gus?

Ona söylediğim onca şeyden sonra. Paylaştığımız her şeyden sonra.

Üç kez daha kararmasın diye ekrana dokunuyorum, gözlerimde yaşlar dönüyor. Göğsüm o kadar daralıyor ki sadece kısa, sık nefesler alabiliyorum. Durduramadan fotoğrafı kendime mesaj atıyorum.

Dudaklarımdan ironik, mizahsız bir kahkaha döküldü ve Florian'ın telefonunu düşürdüm, nereye ya da nasıl düştüğünü umursamadan. Komik ya da değil, Gus'ın farklı olacağını düşünmüştüm. Anladığını sanmıştım. Kahretsin, bu tür acıların benimle birlikte sona erdiğini varsaymıştım. Payıma düşeni aldığıma ve hayatıma devam etmeye hazır olduğuma inanıyordum.

O kadar da değil.

Çünkü bu mu? Bu. Lanet olsun. *Acıtıyor.*

Ve bu beni çok aptal hissettiriyor. Çok zayıf. Şöhretini, geçmişini, kalbinin hala nerede yaşadığını ve hayatımdaki hiçbir şeyin gerçek ya da uzun ömürlü olmadığını bile bile gidip Gus'a aşık olduğum için çok iğrenç.

Dudaklarıma bir kahkaha daha çarpıyor, bu seferki acıdan da öte.

Bu kadar iyi bir şeyin uzun süre devam edemeyeceğini biliyordum. Aklımın bir köşesinde, dibe vuracağımı biliyordum. Her zaman olmuştur. Her zaman düşer.

"Eminim şu anda kendini şok iyi hissediyorsundur," diye ıkışıyorum Florian'a. Çünkü bu elçiyi vurmakla ilgili bir sorunum yok. Ona karşı bütün gün boktan davranabilirim.

Bir gece. Lanet olası bir parti. Ve Gus bunu mu yaptı? Bana mesaj attı. Bunu yaptığında onunla yatakta mıydı? Tanrım, hasta olacağım.

Sırtım eğilirken ellerim daha sıkı kavırıyor, başım öne düşüyor.

"Nai, iyi misin?"

Bu bir şaka mı?

"Hayır, Florian. İyi değilim. Nasıl iyi olabilirim ki?"

"Ben yapmadım..." Sesinin boğazında düğmlendiğini duyuyorum. "Onunla ilişkinin bu kadar derin olduğunu fark etmemiştim."

"Artık biliyorsun!" Derin derin nefes alıp vererek midemi ve öfkeli kalbimi yatıştırmaya çalışmadan önce bağıryorum.

"O zaman keşke onu öldürseydim," diyor kararlılıkla. "Ona bağırdım. O fotoğrafı çektim ve sonra çıkıp gittim. Ama onu öldürmeliydim. Yüzüne yumruk atmalıydım. Ne bileyim işte. Ama böyle acı ekmene dayanamıyorum."

"Beni inciten ilk kişi o olduğu için mi?"

"Yapma bunu." Yavaşça ayağı kalkıyor, adanın etrafında dönüyor ve önümde duruyor, uzun boylu ve ciddi. Elini kaldırıp yanağımı kavırıyor ve isteksiz bakışlarımı onunkine doğru çekiyor. Yüz ifadesi kırık, muhtemelen benimkini yansıtıyor. "Her anımı pişmanlık içinde yaşıyorum. Ayık olmaya karar verdiğimden beri yaptığım her şey senin içindi. Hepsi senin içindi. Seni seviyorum. Bu değışmedi ve asla değışmeyecek. Uyuşturucu zihnimde bir zehirdi ve bana ayık olsaydım asla yapmayacağım şeyleri yaptırdı. Gus da aynı şeyi söyleyebilir mi? Bundan şüpheliyim. O kötü şöhretli bir oyuncu, Nai. Bir kullanıcı ve kesinlikle bir kaybeden."

"Bu seni mutlu ediyor mu?"

"Dürüst olmak gerekirse, hayır. Öyle değil. Seni yeterince incittim ve bunun kokusunun ve tadının ne kadar iğrenç olduğunu biliyorum. Lütfen sana bunu gösterdiğime inan.

Bu seni incitmek için değildi. O piçi hayatından çıkarmak içindi çünkü seni hak etmiyordu. Kendini koruyabilmen için onun neyin peşinde olduğunu bilmen gerekiyordu. Hem kamuoyu önünde hem de özel olarak."

Ona göz kırpıyorum. Alenen. Bunu hiç düşünmemiştim. Harika. İstirabıma eklenecek bir şey daha. "Bunu başka birine gösterdin mi?"

"Hayır, tatlım. Ve yapmayacağım da. İsteyeceğim son şey, senin bir başka drama ve ayrılığa daha sürüklenmen. Sana söyledim, seni incitmeye çalışmıyorum. Bir daha asla seni incitmeyeceğim."

Bir adım geri atarak elini yanına düşmeye zorladım. Şu anda düzgün düşünemiyorum. Zihnim allak bullak olmuş durumda. "Ben biraz yürüyeceğim."

"Sizinle gelebilir miyim?"

Başımı salladım. "Şu anda yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Florian uzanıp elimi tutuyor ve parmaklarımızı birbirine geçiriyor. "Daha sonra gelebilir miyim? Belki seninle akşam yemeği yeriz?"

"Hayır. Yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Pazartesi stüdyoya ne dersin?"

"Tabii. Her neyse. Benim gitmem gerekiyor, senin de gitmen gerekiyor."

"Tamam," diye mırıldanıyor usulca. "Anladım. Neye ihtiyacın varsa yapacağım. Ne yapmam gerekiyorsa." Bir adım daha geri atıyorum. Birden duvarlar üzerime kapanıyormuş gibi geliyor, nefes alamıyorum, başım dönüyor ve sanırım panik atak geçiriyorum.

"Gitmeliyim-" Mırıldanıyorum, ondan uzaklaşıyorum ve arka kapıya doğru koşuyorum.

"Seni sonra arayacağım tatlım," diye bağırdığını duyuyorum. "Sadece iyi olduğundan emin olmak için. Seni seviyorum."

Arka kapıya ulaşıyorum ve buraya nasıl geldiğimi anlayamadan merdivenlerden koşarak inip kumsala çıkıyorum, sanki kafamda dönüp duran düşünceler girdabından bir şekilde kaçabilecekmişim gibi kumsalda uçuyorum.

Lanet olsun, Gus. Seni lanet olası orospu çocuğu. Seni bir daha ne görmek ne de duymak istiyorum.

Otuzuncu Bölüm

Gus

..**UYAN**, APTAL,.. diye sert bir ses kulaklarımda çınlıyor ve ardından yüzüme sert bir *tokat* iniyor. Sarsılıyorum ve gözlerim kırışıarak açılıyor ama hemen tekrar kapanıyor. Gözlerim kapalıyken bile başım bir topaç gibi dönüyor ve dudaklarımdan bir inilti dökülüyor. Kalbim çarpmaya başlıyor, sadece baş dönmesini körüklüyor gibi görünen sert bir staccato.

Sanki biri kafamın içinde matkap kullanıyormuş gibi hissediyorum. Belki iki tane.

"Ugh," diye iniliyorum, midem boğazımın arkasına doğru çalkalanıyor ve umutsuzca yukarı, aşağı gelmek isteyen her şeyi yutmak için çıldırıyorum.

Acımasız zemine doğru bükülerek kendimi yukarı kaldırıyorum, sert ve soğuk bir şeyi kavırıyorum ve başka bir şey hakkında iki kez düşünmeden şiddetle kusuyorum. Güçlü kollar beni kalçalarımdan ve sırtımdan tutup kaldırıyor ve yüzümü içgüdüsel olarak tuvalet olduğunu bildiğim bir şeyin içine sokuyor.

Ve işte o zaman havai fişekler gerçekten patlar.

Vücudum kasılıyor, öğürüyor ve tükürüyorum ve o kadar iğreniyorum ki burnumdan geliyor.

Şu anda ne haltlar dönüyor? Nasıl geldim ki... Neredeyim ben?

Zihnim, işe yarar bir şeyler hatırlamaya çalışarak koşturuyor. Bulanık, anlamsız görüntüler şeklinde ışık titreşimleri ile her şey karanlık.

Bir parti. Keith ve ben arkadaşımız Damien'in evine geldik. Bir parti veriyordu.

Bira. Biramı yudumluyordum. Keith bana Jack Daniels şişesini uzattı ve ben de bir yudum aldım. İşte o kadar.

Hayır.

Biri bana bir bardak bir şey uzattı.

Sahip olduğum her şeyle kusuyorum, vücudum ne kadar zehir aldıysa dışarı atıyorum.

Yanlış bir şeyler var. Bir şeyler çok yanlış.

"Ben böyle içmedim," diye homurdanıyorum, klozet kapağına çöküyorum, terliyorum, sersemliyorum ve hayatımda hiç olmadığım kadar sersemliyorum.

"Elli kişi aksini söyleyecektir," diyor şimdi Keith'e ait olduğunu anladığım bir ses.

Tek yapabildiğim "Hayır" demek. Yapmadım. Yapmadım mı? "Hayır," diye tekrarladım, gözlerimi açmaya çalışarak. Çok fazla içmiyordum çünkü partiden sonra Naomi'lere gidecektim. "Neredeyim ben?"

Damien, "Benim evim," diye cevap veriyor. İçim rahatladı. "Seni banyomun zemininde baygın buldum ve Keith'i aradım."

Ve hissettiğim tüm rahatlama şimdi gitti. Daha önce hiç bayılmamıştım. Asla.

Titreyen elime bir bardak su tutuşturuluyor ve birkaç küçük yudum alıyorum. Artık çiğ olan boğazıma ağır ve sert geliyor ve irkilip kolumla ağzımı siliyorum. Ancak o zaman gömleksiz olduğumu ve kot pantolonumun yarıya kadar yırtık olduğunu fark ediyorum.

Doğrulup bardağı yere bırakıyorum ve kendimi duvara yaslıyorum, düşünürken başım geriye düşüyor.

Neden hatırlayamıyorum?

"Ne oldu?" İsteksizce soruyorum, hem bilmek istiyorum hem de istemiyorum.

"Ne hatırlıyorsun?"

Tanrım. Bir elimi yüzümde gezdirip kendimi yeniden konumlandırıyorum ve Keith'in endişeli bakışlarına bakıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, pek bir şey yok. Bira içiyordum ve birkaç kişiyle konuşuyordum. Jack'inden birkaç yudum aldım. Biri bana biraz punç uzattı ve ben de birkaç yudum aldım-"

"Ne yumruğu?" Damien kalçasını makyaj masasına yaslamış, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde soruyor. "Ben yumruk falan yapmadım."

"Her neyse. Bilmiyorum," diye sinirleniyorum. Hayatım boyunca hiç bu kadar korkunç hissetmemiştim ve tek istediğim yatağa gidip bu geceyi unutmak. "Kırmızıydı. Bir kızın bana uzattığı bir çeşit kırmızı içecek."

"Dinle dostum," diye başlıyor Keith, eğilip çömeliyor. "Tek bildiğim, ben ayrıldığımda senin çok kötü durumda olduğun. Sadece ne kadar kötü olduğunu fark etmemiştim. Seni eve bırakmamı isteyip istemediğini sordum, sen de iyi olduğunu söyledin. Belli ki değildin ve o zaman kalmalı ya da seni eve bırakmalıydım. Özür dilerim."

Yüksek sesle nefes alıyorum. "Sana söylüyorum, o kadar içmedim. Gerçekten içmedim. Ne oldu bilmiyorum ama daha önce hiç böyle hissetmemiştim." Keith Damien'a bakıyor, ikisi de tedirgin bakışlar atıyor. "Ne?"

Damien bana baktı. "Uyuşturulmuş olman mümkün mü?"

Tekrar kusma isteğimi bastırmaya çalışarak yarım yamalak bir kahkaha atıyorum. "Kim bana ilaç verir ki? Hangi sebeple?"

"Hiçbir fikrim yok," diye devam ediyor Damien. "Ama sana söylüyorum, ben yumruk atmadım ve sen de hatırladığın son şeyin bir kızın sana kırmızı bir içki uzattığını söyledin. Belki sana bir şey vermiştir. Bir çeşit parti iyiliği ve sana yanlış geldi. Yani, kendine bir bak. Zaten yarı çıplaksın."

İçimi ani bir korku kaplıyor. Ne halt ettim ben? Hayır. Yapmazdım.

"Keith," diyebiliyorum, gözlerim kot pantolonuma kayıyor, düğmenin açılmış ve fermuarın yarıya kadar inmiş haline bakıyorum. Hayır. Bu gerçekleşiyor olamaz. Ben olsam yapmazdım. Yapmazdım, lanet olsun. "Keith," diye tekrar deniyorum, bu sefer ses tonum acil.

Onun sıkıntılı bakışlarıyla karşılaştım. "Seni hiçbir kızla görmedim." "Ama ben gördüm."

Damien'a baktım. "Kim?"

Şaşkınlıkla başını sallıyor. "Bilmiyorum. Bir sarışın. Onu tanıımıyordum ama bu banyonun açıldığı yatak odasından çıkarken yakaladım."

"Siktir!" diye bağıriyorum, kafamın içindeki davulun sesini duymazdan gelerek. "Siktir!" Yumruğumu duvara vuruyorum. "Onu becermedim. Ben böyle bir şey yapmam. Allah kahretsin!" Tekme atıp makyaj masasının kenarına vuruyorum ve hem Damien hem de Keith susuyor. Öfke, umutsuzluk ve iğrenme içimde savaşıırken yüzüm ellerimin arasına düşüyor. "Naomi'ye ne söyleyeceğim ben?" Naomi'ye. Kahretsin. "Saat kaç?" Beni evinde bekliyordu. Deli gibi endişelenmiş olmalı.

"Saat altıyı biraz geçiyor."

"Altı mı?" Keith'e inanamayarak bakarken ellerim yere düşüyor. "*Altı mı?!*" Nasıl olur? "Tanrım. Aklını kaçırmış olmalı." Kendimi yerden kaldırmaya çalışıyorum ama içimdeki her şey acıyor. Her şey hasta ve yanlış geliyor ve ne yapacağımı bilmiyorum.

Nasıl hatırlamam?

O hatun bana uyuşturucu mu verdi? Aklımın alamayacağı kadar sarhoş olmam için bana bir şeyler verdi ve sonra hatırlamayacağımı bile bile beni becerdi mi?

Ve bu gizemli sarışının kim olduğunu kim bilebilir?

Hamile kalmaya çalışıyor olabilir. Bana zarar vermeye çalışıyor olabilir. Ona tecavüz ettiğimi iddia edebilir. Kim bilebilir ki?

"Hey," diye tersliyor Keith yüzüme ve ancak o zaman dikkatimi çekmeye çalıştığını fark ediyorum. "Kendine gel." Başımı salladım. "Ciddiyim dostum. Neler olup bittiğini anlayacağız ama sen de kendine hakim olmalısın."

"Telefonum. Telefonuma ihtiyacım var."

Titrek bacaklarımın üzerinde ayağa kalkıyorum, tüm ağırlığımı duvara yaslıyorum, çünkü kaslarım zayıf hissediyor, sanki ağırlığımı bile taşıyamıyorlar. "İşte. Yerde buldum." Damien bana telefonumu uzatıyor ve ben de kilidini açıyorum. Kaydırarak Naomi ile olan mesaj akışımı buluyorum ve açıyorum. Sabahın ikisinde ondan gelen birkaç mesaj var ama ciğerlerimdeki nefesi kesen ve kalbimin daha önce hiç atmadığını bildiğim bir şekilde atmasına neden olan şey bu değil.

"Ona mesaj attım," diye fısıldıyorum, yazmadığımı bildiğim kelimelere inanamayarak *bakıyorum*. Keith ve Damien neye baktığımı görmek için üzerime geliyorlar ve ben de görebilmeleri için elimi uzatıyorum.

"Ne oluyor be?" Keith sorar.

"O ben değilim, kardeşim."

"Biliyorum."

"Birisi Naomi'ye benim telefonumdan mesaj attı. Birisi içkime bir şey kattı ve muhtemelen beni soydu ve belki de benimle seks yaptı ve kız arkadaşıma benden bir mesaj gönderdi."

Durduramadan telefonumu düşürdüm, arkamı döndüm, öne doğru eğildim ve tuvalete kustum.

"Onu kaybedeceğim," diye mırıldanıyorum son kuru kabarmalar vücudumu sardığında. "Tanrım. Onu kaybedeceğim ve bunun için onu suçlayamam bile. Ne olduğunu bilmiyorum. Onun arkasından biriyle seks yapıp yapmadığımı bilmiyorum."

"Onun arkasından iş çevirmiş olamazsın, Gus. Eğer biri sana ilaç verdiyse, bu senin suçun değil. Tıpkı bir kadının önce uyuşturulup sonra tecavüze uğramasının onun suçu olmadığı gibi."

Tecavüze uğradım. Kulağa çok saçma bir kelime gibi geliyor. En kötü kabuslarımda bile aklıma gelen bir şey değil. Bir kadın bir erkeğe nasıl tecavüz edebilir ki? Hiçbir fikrim yok ama Tanrım, eğer biriyle seks yaptıysam bu kesinlikle istemeyerek olmuştur.

Ama... bana inanabilir mi?

İnanmaz.

Çok şey yaşadı. Birçok kez incindi. Yalan söylendi ve manipüle edildi.

Ona gitmeliyim, ama nasıl yapabilirim? Bu şekilde değil. "Naomi'yi görmem gerek. Beni ona götürebilir misin?"

"Gus, onu bu halde göremezsin. Bunun hiçbir faydası olmaz. Seni hastaneye götüreceğim. Seni kontrol etsinler ve iyi olduğundan emin olsunlar. Bazı testler yapsınlar."

Başımı salladım. "Hastaneye gidemem." Ama ayağa kalktığımda, yeni bir soğuk ter dalgası alnımı kaplarken dünyam bir kez daha sallanmaya başlıyor. Tökezleyip düşünüyorum ve Keith ile Damien tarafından yakalanıyorum.

"Eğer hastane olmazsa, seni Jasper'a götüreceğim."

Gözlerimin arkasında gümüş ve siyah noktalar dans ederken, "Hayır," diye mırıldanıyorum, sesim uzak geliyor. "Adalyn," diye bağıyorum. "Eve."

Gözlerimi zorla açıyorum, her nasılsa şimdi dik oturuyorum, Keith'in kamyonetinin yolcu tarafına bağlanmış durumdayım. Büyük bir kamyon. Onun deyimiyle bir erkek kamyonu. Ama bir kez daha buraya nasıl geldiğimi hatırlayamıyorum.

Bana ne verdi?

Bedenimde ve zihnimde dalgalar halinde yayılıyor. İçini göremediğim ya da ötesini düşünemediğim işkence dolu, akıcı, karanlık dalgalar halinde. Çıldırıcı.

"Nerede?" Mırıldanıyorum, arkama yaslanıp gözlerimi bir kez daha kapatıyorum çünkü onları açık tutmak görüşümü daha da bulanıklaştırıyor.

Keith çok uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Senin evin. Ama birkaç kişiyi aradım."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama tahmin edebiliyorum. Güneş yeni doğmaya başlıyor ve beraberinde getirdiği günden nefret ediyorum. "Ne yaptım ben?"

"Doktor gelene kadar sana ne olduğunu bilemeyeceğiz. Ama *sen* hiçbir şey yapmadın. Bunu sana biri yaptı kardeşim ve biz de bunu ortaya çıkaracağız."

Başımı sallıyorum. Yaptığı şeyi takdir ediyorum ama şu anda benim için çok az şey fark ediyor. Her ne olduysa oldu ve bildiğim tek mutluluğu kaybedeceğim. "Böyle bir şeyi Naomi gibi birine nasıl açıklayabilirim?"

Keith nefesini tutuyor ama cevap vermiyor. Bunu açıklamanın mümkün olmadığını o da benim kadar iyi biliyor. Ve beni affetmek bir yana, bana inanma olasılığı bile yok.

Bölüm Otuz Bir

Naomi

Tekrar evime girdiğimde yorgun, rüzgârlı ve perişan bir haldeydim. Ne kadar yürüdüğüm ya da kendimle bu ev arasına kaç mil koyduğum hakkında hiçbir fikrim yok ama faydasız. Bundan kaçış yok. Her zaman yaptığım gibi bir yolunu bulmak zorundayım.

Her zaman yaptığım gibi.

O gün otelde Florian'dan ayrıldığımda öleceğimi düşünmüştüm. Onu kaybettikten sonra hayatta kalabileceğimi düşünmüyordum ve bunun üzerine bir de bebeğimizi kaybettim. Sonuncusu hala en kötüsü ama Gus'ı bir şekilde kaybetmek, onu çok kısa bir süredir tanıyor olmama rağmen, Florian'ı kaybetmekten daha çok acı veriyor.

Nedenini bile anlayamıyorum. Belki de zaten hassas ve kırılgan olan kalbimi ona emanet ettiğim içindir. Belki de paylaştığımızı düşündüğüm o derin aşk ve tutkudur. Konuştuğumuz kelimeler, verdiğimiz sözler ve umut. Lanet olsun, o umut benim için her şeydi.

Tanrıya şükür artık birlikte düet yapmıyoruz. Onu bir daha görmek zorunda değilim.

Merdivenlerden yatak odama doğru koşarken tenim yapış yapış ve giysilerim ona yapışıyor. Duş almam lazım. Küçük işlere odaklanmam ve diğer her şeyi engellemem gerekiyor. Sahildeki yürüyüşüm boyunca ağladım ve gömleğimi başımdan çekiştirirken yüzümün ne kadar şiş ve çığ olduğunu hissedebiliyorum. Kalp kırıklığına yabancı değilim, yine de asla kolaylaşacak gibi görünmüyor.

Hatta katlanması daha da zor.

Telefonumu yatağımın başucunda, bu sabah bıraktığım yerde görüyorum ve anında gözlerim daha fazla yaşla doluyor. Silkelenip banyoya doğru ilerliyorum. Suyu kaynar sıcaklığa ayarlıyorum ve kalan kıyafetlerimi çıkarıyorum, yansımana bakmaktan bile korkuyorum.

Diğer odadan telefonum çaldı ve çığlık attım. Çok yüksek sesle çığlık atıyorum.

Çünkü cevaplamak istiyorum.

O olduğunu biliyorum. Biliyorum. Ama henüz hazır değilim. Yeterince güçlü değilim, bu yüzden duşa girip ağlıyorum, bağıriyorum, saçımı ve vücudumu yıkıyorum, ağlıyorum ve biraz daha bağıriyorum ve sonra dışarı çıkıp havluya sarılıyorum.

Telefonum tekrar çalıyor ve yatak odama geri dönüp Gus'ın yakışıklı yüzü ekranda yanıp sönerken ona bakıyorum. "Sen bir pisliksin," diye bağıriyorum. Birkaç küfür daha savurarak telefonumu açıyorum ama cevap vermek yerine Florian'ın telefonundan Gus'ın o kadınla çekilmiş ve benim mesaj attığım fotoğrafını bulup ona gönderiyorum.

İşte. Bu onu susturur.

Ve öyle. Telefonum sessiz ve sessiz olmasından nefret ediyorum çünkü beni aramasını istiyorum ve bir daha asla aramasını istemiyorum. Tanrım, beyin sapkın, kötücül bir şey.

Külotumu giydiğim anda telefonum sanki bir şey anlatacaktı gibi çalıyor ve bu sefer ben açıyorum.

"Beni arayacak kadar yüzsüzsün."

"Naomi-" Sesi tam bir bok gibi geliyor, sanki çakıl yutmuş ve asitle yıkamış gibi. Güzel. "Seninle konuşmam gerek. O resim-"

"Her şeyi anlatıyor," diye bitiriyorum. "Bunu görmenin beni ne kadar incittiği hakkında bir fikrin var mı? Hayal etmeye başlayabilir misin? Bunu bana nasıl yapabildin, Gus?" sesim onun adıyla parçalanıyor. "Bana beni sevdiğini söyleyip sonra da gidip rastgele bir kadınla nasıl yatarsın? Sana her şeyimi verdim."

"Naomi. O şey değil-"

"Kapa çenen!" Çığlık atıyorum, hıçkırıklarımı yutuyorum ve onunla birlikte dışarı sızmakla tehdit ediyorum. "Bunu açıklamaya çalışmanı duymak istemiyorum. Dün gece ne yaptığın hakkında her şeyi biliyorum. Söyleyebileceğin hiçbir şey bunu silemez. Hiçbir şey."

"Anlamıyorsun-" Sesi ağılıyormuş gibi çatlıyor ve bir saniyelik küçük bir titreşimle ben de onunla birlikte çatlıyorum. Nefret ettiğin birini sevmek en kötü ironidir.

"Bunu nasıl yaparsın, Gus? Bunu bana nasıl yaparsın? Bize? Sana her şeyimi verdim. Bir başkasına asla vermeyeceğime yemin ettiğim her şeyi..." Kendimden bu kadar çok şey açığa vurmaktan nefret ederek sözümü kesiyorum.

Gus'a karşı çok savunmasızım. Çok açık. Ve bak beni nereye getirdi.

Beni umursamıyor. Sadece yakalandığını önemsiyor. Bir kez aldatan, her zaman aldatır. Beni kullandı. Beni inandırdı... Çok zor yutkunuyorum, başımı ileri geri sallıyorum. Bu *duygunun* zihnimde patlamasını engelleyecek herhangi bir şey. Zincirleme bir reaksiyonda birbiri ardına patlayan el bombaları gibi.

"Naomi. Ne olduğunu bilmiyorum."

"Kapa çenen!" Çığlık atıyorum çünkü benimle dalga mı geçiyor? Ne olduğunu bilmiyor mu? "Sakin adımı söylemeye kalkma. Şimdi olmaz. Asla.

Tekrar. Hiçbirinin önemi yok. Buna daha fazla katlanamam. Dayanamıyorum." Sadece kırılmadım. Paramparça oldum. "İlişkimiz bitti. Seni bir daha asla görmek istemiyorum."

"Hayır. Naomi. Lütfen, hayır. Çok özür dilerim," diye mırıldanıyor, kelimeleri hafifçe bulanıklaşıyor. "Beni dinlemek zorundasın. Ben..." Sesi kesiliyor, hıçkırıyorum ve elimle sesi bastırmaya çalışıyorum. "Göründüğü gibi değil."

Tanrım. Bu cümleyi bana o söylemedi. "Yemin ederim öyle değil. Ben-"

"Bir daha beni arama, mesaj atma ya da beni bulma. Seni sevdiğim için delirmişim."

Aramayı sonlandırıyorum ve telefonum parmaklarımın arasından kayıp yere düşüyor. Cazibesi gerçek olsa da peşinden gitmemek için kendimi zorluyorum. Onun yerine giyiniyorum. Saçlarımı ve dişlerimi fırçalıyorum. Sonra müzik odama gidiyorum çünkü istediğim gibi yatağıma geri dönersem bir daha asla çıkamayacağım.

Acı, güçlü bir bağıllıkla içime işliyor, tenime yapışıyor ve nefesimi rehin alıyor. Ruhumda bir terörist, her düşüncemde yıkıcı ve burada oturup çeşitli müzik enstrümanlarıma bakarken nereden başlayacağıma karar veremiyorum.

"Seç birini, lanet olsun!"

Köşedeki çelloma bakıyorum, kafamın içinde Mozart'ın Re minör Requiem Mass'ının kederli notalarını duyuyorum. Tam ona doğru bir adım atmışken kapı zili çalıyor ve ciğerlerimin çıkarabildiği en tiz sesi çıkarıyorum. Tanrım. Bu gün bana sadece beş dakika vermeyecek mi?

Kapıyı açmamayı tartışıyorum. Ya Gus'sa? Ya Gus değilse? Yine de, olabilecek çok fazla insan var.

Tekrar çalıyor ve eğer gelen oysa kapıyı açmamaya kararlı bir şekilde ayaklarımın üzerinde dönüyorum. Ama gelen Gus değil, Casper'dı ve bir hayal kırıklığı ve rahatlama tufanıyla saldırıya uğradım. Lanet olası erkekler.

Kapıyı açıyorum ve Casper yüzümü görür görmez kaşlarını çatıyor. "Ne? Kalp ağrısı bana yakışmıyor mu?"

"Ne oldu ve kimi öldürmek zorundayım?"

"Pek de komik olmayan bir hikaye. İçeri gel de sana her şeyi anlatayım. Saat beş gibi, değil mi? Bir içki için çok erken değil mi?" Casper'ı mutfağıma götürürken omzumun üzerinden soruyorum.

Bara oturuyor, tam da Florian'ın bu sabah mutlu haberimi verirken oturduğu yere. Aslında içki içmeye gitmiyorum çünkü bir yıkım karşısında içkiyi yudumlamak benim tarzım değil. Onun yerine kendime bir diyet kola alıyorum, bir tane de Casper'a teklif ediyorum, o da reddediyor.

Konuşmamasına rağmen ona "Bu düşünceni unutma," diyorum. "Hikaye görsellerle daha iyi olur." Yukarı koşup telefonumu düşürdüğüm yerden alıyorum ve aşağı iniyorum. Telefonumun kilidini açarak, sodamdan ilk yudumu aldığım sırada Gus'ın görüntüsünü ona doğru kaydırıyorum.

Ona kısa bir bakış atıyor ve sonra tiksintiyle itiyor. "Aptal herif. Resmi nereden buldun?"

"Florian. Partideydi. Gus'ı dangalak gibi davranırken görmüş ve onu yatak odasında o kadının üzerinde bulmuş." Telefonuma doğru başımı salladım.

"Nai," diye başlıyor Casper ve sesinin tonu mideme kurşun gibi iniyor. "Özür dilerim, tatlım. Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum. Gus'a aşık olduğunu biliyorum." Bir nefes verdi ve sonunda bakışlarımı yukarı kaldırmaya zorladım. "Pisliğin tekinin yaptığı şeyin bir daha hayatını senden çalmasına izin verme. Ben burada kalmadım. Bunu biliyorum. Bana ihtiyacın olduğunda yanında değildim ve Florian'la kaldım. Bu bir hataydı ve bunu yapmakla hata ettim. Ama kahretsin, Nai. Artık buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum." Tezgâha bakıyor ve çaresizce başını sallıyor. "Ne yapabilirim ki?"

"İşin garibi, tüm bunları bana söylediğini duymak? Yardımcı oldu." "Yeterince değil."

"Emir almayı düşünüyorum. Rahibe olmayı. Siyah beyaz giyindiğimde gerçekten harika görünüyorum, bu yüzden bunu başarabilirim."

Casper gülerek koltuğunda arkasına yaslanıyor, tam o sırada lanet kapı zili tekrar çalıyor. Kalbim yerinden fırlayıp boğazıma kaçıyor ve olduğum yerde donup kalıyorum.

"Daha fazla misafir mi bekliyorsun?"

"Hayır. Seni beklemiyordum bile."

Benim alaycılığımı gözlerini deviriyor. "O olabilir." "Olabilir."

"Öğrenmek ister misin?"

Başımı salladım. "Pek sayılmaz. Birine onu bir daha asla görmek istemediğini söylemenin tek amacı onu bir daha asla görmek istememendir." "Eğer kapıyı açarsam ve gelen oysa, onu öldürüp ülkeden kaçacağım. Senin için sorun olur mu?" Olur mu? Sanırım bu gerçek bir soru değil. O

bir kaşını kaldırdı. Belli ki ciddiye. "Ugh.

İyi."

Bir ergen oflaması daha çekiyorum ve ağır, öfkeli adımlarla kapıya yöneliyorum. Ekran dokunmuyorum bile. Onun yerine kapıdan "Git buradan," diye bağıriyorum. "Naomi? Benim, Henry."

Gus değil, Henry. Bu bir şaka mı? Bu beni daha da ateşledi.

"İstenmiyorsun. Siktir git."

"Naomi, lütfen. Beni dinlemen gerek."

"Hayır. İstemiyorum. Gus'a da söylediğim gibi. Seni bir daha asla görmek istemiyorum. Hoşça kal."

Kapıda parmaklarımı oynatıyorum ve topuklarımın üzerinde dönüyorum. Gülümsemiyorum. Şirretliğimden dolayı kendimi iyi bile hissetmiyorum. Henry yüzünden mi? Gerçekten mi, pislik? Henry'yi sen mi gönderdin? *Argh!*

"O resim görüldüğü gibi değil mi?" Bağırıldığını duyuyorum, şimdi daha yüksek sesle, ses tonunda bir parça çaresizlik var. Umurumda değil. Mutfağa doğru geri dönüyorum ama Casper ayağa kalkmış, beni engelliyor.

"Çekil."

"Henry neden burada?"

"Ona sormak mı?" Casper'ın göğsünü itiyorum. "Biliyor musun? İstersen onunla dışarı çık, umurumda değil. Evim artık erkeksiz bir bölge."

"Naomi!"

"Siktir git, Henry. Bunu duymak istemiyorum."

"Olay örgüsü kalınlaşıyor. Bu da Gus'ın kışını tekmelemeyi daha çok istememe neden oluyor."

Başımı sallayarak onaylıyorum. "Biliyor musun, hayatımın bir pembe dizi olmasından gerçekten sıkılmaya başladım."

"Naomi-"

"Güvenliği çağırıyorum, Henry. Geri dön ve arkadaşına söylediklerimde ciddi olduğumu söyle. Onunla işim bitti. Hepinizle işim bitti." Henry'nin anlamını çıkaramadığım bir sürü kelime gevelediğini duydum ve sonra gitti. Korkak. Tıpkı Gus gibi. Lanet olası korkaklar, hepsi.

"İyi misin?"

Başımı sallıyorum. Bir daha asla iyi olacağımı sanmıyorum. Ama olmaya çalışmalıyım, değil mi?

"Erkekler taşak yalıyor," diye homurdanıyorum içimden ve Casper gülüyor. "Bazıları öyle." Ona gözlerimi deviriyorum.

"Hadi gel. Gidip biraz müzik yapalım. Bunu da atlatacaksın, Nai. Her zaman yaparsın."

Titrek bacaklarımla peşinden gidiyorum, daha fazla gözyaşı tehdidiyle birlikte boş, boş bir his beni tüketiyor. Kaslarım tutulurken ciğerlerimden düzensiz bir nefes çıkıyor. Üzerime ağır, kederli bir karanlık çöküyor. Ne kadar süreceğini ya da Gus Diamond'ın sonunda beni sonsuza dek mahvedip mahvetmediğini merak ediyorum.

Otuz İkinci Bölüm

Gus

ZİHNİM puslu karanlığın içinde, o kadınla neler olduğunu hatırlamak için kendimi zorluyor. Ve ne kadar zorlarsam zorlayayım, boş çıkmaya devam ediyorum.

En azından onunla.

Merdivenlerden yukarı çıktığımı hatırlamayı başardım. Alt kattaki banyo doluydu ve işemem gerekiyordu. Başımın döndüğünü, merdivenleri sendeleyerek çıktığımı ve nedenini anlayamadığımı hatırlıyorum. Karanlık odaya girdim, pantolonumun üstündeki düğmeyi açtım ve sonra... hiçbir şey.

Keith ve Damion saatler sonra beni uyandırana kadar hiçbir şey yoktu.

Keith beni önce evime sonra da yatağıma sürükledi. Doktor gelene kadar beni burada kalmaya zorladı ve eğlence asıl o zaman başladı. Biraz kan aldı ve boğazımdan aşağıya boğuluyormuşum gibi hissettiren bir kömür döktü. Ayrıca vücudumun ilaçlara verdiği tepki nedeniyle, bunu yapan güzel kadının bana birden fazla şey vermiş olabileceğini söyledi. Toksikoloji sonuçları geldikten sonra ne olduğunu daha iyi anlayabileceğimizi söyledi.

Kadının... eğer ben... eğer biz... bırakın söylemeyi, kelimeleri düşünemiyorum bile.

Ve sonra Naomi.

Şu resim.

Kimin aldığını ya da nasıl aldığını bile bilmiyorum ama çok acımasız.

Çok şey gösteriyor. Ben... ellerimle...

Yatağımın kenarına yuvarlanıp, yerde duran çöp kutusuna kuru kusuyorum. Bedenim ne kadar isyan etmeye çalışırsa çalışsın, bu kâbustan kaçış yok.

Çünkü Naomi benim için gitti. Güveni ve sevgisi yok oldu. Ve gerçekten, onu bana geri getirecek ne söyleyebilirim? Uyuşturulduğumu mu? O kadınla ne olduğunu hatırlamadığımı mı?

Belli ki o kadına bir şey olmuş.

Bu düşünce beni sırtüstü yatırdı ve ön kolumu gözlerimin üzerine attı. Başım çatlıyor ve zihnim parçalanmış durumda. Naomi bırakın bunu, beni bir kelime söyleyecek kadar bile dinlemiyor. Ve söylediğim her şey saçmalıktı çünkü hepsi saçmalıktı. Beni duysa bile yeterli olur muydu? Muhtemelen hayır.

Benden vazgeçti ve şu anda onu suçlayamam.

Vücudum yapış yapış, kullanılmış ve çok yanlış hissediyor.

Naomi'yi hak etmiyorum. Hiç hak etmedim. Kesinlikle onun affını da hak etmiyorum. Ama istiyorum. Tanrım, bunu ve onu çok istiyorum. Birini o kadar yoğun sevmek çılgınca bir şey ki, onsuz yaşama fikri bile hayatınızın sona erdiğini hissettiriyor. O yanımda olmazsa hayatıma nasıl devam edebilirim gibi bir şey.

Viola gittiğinde hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Uzaktan yakından alakası yok.

Bu kadar geri dönülmez bir şekilde batırdıktan sonra biri için nasıl savaşırsınız? Üzerinizde bu kadar belirsizlik varken?

Odamın kapısının gıcırdayarak açıldığını duyuyorum, ama havada asılı duran kardeşlerimden hangisi olduğunu öğrenmek için bakmaya zahmet edemiyorum. Hepsinin benim için endişelendiğini biliyorum. Sadece uyuşturulduğum gerçeğinden ve bunun gelecekteki olası sonuçlarından değil, aynı zamanda içim ölüyormuş gibi hissettiğim ve bunu düzeltmek için hiçbir şey yapamayacakları için de korktuklarını biliyorum.

Naomi bu sabah bana o fotoğrafı gönderdikten sonra biraz çıldırdım.

Bilirsiniz, duvarları yumruklamak, bardakları kırmak, çığlık atmak ve mobilyaları kırmak, delilik. Şimdi zar zor hareket edebiliyorken nasıl bu kadar güçlü olabildiğimi bile bilmiyorum. Adrenalin tuhaf bir şey. Korku ve çaresizlik de öyle.

"Ne yapabilirim ki?" Jasper soruyor ve ben hâlâ kolumla koruduğum başımı ileri geri sallıyorum. "Henry onu görmeye çalıştı."

Buna güldüm. Bunu neden yapsın ki? Ne söyleyecekti ki?

"Dur tahmin edeyim, fazla uzağa gidemedi." "Hayır."

"Harika. Sadece gidin, tamam mı? Hepiniz gidebilirsiniz. Ben artık iyiyim."

Adalyn'in oturma odamda olduğunu duyuyorum ve burada olmaması gerekiyor. Hiçbiri olmamalı.

"Öyle misin?"

"Siktir git, Jas. Şimdi olmaz. Şu anda seninle gerçekten yapamam." "Doktorun sana bıraktığı sakinleştiricilerden birini almalısın."

Böylece acıyı uyuşturabilirim. Böylece vücudumun üstesinden geldiği spazmı durdurabilirim, ilaçların bir yan etkisi olduğunu söyledi. Böylece nöbet geçirmem, çünkü görünüşe göre bu hala bir olasılık.

"Onu görmem gerek, Jas. Ben sadece..." Şu an bile bilmiyorum. Ben bencil bir piçim. Ama tek istediğim bunu onun için daha iyi hale getirmek. Bizim için. Sebep olduğum tüm acıları yok etmek çünkü Naomi'nin acısı kalbimdeki cam kırıkları gibi. Bağırsaklarıma saplanan bir bıçak gibi.

"Ona sakinleşmesi için zaman ver, Gus. Kendine iyileşmek için zaman ver. Sonra ona gideceksin. Onu dünyanın öbür ucuna kadar kovalayacaksın. Ama

Bunu şu anda yapamazsın kardeşim. Olanlar hakkında bilmen gereken her şeyi öğrenmeden olmaz."

"Peki ya o kadın beni sikerse?"

"O zaman bununla sen ilgileneceksin. Doktor aletinizde kayganlaştırıcı, spermisit ya da... sıvı olmadığını söyledi."

Göğsümden hınzır bir alaycı ses yankılanıyor. "Bunun tek anlamı prezervatif takmamış olmam ya da birinin beni temizlemiş olması. Bu hiçbir şey olmadığı anlamına gelmez."

"Zamana bırak," diyor yine, sanki zaman gerçekten de tüm yaraları iyileştirir ve bozulan her şeyi düzeltirmiş gibi. Sadece o ve ben durumun böyle olmadığını ilk elden biliyoruz. Bazı şeyler onarılamaz. Bazı hatalar geri alınamayacak kadar büyüktür.

"Doğru," elimde kalan tek şey. Ama içimde, içimde onun için savaşmam gerektiğini biliyorum. Ve bunun sürmesine izin veremem.

Acı veren bir spazm kaslarımı kemiklerimden ayırıyor ve bana bunu yapan kaltağı öldürmek istiyorum. "Al şu lanet hapı, Gus." Yarı oturur pozisyona getirilmeden önce Jasper'ın odanın içinde yürüdüğünü duyuyorum. Bir elime küçük beyaz bir hap bırakılıyor. Diğerine de bir bardak su. "Şimdi. Seninle dalga geçmiyorum." Sorunlu yeşil gözlerine bakarak gözlerimi kırıştıyorum. Kardeşim benim için endişeleniyor ve bunu pek belli etmiyor. "Diğer her şeyi sonra hallederiz."

Jasper'ı bu halde görmeye dayanamadığım için hapı küçük bir yudum suyla içiyorum ve bardağı komodinin üzerine geri koyuyorum.

"Onu geri alacağım," diyorum, ona mı kendime mi söylediğimden yoksa sadece bir dua mı gönderdiğimden emin değilim.

"Biliyorum," diyor bana. "Biliyorum." Jasper gitmek için dönmeden önce omzumu sıkıyor. Kapıya ulaştığında, bana dönmeden, "Bu hikâyede bildiğimizden daha fazlası var. Ama henüz bitmedi. Onlar söz konusu olduğunda *son diye bir şey yok.*" *Onların* kim olduğunu sormama gerek yok. Viola ve Naomi'yi kastettiğini biliyorum. Bizim kadınlarımız.

Bununla birlikte kapıyı usulca arkasından kapatıyor ve ben de sözlerini iyice düşünerek geri çekiliyorum. O haklıydı. Dün geceyle ilgili bildiklerimizden daha fazlası var. Çok daha fazlası. Çünkü o fotoğrafı biri çekti. O kadının bana ilaç vermesinin bir sebebi vardı.

Kendimi durduramadan uzanıp telefonumu aldım. Naomi'nin adını bulup ona bir mesaj gönderdim. Sonra da ona ekli bir e-posta gönderdim. Bunu ona bu şekilde vermek istemezdim. Başka bir şansım olmayacağından korkuyorum.

Otuz Üçüncü Bölüm

Naomi

Casper'la ilk geldiğimizde müzik odamdaki masanın kenarına bıraktığım telefonum **çalıyor**. Bu şarkı üzerinde ne kadar zamandır çalıştığımızı bilmiyorum ama kalbim bu şarkıyı istemiyor.

"Bunu kontrol edecek misin?" Casper çenesini atılmış telefonuma doğru sallayarak soruyor.

"Hayır."

"Ya önemliyse?" "Önemli olduğundan şüpheliyim."

"Ama kontrol edene kadar bilemezsiniz."

"Casper!" Bağırıyorum. "Kapa çenenin telefonumla."

"Yani, kontrol edebilir miyim?"

Ayağa kalkmak için hamle yapıyor, ben de homurdanıyorum ve ayağa kalkarken onu koltuğuna geri itiyorum. "Tüm erkeklerden nefret ediyorum ve küçük çocuklar 'İyi erkeklerin gerçekten var olduğuna inanmıyorum' dediğinde perilerin yaptığı gibi ölmelerini diliyorum."

"Şimdi ne olacak?"

Başımı salladım. "Hiçbir şey. Peter Pan'dan bir şey."

"Bunu Peter Pan'den hatırlamıyorum."

Telefonumu elime aldığımda bir hırıltı daha duyuyorum. Gus. Tabii ki Gus. Kelimeleri okumamaya çalışıyorum. Kendimi uzak tutmaya çalışıyorum. Ama gerçekçi olalım, hepimiz böyle bir şeyin şu anda sahip olmadığımız Herkülvari bir güç gerektirdiğini biliyoruz.

Seni rahat bırakmam söylendi ve bırakacağım. Gerçekte ne olduğunu mesajla açıklamak faydasız. Özellikle de bunu okuyup okumayacağını bile bilmiyorken. Ama bilmelisin ki, senin için savaşmayı bırakmadım. Asla da bitmeyecek. Seni seviyorum. Şimdi seviyorum. Sonsuza kadar. Her zaman.

Gözlerimden yaşlar akıyor ama onları tutuyorum, sözlerini tekrar tekrar okuyorum.

Bilgisayarım cıvıldıyor ve az önce bir e-posta aldığımı bildiriyor. Aldığım tek e-posta işle ilgili olduğundan Casper'a bir şeyler mırıldanarak Lyric'in bana e-posta gönderme ihtimaline karşı kontrol etmesini rica ediyorum.

"Naomi. Gus'tan bir şey. Görünüşe göre bir video."

Yukarı baktım, kaşlarım çatıldı. *Bir video mu?* "Sil şunu," diyorum ama gözlerini devirip tıklıyor. "Pislik, ne yapıyorsun? Sil dedim."

Telefonumu yere bırakıp üç öfkeli adımda odayı geçiyorum.

"Sakin ol. Eğer korkakça davranıp video üzerinden özür diliyorsa, tek kelime bile edemedi videoyu sileceğim."

"Cas-" Ancak ekranım bir tür grenli görüntüyle dolunca sözlerim kesildi. Casper bana bakıyor ve ben başımı sallıyorum, ikimiz de aslında neye baktığımızı anlamaya çalışırken bakışlarımızı daraltıyoruz.

Birkaç dakika sürer. Kalabalık gürültülü ve tezahürat yapıyor. Işıklar eski tip filme karşı sert. Ama annem netleşir netleşmez sandalyeye çöküp iki elimle ağzımı kapatıyorum. "Gus," diye parmaklarımın arasından soluyorum. "Bunu o mu gönderdi?" Casper başını sallıyor, ağzı gevşek. "Nasıl?"

Sessiz bir huşu içinde başını sallıyor.

Gözyaşlarım hemen gözlerime doluyor ve uzanıp ona dokunabilmeyi dileyerek daha da yaklaşıyorum.

"Bu gece hepiniz inanılmaz bir seyirci oldunuz. Size ne kadar teşekkür etsem azdır," diyor annem, hayran kalabalığına doğru konuşarak. "Ama bu gece çok özel bir gece. Bu gece bebeğim Naomi üç yaşına giriyor. Ve kocamın üzülmesine rağmen, hepinizin onu alkışlayacağınızı ve sahnede benimle birlikte şarkı söylemesini hoş karşılayacağınızı umuyorum."

Uzanıp Casper'a tutunuyorum, dikkatle izlerken gömleğini top haline getiriyorum.

Annem "Mutlu yıllar sana" diye şarkı söylemeye başlıyor ve benim küçük bir oyuncak bebek versiyonum sahneye çıkıyor, elimi babam tutuyor ve işte o zaman kendimi kaybediyorum. Burnumu çekiyorum ve açıkça ağlıyorum. Casper kollarını bana doluyor, sanki bir saniye bile bıraksa tamamen dağılacakmışım gibi bana sarılıyor.

Seyirciye döndüğümde hem ailem hem de elli bin hayranım bana iyi ki doğdun şarkısını söylüyor, korkusuzca ve tamamen merakla. Gülümseyip el sallıyorum ve alkışlar ve daha fazla tezahüratla ödüllendiriliyorum. "Ben... Ben bunu yaptığımı hatırlamıyorum," diye mırıldanıyorum.

"Benim tatlı kızım, annenle bir şarkı söylemek ister misin?" diye soruyor annem, ben de ona doğru dönüyorum, sahneye doğru yürüyorum ve bir oyuncak bebek gibi evet anlamında başımı sallıyorum. Üzerimde hayal meyal hatırladığım bir elbise var. En sevdiğim mor parti elbisem.

"Nerede... Nasıl..." Kafamda bir sürü soru var ama bunlardan herhangi birini sorarak bir saniyesini bile kaçırmak istemiyorum.

Annem ve ben onun en ünlü şarkılarından birini söylerken ikimiz de bebekler gibi ağlayarak sessizce izliyoruz. Babam da bizimle birlikte gitar çalıyor ve şarkı bitip video kesildiğinde, nefes almak için bir saniyeye ihtiyaç duyarak masadan uzaklaşıyorum.

"Hatırladı," diye fısıldadım. Ona en eski ve en sevdiğim anımı anlattım ve o da hatırladı. Doğum günüm olduğunu bilmiyordum. I

sadece üç yaşında olduğumu bilmiyordum. Sadece sahnede annemle birlikte şarkı söylediğimi hatırladım.

Benim için bir kayıt bulmuş. Bana gönderdi.

Bunu nasıl bağdaştırabilirim?

Sarhoş, yarı çıplak ve aynı derecede yarı çıplak bir kadının üzerinde gördüğüm resimdeki adamla, bana o videoyu gönderen adam?

Benim için savaşmaktan asla vazgeçmeyeceğine söz veren kim?

Lanet olası kapı zili tekrar çaldı ve beni öyle bir korkuttu ki, iki metre havaya sıçradım ve neredeyse sandalyeden düşecektim. "Yüce Tanrım!" diye bağıryorum. "Beni rahat bırakın. Hepiniz."

Casper gülüyor ve gözlerindeki duyguyu siliyor. "Daha fazla misafir mi bekliyorsun?"

"Gidip kim olduğuna bakar mısınız?"

"Bugün çok patronluk taşıyorsun, Nai. Burası senin evin. Gidip bak yoksa kim olursa olsun içeri alırım."

"Benim tarafımda olman gerekiyordu," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, kapıya doğru hışımla giderken. Bu sefer Keith. Benimle dalga geçiyor olmalısın. "Git buradan, Keith."

Bozuk plak gibi hissediyorum.

"Bunu yapamam. Aç da seninle konuşabileyim."

"Hayır. Üzgünüm. Naomi şu anda burada değil. Posta kutusu da dolu, o yüzden mesaj bırakamazsınız."

Umutsuzca bağırıldığını duyduğumda uzaklaşmak için döndüm, "Ona ilaç verildi. Gus uyuşturulmuştu, Naomi."

"Uyuşturulmuş mu?" Casper fısıldıyor, sanki bu kelimeyi dilinde test ediyormuş gibi. Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Bunun mümkün olduğunu düşünüyor musun?" Ona ters ters bakıyorum. "Az önce o videoyu görmedin mi? Kamu tüketimine açık *olmayan* o videoyu. Sana o videoyu bulmak için çok araştırma yaptı. Bunu yapan bir adam partide düzüşmek için rastgele bir kadın aramaz."

Yüzüm ellerime düşüyor. Cidden daha fazla dayanamıyorum. Bir ipliğe tutunmuş durumdayım ve o da ince bir iplik. "Keith," diye bağıyorum, kapıdan duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Yemin ederim, şu anda benimle uğraşmaya kalkarsan seni olduğun yerde öldürürüm."

"Öyle olsaydım Gus beni daha kötü öldürürdü."

Kendimi durduramadan kapıyı açıyorum ve Keith'in ciddi ve sarsılmış haliyle yüz yüze geliyorum.

"İçeri girebilir miyim?" diye soruyor ve başımı sallıyorum, geri çekiliyorum ve hain kalbimin şimdiden hızlanmaya başlamasından nefret ediyorum. Keith beni mutfığa kadar takip ediyor. Casper taburelerden birini geri alıyor. Ben karşı taraftaki tezgâha yaslanıyorum ve Keith de aramızdaki tezgâh dilimine yaslanıyor.

Odada ağır bir sessizlik hakimken kalbim titriyor.

Keith sonunda, "Gus ve ben Damien'lara birlikte gittik," diye söze başlıyor ve ben parmak uçlarımda durduğumu fark ediyorum, eğer bu işi hızlandırmazsa üzerine atlayıp kelimeleri ağzından almaya hazırım. "Bunu zaten biliyorsun." Yüz ifademi fark ederek neşesiz bir şekilde kıkırdıyor. "Ben Jack içiyordum, o da birasını yudumluyordu ve her şey normaldi. Ta ki normal olmayana kadar. Gecenin büyük bölümünde bir kızla konuşuyordum, o yüzden dikkat etmedim. Sonra bir baktım, Gus kafayı bulmuş. Ve sadece Gus için değil, gerçekten kafayı bulmuştu. Onu hiç böyle görmemiştim, hiç sanmıyorum, ama konuşuyordu ve dimdik ayakta idi ve ben gitmeye hazır olduğumda, gitmeyeceğini söyledi." Keith'in bakışları taşa doğru düşer. "Gitmemeliydim. Ama..."

"Sen onun bakıcısı değilsin ve Gus kendi kararlarını verebilecek yetişkin bir adam, öyle mi?" Casper tedarik eder ve Keith ona doğru bakıp başını sallar.

"Evet. Evet. Ama yine de kalmalıydım. Yine de bilmiyordum."

"Sonra ne oldu?" Kendime engel olamayarak sordum.

"Telefonum çaldığında uyuyordum. Damien aradı ve gelip Gus'ı almam gerektiğini söyledi. Misafir tuvaletlerinden birinde yarı çıplak halde sızmıştı. Hemen oraya koştum. Gus'la arkadaş olduğum onca yıl boyunca,

ve bu çocukluğuna kadar gidiyor, hiçbir yerde bayılmadı. Ölçülemeyecek kadar berbat haldeydi ama her zaman çizgiyi buldu ve asla geçmedi. Korkuyordum," diye itiraf ediyor ve kalbimin yumuşadığını hissedebiliyorum.

Hem Keith'e hem de Gus'a.

Daha hikâyenin tamamını bile dinlemedim ama yine de aldığım her nefeste öfkem ve acım dağılıyor. Zihnimde dolaşan o lanet video da yardımcı olmuyor.

"Oraya vardığımda onu uyandırdım ve hemen kusmaya başladı. Yani, hastaydı, dostum. Sanki tüm vücudu olayın içindeydi. Cildi bembeyazdı, terliyordu ve söylediği her şey bulamaç gibiydi. İlk söylediği şey böyle içmediğiydi. Bize hatırlayabildiği kadarını anlattı, ki o da hiçbir şeydi. Yani, neredeyse hiçbir şey. Sonra senin için endişelendi." Beni işaret ediyor. "Çılgına dönmüştü ve telefonunu kontrol ettiğinde sana göndermediğini bildiğini söylediği bir mesaj gördü."

Durduramadan bir adım geri atıyorum, ocağımın üzerindeki kadranelara çarpıyorum ve neredeyse onları yakıp kendimi ateşe veriyorum. Tamam, belki bu biraz dramatik oldu, ama şu anda, bugünün nasıl geçtiğini görebiliyorum.

Çünkü o mesaj geldiğinde Gus'ın bana bu şekilde mesaj atmayacağını düşündüğümü hatırlıyorum. Kullandığı kelimeler ona göre değildi.

Dişlerim alt dudağıma çarpıyor ve ona başımı sallıyorum, kelime bulamıyorum, hatta ses bile çıkaramıyorum.

"Uzun lafın kısası, birisinin ona bir şey verdiğini hemen anladık. Bir sarışının verdiği kokteylden birkaç yudum aldıktan sonra ne olduğunu bilmiyor. Tek bildiği, yarı çıplak ve hasta bir şekilde uyandığı ve hiçbir şey hatırlamadığı, sonra da senin ona o resmi gönderdiğin." Keith ellerini beline atar, yüzünde sıkıntılı bir ifade vardır. "Sana şunu söyleyeyim Naomi, benim, Jasper'ın, Henry'nin ve doktorun

o mesaj geldikten sonra onu kontrol etmek için geldi. Seninle telefonda konuştuktan sonra."

Tuzlu sıcak gözyaşları gözlerimi yakıyor, yüzümden aşağı birer birer kayıyor. "I..." Kelimeler kifayetsiz kalıyor. Gus. Tanrım, Gus.

"O kadınla ne olduğunu bilmiyor. Sadece bunun bir tuzak olduğunu biliyor." Keith tezgâhtan uzaklaşıp bana doğru yürüdü, dimdik ve kararlı bir şekilde karşımda durdu. "O seni seviyor. Seni daha önce hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi sevmediği kadar çok seviyor. Aranızdaki ilişkiyi mahvetmek ya da seni incitmek için *asla kasıtlı bir şey* yapmaz."

Sertçe yutkunuyorum, Gus'ın bana söylediği şeyleri düşünüyorum. Gözlerindeki sevgiyi. Bana dokunuşunu. Bir keresinde bana, birlikteyken Viola'ya davranış biçimi yüzünden kendinden nefret ettiğini söylemişti. Birlikte olduğu hiçbir kadını asla aldatmayacağını söylemişti. Bugün aradığı zamanki sözlerini tekrar hatırlıyorum. Sesi nasıldı.

Ben de başımı sallıyorum.

"Biliyorum," diyorum sonunda, daha fazla gözyaşı yüzümü ıslatıyor ve görüşümü bulanıklaştırıyor. Göğsüm açık bir yara gibi ağrıyor. Gus. Benim Gus'ım. Ama... "Neden? Neden biri ona bunu yapsın ki?"

"Resmi nasıl aldın?" Keith soruyor ve beynim artık durduramayacağım şekilde çalışıyor.

"Florian," diyorum kararlılıkla.

Keith'in gözleri taşa dönüyor, çenesi de onlara uyuyor.

Casper, "Fotoğrafı Florian çekti," diyor ve Keith geri çekilerek onu görmeme izin veriyor.

"Evet."

"Ve sarışın mıydı?" diye devam ediyor, başını eğiyor, gözleri sanki bu bilgi her şeymiş gibi arıyor.

"Evet."

"Bana tekrar göster."

Telefonumu almak için müzik odama geri döndüm.

Resmi kaldırıyorum ve tezgahın üzerinden ona doğru uzatıyorum. Daha önce yaptığı gibi resmi eline alıyor ama bu kez daha yakından inceliyor.

"Onu tanıyorum," diyor kaşlarını çatarak. "Bu Angelica. Sen hayatından çıkıp gittiğinden beri Florian'ın ara sıra takıldığı bir kız." Ve şaşırtıcı bir şekilde, bu sözler acıtmıyor. Kıskançlık ya da kızgınlık yok. Sadece eski sevgilime karşı daha da güçlü bir nefretin tomurcuklanması var. "Çoğunlukla uyuşturucuya dayanıyordu," diye devam ediyor. "Sanırım uyuşturucuyu o kızdan alıyordu."

"Yani, eğer bu fotoğrafı Florian çektiyse ve bu onun uyuşturucuya erişimi olan kızıysa..." Keith sözünü kesiyor.

"Evet. Gus'ı kolaylıkla uyuşturabilir, tamamen kendinden geçtikten sonra onu üst kata çekebilir ve Florian da o fotoğrafı çekebilirdi."

İşte o zaman titremeye başlıyorum.

Çünkü bir insan başka bir insana bunu nasıl yapabilir? Ne tür bir adam bunu yapar? Florian. Eskiden sevdiğim bir adam. Evlenmeye hazır olduğum bir adam.

Gus'ı zehirledi. Neden zehirledi? Ona zarar verebilmek için mi? Bizi ayırmak için mi?

Tüm bunları yüksek sesle kusuyor olmalıyım çünkü Casper aniden "Öğrenmenin tek bir yolu var" dedi.

Casper kendi telefonunu çıkarıp benimkinin yanındaki tezgâha bırakıyor. Florian'ın numarasını tuşladı ve Keith'le benim duyabileceğimiz şekilde hoparlöre verdi. Sesi hoparlörden geldiği anda bacaklarım beni bırakma tehdidiyle karşı karşıya kaldı. Bunu ondan duymam gerekiyordu. Yaptığı şeyi itiraf etmesini istiyorum.

"Hey, dostum," diyor Casper, bana bakıyor ve parmağını dudaklarının üzerinde tutarak sessiz kalmamı işaret ediyor. "Naomi'den yeni çıktım. Bana senin çektiğin müthiş bir fotoğrafı gösterdi."

Florian gülüyor ve çenem bir rahibenin göt deliğinden daha sıkı sıkılıyor. Casper'dan tekrar bir hatırlatma alıyorum ve Keith'in elini ön kolumda hissediyorum, beni de topraklamaya çalışıyor.

"O da neydi, ahbap?"

Florian sessiz kaldıktan sonra kasvetli bir ses tonuyla, "Gerçekten üzgün müydü?" diye sordu.

"Evet. Yıkılmıştı."

"Sonra onu bana geri getirmek için yapmam gerekeni yaptım."

Telefona arkamı dönüyorum, sırtımı adaya ve beni zapt etmeye çalışan adamlara dönüyorum. Ama yapamıyorum. Florian telefonda olsa bile. Yapamıyorum.

"Resimdeki Angelica'ydı. Her şeyi sen mi ayarladın?"

Florian telefonda derin bir iç çeker. "Ne yapmam gerekiyordu? Gus'ın o partiye gideceğini biliyordum. Nai'nin gitmeyeceğini de biliyordum. Gerçek aşta ve savaşta her şey mubahtır ve bu ikisi de. Naomi benim. Her zaman benim olması gerekiyordu. Gus Diamond'ın onu varsayılan olarak almasına izin veremem."

"Peki ya Gus? Onu öldürebilir miydin?" Florian güler. "Bebegin iyi olduğuna eminim."

"Sen de mi kullanıyordun?"

Florian bir an tereddüt ediyor ve Casper'ın buna duyduğu öfkeyi hissedebiliyorum. Sonunda, "Zor bir şey değil," diye cevap verdi.

"Florian-"

"Ben iyiyim. Yemin ederim. Sadece küçük bir Molly'ydi. Başka bir şey değil."

Çılgılık atmamak için dişlerim dudağıma batıyor. Temiz olmak için çok fazla. Bir kere yalancı olan her zaman yalancıdır.

"Bunu yaptığına inanamıyorum."

"Onu seviyorum. Gus için durum benim için olduğu gibi değil. İmkânı yok. Ama büyük bir şey olmadıkça onunla ilişkisini bitirmeyecekti. Ben de büyük bir şey yaptım. Onunla birlikte olamam, Cas. Yapamam. O bizim kızımız. O bize ait. Ona değil. Asla ona değil." Florian'ın sesi son kelimedede tiz bir dokuyla yükseliyor.

"Onu bu resme sokmak için ne yaptın?"

"Angie ona bir şeyler verdi. Ne olduğunu bile bilmiyorum. İsteyerek içti ve işlemek için yukarı çıktığında onu takip ettik."

"Onu becerdi mi?"

Florian telefonda garip bir ses çıkarır. "Hayır, dostum. Angie öyle biri değil."

Bunun üzerine gözlerimi deviriyorum, yumruklarım o kadar sıkılıyor ki kanımın çekildiğini hissedebiliyorum. Hayır, o öyle biri değil - sadece haberi olmadan birine uyuşturucu veren sevimli bir kız.

"Zaten yarı baygındı. Tişörtünü çıkardığımızda zorlukla karşı koydu. Fotoğrafını çekip ayrıldık."

Başımı şiddetle sallıyorum. Gus. Ona bir dişi aslan gibi bağırdım. Konuşmasına bile izin vermedim. Duymak istemedim.

"Naomi bana Gus'la işinin bittiğini söyledi." Arkamı dönüp ileri atılıyorum ama tam atılacağım sırada duruyorum. Casper'ın sert bakışları beni olduğum yerde durdurdu.

"Öyle mi?" Florian büyük bir umutla sorar.

"Evet. Sanırım Angie'ye ne yaptırdıysan işe yaradı."

Florian gülüyor. Yüksek sesle ve sertçe. Sanki her şey büyük bir şaka ve çok komikmiş gibi ve ben onu boğmak istiyorum.

"Pazartesi sabahı bizimle stüdyoda buluşması için onu ikna ettim. Ona hafta sonunu verin, ama bence her şey olması gerektiği gibi olacak."

"Harika. Kahretsin, dostum. Teşekkür ederim. Geldim. Evet. Çok iyiyim." "Mükemmel. Dokuza kadar onu oraya getiririm."

"Harika."

"Görüşürüz o zaman."

Casper telefon bağlantısını kesiyor, gözleri hâlâ benimkilere kilitlenmiş. "Pazartesi sabahı dokuzda orada olacak. Onu bekleyen çok özel bir şeyimiz olması gerektiğini düşünüyorum."

Otuz Dördüncü Bölüm

Jasper

Burada, kardeşimin evinde, kardeşimin yatak odasında oturmuş, onun hasta bedenine bakıyordum. Ağzında bağırsaklarına dökülen aktif kömürün kalıntıları var ve ara sıra vücudu o kadının ona verdiği zehirden dolayı kasılmalarla seğiriyor. O kadar uzun süredir sessizim ki çoğu kişi keşiş olduğumu sanır.

Ama etrafımdaki insanlar değil.

Gus ona içirdiğim hapı yuttuktan sonra hemen sızdı.

Şimdi onun mutfağında duruyorum, gidemiyorum.

Viola fırtına gibi volta atıyor. Endişeli yüz ifadesi Gus'ın döşemesinde bir delik açıyor. Adalyn Gus'ın kanepesinde zıplıyor, kendini ters çeviriyor ve bunu her yaptığında çığlık atıyor. Onu durdurmaya çalıştım. Onu dizginlemeye çalıştım. Ama onu buraya, amcasının evine getirmemem gerekirken getirdiğimi anlamıyor, işte böyle.

"Mickey Mouse, Gus," diye bağılıyor, sesi hafif ve havadar, ama kelimeler?

O biliyor. Her zaman yaptığı gibi Mickey Mouse'u açıp onunla birlikte izlemek için yatak odasından çıkmayacağını biliyor. Gus en iyi amca. Adalyn'i kendi kızı gibi seviyor ve ben de özel kızım konusunda ona çok az kişiye güvendiğim kadar güveniyorum.

Ama yine de buradayız. Evini işgal ediyoruz.

Doktor bir saat önce gitti. Gus'ın midesini temizledi. Onu kontrol etti ve sakinleştirmek için bir şeyler verdi. Gus, telefon görüşmesinden sonra Naomi'ye ulaşmak için dünyayı parçalamaya hazırdı ve bunu yapacak durumda değildi.

Keith, Gus onunla konuştuktan hemen sonra ayrıldı.

Bu sefer ben gitmeliydim diye düşünmekten vazgeçmedim.

Ama o banyoda uyandığında orada değildim. Partide de orada değildim. Verecek gerçek bir şeyim yoktu. Onun yerine sıkışıp kaldım. Karımın adım atmasını, kızımın zıplamasını izliyorum ve aklım karmakarışık.

Gus. Bununla başa çıkamam.

İkimiz arasında her zaman güçlü olan o olmuştur. Ben duygusal bombayım. O ise darbeleri sürekli olarak karşılayan sağlam bir tuğla duvar.

Sonra biri gidip onu zehirledi.

"Anne köpekbalığı, du, du, did du. Anne köpekbalığı." Adalyn kanepedeki minderlerden birini tekmeliyor ve sonra üzerine atlıyor. "Baba köpekbalığı, du, du, did du. Baba köpekbalığı."

"Tatlı kız, Gus Amca'nın kanepesini mahvediyorsun. Hadi kaldıralım şunu." "Hayır!" Yastığa sıkıca yapıştı. "Gus!"

İç çekiyorum. Berbat durumda. Muhtemelen dağınık olduğumuzu hissedebildiği ve bunu nasıl atlatacağını bilemediği için.

"Onu buraya getirmemeliydik. Bu ne ona ne de Gus'ın evine haksızlık. Onu neden getirdik?"

Viola'nın gözleri bana doğru kayıyor ve karımın kafasının içinde hiçbir şeyin yolunda olmadığını anlayabiliyorum.

"Çünkü evden çıkıp arabaya atladığımızda bunu düşünmemiştik."

Bu doğru. Kardeşinize ilaç verildiğini ve çok hasta olduğunu duyduğunuzda, kaçmadan önce düşünmezsiniz. Arabaya doluştuk ve hepsi bu kadar.

Ağır bir nefes üflüyor, vücudu sarkıyor. "Bununla başa çıkamam." Viola'nın sert ifadesi bir yumurta gibi çatlıyor ve gözlerimin önünde dağılıyor.

Vi'yi kollarıma alıyorum, ona sarılıyorum ve yüzünü öpüyorum.

"Bunu yapan kişiyi öldürmek istiyorum," diye fısıldıyor içime.

"Keith bunu bizim için yapacak."

"Ya onu affetmezse?"

"Edecek. En kötü zamanımda beni affetmiştin."

Vi gülerek karnında her zaman ovaladığı noktayı ovuşturuyor. "Yaptım. Ve sen de süper bir kıçtın."

Çenesini avuçlarımın arasına alıp dudaklarını öpüyorum. Bu dudakları. Onlardan daha iyi bir şey yok.

"Adalyn'i sahile ya da başka bir yere götüreceğiz. Buradan çıkalım ve kafamızı toparlayalım. Gus'ın evinde bu şekilde pusuya yatmamıza ihtiyacı yok ya da bunu istemiyor ve Ady de burada olmamalı. Eğer Gus odasından bu şekilde çıkarsa..." Sözümü kesiyorum ve Viola başını sallıyor.

"Haklısınız. Sadece engel oluyoruz. Ben Ady'nin eşyalarını alıp ortalığı toparlayayım. Sen de git Gus'a onu sonra kontrol edeceğimizi söyle."

İşte o zaman ön kapı açılır.

Keith, Casper LaCroix ve Naomi Kent eşikten içeri adım atıyorlar. Naomi'nin gözleri benimkilerle buluşuyor ve gözyaşları anında akmaya başlıyor. Yine de burada. Keith ona her ne söylediye işe yaramış. Ve Gus'a bağırduğu için onu suçlayamam. Roller tersine dönseydi Viola içimi boşaltırdı.

Viola çenemi öpüyor ve kollarımdan kurtulup dört yaşındaki çocuğumuzla uğraşmak için oturma odasına geri dönüyor.

Naomi küçük alanı geçip önümde duruyor, Gus'ın mutfuğı ile Viola'nın Ady'yi sakinleştirmeye ve yaptığı pisliğı temizlemeye çalıştığı oturma odası arasında sıkışıp kalmış. Keith, Viola'ya yardım etmek için yanına geliyor, Ady'yi kocaman kollarına ve göğsüne alıyor, bir yandan da onu bir ayı gibi yiyormuş gibi yapıyor.

"Daha fazla kalp kırıklığına dayanamıyorum" derken Naomi'nin gözleri benimkileri tutuyor. Ve ilk defa birinin ruh halini tamamen anladığımı düşünüyorum.

Çünkü Viola güneş ışığı ve gökkuşağı gibidir. Onu bu yüzden çok seviyorum. O ışığa başka hiçbir şeyin olmadığı kadar ihtiyacım var. Ve Gus nadiren ciddi oluyor çünkü öyle olmayı kaldıramıyor. Ama ciddi olduğunda, bu çok güçlü bir silah oluyor. Sizi sarsan bir silah çünkü Gus'ın kendini rahat hissettiğı kişi olmadığını biliyorsunuz. O soğuk bir günde ılık bir esintidir. Fırtınadan bir soluklanma.

Ama Naomi'nin trajedi, suçluluk ve kalp kırıklığından doğan bir karanlığı var. Yani Naomi'yi anlıyorum. Onu anlıyorum.

Ve ilk kez Viola'nın Gus, Naomi'nin de ben olduğunu fark ettim. Mükemmel uyumlu bir yapboz gibi birbirine uyan karşıt parçalar. "Onu seviyorum, ama..."

Elini tutuyorum ve onu mutfuğa götürüyorum, tüm meraklı kulaklardan ve gözlerden uzağı. O benim ailem olacak. Bunu kanımda hissediyorum çünkü başka hiç kimse ama hiç kimse Gus'la Naomi'nin olduğu gibi birlikte olamaz. Naomi'nin ona ihtiyacı olduğu kadar onun da Naomi'ye ihtiyacı var.

Tüm bunlara rağmen, onun temkinli olduğunu görüyorum.

Yıkıcı tedirginliğini. Gus'ın onu yok etmeyeceğine dair güvenceye ihtiyacı var.

Garip, ama ona bunu verebilirim. Ne de olsa benzer benzerle konuşur. "Sana kesin olarak söyleyebileceğim çok az gerçek var." Yutkunuyor ve başını sallıyor. "Pekâlâ. Duyalım bakalım."

"Adalyn'e bakıyorum ve anında içimde bir sevgi ve gurur kabarması hissediyorum. Her seferinde. Bu benim standardım, değil mi? Benim

vazgeçilmezim." Naomi bana omuz silkiyor. Sanki anlamıyormuş gibi ve ben de bunu anlıyorum. Ama anlayacak. Sabrın ona göre olmadığını öğreniyorum. "Ama sonra beni tüketen anlar oluyor.

Beni karanlık ve berbat hissettiren. Nasıl bir ebeveyn olduğumu ve yeterince iyi olup olmadığımı sorgulamama neden oluyor. Ady bir şey fırlatıyor ve onu almayı reddediyor. Yiyecek bir şeyler istiyor ve sonra yemeyi reddediyor. Bana vuruyor, yumrukluyor ve bir şeye sinirlenmesi ve bunu ifade edememesi dışında anlayabildiğim hiçbir sebep olmadan bana tekme atıyor. Bu haldeyken ona yol göstermek imkansız. Aklıma en sık gelen kelime çıldırtıcı. Bir nevi Gus gibi."

Naomi usulca gülüyor ve duygularını bastırmak için dudağını ısırıyor. "Ama onu seviyorum. O benim kanım. Benim hayatım. Kalbimin arkasındaki ritim.

Ve o olmadan çalışamam. Kahretsin, ben var olmazdım. Ama bu bazen ağlamadığım ya da dağılmadığım anlamına gelmiyor. Bu, içimin korkuyla titremediği ya da umutsuzluk içinde sızlamadığı anlamına gelmiyor. Ebeveyn olmak istemeyen bir çocuğa nasıl ebeveynlik yaparsınız? İnatçı ve inatçı olan ve sahip olduğunuz her bir sınırı ve sabır kısıntısını test eden bir çocuğa?" Burada duruyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Bu tür bir korku içinizi kanser gibi kemirirken nasıl risk almaya devam ediyorsunuz?"

Nefesi kesik kesik kekeleyerek çıkıyor. Çünkü bence onun sorusu tam da bu.

Bu kadar korkarken birini sevmeye, her şeyinizi ortaya koymaya nasıl devam edersiniz?

"Çok kolay," diyorum ona. "Sen sadece yap. Çünkü Adalyn benim kızım. Çünkü onu seviyorum. Ve onu ne takas ederim ne de değiştiririm. Beni kırılma noktamın ötesine itse bile. Çünkü hayatımı onsuz yaşayamam ve o tüm risklere değer. O benim ödülüm. Karanlık ruhuma hayat veren mutluluk. Yolculuğa, belirsizliğe, korkunun her zerresine değer, çünkü onunla birlikteyken hissettiğim coşku, diğer tüm şeylerin toplamından milyon kat daha fazla." Başımı ona doğru eğiyorum. "Beni anlıyor musun?"

Naomi'nin zaten gözyaşı dolu olan yüzünden aşağı gözyaşları süzülüyor. Başını sallamadan önce inanılmaz derecede zor yutkunuyor. "Evet. Seni anlıyorum."

Gölümsüyor ve gülümsemesiyle birlikte, onu gölgeleyen ağırlığın bir kısmının dağılmaya başladığını görebiliyorum. "Teşekkür ederim."

Ve böylece beni geçip doğrudan Gus'ın yatak odasına yöneldi.

Bölüm Otuz Beş

Gus

Parmaklar saçlarımın arasından hafifçe kayarak beni ağır uykumdan uyandırıyor. Gözlerim yavaşça açılıyor, ışığa alışırken birkaç kez gözlerimi kırıştırıyorum. Naomi'nin tatlı yüzü görüş alanımı kaplıyor ve şimdi bu yolculuğun halüsinasyon aşamasına ulaşmış olduğumu merak ederek gözlerimi biraz daha kırıştırıyorum.

Gülümsüyor, saçlarımdaki elini alıp çenemde gezdiriyor. "Merhaba," diye fısıldıyor, kırmızı çerçeveli gözleri yüzümün her santimetresinde geziniyor. "Nasıl hissediyorsun?"

Kuru dudaklarımı yalıyorum ve onu daha iyi görebilmek için sırt üstü dönüyorum. "Şimdi daha iyi," diye gülüyorum, sesim paslı. "Gerçekten burada mısın? Rüya görmüyorum değil mi?"

Başını sallıyor, gülümsemeye çalışıyor ama başaramıyor.

Berbat durumda. Yanakları kırmızı ve çizgili. Saçları vahşi. Elimi kaldırıp ıslak yüzüne yapışan koyu renkli saç tellerini geriye doğru tarıyorum ve tenim ona değdiği anda boğazının arkasından küçük bir hıçkırık yükseliyor.

"Hayır, bebeğim. Ağlama. Ben iyiyim. Sen buradasın, ben de iyiyim."

Biraz daha sert ağlıyor, yüzü boynuma düşüyor. Uzanarak kollarımı ona doluyorum, onu kendime çekiyorum ve başının üstünü öpüyorum. "Çok üzgünüm Naomi. Şu anda nasıl burada olduğun hakkında hiçbir fikrim yok ama burada olduğun için çok mutluyum. Pek bir şey hatırlamıyorum ama kahretsin, çok-"

"Şşşt," diye araya giriyor, gözlerime bakmak için geri çekiliyor. "Yapma. Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok."

"Bunu nasıl anladın? Seni incittim. İkimize de yapmayacağıma söz verdiğim bir şeyi. Ve en kötüsü..." Boğazımın arkasındaki kalın yumruyu yutmaya çalışıyorum. "Tanrım..." Söyleyemiyorum bile. O kadın. O lanet kadın. "Uyuşturulmuştum, Naomi. Resimdeki o kadın bana ilaç verdi. Bana bunu neden yaptığı, neyin peşinde olduğu ya da bundan sonra ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok."

Naomi'nin bana gönderdiği resim suçlayıcı değilse hiçbir şeydi. Bu kadın yüzlerce şey söyleyebilir ve hepsinden paçayı kurtarabilirdi. Ve bana verilen uyuşturucuyu isteyerek aldığımı söyleyebilirdi. Bu konuda cidden özel bir tür sikilmiş olabilirim.

"Bunun için endişelenmene gerek yok."

"Naomi," diye uyarıyorum çünkü bunun ne kadar ciddi olduğunun farkında olup olmadığını bilmiyorum.

"Sana bağırdım."

Vitesleri hızla değiştirirken başımı sallıyorum. "Seni suçlamıyorum. Senin yerinde olsaydım aklımı kaybederdim." Tanrım, gerçekten burada. "Buraya gel."

Onu tekrar kendime doğru çekiyorum, saçlarını öpüyorum ve kokusunu içime çekiyorum. Yuva. İşte bu koku. Kollarımdaki kızım. Evim. İşte bu duygu. Onunla bir daha böyle olacağımı hiç düşünmemiştim ama o burada. Aklımdan geçen tek şey bu. Sanki gerçek olduğuna dair güvenceye ihtiyacım varmış gibi tekrar tekrar.

Duygularım gözlerimi buğulandırıyor.

"Seni seviyorum. Seni çok seviyorum. Seni incittiğim için çok üzgünüm."

"Hayır," diye iter. "Sen yanlış bir şey yapmadın. Artık özür dilemek yok. Seni seviyorum ve iyisin. Benim için önemli olan tek şey bu."

Onu kendime daha sıkı sarıyorum, küçük bedenini geniş kollarımla koza gibi sarıyorum.

Bu sabah ona ulaşmak için dünyayı yıkmaya hazırdım.

Hâlâ aklımı nasıl toparlayacağımı bilmiyorum. Ve sonra o resim?

Bu da bana şunu hatırlattı. "O fotoğrafımı nasıl çektin?"

Yüzü bana dönük, yan yatacak şekilde kendini ayarlıyor. Onun pozisyonunu taklit ediyorum, uzanıp saçının bir tutamını parmağıma doluyorum. Gözleri tekrar sulanmaya başlıyor, ben de düşen nemi siliyorum.

Naomi'nin ağlaması beni kahrediyor.

"Florian'dı," diyor ve kaşlarım şaşkınlıkla birbirine çarpıyor. *Florian mı?*

"Onu orada gördüğümü hatırlamıyorum."

"Kız. Resimdeki sarışın onun bir arkadaşı, sevgilisi, satıcısı ya da her neyse. Casper resme baktı ve onu tanıdı. Bu sabah buraya gelen Florian'dı. Sen beni aramadan önce resmi bana o gösterdi." Kesik kesik nefes alıyor, yüz ifadesi perişan ve dehşet içinde. "Her şeyi o ayarladı, Gus. Her şeyi. Casper onu aradı..." Ağır bir nefes alarak kendini dizginlemeye çalışıyor.

Eğildim, dudaklarımı onunkilere

bastırdım. Evine. "Sorun yok."

"Hayır. Sorun var. Casper onu hoparlöre verdi. Keith ve benim dinlediğimizi bilmiyordu, o yüzden Casper'a her şeyi anlattı. Senin partide olduğunu ve benim olmadığımı biliyordu. Bu kıza sana uyuşturucu verdirdi ve sonra da resmi sahneledi." Gözlerim açılıyor ve o da eğilip alnını benimkine bastırıyor. "Onunla hiçbir şey olmadı."

Tuttuğumu bile fark etmediğim bir nefes üfledim. Ona hiçbir şey olmadı. Hayatımın en büyük rahatlığı bu.

kadın yatağında yanımda.

Ama Florian. Bilmem gerekirdi.

Bana yaptıkları için onu öldürmek zorunda kalabilirim. Naomi'ye yaptıkları için.

"Bu konuda sana güvenmediğim için özür dilerim. Güvenmeliydim. Seni dinlemeliydim. Ama-"

"Ama kız arkadaşlarımı aldatmayla ilgili bir geçmişim var ve sen de o fotoğrafı gördün ve bunun da aynı şey olduğuna inanmak için her türlü nedenin vardı." Elimle çenesini kavıyorum, yüzünü eğerek gözlerimizin kilitlenmesini sağlıyorum. "Çok fazla şeyim yok, Naomi. Grubum, kardeşim, Viola ve Adalyn var. Onlar benim insanlarım. Benim için önemli olan onlar. Ama sen? Sen halkımdan daha önemlisin. Sen benim için önemli olan her şeysin. Seni asla aldatmam güzel kız ve bunun nedeni yakalanmaktan ya da seni kaybetmekten korkmam değil. Çünkü diğer kadınlar radarıma bile girmiyor. Onlar benim için hiçbir şey çünkü sen her şeyimsin."

Nefesini içine çeker ve gülümser. Ve bu gerçek bir gülümseme. Burada benimle olduğunu söyleyen bir gülümseme.

"Bu delilikten sağ salım çıktığımızda seninle evleneceğim."

Gülüştü hafif. Mutlu. Neredeyse kaygısız. *Neredeyse*. "Bu doğru mu?" "Aynen öyle."

"Peki ya hayır dersem?"

"Evlenmeyeceksin. Benim seninle evlenmek istediğim kadar sen de benimle evlenmek istiyorsun."

Bebeklerimizin ne kadar sevimli olacağını bir düşünün."

Yüzü düşüyor ve birden kendimi yeniden bir pislik gibi hissediyorum. Bebek sahibi olup olamayacağından bile emin değil.

"Naomi Kent, ister invitro, ister taşıyıcı anne, ister evlat edinme ya da başka bir yöntemle olsun, bebeklerimiz sevimli olacak çünkü onlar bizim. Hikayenin sonu, bebeğim."

"Bana bebeğim demen konusunda sana ne demiştim?" diye meydan okuyor, gözlerinde bir parıltıyla.

"Evet, bebek üzerinde çalışıyorum ama güneyli çocuk dilimden o kadar kolay çıkmıyor."

"Bebek gibi mi görünüyorum?"

"Bebeğime benziyorsun. Geleceğim gibisin. Hayatım gibisin. Geldiğin için teşekkürler. Sana gelirdim. Kapını yumruklar ve dinlemeni isterdim. Ama burada olduğun için çok mutluyum. Dinlediğin için."

Eğiliyor ve tatlı dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Onları otomatik olarak açıyorum ve çok ihtiyaç duyduğum tadı almak için dilimi içeri kaydırıyorum.

"Kalkıp oturma odasına gelebilecek kadar güçlü olduğunu düşünüyor musun?"

"Neden? Ady hala kanepemin üzerinde zıplıyor mu?"

"Hayır," diye gülüyor. "Sanırım bu konuda kendilerini kötü hissettiler ve gittiler."

Sırıyorum, dalgınca çenemi ovuyorum. "Buna gerek yoktu. O kızı dinlemek tüm ağır şeyleri hafifletiyor."

"Jasper beni ikna etti."

"Çünkü sen osun ve ben de Vi'yim."

Naomi gülüyor. Biraz gürültülü ama yine de tüy gibi hafif. "Bunu görebiliyorum. Hadi bakalım, sersem."

"Sersem," diye kıldandım. "Kadın, içime bir coşku pompalandı."

Gözlerini deviriyor. "Bana iyi görünüyorsun." Yatağımdan kalkıyor, ayağa kalkmama yardım ediyor ve sonra birlikte, el ele yatak odamdan çıkıyoruz. Bacaklarım jöle gibi ve vücudum hala iyi değil ama ayağa kalkıp hareket etmek gerçekten iyi hissettiriyor.

Lanet olası Casper LaCroix mutfağımda oturmuş, benim hazırlamadığım kahveyi içiyor. Keith yanında duruyor ve ben kaşlarımı kaldırıyorum. Bunun için sert bir kafa sallama alıyorum ve devam etmeye karar veriyorum. Ayrıca, soğuk algınlığı yüzünden hasta olan ve ısınmış ölü gibi görünen zavallı Henry'ye odaklanmak daha kolay.

"İyi hissediyor musun, Hank?"

"Siktir git, Gus. Seni sevdiğim için şanslısın. Yatağım benim için senin çirkin mutfağından çok daha mutlu bir yer."

Ona doğru göz kırparak kıkırdıyorum. "Ben de seni seviyorum kardeşim."

Bakışlarım Casper'a dönüyor ve başımı eğerek ona, "Ne olduğunu asla unutma, çünkü dünya unutmayacak," diyorum.

Neyse ki piç benim Go-T ya da GoT ya da Game of Thrones ya da adına ne derseniz deyin, göndermeme gülüyor. "Yaşayanlar diyarına tekrar hoş geldin, Gus. Eski dostumun seni alt edemediğini görmek güzel."

"Denedi, değil mi?"

Keith'e bakıyorum, ona doğru yürüyorum ve omzunu daha da sert bir şekilde sıkarak tokatlıyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve karşılığında 'bir şey değil' anlamında başını sallıyor.

"Benim için biraz daha var mı?" Öğleden sonra olmasına rağmen kahvesine bakarak soruyorum. "Bana bakınca asla tahmin edemezsin ama başım dün gece biri bana ilaç vermiş gibi hissediyor."

Naomi hiç eğlenmeden gözlerini deviriyor. Keith yine de bana bir fincan dolduruyor çünkü o iyi bir adam ve sonra Casper'ın önüne yerleşiyorum, ona gözlerimle iş veriyorum.

"Ne olursa olsun, sana bunu yaptığı için üzgünüm. O bir zamanlar tanıdığım Florian değil. Uyuşturucudan mı, Naomi'yi kaybetmekten mi yoksa sadece kendini kaybetmekten mi bilmiyorum ama iki yıldır ona yardım etmeye çalışıyorum ve dün gece yaptıklarından sonra artık bırakıyorum."

Başımı sallıyorum. Buna saygı duyabilirim. "Bu, onu öldürmesi için birini tutabileceğim ve parayı senin hesabına aktarabileceğim anlamına mı geliyor?"

Sırıttırıyor. "Pek sayılmaz. Ama bu, Pazartesi sabahı stüdyoda aklımda bir şey olduğu anlamına geliyor."

"Harika. Bana her şeyi anlat. O herifi alaşağı etmekten başka bir şey istemiyorum."

Otuz Altıncı Bölüm

Naomi

ADRENALİN KANIMDA DOLAŞIYOR, beni hızlandırıyor

Kalbim hissedilebilir bir ritim tutturuyor. Sanki Thumper'ın lanet ayağı göğsümün içine giriyor. Kucağında gitarıyla oturmuş, melodisiz tellere vuran Casper'a bakıyorum. O da en az benim kadar sıkıntılı ve dengesiz.

"Ona neden yumruk atamayacağımı tekrar söyler misin?"

Arkamda, Gus kıkırdıyor. Tekrar kendine geldi. Dinlenmek ve su içmek tam bir günümü aldı ama Gus Diamond'ı geri ya da aşağı çeken pek bir şey olmadığını fark ettim. "Sana asla yapamazsın demedim güzelim, ama bu sabah biri vurulacaksa, o ben olacağım."

"Nesin sen, NSYNC mi?"

"Huh?"

Nefes alıyorum. "Hiçbir şey. Sadece eski erkek grubu fantezileri."

"Bunun içki içmekle ne alakası var? Ve hayır, alkolü kastetmiyorum," diye homurdanıyor Gus, sesine abartılı bir ürperti katarak. "Sanırım o günlerim sona erdi."

Henry kısık bir sesle, "Doğru," diye mırıldanıyor. Hâlâ soğuk algınlığı var. "Bunu sana birkaç hafta sonra Jas'ın havuzunun kenarında oturup margarita içerken hatırlatacağım."

"Sağ ol kardeşim. Bu çok yardımcı olacak. Ayrıca, elli yıldır günde iki paket sigara içme alışkanlığı olan Kurbağa Kermit gibi konuştuğunu da hatırlatırım."

Keith ve Jasper gülmeye başlıyor, sonra Casper ve ben de katılıyoruz çünkü bu durumda gülmemek imkansız.

"Kapayın çenenizi, pislikler. Ateşimi söndürüyorsunuz." Hepsine ters ters bakıyorum çünkü şakalaşmaya rağmen hâlâ çok gerginim.

Bunun nasıl gideceğini biliyorum. Sayıların gücüne rağmen. Florian Heart'ı tanıyorum. Son birkaç gündür bana gönderdiği mesajları okudum. Sesli mesajlarını dinledim. Ve istediğini elde etmek için hiçbir şeyden çekinmeyen adamı hatırlıyorum.

Ama bu sefer, bu onun için bir seçenek değil. Bu raundu kazanamayacak.

Öldürücü atışı yapmak hiçbir zaman benim uzmanlık alanım olmasa bile.

Kapı açılıyor ve Florian odaya tek başına girerken olduğum yerde donup kalıyorum. Gülümsüyordu. Sanki bir sırrı varmış gibi, gözleri benimkilerle buluşana kadar aynı anda etrafımdaki herkesi süzüyor. Sonra kaşlarını çatıyor. Yüz ifadesi artık kinle yanıyor. İşte o zaman kafesteki aslan ortaya çıkıyor. İki yıl önce o akşam otelde tanıştığım aslan.

Davası için savaşmaya hazır.

Kirli dövüşmeye hazır.

"Bu da ne, Nai? Cas?" Hemen Casper'a baktı ve hemen ardından bana döndü. "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun? Resmi görmedin mi? Sana ne yaptığını?" Florian Gus'ı işaret ediyor ve bu adamın ne zaman bu kadar kaybolduğunu merak ediyorum.

Bunu ona uyuşturucu mu yaptı?

Çünkü iki yıl boyunca onun için bir hiçtim.

Elbette beni kontrol ettiğini söylüyordu ama beni gerçekten iddia ettiği kadar çok seviyorsa bunca zaman neyi bekledi? Ona çocuğuna hamile olduğumu söyledim ve o benim bir şaka olduğumu düşündü. Burada düşüncelerimi tekrarladığımın farkındayım. Şu anki durumla ilgili hiçbir şeyi değiştirmeyen eski şeyleri tekrarladığımı biliyorum.

Ama yine de.

Tüm bunlar neden
şimdi? Gerçekten
merak ediyorum.

Ve sonra her şey yerine oturuyor. Ona ne kadar uzun bakarsam. Onun karanlık gözlerine daha çok bakıyorum. Hem pastasını almak hem de onu yemek istiyordu. Uyuşturucu ve başka kadınlar istiyordu. Küçük Naomi'nin üzgün ve yalnız olduğunu bilerek özgürlüğünü istedi. Büyük bir gölde kaybolmuş küçük bir ördek yavrusu olduğum için böyle kalacağımı düşündü. Ama Gus geldiği an. Hayatımı geri aldığıma dair resimler olduğu an.

Beni gerçekten istemiyor. Sadece başka kimsenin
Ben.

Bu gurur, ego ve yanlış yönlendirilmiş sahiplenme saçmalığı. Ve işte böyle, artık o kadar gergin değilim.

Ben artık o kız değilim.

Seçimleri kendisine aittir. Ayıklığı kendisine aittir. Hayatı kendisine ait. Ve bir daha asla bunun bir parçası olmayacağım. Florian Heart'tan kurtuldum ve hiçbir şeyin bundan daha iyi hissettirdiğini sanmıyorum. Bunu bir süredir biliyordum ama birdenbire her şey yerli yerine oturdu. Bu farkındalık, tüm kötü adrenalinimi kararlılıkla değiştiren güçlü bir ilaç.

Başka bir şey söylemek yerine ona "Ne yaptığını biliyorum," dedim. Herkes bana ne söylemem gerektiğini söyledi. Nasıl ifade edeceğimi. Ama onunla karşı karşıya geldiğimde, başka kimsenin kurallarına ya da senaryosuna uyamam. Artık uyamam. Bir daha asla. "Yaptığın her şeyi biliyorum."

Isı teninde geziniyor, yanaklarını kızartıyor ve gözlerini kısıyor. "Öyle mi? Ne bildiğini sanıyorsun?"

Birden Gus yanımda duruyor, eli belime dolanıyor ve kalçamı sıkıyor. Acaba Florian'a saldırıp onu çıplak elleriyle öldürmesini engellemek için mi?

"Senin için hecelememi ister misin?" Gus sorar, sesi ölümcül derecede sakın ve buz gibi soğuktur.

Florian'ın koyu renk gözleri benimkilere takılmadan önce odadaki sessiz insanları tek tek süzüyor. Sanki Gus burada değilmiş gibi. "Naomi, seni hangi yalanlarla beslediğini bilmiyorum-"

"Gus'a ilaç verdin. Ya da *arkadaşına* yaptırdın. O resmi sen ayarladın. Sonra da beni aptal yerine koymaya çalıştın. Bir şey kaçırdım mı?"

Dönüp Gus'a bakıyorum, yüz ifadesi o kadar keskin ve sert ki saldırganlığını ve nefretini hissedebiliyorsunuz. Hâlâ burada, yanımda nasıl rahatça durabildiğini kimse tahmin edemez.

"Hayır. Sanırım bu her şeyi özetliyor."

Florian ayakta duran Casper'a bakar ve o anda her şeyin onun için bittiğini anlar. Bunu düzeltmek için söyleyebileceği hiçbir şey olmadığını biliyor.

Florian boğazını temizliyor ve bana doğru adım atıyor. Gözleri yüzümde dans ederken kıpırdamıyorum. Gus sertleşiyor, beni koruyucu bir şekilde kendine doğru çekiyor, ama o anda direniyorum.

Bu hesaplaşmanın bir an önce bitmesini istiyorum.

"Yaptığım her şeyi seni sevdiğim için yaptım. Seni özlediğim ve geri istediğim için. Lütfen, Naomi. Dışarı çık ve benimle seyirciler olmadan konuş."

Başımı salladım. "Her şey bitti Florian. Her şey bitti. Bitti. İki yıldır bitmiş durumdayız. Yaptığın ya da söylediğin hiçbir şey bunu değiştirmeyecek ve ondan ayrılmam için Gus'a ilaç vermen sadece suç değil, o kadar berbat bir şey ki sana bakmayı bırak, seninle aynı odada olmaya bile zor dayanıyorum."

"Aslında bu benim için de geçerli, Flor." Casper öne doğru bir adım atarak Florian'ın başını ona doğru çevirmesine neden oldu. "Benim de işim bitti. Yıllardır senin saçmalıklarına çok katlandım." Bir adım daha atar, bakışları sert ve acımasızdır. "Uyuşturucular. Kadınlar. Yalanlar. Temizlendiğinde belki değişirsin diye düşündüm. Naomi'yi geri kazanmana yardım etmek için yaptığım şeyi bu yüzden yaptım. Bu gerçekleşirse tekrar kendin olacağını umuyordum. Ama sen ne yaptın?" Casper bir elini saçlarında gezdirdi, gözle görülür bir şekilde dehşete düşmüştü. "Lanet olsun, dostum. Çizgiyi aştın, hem de fazlasıyla. Ve artık seninle birlikte olamam."

Florian'ın gözleri zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle yanıyor. "O zaman Claw By Night'ı da yanımda götürüyorum. Sana hiçbir şey kalmayacak Cas. Hiçbir şey." Elini havada Casper'a doğru savurur.

"Sensiz hiçbir şey seninle yaşadığım yalanlardan, uyuşturucudan ve manipölasyondan daha iyi değil."

"Bu bizim için de geçerli Florian," diye seslenir kapıdan bir ses ve tüm başlar o yöne döner. Lyric Rose açık kapı aralığında pembe bir kılıf elbise, ona uygun pembe topuklu ayakkabılar giymiş ve kaşlarını çatmış bir şekilde duruyordu. İçeri girdiğini bile duymadım. Pazar öğleden sonra onu aramıştım. Cyber's Law için bir albüm hazırladığı için hâlâ New York'taydı ama ona Florian'ın yaptıklarını anlattım. Belli ki Los Angeles'a dönmek için uçağa atlamış. "Artık Turn Records plak şirketinin sanatçısı değilsin. Hukuk departmanımızla çoktan konuştum ve işlediğin *suça dair* elimizdeki fiziksel kanıtları teslim ettim. İmzaladığınız sözleşmede yer alan birçok kuralı ihlal ettiğiniz için sözleşmenizi derhal feshettik."

Florian sersemlemiş görünüyor.

Tüm hayatınızın başınıza yıkılması berbat bir şey.

"Güzel. Bu şekilde mi istiyorsun? Umurumda bile değil. Beni isteyen düzinelerce şirket var. Ve bulabileceğim düzinelerce daha iyi gitarist." Bana geri döndü. "Ve açıkçası kadın bulma konusunda hiçbir sorunum yok."

Ciddi misin? Ona gözlerimi deviriyorum.

Omuz silkiyorum. "Senin için iyi o

zaman?"

"Sikerim böyle işi. Ben buradan gidiyorum."

Kapıya doğru döner ve Lyric onun gitmesine izin vermek için kenara çekilir.

"Bekle," diyor Gus, onun önünü kesip yolunu kapatarak. "Son bir şey daha." Sonra Gus arkasını döndü ve yumruğunu doğruca Florian'ın karnına indirdi. Sertçe. Yumrukla birlikte gelen gümbürtüyü neredeyse duyabilirsiniz. Florian acı içinde iki büklüm olur, karnını tutar ve kimsenin dinleyecek kadar önemsemediği bir dizi küfür savurur. "Bu, orospu çocuğu beni zehirlediğin için. Sana şimdiden söyleyeyim, bir daha bana, Naomi'ye ya da bu odadaki herhangi birine yaklaşırsan seni bitiririm. Sinsi olabilirsin ama seni yok etmek için sinsi olmama gerek yok. Beni anlıyor musun?"

Florian vücudunu düzeltmeye çalışmadan önce Gus'ın ayaklarının dibine tükürür. "O fotoğrafı yayınlayana kadar bekle."

"Yaptığın her şeyi itiraf ettiğin kaydı yayınlayana kadar bekle," diye araya giriyor Keith boktan bir sırtıışla. "Bu doğru, pislik. Hepsi bende var. Ve telefonundan Naomi'ye gönderdiğin resim de elimizde."

"Evet. Eğer sert oynamak istiyorsan, getir bakalım. Seninle işimiz bittiğinde saklanabileceğin kadar büyük bir delik kalmayacak." Gus kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

Florian, "Siktir git," diye çıkışıyor ve son haysiyet kırıntısına tutunmaya çalışarak odadan fırlıyor. Sadece iki saniye sonra "Ow. Ne oluyor lan?" sesini duyarız.

"Kusura bakma tatlım," diyor biri. "Çirkin kışını görmedim." Ethan, far görmüş geyik gibi durduğumuz odaya giriyor. Bronz teninde kocaman, parlak, beyaz bir gülümseme parlıyor ve kapıyı arkasından kapattığında gülmeye başlıyor. Ona göz kırpiyorum

merakla. "Ne? Ayağımı uzatıp ona çelme takmak *istememiştim*. Birden oluverdi. Kaltağın kendi aklı var."

Bir kahkaha patlatıyorum ve odadaki diğer herkes de gülüyor. Tüm gerginlik buharlaşıyor ve Gus tarafından yakalanmak için öne doğru sarkıyorum. Beni tutarken dudakları yüzüme bastırıyor.

"Sessizce gideceğini mi düşünüyorsun?" Jasper soruyor ve ben de yüzümü çevirip ona bakıyorum.

"Bilmiyorum. Eğer zekiye, evet. Ama bilmiyorum."

"Soru sormayın ama telefonunda aniden çok özel bir resim kaybolmuş olabilir. Ve evindeki bilgisayar sistemleri de bir şekilde bundan kurtulmuş olabilir." Hepimiz ellerini teslimiyetle havaya kaldıran Ethan'a dönüyoruz. "Az önce sormayın dedim." Bu çılgınca fikrin getirdiği rahatlamaya gülümseyerek ona sadece başımı sallayabiliyorum. Dramatik bir şekilde iç geçiriyor. "O.K. Corral'daki büyük silahlı çatışmayı kaçırdığım için çok kızgıyım," diye homurdanıyor ve kolunu Lyric'in omzuna atıyor.

"Silahlı çatışma gibiydi. Adam kışından o kadar çok sikildi ki bir ay boyunca ağrısı geçmeyecek."

"Çok hoş bir imgelem Henry," diye mırıldanıyorum. "Ama yine de doğru," diye araya giriyor Keith.

"Pekala, hepiniz burada olduğunuza göre, sanırım işinizin başına dönme zamanı geldi," diye söze giriyor Lyric. "Yani, bu albümler kendi kendilerine tamamlanmayacak. Casper, anladığım kadarıyla Nai ile onunki üzerinde çalışıyorsun?" Casper başını salladı. Onunla zaten bu konuda anlaşmıştık. Ve doğrusu onun da bunun bir parçası olacağı için çok heyecanlıyım. "Harika. Şimdi bir uçağa atlayıp New York'a dönmem gerekiyor." Lyric küçük kollarını bana doluyor ve sıkıca sarılıyor. "Seni seviyorum. Seni yakında arayacağım, tamam mı?" Ona karşı başımı sallıyorum. Sonra Gus'a dönüp ona da sarılıyor. "Ben de seni seviyorum. Ve başına gelenler için üzgünüm. Ama artık bitti." Geri çekiliyor ve onun gözleriyle buluşuyor. "Sizden daha fazla heyecan yok çocuklar. Sanırım hepimiz bir süreliğine yeterince yaşadık."

Gerçek bu değil mi?

Epilog 1

Naomi

Dokuz Ay Sonra

..Şimdiye kadar inanılmaz bir gece oldu. Pek çok yetenekli sanatçı ve büyük anlarla doluydu. Bu seferki hepsinden daha büyük olabilir. Üç yıldan uzun bir süredir canlı performans sergilemeyen bir kadını takdim etmek benim için ayrı bir onurdur. Bayanlar ve baylar, bu gecenin yılın sanatçısı, on iki Grammy ödüllü, inanılmaz Naomi Kent'i sahneye davet ederken lütfen bana katılın."

Büyük salonu dolduran alkışlar midemde kelebeklerin dans etmesine neden oluyor. Florian'ın bu sahnede bana yaptıklarından sonra bir daha burada olacağımı hiç düşünmemiştim. Yine de buradayım, sahnedeyim.

Her şey farklı. Ben farklıyım.

Casper elimi sıkıyor, ikimiz de derin bir nefes alıp sahneye çıkmadan önce hızlıca sıkıyor. Sesler yükseliyor, salondaki herkes ayağa kalkıyor, tezahürat yapıyor ve alkışlıyor. Yüzümün bu akşam ikinci kez ısındığını hissedebiliyorum.

Yılın sanatçısı ödülünü kazanmak beklenmedik ve inanılmaz bir onurdu. Kabul konuşmam sırasında iki kez gözyaşlarına boğuldum. Bu gecenin duygusal bir gece olduğunu söylemek yüzyılın en hafif ifadesi olur.

Ama bu an? Bu, aylardır dört gözle beklediğim an.

Solo albümüm Eylül ayında yayınlandı ve listelerde bir numaraya kadar yükseldi. Sadece bu da değil, inanılmaz eleştiriler aldı. Artık yazmaya başladığımdan beri duramıyorum. O ilk albüm geçmişimi geride bırakmakla ilgiliydi. Kalp acısını kucaklamak ve sonra da bırakmakla ilgiliydi.

Ama geri döndüm. Ve şu anda üzerinde çalıştığım? Tamamen aşkla ilgili.

Tuhaf, yeniden yazmaya başlayana kadar gerçekten anlamamıştım.

Çünkü arada sırada bu anları yakalıyordum. Ebeveynleriyle oynayan bir çocuk. Bir adamın eşine verdiği sevgi dolu bir gülümseme. Gülen bir bebek.

İlk başlarda, kaybettiğim onca şeyden sonra, bu tür şeyler kalp ağrımı daha da kötüleştiriyordu. Öyle ki onları izlemeye dayanamıyordum.

Ama şimdi anlıyorum ki hayatı güzel kılan şey bu bakış açıları. O bağlar. O bağ. Sevgi.

Hayat böyle bir şey.

Bazen çok bunaltıcı gelebilen karanlığa rağmen her zaman umut vardır. Eğer gerçekten ararsanız, çıkış yolunu görebilirsiniz.

İşte umut budur. Ve umut, var olan en güzel duygulardan biri olabilir.

Bu geceki şarkı yeni albümden en çok dinlediğim şarkı. Duygusal bir yumruk. Bir balad. Yazarken hüngür hüngür ağlamıştım ve umarım bu gece canlı söylerken bunu yapmam.

Kalabalığa teşekkür ederek başımı sallıyorum ve onlar yerlerine oturmaya başladığında altın mikrofonumu elime alıyorum. Kendimi mikrofonun kenarına

Sahnenin ortasında beni bekleyen tabureye oturuyorum ve elinde akustiğiyle hazır bekleyen Casper'a bakıyorum. Gözlerimiz buluşuyor ve başımı sallıyorum. Şarkıya başlıyor ve birlikte yazdığımız karmaşık müzikal düzenlemeyi çalışıyor.

Ağzımı açıp şarkı söylemeye başlıyorum, notalar ses tellerimden geçip dudaklarımdan süzülürken gözlerim kapanıyor. Ve işte tam o anda, karnımda uçuşan keleklerin yerini damarlarımdan süzülerek hücrelerime yerleşen ve beni tabureden kaldıran bir endorfin dalgası alıyor.

Gözlerimi açarak, içimdeki tüm kalp acısının dökülmesine izin veriyorum. Tam burada, herkesin şahit olması için kanımı akıtıyorum. Baş döndürücü güç ayak parmaklarımdan yükseliyor, dudaklarımdan isteksiz bir gülümseme ve ciğerlerimden en mükemmel notaları çekene kadar kabarıyor.

Köprüye çıkıyorum ve Casper'a dönüyorum, o da gülümsüyor çünkü vay canına, daha önce hiç böyle söylememiştim. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve gözlerinde çok büyük bir gurur görüyorum. Çok fazla sevgi.

Yalnızlıktan, kaybolmuşluktan,
bulunmuşluğa geçtim. Ailem ve
sevgimle çevrelendim.

Seyirciye dönerek Gus'ı arıyorum. Gözlerime sertçe vuran parlak ışıklar yüzünden seyircilerin içini görmek neredeyse imkânsız. Koltuklarımızı buluyorum ve hızlıca gözlerimi kısıyorum, buradaki izleyicilere ve evde izleyen insanlara çok belli etmeden karanlığa uyum sağlamaya çalışıyorum.

Ne yazık ki, bunu anlamak çok zor, bu yüzden yine de koltuklarımıza doğru gülümsüyorum, bu gülümsemenin sadece onun için olduğunu bilmesini umuyorum.

Şarkı yükselmeye başlıyor, doruğa ve şarkının sonuna doğru ilerliyor. Bu son birkaç mısrayı Gus'la birlikte yazmıştık ve birdenbire kalabalık çok ince bir şekilde kıpırdandığında her şeyi ortaya döküyorum. İlk başta mırıltıları duymazdan geliyorum ama giderek daha ısrarcı oluyorlar ve ben de dönüp omzumun üzerinden Casper'a bakıyorum.

Casper hâlâ orada oturmuş oyun oynamaktadır, ancak ifadesi tamamen değişmiş, şaşkın bir mizaha dönüşmüştür.

Çünkü Gus Diamond şu anda sahnede.

Ve elinde bir mikrofon var.

Bana büyük bir sevgi ve bağlılıkla gülümsüyor, göğsüm sıkışıyor.

Gözlerim açılıyor ve inanamayarak başımı sallıyorum. Bu adam ne yapıyor böyle?

Gus uzun ve kararlı adımlarla bana doğru yürüyor, mikrofonu dudaklarına götürüyor. Şarkı söylemeye devam ediyorum ve bana ulaştığı anda yüz yüze geliyoruz ve o da benimle birlikte son nakaratı söylemeye başlıyor. Yüzüme yayılan gülümsememe engel olamıyorum. Bir adım daha yaklaşıyorum, artık ona şarkı söylerken bedenlerimiz arasında bir adımdan daha az mesafe olacak şekilde yer değiştiriyorum.

Yerlerinde duramayan ve tezahürat yapan kalabalık karanlığa gömülür.

Tek gördüğüm Gus, kumral saçları, delici gri gözleri, uzun, kaslı vücudu.

Mikrofonu tutmadığı elini uzatıp benimkini tutuyor, parmaklarımızı iç içe geçirip göğsüne doğru kaldırıyor ve bizi kalbinin üzerinde tutuyor.

Son dizeyi hep birlikte söylüyoruz ve bittiğinde kalabalık gürültülü bir alkış koparıyor. Gülüyorum, başımı sallıyorum. Mikrofonumu indiriyorum. "Şarkı bozan," diye suçluyorum ve herkes gülüyor çünkü belli ki hepsi hala bunu duymuş.

Gus yüz ifadesi ciddileşmeden önce hafifçe kıkırdıyor. Beni biraz daha kendine çekiyor, vücudunu sadece bana bakacak şekilde eğiyor. "Güzel kız, ben ya büyük oyna ya da evine git türünden bir adamım."

Gerçek bu değil mi?

"Naomi Kent, bayanlar ve baylar," diye bağıyor Gus, birleşmiş ellerimizi tutup başımızın üzerine kaldırırken arkama geçerek beni bir kez daha sahnenin ortasına yerleştiriyor. Daha fazla alkış ve şimdi yüzüm muhtemelen bir havai fişegi andırıyor.

Seyircilere göz kırpıyor ve sonra eskortları, ışıkların sönmesini ya da törensel saçmalıkların hiçbirini beklemeden beni çekiştirerek sahneden iniyor.

Beni sahne görevlilerinin ve ünlülerin yanından geçirerek sessiz ve karanlık olan arka tarafa kadar sürüklüyor.

İşte o zaman yüzünü bana döndü. Ellerimiz hala iç içe. Göğüslerimiz birbirine yakın. Abartılı nefes alış verişlerimiz bir. Bu gece hayatımın en güzel gecelerinden biriydi. Ve Gus sahnede benimle şarkı söyleyerek bunu çok daha iyi hale getirdi.

"Normalde Kayne gibi davranıp başkasının şimşeklerini üzerine çekecek biri değilimdir," diye başlıyor, konuşurken sesi alçak bir uğultuya dönüşüyor, neredeyse dudaklarımın içine giriyor. "En azından iyi bir sebep olmadan. Bunu bu gece yapmayacaktım ama seni sahnede, şarkı söylerken ve tekrar performans sergilerken görünce," duygularını bastırmaya çalışır gibi başını sallıyor, "Seninle ne kadar gurur duyduğumu anlatamam. Beni şaşırtıyorsun ve benim için ne kadar inanılmaz ve değerli olduğunu ifade etmenin başka bir yolunu düşünemiyorum. Seni ne kadar çok sevdiğimi Naomi. Bunu yapmaktan başka."

Grammy ödülleri kulisinde tek dizinin üzerine çöküyor.

Gözlerim yuvalarından fırlıyor ve nefesim kesiliyor. "Burada mı?" Nefes nefese kalıyorum ve o kıkırdıyor.

"Evet, bebeğim. İşte bu doğru." Gus cebinden pırlanta bir yüzük çıkarıyor, elimi tutuyor ve gözlerimin içine öyle büyük bir bağlılık ve sevgiyle bakıyor ki, gözyaşlarım gözlerimde birikmeye başlıyor ve usulca yanaklarıma düşüyor. "Naomi Kent, beni dünyanın en mutlu erkeği yapıp karım olur musun?"

Basit. İçten. Mükemmel.

"Evet," diye bağıyorum ya da çığlık atıyorum ya da gülüyorum. Ağzımdan çıkan sesin ne olduğunu bile söyleyemiyorum.

Gus bir okul çocuğu gibi sırtıyor, yüzüğü parmağıma takıyor ve sonra ayağa kalkıp beni kollarının arasına alıyor. Kollarım boynuna dolanıyor ve dudakları beni nefessiz bırakan bir öpücükle dudaklarımla buluşuyor.

"Seni seviyorum," diye
fısıldıyorum ona. "Seni daha çok
seviyorum."

"En çok seni seviyorum."

Bana gülümsüyor. "Mümkün değil."

Beni tekrar öpüyor, bu sefer daha yumuşak, beni yere bırakmadan önce.

Onu tekrar kendime çekiyorum, bir kez daha öpüyorum, gitmesine izin vermek istemiyorum. Tanrım. Bu adam. Bu an. Onsuz bu kadar uzun süre nasıl hayatta kaldım? Aşk b ö y l e d i r , değil mi? Bir an acımasız bir trajedi, ertesi an mükemmel bir sevinç. Bu geceyi, bu yeri, kötü anıları aldı ve hepsini çok büyülu bir şeye dönüştürdü. Torunlarımıza anlatabileceğimiz bir şeye.

hakkında.

"Bu hayatımın en güzel gecesi. Bundan daha iyi bir şey hayal edemiyorum." "Bu tamamen kabul ettiğim bir cesaret."

Epilog 2

Gus

İki Yıl Sonra

Bunun olabileceği pek çok yol **var**. Aynı hikayenin anlatılabilecek o kadar çok yönü vardı ki. Günün sonunda aşk kazandı. Her zaman olması gerektiği gibi. Güvensizlik, belirsizlik ve iletişimsizlik bizi pek çok çirkin yola sürüklüyor. Bunu uysalca yapıyoruz. Başkalarına olan inanç eksikliğimiz ve kendimize olan güvenimiz bu itici güçtür.

Mükemmel olmadığımız halde bizi nasıl sevebilirler? Ya benim kendimde gördüğüm tüm kusurları onlar da görürse?

Seksi mi? Pek sayılmaz. Doğru mu? Emin olabilirsiniz.

Ama bu, birini sevme şeklimizi daha az gerçek ya da doğru yapar mı? Bizi bir başkasına bağlayan şey kusurlarımız değil midir? Gerçek aşk sadece kusurlarımız ve yaralarımız görüldüğünde ortaya çıkmaz mı?

Benim ve Naomi'nin hikayesinin böyle başladığını düşünmek hoşuma gidiyor.

Birbirlerini en mükemmel anda bulan iki kayıp, kırık, yaralı ruh.

Ve şimdi, tanışmamızdan neredeyse üç yıl sonra, ikiz bebek bekliyoruz.

Florian'la stüdyoda her şey olup bittikten yaklaşık iki saniye sonra Naomi'nin yanına taşındım. O kapıdan çıkıp gitti, sanırım Ethan sayesinde ayağı takıldı ve hepsi bu kadar.

Resim hiç ortaya çıkmadı.

Suçlamalar hiç gelmedi.

Bir şeyler denemeyi aklına koymadığından emin olmak için onu bir süre özel dedektifle takip ettirdim. Ama son duyduğumda, Avrupa'da bir yerlerde yaşıyordu ve kendi işini yapıyordu. Müzikten emekli olmuş. Umarım temiz ve ayıktır.

Neyse, o zamandan beri hiç ayrılmadım. Venedik'teki evimi sattım ve boş yatak odalarından birini -bu evde dört tane var- Adalyn için hazırladık ve burası bizim. Burası. Su, güneş, kum, tuz. Naomi hamile kaldığından beri sörf yapmayı bıraktı. Bir erkek ancak bu kadarını kaldırabilir. Ama içimden bir ses küçük bebeklerimizin -her ne olurlarsa olsunlar- anneleri zamanı geldiğini düşündüğü anda sörf dünyasına aşılacaklarını söylüyor.

"Naomi Kent Diamond," diye bağırdığımda derin bir iç geçirdiğini duydum.

İki dakika sonra -evet, dakikalar sonra- piyanosundan ve bilgisayarından uzaklaşıp yanıma oturdu, şaşkındı. Ta ki ben pizza kutusunu açana ve hamile karımın gözleri aç bir zevkle büyüyene kadar.

"Seni ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydin?" Sırıttıyorum. "Ben seni daha çok seviyorum."

Pizzaya bakıyor, mükemmel dilimi seçiyor, sonra da dilimi pastadan ayırıp ağzına götürüyor. Doyurucu bir ısırık alıyor ve ardından bir ağız dolusu sos ve peynirin arasından "En çok seni seviyorum" diyor.

Dönüp ona bakıyorum, elimi uzatıp bir tutam sosu siliyorum ve "Umarım öyledir" diyorum.

"Aslında pizzayla konuşuyordum."

Gülüyorum, kabuğu elinden kapıp ağzıma atıyorum.

Naomi göğsüme vurdu ve neredeyse boğulacaktım. Bana sert bir parmak göstererek "Asla hamile bir kadının pizzasını çalma" dedi.

"Not edildi," diye homurdanıyorum. Sonra da uzaktan kumandadaki play tuşuna bastım.

Dokuz yıl önce Naomi Kent ilk konserini verdi. Elbette ailesi de onunla birlikteydi ve üçü birlikte hayranları için bis yaptılar. Casper ve Naomi iki yıl önce bu olayı anımsıyorlardı ve o zamandan beri görevde bir adam oldum.

Konserin tamamını onunla birlikte izlemek istiyorum ama bu sonraya kalabilir.

Naomi televizyonda ne olduğuna bakarken gözlerini kırıştırıyor, ikinci dilim pizzası elinden sarkıyor. "Gus," diye fısıldar. "Bu da ne..." Sözünü kesiyor.

İlk albümündeki en büyük hitlerinden birini söylerken sessizliğe gömülür ve onu hayranlıkla izler. Ama bu şarkıyı annesiyle düet olarak söylüyor. Babası gitar çalıyor, kenarda duruyor, kadınları evi yıkarken büyük bir sevgiyle bakıyor.

Gözyaşları çaresizce birbiri ardına dökülüyor. Onları temizlemek için hiçbir şey yapmıyor, sadece televizyona odaklanıyor.

"Tanrım," diye ıslak bir kahkaha attı. "Gus Diamond. Sen benim kahramanımsın. Bunu nasıl buldun?"

"Çok uzun sürdü. Dürüst olmak gerekirse, varlığından bile emin değildim. Çok uzun zaman önce değildi ama insanlar internette şimdiki gibi bir şeyler paylaşmıyordu. Sonunda bir hevesle HBO'ya sordum ve belli ki yaptıkları özel bir programın parçası olarak sizin gösterinizi kaydetmişler. Ancak, sen ve Casper'ın bundan haberdar olmadığınız açıktı çünkü sen daha gençtin ve o bunun bir parçası değildi."

"Bu..."

Eğildim ve dudaklarından öptüm. "Mutlu yıllar, bebeğim." "Yarın."

Sırıttıyorum. "Yarın senin partin var ve ondan önce bunu görmeni istedim."

Pizza dilimini kutuya geri bırakıyor ve üstüme tırmanıyor, küçük göbeği aramıza sıkışmış, sert. Uzanıp okşadım,

Gömleğini kaldırıp çocuklarımızı koruyan pürüzsüz, yumuşak tene dokunuyorum.

Dudakları benimkilerle buluşuyor, beni tüm tutkusu, sevgisi ve neşesiyle öpüyor. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyor içime. "Bu inanılmaz bir şey. Ben sadece..."

"Tekrar izleyebilirsiniz. Tekrar tekrar izleyebilirsin. İstedğin kadar."

"Teşekkür ederim," diyor gözlerini benimkilere dikerek. "Keşke sana bu kadar inanılmaz bir şeyi geri verebilseydim."

Eğilip tatlı dudaklarını öpüyorum. Karnını okşuyorum. Gözlerinin içine gülümsüyorum. "Zaten yaptın."

***SON

Seni Sevmek İçin Çılgın'ı okuduğunuz için teşekkürler! [Vahşi Zihinler Düetini](#) (Jasper ve Viola'nın hikayesi) okumadıysanız [BURADAN edinebilirsiniz](#).

Lütfen bir yorum bırakmayı düşünün! Ücretsiz bir kitabın yanı sıra en son bilgilerimi ve özel materyallerimi almak için haber [bültenime](#) kaydolun.

KEEP READING FOR AN EXCLUSIVE, Keith'in "[Love to Tempt You](#)" kitabından sadece sizin için bir alıntı!

Seni Ayartmayı Seviyorum

Keith'in Önsözü - Materyal değişebilir
(düzenlenmemiştir! Ciddiyim,
yargılamayın.)

Ön camdan yıldızsız geceye bakarken **ZAMAN DURMUŞ GİBİ**, kızgın bir bulut gibi başımın üzerinde asılı **duruyor**. Yarın fırtına çıkacak. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum. Eğer fırtına çıkarsa, futbol antrenmanım olmayacak. Bu da bütün gün içeride oturup çocuklarla takılabileceğim anlamına geliyor. Bunun için gelecektir. Her zaman gelir.

Bizi oynarken izlemeye bayılıyor.

"Keith," diye fısıldıyor ve ben de gülümseyerek yolcu koltuğunda ona bakıyorum. Gülümsediğinde o kadar güzel oluyor ki göğsüm kabarıyor.

Uzun zamandır gülümsediğini görmemiştim. En azından gerçek olanları, ki bu da öyle.

Gülümsemesi aylardır gözlerine değmedi. Belki daha uzun süredir. Artık bilmiyorum bile. Ama bu gece farklı hissettiriyor ve içimi filizlenen bir umutla dolduruyor.

Partide çok eğlendi. Güldü ve arkadaşlarıyla dans etti. Belki de sonunda iyileşmeye başlamıştır?

Uzanıp yüzüne dokunuyorum, kemikler parmaklarımın altında keskin ama kırılgan. Yanağındaki çukurluk birkaç hafta öncesine göre bile daha belirgin. Buna engel olamadan önce biraz kaşlarımı çatıyorum, içimi bir endişe dalgası dolduruyor.

Yüz ifademi yakalıyor ve arabanın camından dışarı bakarak geri çekiliyor. Elini tutup dudaklarıma götürüyorum ve avucuna bir öpücük konduruyorum. "Bu gece eğleneliydi."

Başını sallayıp bana dönüyor ve yüzünde yanağına dokunmadan önceki ışıltı yeniden beliriyor. "Öyleydi. Seninle çıktığım için çok mutluyum."

"Okul bir hafta içinde başlıyor. Son sınıf."

"Ve her şey bittiğinde Kaliforniya'ya gidiyorsun."

Heyecanlı ama ısrarcı ses tonuna kıkırdıyorum. "Eğer Crimson Tide ve babam önce beni ele geçirmezse."

Başını sallıyor, gülümsemesi hafif ve şakacı. "Asla olmaz. Sen sahne için yaratılmışsın Keith Dawson. Parlak ışıklar ve bagetler."

"Ve sen de orada ön sırada olacaksın."

"Ne olursa olsun, sonsuza dek ve her zaman senin en büyük hayranımın."

Gözlerinin içine bakıyorum ve avucunu tekrar öpüyorum. Bunu yapmamın hoşuna gittiğini biliyorum.

"Annen buraya gelip seni geç saate kadar dışarıda tuttuğum için beni kırmadan önce içeri girmelisin," diyorum ama onun içeri girmesi ve mükemmel gecemizin sona ermesi fikrinden nefret ediyorum.

Gülümsemesi genişliyor, soluk mavi gözleri bir şekilde arabanın içine sızmayı başaran ay ışığında parlıyor. "O uyuyor. Annem de babam da uyuyor."

Kaşlarımı imalı bir şekilde zıplatarak gülüyorum. "O zaman beni de mi davet ediyorsun bebeğim?"

Başını sallıyor, gülümsemesi biraz azalıyor. "Bu gece olmaz."

Sesinde beni biraz üzen bir şey var ve ne olduğunu anlayamıyorum. Yanlış bir şey mi söyledim? Dokunmama izin vermedi.

ve tek yapmak istediğim ona dokunmak. Onu ne kadar sevdiğimi göstermek.

Diğer şeylerin hiçbiri benim için önemli değil çünkü sonuna kadar onun yanındayım.

"İyi geceler Keith. Seni seviyorum."

Koltuğa doğru eğildim ve dudaklarını öptüm. Anında bana açılıyor, dili benimkine değişiyor. Sıcak. Yumuşak. Islak. "Ben de seni seviyorum bebeğim. Yarın görüşürüz, tamam mı? Kahvaltı, değil mi? Senin için erken döneceğim."

"İyi geceler." Arabadan çıktı ve sanki gitmiş gibiydi. Kaybolmuş. Gecenin karanlığı tarafından yutuldu.

Platin sarısı saçlarının çizgileri yüzümde hayalet gibi dolaşıyor ve uzanıp saç tellerini tutmaya çalışıyorum ama teker teker parmaklarımın arasından kayıp gidiyorlar. Kalbim çarpmaya başlıyor.

Onu
bulamıyorum.

Onu
göremiyorum.

Onu
hissedemiyoru
m.

Kalbim çok hızlı atıyor. *Yavaşla*. Ama yapamıyor. Derin bir nefes almaya çalışıyorum ve tek duyduğum nefes nefese bir ses. *Bu ben miyim?* Hayır. Olamaz. Odası çok aydınlık. Bütün ışıklar açık ve bu gözlerimi acıtıyor. Neden ışıkları açık? Banyoya doğru sürüklenirken dehşet ve korku buz gibi tenime yapışıyor. Ona sesleniyorum ama cevap vermiyor.

Hadi, bebeğim. Cevap ver bana.

Yüzük. Yüzük. Zil. Ses kafamın içinde çınlıyor, düşüncelerimi dağıtıyor. Beni onun odasından uzaklaştırıyor. Banyosundan uzaklaştırıyor.

Rüya görüyorum. Uyanmam lazım. UYAN!

Bu gece ölmesini istemiyorum.

Gözlerim hızla açılıyor, göğsüm çarpan kalbimin ritmiyle kabarıyor. Soğuk ter vücudumu kaplıyor ve titriyorum, doğrulup göz kırparak çılgınca

etrafıma bakıyorum.

Evimdeyim. Evimde, yatağımdayım.

Hay sikeyim! Aylardır kabus görmemiştim.

Beni karanlık düşüncelerimden uyandıran telefonum komodinin üzerinde çalmaya başlıyor ve rüyamı bölen şeyin bu olduğunu fark ediyorum. Saatin sabahın ikisini biraz geçtiğini ve birkaç dakika içinde ikinci kez aradıklarını fark edene kadar bunun için minnettarım.

Yatağımın üzerinde hızla ilerleyerek telefonumu elime alıyorum ve Gus'ın aradığını gördüğümde aramayı kabul etmek için kaydırıyorum. "Hey," diye cevap verdim hemen. "Neyin var?" Çünkü Gus asla gecenin bir yarısı aramaz. En azından bu şekilde.

"Doğuruyor," diyor ve sesinin sevinçli tınısıyla rahatlayarak başucuma yaslanıyorum. Bir elimi yüzümde aşağı yukarı ovuşturarak rüyamdan kalan kalp ağrısını ve paniği silmeye çalışıyorum. "Lanet Viola doğuruyor. Az önce Jasper aradı. Hastanedelermiş."

Ben bu çocuklarla büyüdüm. Grup arkadaşlarımla. Başka annelerden olan kardeşlerim.

Ve bu yüzden, bir parçam az önce gördüğüm rüyayı ona anlatmak istiyor. Hep aynı rüya. Ne zaman onu rüyamda görsem. Ne olursa olsun.

Ama bu gece banyoya hiç giremedim.

Zihinsel olarak başımı sallıyorum. Ona söylemenin benim için endişelenmesini sağlamaktan başka bir işe yarayacağını sanmıyorum. Bunun için uygun bir zaman olmadığından bahsetmiyorum bile.

"Bu inanılmaz. Vay canına. Bir bebek daha." Biraz daha dik oturuyorum, bu gece doğacak yeni hayatı düşündükçe yıkımın kalıntıları kayboluyor. Jasper ve Viola'ya ait olduğu ve onlar da bana ait olduğu için şimdiden sevdiğim bir hayat.

Telefonda kıkırdıyor. "Seni ölü uykundan mı uyandırdım? Kendinde değil gibisin."

Az önce kullandığı tanımlama karşısında irkildim ve ona cevap vermek yerine "Neredesin?" diye sordum çünkü arabadaymış gibi geldi.

"Yoldayım dostum. Naomi Adalyn'le kalmak için Jasper'lara gitti, böylece Jasper ve Vi onu uyandırıp sürüklemek zorunda kalmadılar."

Güzel. Bu çok iyi. Tüm bunların dört yaşındaki Adalyn için ne kadar sarsıcı olacağını hayal bile edemiyorum, bu yüzden onun iyi bir gece uykusu çekmesi ve ardından yeni bebek kardeşiyle tanışması en doğru yol. "Sanırım erkek," diyorum ona.

"Hâlâ başka bir kızla çıkıyorum ve eğer kazanırsam bana bin dolar borçlusun, Henry de öyle."

Lafı açılmışken... "Henry'yi aradın mı?"

Gus telefona doğru homurdanır. "Bir sonraki aramam o. Hadi kalk. Yataktan kalk ve yeni yeğenlerimle tanışmaya gel."

Gus aramayı sonlandırıyor ve ben yataktan kalkıp banyoya doğru ilerlerken kendimi düşüncelerimi kapatmaya zorluyorum. Hayatımıza yeni giren bebeğe odaklanmak için. Duşu sıcak, lavabodaki musluğu da soğuğa çeviriyorum. Yüzüme biraz su çarpıyorum ve aynada perili gözlerimi buluyorum.

Suçluluk duygusu bir kovan dolusu kızgın arı gibi göğsüme üşüşüyor. Bu his hiç geçecek mi? Kabuslar hiç bitecek mi? Tekrar bir bütün olabilecek miyim?

Gus'ın Naomi'si var. Jasper'ın Viola ve Adalyn'i ve şimdi de yeni bebeği var. Henry bekar hayatını yaşamaktan mutludur.

Ve bende bunların hiçbiri yok.

Daha da kötüsü, bir daha nasıl yapacağımı bilmiyorum. Her şeyimi kaybetmişken olmaz.

[LOVE TO TEMPT You](#) 2021'in başlarında geliyor (Amazon'daki tarih çıkış tarihi değil; daha çok bir yer tutucu). Ama size söyleyebilirim ki bu çok seksi, yasak bir romantizm ve TÜM hisleri barındırıyor!!! [BURADAN](#) ön sipariş verebilirsiniz!

Ayrıca J. Saman tarafından

Vahşi Aşk Serisi:

Pervasız Aşk

[Ondan Nefret Etmeyi Sevmek](#) (Wild
Minds Düet 1) [Onu](#) Sevmekten Nefret
Etmek (Wild Minds Düet 2) [Seni Sevmek](#)

[İçin](#) Çıldırmak

[Seni Ayartmayı Seviyorum](#)

The Edge Serisi:

[Baştan Çıkarmanın Sınırı](#)

[Sonsuzluğun](#) Sınırı

Aklın Sınırı

Yeniden Başla

Serisi: Yeniden

Başla Yeniden

Başla

Benimle Başla

Las Vegas Günah

Serisi: Günaha

Dokunmak Günahı

Yakalamak [En](#)

[Karanlık Günah](#)

Bağımsızlar:

[Sadece](#) [Bir](#)

[Öpücük](#) Aşk

Yeniden

Yazıldı

Beautiful Potential

Forward -

ÜCRETSİZ

Sadece Bir Öpücük

BÖLÜM 1

Düzenlenmemiş ve değişikliğe tabi!

Londra

"Baba, dur artık. Elden bir şey gelmez," diye homurdanıyorum, iki kapılı Boxster'ımın koltuğunda arkama yaslanmış, i-91'in kuzeyinden Vermont'a, ailemin kışlık evine doğru fırtınanın başlangıcı gibi görünen bir yolda ilerliyorum. "Hava Durumu Kanalı biraz kardan bahsetti. En fazla üç ila altı inç kadar. Eminim her şey yolunda gidecektir."

"Bunu en son ne zaman kontrol ettiniz?"

Bunu bir saniye düşünmeliyim. Uzun birkaç gün oldu. "Bilmiyorum. Cuma mı?"

"Bugün Pazartesi, London," diye nazıkçe işaret ediyor, sesi tizleşiyor ve tedirginleşiyor. "Pazartesi. Ülkenin bu bölgesinde hava durumu günlük olarak değişir. En az on sekiz ila yirmi dört santim yağması bekleniyor ve bu yağışın hızlı ve sert olması, ayrıca biraz da buz karışması bekleniyor. Bu yüzden annen de ben de son iki gündür durmadan seni arıyoruz. Son iki gündür bizi görmezden geliyorsun."

Sinirli bir şekilde nefes alıyorum. "Teslim tarihim gelmişti."

"Biliyorum. Bunu bize Cuma günü söylemişsiniz. Aynı zamanda biz de size her yerden çalışabileceğinizi söylemiştik."

Bana hissettirdiği huysuz çocuk gibi gözlerimi deviriyorum. "Kes şunu. Çılgılık atan, eski filmler izleyen ve ağaç süsleme ya da hangi renk cicili bicili süslemenin daha iyi olacağı konusunda bana bağırان insanlarla dolu bir evde yazamam."

"Ya da iki azgın ergen gibi öpüşmek," diye homurdanıyor kız kardeşim arka planda, sesindeki iğrençlik açık ve yüksek, çünkü babam beni her zaman hoparlöre almak zorunda. Neden? Kim bilir? O böyle biri işte.

"Annen ve ben iki azgın genç gibi öpüşmüyoruz."

"Yalancı," diye öksürüyor. "Onlar benden ve Maverick'ten daha kötüler." Maverick benim en büyük kız kardeşim Charleston'ın -ya da biz ona Charlie diyoruz- nişanlısı. Tabii ki gerçek adı bu değil ama kız kardeşimin en sevdiği film Meet The Parents (Top Gun değil, sizin düşündüğünüz gibi) olduğu için herkes ona Maverick diyor, çünkü o onun Buz Adam'ı. Bunun arkasındaki mantığı sorgulamıyorum, çünkü teknik olarak Maverick'ine Goose'du ve Goose ölüyor, ama gerçekten çabaya değmez.

"Sürekli sevişen azgın insanlardan bahsetmek istiyorsan, Savannah ve Royce'a bir uğra. O hamile kaldığından beri kızışmış tavşanlar gibiler." Annem araya giriyor ve ben de elimde olmadan telefona hırlıyorum.

"Sence nasıl hamile kaldılar?" Charlie telefonda kıkırdıyor.

"Biliyor musun?" Burnumu kırıştırarak araya giriyorum. "Belki de geri dönmeliyim. Haklısın, hava kötüleşiyor."

Aşırı sevgi ve aşırı paylaşım ile dolu bir evde tek bekar olmak biraz fazla gelebilir.

Özellikle de yılın bu zamanında.

Annem şaka yaptığımı bildiği için gülüyor. Ailemin deli olduğunu bilsem de onları çok seviyorum ve daha da çok. Ve Noel'deyiz. Çılgın ya da değil, aileyle birlikte olmak için evrensel bir zaman.

En azından biz böyle yapıyoruz.

Hayatımızda ne olursa olsun, durur ve ailece bir araya geliriz. Bu bir gelenektir. Belli ki partiye biraz geç kalmışım.

"Buradan yazmaya çalışsaydın, çoktan *burada*, sağ salim olurdun," diye araya giriyor babam, annemin aşırı paylaşımcılığından en az benim kadar nefret ederek. "Ama bunun yerine, bırakın dört tekerlekten çekişi, önden çekişi bile olmayan bir arabayla kar fırtınası uyarılarının olduğu bir bölgeye gidiyorsun. Evde durup SUV'lardan birini alabilirdin, London. Yemin ederim, bazen akıl sağlığımla ve tansiyonumla oynamaya bayılıyorsun." İç çekti ve ben sustum. "Neredesin?" diye soruyor, sesi yumuşuyor. "Belki de geri dönmeli ya da kalacak güvenli bir yer bulmalısın. Kız kardeşlerini ve anneni dengelememe yardımcı olman için sana burada ihtiyacım olsa da, bu arabayı kullanman konusunda endişeliyim."

Navigasyon ekranıma bir göz atıyorum ve sonra hızla yola geri dönüyorum çünkü kar o kadar yoğun yağıyor ki, önümde korkunç bir şekilde sürülmüş olan yolu zar zor görebiliyorum, bu çok saçma. Ne de olsa burası kayak bölgesi, değil mi? Bu insanlar burada kar küremek için yaşamıyor mu?

"Görünüşe göre I-89'a yakıным." Sanırım. Navigasyon ekranında bile bunu söylemek neredeyse imkansız çünkü her birkaç saniyede bir kaybolmuş gibi dönüyor. O kadar da güven verici değil.

Babam telefonda küfretmeye başladı. "Bu havada en az iki ya da üç saatinizi alır. Bir motel bul, London. Bu havada araba kullanmandan hoşlanmıyorum."

"Baba, yarından sonraki gün Noel arifesi. Ondan sonraki gün Noel. Oraya gitmek ve tatilde hepinizle birlikte olmak istiyorum. Bu fırtınanın ne kadar süreceğini kim bilebilir?"

"Bu yüzden size üç gün önce yukarı gelmenizi söylemiştik!"

"Tansiyon," diye hatırlatıyorum ona. "Ve şimdi sana söylemiştim konuşmasının zamanı değil."

"London, benim ve annenin tansiyonu *için* lütfen. Fletcher'ı seni alması için dört çeker bir kamyonla aşağı göndereceğim ama o Porsche ile araba kullanmandan nefret ediyorum."

Buğulu pencerelerimden sağıma soluma bakıyorum ama her daim yeşil ve kardan başka bir şey yok. Kasaba yok. Hiçbir işaret yok. Yol kenarında bir benzin istasyonu bile yok.

Boyun eğmiş bir şekilde içimi çekiyorum. "Tamam, bir şeyler bulurum," diyorum ona, umarım hava biraz yumuşar da yola devam edip eve varabilirim.

"Güvenli bir yere gittiğinizde arayın ya da mesaj atın. Seni seviyoruz."

"Ben de seni seviyorum baba." Telefonu kapatıyorum, elimle buz çözücüye ve ısıtıcıya rağmen buğulanan ön camımı siliyorum.

Bu sabah sekizde New York'tan ayrıldım ve Connecticut/Massachusetts sınırına geldiğimde kar başladı. Şu anda öğlen oldu, yani sonsuza kadar bu karmaşada yol alacağım, yollar kaygan ve görüş berbat olduğu için epik bir şekilde yavaşlayarak neredeyse sürünüyorum. Yolda başka araba yok ve burası ana otoyol diyebileceğimiz bir yer. Tatil trafiği ya da hain beyazlıktan rahatsız olmayan kayak savaşıları yok.

Erken ayrılıp fırtınayı atlatacak kadar akıllı olmadıkları sürece bu bana hiç mantıklı gelmiyor. Belli ki hava durumu uygulamamı daha sık kontrol etmem ya da (ürpererek) ailemi daha fazla dinlemem gerekiyor.

Bunun yerine, bunun için tasarlanmamış bir arabada tek başımayım, saatte yaklaşık yirmi beş mil hızla gidiyorum ve beni Burlington'a ve ailemin Champlain Gölü'ndeki evine götürecek olan i-89 çıkışını kaçırmamayı umuyor, dua ediyorum, Kanada sınırından tam on mil uzakta geziniyorum.

New York'tan geçip Vermont'a doğru kıvrıla kıvrıla gidebilseydim bu o kadar da kötü olmazdı ama hayır, Vermont'un kuzeyindeki otoyol

Şehirde bu sabah büyük bir kaza oldu ve GPS'im beni yönlendirdi. Midem yüksek sesle gurulduyor, geç uyandığımdan beri bütün gün hiçbir şey yemediğimi hatırlatmak için bu anı seçiyor ve kapıdan dışarı koşmak zorunda kalıyorum, evimin köşesindeki şarküteriden aldığım hazır kahveyi höpürdeterek içiyorum.

"Kapa çeneni," diye bağıryorum boş karnıma. "Seni besleyemem. Önce bu boku atlatmamız lazım."

Hoparlörlerimden gelen müziğin sesini açarak öne doğru eğiliyor ve ezbere bildiğim bir şarkıyı yüksek sesle söylüyorum. Hafifçe yıpranmış sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı oluyor ve ihtiyacım olanı bulmak için karla kaplı her tabelayı tarayarak ilerliyorum. Ancak kilometreler uzadıkça ve yol gittikçe boşaldıkça kalp atışlarım panikle hızlanmaya başlıyor.

Kaçırdım mı? Çıkışı kaçırdım mı?

Tam bu düşünceler aklımdan geçerken GPS'im o sinir bozucu, genizden gelen sesiyle 'rotayı yeniden hesaplıyorum' demeye başlıyor. Haritaya bakıyorum ama sanki arabam bir otoyolda değil de hiçliğin ortasında gidiyor. Haritanın ortasındaki gri daire dönmeye devam ediyor ve işte o an panik skalasında yediden yirmi sekize çıkıyorum.

"Taşaklar," diye küfrediyorum. "Lanet olası bir uydunun üzerinde koşman gerekiyor," diye bağıryorum ekrana.

Daha da yavaşlıyorum, önce kendi pencereyden sonra da yolcu penceresinden dışarı bakıyorum. Ama her şey aynı ve nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Bir anlık çaresizlikle, babamı geri arayabilmek için telefonumu açmak üzere direksiyon simidindeki düğmeye basıyorum, ama şimdi o bile çalışmıyor. Tüm isimler ve numaralar gri.

Ne haltlar dönüyor burada?!

Telefonumu orta konsoldan alıp, yüzümle kilidini açtığımda telefonumun çekmediğini fark ediyorum. Yani hiç. Sıfır. 3G bile yok.

"Kahretsin!" Avazım çıktığı kadar bağıryorum ve hoparlörlerimden mutlu bir şekilde cıvıldaayan müziği kapatmak için yumruğumu düğmeye vuruyorum.

"Kapa çeneni!" Ona bağıyorum, yıpranmış bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve kendimi dizginlemeye çalışıyorum. Bu şekilde paniklemek beni hiçbir yere götürmeyecek. Düşünmem gerekiyor. Sakinleşmem lazım.

Derin, güçlendirici olması gereken bir nefes çekerek omurgamı düzeltiyor, sinirlerimi ve kararlılığımı çelikleştiriyorum.

Bir cam depo, bir motel, bir benzin istasyonu ve *evet* hakkında bir şeyler yazan bir tabela yakalıyorum. "İşte bundan bahsediyorum!"

Ama aptalca bir hevesle gaz pedalına biraz fazla basıyorum ve sanki arabam beni babam gibi azarlıyormuş gibi, ön lastikler kaymaya ve sallanmaya başlıyor, yolu kaplayan kar ve buz üzerinde patinaj yapıyor.

"Hayır," diye bağıyorum, arka lastikler harekete geçmeye başlayıp öndekileri telafi ederken sesim bir kademe yükselerek ürkütücü bir çığlığa dönüşüyor. "Kes şunu. Yapma şunu. Lütfen, yemin ederim, bunu yapmayı kesersen bulduğum her motele rahatça gireceğim." Ellerim direksiyonu daha sıkı kavlıyor, çılgınca önce sağa sonra sola çeviriyor, aniden kontrolden çıkan aracı yeniden hizalamaya çalışıyorum.

Aman Tanrım, bu gerçekleşiyor olamaz.

Ayağım frene basıyor ve tekerlek sallanıyor, lastikler korkunç bir ses çıkarıyor. Gaza bir kez daha basıyorum, ancak beklediğim gibi sorunu düzeltmek yerine, araba dönmeye başlıyor ve tam bir 360. Frene tekrar basıyorum ama nafile.

Durmuyoruz.

Yavaşlamıyoruz bile.

Eğer bir şey varsa, araba daha hızlı hareket ediyor. Korkunç bir şekilde. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor, kan kulaklarımda sağır edici bir desibelde gümbürdüyor.

Ellerim bir o yana bir bu yana uçuşuyor, ama şimdi araba hızlanıyor, doğruca... "Ahhhh!" Çığlık atıyorum, gözlerim kocaman ve kırpışmıyor, ellerim direksiyonu kavıyor, otoyolun kenarındaki bir sıra ağaca doğru durmaksızın ilerliyorum.

Çarpma anında gözlerim kapanıyor, ön sürücü tarafı mide bulandırıcı bir *çıtırtıyla* ağaca çarparken vücudum geriliyor ve kıvrılıyor.

Çarpma beni savuruyor, başım cama çarpıyor ve sonra vücudum direksiyona çarparak yalpalıyor. Hava yastığı yok. Yetmiş bin dolarlık bir arabada neden açılmadıkları hakkında hiçbir fikrim yok ama başım kör edici bir acıyla patlarken bu ciddi bir sorun.

Araba vites değiştirip biraz daha hareket ettikten sonra tamamen durup ağacın altına sıkıştığında yüzümden sıcak yapışkanlık damlıyor.

Koltuğuma geri düştüm, nefes nefese kaldım ve arabanın etrafını araştırdım. Sersemlemiş, sessiz bir an boyunca burada oturup zihinsel olarak her şeyi değerlendiriyorum. Alnımdan başka bir yerimin yaralı olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Uggs ayakkabılarımın içinde ayak parmaklarımı oynatıyorum, sonra parmaklarımı.

Aman Tanrım. Kaza yaptığıma inanamıyorum.

Dışarıda beyazdan başka bir şey görmüyorum. Ağaçlar ve acayip beyaz.

Önce kucağıma sonra da konsola bakıyorum ama telefonumu bulamıyorum. Yüzümden kot pantolonuma bir damla kan damlıyor.

Kan.

Aman Tanrım. Görüşüm değişirken karnım hemen dönmeye başlıyor. Kendimi bunu düşünmemeye zorlayarak birkaç derin nefes alıyorum. Her yerde olan kırmızı, ıslak, yapışkan şey hakkında. Parmaklarımla dokunuyorum ve bu yapılacak en yanlış şey. Ama Tanrım, gerçekten de her yer kan içinde ve yolcu tarafındaki kuyuya düşen çantamı bulmaya çalışıyorum, yüzümdeki ve vücudumdaki kanı silmeye yardımcı olacak bir şey, herhangi bir şey arıyorum.

Hareket ettikçe başım dönüyor. Yeni bir mide bulantısı dalgası bana sertçe çarpıyor, soğuk ter kötü bir makyaj gibi cildimi kaplıyor. Gözlerimi kapatıyorum, yeniden açmadan önce görüşümün kenarlarındaki siyah dikenli noktalarla savaşıyorum, çantamı buluyorum ve mendil paketimi çıkarıyorum.

Elimde bir top yapıyorum ve kağıdı alnımdaki keşiğe bastırıyorum. Dudaklarımdan keskin ve şiddetli bir acıyla bir inilti geçiyor.

Ama telefonumu bulup buradan gitmeye kararlı bir şekilde devam ediyorum.

Cep telefonum yolcu koltuğunun diğer tarafında ama elime aldığım anda işe yaramadığını anladım. Kazadan önce hiç çekmiyordu ve şimdi ekrana baktığımda farklı olmadığını görüyorum.

Lanet olsun. Şimdi ne yapacağım ben?

London'a bundan sonra ne olacağını bilmek ister misiniz? [Sadece Bir Öpücük'ün](#) kopyasını alın ve onu kurtaran seksi AF sanatçısıyla tanışın! 12 Kasım 2020'de geliyor

Kitap Notunun Sonu

Hey! Eğer beni daha önce okuduysanız, kitabın bu bölümünde her Şeyi sizin için anlattığımı biliyorsunuzdur. Eğer okumadıysanız ve Gus ve Naomi ilk kitabınızsa, umarım onları beğenirsiniz ve benden daha fazlasını beklersiniz.

Öncelikle, okuyucularıma. Sizler benim her Őeyimsiniz ve bu yüzden yazdığım her hikyeye kanımı, terimi ve gzyaşıımı akıtıyorum. Saçımı başımı yolmaya hazır olduğum zamanlarda bile beni cesaretlendiren ve destekleyen harika beta okuyucularıma. Ekstra sahneler ve bu kitaba eklediğim milyonlarca başka Şeyle ilgili bitmek bilmeyen mesajlarımla ilgilenen muhteşem asistanım Danielle'e. Her günümü bir öncekinden daha güzel kılan ve beni sonsuz destekledikleri için aileme.

Tamam, Şimdi hikayeye geçelim. Gus. Ne diyebilirim ki? Bu hikayede ona çok aşıık oldum. Jasper ve Viola'nın onunla olan hikayesinde işlerin gidiŐatından sonra, onun hikayesini anlatmaya ihtiyaım vardı. Kendini affettirmesine ihtiyaım vardı çünkü dürüst olalım, pek çok insan bir aldatanı affedemez.

İlk başta, hikayesinin nasıl ilerlemesini istediğimden emin değildim. KarŐıtının kim olmasını istediğimden. Sonra yazdığım ve hiç bitirmediğim eski (ve gerçekten eski) yazılarımla karıŐtırdım ve 'düet' olarak etiketlediğim bir Şeye rastladım.

Sonra her şey yerli yerine oturmaya başladı ve bunu yazmaya başladığımda kelimeler akmaya başladı. Sahneler oradaydı. Karakterler canlandı, çoğu zaman seslerini çıkarabilmek için gecenin bir yarısı beni uyandırdılar.

Gus'ın içinde çok fazla kalp ağrısı vardı. Çok karmaşık bir adam ve ona doğru dürüst bir ses vermek için sabırsızlanıyordum. Jasper acısını etrafında koruyucu bir kalkan gibi taşıırken, Gus'inki içinde, dünyanın bilmesine asla izin vermediği hastalıklı bir yaraydı.

Bu yüzden Naomi'nin onun için mükemmel olduğunu düşünüyorum. Ve vay be, Naomi'nin acayip şeytanları vardı. Yani, onlarla savaştı. Umarım siz de onları benim kadar sevmişsinizdir.

Ve cidden, Adalyn'e doyamıyorum, elbette, ama aynı zamanda Jasper ve Gus'ın birlikteliğine de.

Bu seri Keith ve Henry'nin hikâyelerini anlatan iki kitapla sona erecek. Tüm kitaplarımın ortak bir yasak teması olduğunu ve bu kitapların da bundan farklı olmayacağını fark etmeye başladım.

Yazılarımı okumaya zaman ayırdığınız için tekrar teşekkürler. Lütfen haber bültenime kaydolun çünkü tüm yazılarımdan haberdar olmanın en iyi yolu bu. Beni Facebook'taki okuyucu grubumda ve Instagram'da da bulabilirsiniz.

Seni
seviyoru
m! XO,
J. Saman

Günahın Kıyısında

BİRİNCİ BÖLÜM

Halle

"Hayır," diye ısrarla cevap veriyorum, umarım ses tonum mizacımdan daha güçlüdür. "Bunu yapmayacağım. Kesinlikle yapmayacağım. Sadece hayır." Vurgu yapmak için parmağımı gösteriyorum ama bu hareketin beni bir yere götüreceğini sanmıyorum. Rina bana bakıyor, parmağının ucu martini bardağının dudağında geziniyor.

"Gülümsüyorsun. Eğer bunu yapmak istemiyorsan, neden gülümsüyorsun?"

İç çekiyorum. O haklı. Gülümsüyorum. Ama sadece çok saçma olduğu için. Beni tanıdığı onca yıl boyunca hiç bir yabancıya asılmadım. Bunu nasıl yapacağımı bile bildiğimi sanmıyorum. Ve açıkçası, bu çabayı gösterecek ruh halinde de değilim. "Komik, hepsi bu." Omuz silkip geçiştiriyorum. Gerçekten komik değil. Korkunç kelimesi yaklaşıyor. "Ama cevabım hâlâ hayır."

"Ne oldu?" Margot araya giriyor, bakışları Rina, Aria ve benim aramda gidip geliyor, sanki bunu gerçekten anlamaya çalışıyormuş gibi. Ama anlamıyor. Bununla nereye varmak istediğini biliyorum ve bu lanet olası bir retorik. "Bir ay mı?"

Gördün mü? Sana söylemiştim.

"Matt'ten bir ay önce ayrıldın. Bunun için üzgünmüşsün gibi davranamazsın çünkü öyle olmadığını biliyoruz."

"Üzgün olmadığımı kim söyledi?" Kaşlarımı çatıyorum, inanmıyormuş gibi yapıyorum ama gözleriyle tam olarak buluşamıyorum. "İki yıl boyunca onunla birlikteydim."

Ama o haklı. Matt için üzülmiyorum. Sadece Boston'ın güney ucundaki rastgele bir barda rastgele bir adama asılma arzum yok.

Rina, appletini'sinden bir yudum almadan önce mavi gözlerini devirerek "İki işe *yaramaz* yıl," diye ısrar ediyor. Bardağını yere bırakıyor, kollarını göğsünde kavuşturup benim adıma sinirlenmiş gibi dudaklarını büzerken küçük gövdesini sandalyesinde geriye yaslıyor. "Adam tam bir pislikti."

"Ve bir suçlu," diye ekliyor Aria, süslü bardağını geri devirip zeytinli martinisinin sonuncusunu bitirirken. Yavaşça çiğniyor, sivri bir kaşını bana çeviriyor. "Pislik herif insanları dolandırabilmek için seni sürekli görmezden geldi."

"Hepsi doğru." İnkâr bile edemem. Eski sevgilim siyah şapkalı bir hackerdı. Bu kulağa gizemli ve tehlikeli bir şekilde seksi gelse de aslında öyle değil. O pislik herif kredi kartı numaralarını çaldı ve bunları sadece kendisi için kullanmakla kalmayıp dark web'de sattı. Ayrıca, çeşitli şirketleri ve web sitelerini çökertmek için diğer yozlaşmış pisliklerle birlikte çalışarak kendini tatmin eden hacktivistlerden biriydi.

Kendimi savunmam gerekirse, FBI iş yerime gelip beni şehir merkezine götürene ve saatlerce sorgulayana kadar neyin peşinde olduğunu bilmiyordum. O kadar utanmıştım ki, bir daha iş yerinde yüzümü zor gösterdim. Sadece bu da değil, herkes benim hakkımda konuşuyordu. Gözlerinde ya acıma ya da şüphe vardı, sanki ben de onunla birlikte bir suçluymuşum gibi.

Matt'in kırmızı ekip uzmanı olarak düzenli bir işi vardı - şirketlere girip sistemlerine sızmaya çalışmaları için para ödenen yasal hackerlar. Geceleri bilgisayar başında geçirdiği onca zamanın, ilerlemek için çok çalışmasından kaynaklandığını sanıyordum. En azından sorulduğunda sürekli bahanesi buydu.

Hiçbir şey, nişanlandığınız adamın aslında insanlardan çalan bir suçlu olduğunu keşfetmek kadar naif hissettiremez. Ve

Sizinle yaşarken söz konusu hırsızlıkların işlenmesi.

FBI'nın Matt'in suç faaliyetleriyle ilgili olarak bahsettiği kişilerden birini araştırdım. Kadının tuhaf bir ismi vardı ve nedense dikkatimi çekmişti; onu bulduğumda, üç torunu olan dul bir kadın olduğunu, bir oğlunun askerde olduğunu ve yakın zamanda emekli olmuş bir hemşire olduğunu öğrendim. Midemi bulandırdı. Düşündüğümde hala öyle.

FBI'a bildiğim her şeyi anlattım, ki bu hiçbir şey değildi. Matt'i tutuklamalarından üç gün önce onunla ilişkimi bitirdiğimi açıkladım. Tamamen tesadüftü. İlişkimizin monotonluğundan bıkmıştım. Nişanlı olmaktan ve düğünümüzü hiç konuşmamaktan ya da planlamamaktan. Hiç görmediğim biriyle yaşamaktan, çünkü her zaman ofisinde kilitli kalmasından, bilgisayarıyla o kadar meşgul olmasından ve bana zerre kadar ilgi göstermemesinden. Ama gerçekten, derinlerde bir yerde, artık ona aşık olmadığımı biliyordum.

Ayrıldığımız için gözyaşı bile dökmedim. Aslında, her şeyden çok rahatlamıştım. Ayrıldığım zaman ucuz atlattığımı biliyordum.

Sonra FBI geldi.

"Onunla ilişkimi bitirdim. Onun tam bir ezik olduğunu bilmeden *önce*," diye ekliyorum, durum hakkında itiraf etmek istediğimden daha savunmacı hissediyorum. Ağırılığımı rahatsız tahta sandalyemde kaydırarak bacaklarımı dizlerimden çaprazlıyorum ve bara doğru boş boş bakıyorum.

"Ve bunun için seni alkışlıyoruz," diyor Rina, önce Margot'nun sonra da Aria'nın omuzlarını dürterek onları da aynı fikirde olmaya zorluyor. "Yapılacak en doğru şey buydu. Ama sen çok mutsuz, hüzünlü ve çok ..."

"Anti-erkekler," diye bitiriyor Margot, limonlu shot'ını rahatsız edici bir coşkuyla geri atarken. Sanırım bu onun için şimdiden üçüncü oldu, bu da uzun bir gece olabileceği anlamına geliyor. Margot henüz ölçülü olma sanatını öğrenemedi.

"Doğru." Aria, Margot'ya sanki tam on ikiden vurmuş gibi abartılı bir şekilde başını sallıyor, dağınık koyu buklelerini omuzlarına atıp topuz gibi bir şey yapıyor. "Anti-erkek. Erkek karşıtı demiyorum.

burada biriyle ıkman gerekiyor. Onlarla eve gitmek zorunda bile değilsin. Bırak sana bir içki ısmarlasınlar. Normal bir adamla normal bir konuşma yap."

Alay ediyorum. "Sence burada onlardan birini bulabilir miyim?" Kollarımı iki yana açıp sallıyorum. Bütün bu adamlar oyuncu gibi görünüyor. Diğer erkeklerle gruplar halinde, birbirlerini tokatlıyorlar ve içeri giren çeşitli kadınları işaret ediyorlar. Belli ki onları değerlendiriyorlar. Ve eğer bir kadın yanlarından geçerse, pervasızca dönüp kıına bakıyorlar.

Burası bir bağlantı barı. Karanlık bir ışıklandırma, arka planda sinir bozucu, modaya uygun house müzik ve rahatsız koltuklar. Birini eve götürmeden önce bütün gece ayakta kalmanız için tasarlanmış türden. Ve şimdi çok dikkatli arkadaşlarımla beni neden buraya getirdiğini anlıyorum. Burası her zaman gittiğimiz bir yer değil.

"Burası lise ya da ğrenci evi gibi. Ve kesinlikle iyi anlamda değil. Bahse girerim tüm bu adamlar Axe vücut spreyiyle yıkanmış, saçlarını jlelemiş ve buraya gelip 'akacak bir hatun' bulmak için annelerinin bodrumundan kmışlardır." Bu kelimelerin etrafına tırnak işareti koydum. Bu planın bir parçası olmaya hiç niyetim yok.

"şey ..." Rina'nın sesi odayı umutsuzca tarayarak uzaklaşıyor. "Sana layık birini bulabileceğimi biliyorum."

"Beyin fonksiyonlarını boşa harcama. Hâlâ ilgilenmiyorum." Gözlerimi dramatik bir şekilde deviriyorum ve içkimi bitiriyorum, bardağı masaya niyetlendiğimden biraz daha fazla kuvvetle çarpıyorum. *Oops*. Her neyse. Erkek karşıtı statmden son derece memnunum. Çünkü ben tam olarak buyum-erkek-karşıtıyım-ve bu konuda pişmanlık duymadığımı keşfediyorum. Aslında, benim yaptığım gibi birbiri ardına kaybedenleri sıraladığınızda bunun harika bir yol olduğunu düşünüyorum. Kendini korumanın bir şekli gibi.

Hiçbir zaman iyi bir sicilim olmadı. Matt'ten önce bile, yanlış erkekleri seçmekte ustaydım. Lisedeki erkek arkadaşım eşcinsel ıktı. O bombayı patlatmadan kısa bir süre önce ona V-kartımı vermiştim.

Onu eşcinsel yapmadığıma yemin etti. Seksten önce de böyle olduğuna söz verdi. Üniversitedeyken iki erkekle ciddi sayılabilecek şekilde çıktım. İlki ben öğrenmeden önce beni aylarca aldattı, ikincisi ise video oyunlarına benden çok daha fazla düşküdü. Sanırım gizli bir kokain problemi de vardı çünkü bütün gece oyun oynayarak uyanık kalıyordu. Bir süre erkeklerden umudumu kesmiştim - burada bir eğilim mi görüyorsunuz? - ve sonra yüksek lisansımın son yılında Matt çıkageldi. Başka bir şey söylememe gerek var mı? Yani bana kalırsa, erkekler siktir olup gidebilirler. Çünkü beni beceremeyecekleri kesin!

"Artık aramayı bırakabilirsin, Rina." Bu acınası bir hal almaya başladı. "Bir vibratörüm var. Bir kızın başka neye ihtiyacı olabilir ki?" Üçü de beni incelemek için aramalarına ara veriyor ve bunu yüksek sesle söylediğimi fark ediyorum. Yüzüm kızarıyor ama bu doğru, bu yüzden omuz silkip kollarımı meydan okurcasına göğsümde kavuşturuyorum. "Cinsel ilişkiye ihtiyacım yok. Aksine, erkek türünden vebadan kaçır gibi kaçmam gerekiyor."

Beni hemen kovuyorlar, benimle konuşacak "normal" bir erkek bulma nedenleri benim düşmanlığımdan daha ağır basıyor. Ve gerçekten, eğer birini bulmak bu kadar uzun sürüyorsa, o zaman burada seçim gerçekten zayıf olmalı. Margot uzak köşeyi işaret ettiğinde bir tur daha sipariş etmek için garsona işaret etmek için hareket ediyorum.

"İşte." İnatçı küçük böcek, arka bahçesinde petrol bulmuş gibi parıldıyor. "Şu adam. Kutsal günah kadar seksi ve yalnız. Hatta üzgün görünüyor, yani bir arkadaşına ihtiyacı var."

"Ya da içkisiyle baş başa bırakılmak istiyor," diye mırıldanıyorum, keşke elimde bir içki daha olsaydı da arkadaşlarımdan saplantılı bir şekilde rastgele bir sürüngen bakmasından başka bir şeye odaklanabilseydim. *Nerede bu garson kız?*

"Belki," diye düşünüyor Aria düşünceli düşünceli, parmağıyla alt dudağına dokunarak barın karşısındaki adamı izlerken. Elleri çok renkli boya lekeleriyle kaplı. Şimdi daha yakından baktığımda siyah gömleği de öyle.

"Belki de sadece kötü bir gün geçirmiştir. Çok üzgün görünüyor, Halle." Bana çatık kaşlı köpek yavrusu gözleri ile bakarken her şey onun için bir araya geliyormuş gibi başını sallıyor. "Çok üzgün. Yanına git ve arkadaş istiyor mu bir bak. Onu neşelendir."

"Kamu hizmeti yapmış olursun," diye kabul ediyor Rina. "Bu kadar yakışıklı erkekler asla üzgün olmamalı."

Bunun üzerine gözlerimi deviriyorum. "Sence oral seks işe yarar mı, yoksa onu neşelendirmek için çılgın, sapıkça bir seks mi teklif etmeliyim? Angela'nın bekârlığa veda partisinden aldığım yeni başlayanlar için hâkimiyet oyun seti hâlâ duruyor. Kapağını bile açmadım."

Aria bunu gerçekten düşünüyormuş gibi başını eğiyor. "Bu kadar sapkınlık onu ilk seferinde korkutabilir. Ve ben olsam önce seninle yatmadığı sürece ona oral seks yapmazdım."

Tanrım, bunun için yeterince sarhoş değilim. "Ya da kız arkadaşının en iyi arkadaşını sikmiş tam bir pislik," diye itiraz ediyorum, sesim itirazımla birlikte bir oktav yükseliyor. Dik oturuyorum, ne demek istediğimi açıkça anlatabilmek için çaresizce. "Ya da kadınları yemeden önce palayla küçük parçalara ayırdığı için hapse girmek üzere. Her iki durumda da, ben. İlgilenmiyorum. İlgilenmiyorum."

"Tanrım," diye homurdanıyor Margot, sandalyesinde arkasına yaslanıp etkilenmemiş bakışlarını bana dikerken kestane rengi saçlarını evirip çeviriyor. "Çok mu dramatik? Eğer öyle olsaydı kefaletle serbest bırakılmazdı. Ama cidden, bu çılgın psikopatlık gibi bir şey ve bu adam çılgın psikopat demiyor. Can atmaya değer, nefis ve 'Cadılar Bayramı'nda şeker dağıtır gibi orgazm dağıtırım' diyor."

"Bence hanımefendi çok fazla itiraz ediyor," diyor Aria bilmiş bir gülümseme ve göz kırpmayla.

Onu tekrar kontrol etmek için başını çeviriyor ve refleks olarak dudaklarını yalıyor. Henüz bakma zahmetine girmedim çünkü sırtım ona dönük ve merak etmekten nefret ediyorum. Üç kadın da ona sınırsız bir takdir ve bariz bir şehvetle bakıyor. Erkek zevkleri çok farklı, bu da adamın muhtemelen seksi olduğunu gösteriyor. Başta n çıkmamalıyım. Gerçekten

olmamalı. Bir dünya sorun, acı ya da yasal ücret istiyorum. Peki neden tamamen yabancı biriyle tek gecelik bir ilişki fikri bana çekici geliyor?

Daha önce hiç öyle bir kız olmamıştım. Ama belki de haklılar? Belki de rastgele bir erkekle tek gecelik bir ilişki, geçmişimdaki kötü erkek seçimlerimi silip yeni bir başlangıç yapmamın tek yoludur? Bunun mantıklı olup olmadığını bile bilmiyorum çünkü tek gecelik ilişki akıllıca bir seçimin antitezidir. Ama libidom beynimin yerini almaya başladı ve şimdi rasyonalize etmeye, hatta muhtemelen teşvik etmeye başlıyorum. Bunu hemen durdurmalıyım.

"O eşcinsel. Seksi erkekler her zaman eşcinseldir. Ya da pislikler. Ya da suçlular. Ya da dolandırıcı. Ya da genel olarak hayatta berbattırlar."

"Biraz kötü şansın var, hepsi bu. Oliver'a bak. Yakışıklı, tatlı, sevgi dolu ve pislik değil. Ya da bir suçlu. Ve senden hoşlanıyor. Onunla çıkabilirsin."

Uzanıp Rina'nın kokteylini çalıyorum. Beni durdurmuyor ya da yaptığımı fark etmemiş gibi görünüyor. Kokteylin yarısını bir yudumda h  p  rdeterek içerken bardağının kenarından kısık g  zlerle ona bakıyorum. "Kardeşinle çıkmıyorum, Rina. Bu çok tuhaf ve dram yaratmak için yalvarıyor. Sen ve ben en iyi arkadaşız."

O i geçiriyor ve ben de i geçiriyorum   nk   kaltaklık ediyorum ve bunu yapmak istemiyorum. Kardeşinden hoşlanıyorum. Az   nce bahsettiği şeylerin hepsi onda var, benden hoşlanma kısmı hariç. Ama aramız k  t  leşirse, ki doğal olarak k  t  leşecek, bu bana en   nemli dostluklarımdan birine mal olur. Bu da almak istediğim bir risk değil. Ayrıca, Rina'nın haberi olmadan, Oliver Boston b  lgesindeki en b  y  k oyuncularından biri.

"Sadece b  t  n erkeklerin k  t   olmadığını s  yl  yorum," diye devam ediyor Rina ve ben başımı sallıyorum. "Eğer gidip bu adamla konuşursan bir ay boyunca içkilerini biz ısmarlarız," diye teklif ediyor aceleyle, anlaşmayı tamamlamaya alışıyor.

Margot kaşlarını çatarak ona bakar, bu açıklamaya biraz şaşırmıştır, ama hemen kayıtsız bir omuz silkmeye kendine gelir. Aria g  l  mser, bu fikir hoşuna gider. Yine de para Aria'nın sorunu değildir.

"Kesinlikle," diye kabul ediyor. "Git. Bir yabancınn kadınlık organlarına dokunmasına izin ver. Ağda yaptın, tıraş oldun ve seksi görünüyorsun. Bırak biri bundan faydalansın."

"Ya beni vurursa?"

"Onunla yatmak zorunda değilsin," diye hatırlatıyor Rina. "Hatta ona gerçek adını bile vermek zorunda değilsin. Aslında ona kendinle ilgili gerçek hiçbir şey söyleme. Bu bir cinsel deney gibi olabilir." Bıkkınlıkla başımı sallıyorum. "Bu konuda seni bir daha rahatsız etmeyeceğiz," diye söz veriyor ciddiyetle. "Ama o seni geri çevirmeyecek. Bu gece film yıldızı kadar seksi görünüyorsun."

Buna sadece gözlerimi devirebilirim. Sevgi dolu ve destekleyici arkadaşlarımmın duygularını takdir etsem de, zaten duygusal olarak gergin hissettiğim bir anda tamamen yabancı biri tarafından reddedilmek beni mahvedebilir. Ona karşı hiçbir ilgim olmasa bile. Ama bedava içkiler . . .

Sandalyemde dönerek kalabalık bara bakıyorum, köşedeki adamı görene kadar birkaç saniye araştırıyorum. Florida'da kutsal Noel, adam ateşli. Bunda şaşılacak bir şey yok. Saçları açık sarı, yanları kısa ve tepesi biraz daha uzun. O sizi öperken tutup sıkıca kavrayabileceğiniz kadar uzun. Profili, düz burnu ve güçlü, yontulmuş, temiz traşlı çenesiyle dikkat çekiyor. İtiraf etmeliyim ki erkeklerimde biraz kirli sakal hoşuma gidiyor ama o sakalsızlığı o kadar cazip gösteriyor ki pürüzleri özlemiyorum. Takım elbise giyiyor. Koyu renk bir takım. Geniş omuzlarını sarışına ve bileğinde kol düğmesi şeklinde gördüğüm altın ışıltısına bakılırsa pahalı bir takım.

Ama beni duraklatan şey onun ıstırabı. Ondan yayılıyor. Güzel yüzü çökmüş, kehribar rengi bir şeyle dolu bardağına bakıyor. Belki viski. Belki de burbon. Fark etmez. Bu ifadenin bir amacı var. Bu gözlerin arkasında bir anlam var ve herhangi bir arkadaş aradığından şüpheliyim. Aslında, eğer isteseydi bulmakta zorlanmayacağına eminim.

Sadece bu düşünce bile başka yorum yapmadan ayağa kalkmama neden oluyor. Arkadaşlarımın yakamdan düşmesi için mükemmel bir adam. Beni anında alaşağı edecek ve ben bunu kişisel olarak algılamayacağım bile. Çok fazla değil. Kızların neşeli gülümsemelerini hissedebiliyorum ama beş dakikadan kısa bir süre içinde onlarla birlikte olacağımı anlıyorum, bu yüzden yanlış yönlendirilmiş coşkuları önemsiz. Bar boyunca onu izliyorum. İçkisini yudumlamıyor. Sadece boş boş bakıyor. Bu tür bir kalp kırıklığı midemi bulandırıyor. Bu sefil yabancı, hızlı bir ilişki arayan tipik bir Cumartesi gecesi barı sakini değil.

Acılarında boğuluyor.

Sefil Yabancı yaklaştığımı fark etmedi. Onunla yanında oturan kişinin arasına sıkıştığım da beni fark etmiyor bile. Ve kendime kirli bir martini sipariş ettiğimde beni kesinlikle fark etmiyor. Kokusunu alabilecek kadar yakınlım. Ve lanet olsun, o kadar güzel ki kendimi gözlerimi kapatıp daha derin nefes almak isterken yakalıyorum. Sandal ağacı? Narenciye? Acayip tanrısal bir adam mı? Kim bilir. Ona ne diyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok. Aslında, içkimi kapıp kaçmak istiyorum ama Rina, Margot ve Aria'nın barın karşısından heyecanla ve cesaretlendirici gülümsemelerle beni izlediklerini fark ediyorum. En azından bir merhaba demeden bu işten sıyrılmamın imkânı yok.

Özellikle de o sürtüklerin gelecek ay bana içki ısmarlamasını istiyorsam.

Ama lanet olsun, çok aptalca gerginim. "Merhaba," diye başlıyorum ama sesim zayıf ve titrek çıkıyor ve gerginlikten kurtulmak için sesimi temizlemem gerekiyor. Kahretsin. Ellerim titriyor. Acınacak haldeyim.

Yukarı bakmıyor. Harika bir başlangıç.

Loş ışıklı bara bakarak ve Cumartesi gecesi kokteyllerinin tadını çıkaran tüm insanları inceleyerek bunu görmezden geliyorum. Burası çok kalabalık. Şehrin yaz sıcaklığı ve şehvet dolu havasıyla dolu. Tekrar konuşmak için ağzımı açtığımda, Sefil Yabancı'mın yanında oturan ve doğrudan

Arkamdan ayağa kalkıyor, sandalyesini istemeden sırtıma itiyor ve beni ileri fırlatıyor. Doğruca ona doğru.

Dizginlenmeden uçuyorum, neredeyse onu deviriyorum. Onu sandalyesinden tamamen itecek kadar değil - bunun için çok büyük ve güçlü - ama dikkatini çekmek için yeterli. Sanki uzak bir yerden dönüyormuş gibi göz kırptığını görüyorum. Ben kendimi toparlarken kafasını bana doğru eğiyor, tam o sırada dikkatim bana sandalyesiyle vuran adam tarafından başka yöne çekiliyor.

"Çok özür dilerim," diyor adam sesinde bir panik notasıyla, uzanıp beni sabitlemek istercesine üst kolumu kavıyor. "Seni orada görmedim. İyi misin?"

"Evet, ben iyiyim." Kıpırmızı oldum, biliyorum. "Seni incittim mi?"

Sadece gururum. "Hayır. Gerçekten. Ben iyiyim. Kendimi bu şekilde sıkıştırmak benim hatamdı." Bana çarpan yabancı, kız arkadaşına dönüp olay yerinden olabildiğince hızlı bir şekilde ayrılmadan önce sıcak bir şekilde gülümsüyor.

Elbisemi düzeltip yüz hatlarımı düzelttikten sonra tekrar Sefil Yabancı'ya dönüyorum ve gözlerim onunkilerle buluştuğunda boğazımı bir kez daha temizliyorum. "Sana çarptığım için özür dilerim. . ." Korkunç nefesim ciğerlerime doluyor ve sesim sonlara doğru kesiliyor.

Lanet olsun.

Profilinde bir şey olduğunu düşündüysem bile, geri kalanıyla kıyaslandığında bu hiçbir şey. Bana göz kırptıyor, arkasına yaslanıp kollarını takım elbiseli göğsünün üzerinde kavuşturarak beni tepeden tırnağa süzerken gözleri kısıp kısıp açılıyor. Koyu renk ceketini bile çıkarmadı ki bu tuhaf görünüyor. Burası sıcaktan daha fazlası ve dışarısı yaz.

Gözleri tekrar benimkilere ulaştığında derin bir nefes çekiyor. Onlar yeşil. Ama herhangi bir yeşil değil. Tam anlamıyla megawatt yeşili. Kalın yaz çimenlerinin yeşili gibi. Barın loş ışığında bile bu kadar canlı olduklarını söyleyebilirim. Hiç şüphesiz gördüğüm en güzel gözler.

"Sorun değil," diyor ve bir çeşit aksana sahip kalın baritonu da en az geri kalanı kadar etkileyici. Soğuk bir gecede sıcak bir battaniye gibi etrafımı sarıyor. Tanrım, bir ses beni hiç böyle etkilemiş miydi? Tanımadığım birine böyle tepki veriyorsam belki de daha fazla dışarı çıkmam gerekiyordur. "Güzel kadınların üzerime düşmesine bayılıyorum."

Onu hemen sevdim. Klişe laflar falan.

"Bu sana çok oluyor mu?"

Sırıtırıyor ve yüzündeki o çarpık sırtış kalp atışlarını bir derece daha hızlandırıyor. "Pek sayılmaz. Sen iyi misin? Oldukça kötü bir taklaydı."

Başımı sallıyorum. Pek de zarif olmayan girişim hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum. "Oturmamın bir sakıncası var mı?" O da bunu düşünüyor. Aslında tereddüt etti. Mükemmel. Bu zaten zayıf olan egoma hiç yardımcı olmuyor.

Bir süre ona bakıyorum ve tam beyaz bayrağı çekip onurum ayaklarımın altında geri çekilmek üzereyken sertçe yutkunuyor ve başını yavaşça sallıyor. Hayır oturmamalıyım mı diyor, yoksa hayır umursamıyor mu? Kahretsin, anlayamıyorum, çünkü ifadesi karmakarışık. Kararsızlık, merak, baştan çıkarma ve tiksintinin tuhaf bir karışımı gibi.

şaşkınlığımı fark etmiş olmalı ki yavaş ve ölçülü bir ses tonuyla, "Sanırım otursan iyi olur, böylece bir daha üzerime dşmezsin," diye açıklıyor. Gözlerini kırptıştırıyor, bir şey dikkatini çekiyor. Kısa bir süreliğine yanımdan geçip giderken o sırtış dolgun dudaklarına geri dönüyor. "Sanırım arkadaşların bu fikre bayıldı."

"Ha?" Başım omzumun üzerinden fırlayıp Rina, Aria ve Margot'yu ayakta durmuş, aynı derecede coşkulu gülümsemelerle bizi izlerken yakalamadan önce kekeliyorum. Margot el bile sallıyor. Bu utanç verici. şimdi ne diyeceğim? "Evet ... um." Kelimeler kifayetsiz kalıyor ve kendime dönüyorum. "zr dilerim. Kısa süre önce birinden ayrıldım ve arkadaşlarım insan dışı ırkına yeniden girip bir erkekle gerçek bir konuşma yapana kadar masaya dönmeme izin vermiyor."

Tanrım, bu kulağa çok aptalca ve acınası geliyor. Kendi kulaklarıma bile. Ve neden tüm bunları ona itiraf ettim ki? Yüzüm kolayca giydiğim elbisenin rengini alıyor ve o da kıpkırmızı. Bana yine sırtıyor, bu da ne demek istediğimi kanıtlıyor. Böyle hissetmekten nefret ediyorum. Güvensiz ve yetersiz. En azından aptal ve bilgisiz olmaktan iyidir. Evet, Matt'le yaşadığım şey buydu ve ben böyle biri değilim. Ben genelde kendime çok daha fazla güvenirim.

"İçkimi alıp arkadaşlarıma yanına döneceğim."

Çantamdan biraz para çıkarıp tahta barın üzerine bırakıyorum. Duraklıyorum ve o beni durdurmuyor. Parmaklarım bardağımın pürüzsüz, uzun sapının etrafında kayıyor. Buradan defolup gitmek istiyorum, ama içkimi güvenli bir şekilde kendime doğru kaydırıp aceleyle, o kadar da göz alıcı olmayan kaçışımı yapamadan, elimi kendi eliyle kapatıyor ve fısıldıyor, "Hayır. Kal."

Halle ve Jonah'a bundan sonra ne olacağını bilmek ister misiniz? [The Edge of Temptation](#)'ın kopyasını bugün alın ve Boston'un ateşli belgesel dünyasında kaybolun!